

dans în arenă jojo moyes

LITERA

blue
MOON

dans în arenă jojo moyes

LITERA

blue
MOON

blue
MOON

jojo moyes

dans în
arenă

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

LITERA
București

The Horse Dancer
Jojo Moyes
Copyright © Jojo Moyes 2009

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Dans în arenă
Jojo Moyes

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MOYES, JOJO

Dans în arenă / Jojo Moyes ;
trad. din lb. engleză și note: Alexandra Constantin . -

București : Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7237-7

ISBN EPUB 978-606-33-7268-1

I. Constantin, Alexandra (trad. ; note)

821.111

Pentru C, S, H și L

Și pentru Becca Harris

Arată-mi calul tău și îți voi spune cine ești.

(Vechi proverb englezesc)

Prolog

Înainte s-o zărească, îi văzu rochia galbenă strălucind în lumina palidă, ca un far la capătul îndepărtat al grajdurilor. Se opri locului preț de un moment, neștiind dacă putea avea încredere în propriii ochi. Apoi brațul ei alb se ridică, capul elegant al lui Gerontius înclinându-se peste ușă ca să ia cu botul ceea ce ea îi oferise. El o luă din loc pășind grăbit, cu vârfurile de metal ale cizmelor țacănindu-i pe pavajul ud.

- Ești aici!

- Henri!

El o cuprinse cu brațele în vreme ce ea se răsucea către el. O sărută, înclinându-și capul ca să poată adulmeca parfumul incredibil al părului ei și oftă, sunetul părând să vină de undeva din străfundurile ființei lui.

- Am ajuns după-amiază. Abia am avut timp să mă schimb. Sunt sigur că arăt groaznic... dar am fost în public și te-am văzut prin cortină. Trebuia să vin ca să-ți urez noroc, spuse ea cu fața îngropată în umărul lui.

Cuvintele i se amestecaseră între ele, dar el abia o putea auzi, oricum. Era șocat de simpla prezență a fetei, de senzația pe care i-o dădea trupul ei în brațele lui după atâtea luni de absență.

- Uită-te la tine! spuse ea făcând un pas în spate și plimbându-și privirea de la chipiul negru la uniforma impecabilă, iar apoi întinzându-și brațul ca să culeagă un fir de praf imaginar de pe epoleții lui aurii.

El observă cu recunoștință că îi părea rău să-și retragă degetele. Nu exista nici o stânjeneală în gestul ei, se minună el, nici măcar după atâtea luni. Nici un fel de cochetării. Era cât se putea de sinceră, fata din imaginația lui, devenită reală din nou.

- Arăți minunat, spuse ea.

- Nu... pot sta. Pornim în zece minute.

- Știu... Le Carrousel e foarte interesant. Ne-am uitat la motocicliști și la parada tancurilor. Dar tu, Henri, tu și caii sunteți cu siguranță atracția principală, spuse ea aruncând spre arenă o privire peste umăr. Cred că toată Franța e aici ca să te vadă.

- Ai luat... *les billets*?

Se încruntară unul la celălalt. În ciuda eforturilor lor, limba era în continuare o problemă.

– *Billets...*, murmură el clătînând din cap, supărat pe sine însuși. Biletele. Biletele. Cele mai bune bilete.

Ea îi zâmbi larg, iar nemulțumirea lui se evaporă.

– O, da. Edith, mama ei și cu mine suntem în primul rând. Abia așteaptă să te vadă călărind. Le-am spus totul despre tine. Stăm la Château de Verrières, continuă ea în șoaptă, deși nu era nimeni prin preajmă. E de-a dreptul impresionant. Familia Wilkinson are o *grămadă* de bani. Mult mai mulți decât noi. A fost foarte frumos din partea lor să mă aducă.

O privi vorbind, distras de vederea buzei ei de sus, care se arcuia precum arcul lui Cupidon. Era aici. Mâinile lui îmbrăcate în mănuși albe îi mângâiară fața.

– Florence..., oftă, sărutând-o din nou.

Pielea ei păstra mirosul soarelui, deși se înserase. Era amețitor, ca și cum ea ar fi fost creată ca să radieze căldură.

– Mi-e dor de tine în fiecare zi. Înainte nu exista nimic în afară de Le Cadre Noir. Acum... nimic nu mai e bun fără tine.

– Henri...

Îl mângâie pe obraz, cu trupul lipit de al lui. Henri simți că era pe cale s-o ia razna de atâta fericire.

– Lachapelle!

El se răsuci pe călcâie. Didier Picart stătea la capul calului său și-și punea mănușile. Lângă el se afla un grăjdar care îi pregătea șaua.

– Poate că, dacă te gândești mai mult la călărit și mai puțin la curva ta din Anglia, am fi și noi în stare să câștigăm ceva, ei?

Florence nu știa suficientă franceză cât să înțeleagă, dar observă expresia care străbătuse fața lui Picart, iar Henri își dădu seama că ea ghicise că spusele lui Picart nu fuseseră un compliment.

Îl cuprinse furia pe care o cunoștea atât de bine, și-și încleștă falca. Clătînă din cap spre Florence, încercând să-i dea de înțeles cât de prost era Picart, cât de lipsit de importanță. Picart se purtase astfel – provocator, pus pe insulte – de când fuseseră în Anglia, iar Henri o cunoscuse pe Florence. În mijlocul dezastrului care urmase, Picart strigase în gura mare că englezoaicele n-aveau clasă. Henri știa că remarca îi fusese adresată lui. Englezoaicele nu știau cum să se îmbrace, mai spusese Picart. Mâncau ca porcii la troacă. S-ar fi culcat cu oricine pentru câțiva franci sau pentru echivalentul unei halbe din berea lor scârboasă.

Lui Henri îi luase săptămâni întregi să înțeleagă că ura lui Picart avea puțină legătură cu Florence și multă cu furia pe care i-o stârnise faptul că fusese uzurpat în Le Cadre Noir, dat la o parte de către fiul unui fermier. Nu că asta ar fi făcut insultele mai digerabile.

Vocea lui Picart răsună de-a lungul curții:

– Am auzit că sunt camere de închiriat cu ora lângă cheiul Lucien Gautier. Ar fi mai potrivite decât curtea grajdului, *n'est-ce pas?*

Henri o strânse de mână pe Florence și zise, încercând să-și păstreze vocea calmă:
– Ai putea rămâne ultimul bărbat de pe pământ și ea tot ar fi prea bună pentru tine, Picart.

– Fermierule, nu știi că orice curvă te vrea dacă ai suficienți bani?

Picart rânji, își așază pe scăriță o cizmă lustruită la perfecție și se ridică pe cal. Henri dădu să facă un pas în față, dar Florence îl opri.

– Iubitule... ascultă, ar trebui să-mi caut locul. Trebuie să te pregătești, spuse ea în timp ce se trăgea în spate.

Ezită, apoi se întinse și îl sărută din nou, trăgându-i gâtul spre ea cu mâna-i subțire și albă. Henri știa ce încerca să facă: să-i distragă gândurile de la veninul lui Picart. Și avea dreptate; îi era imposibil să simtă altceva în afară de bucurie atunci când avea buzele lui Florence lipite de ale lui. Florence zâmbi.

– *Bonne chance, écuyer.*

– *Écuyer!* repetă el, mișcat de faptul că Florence descoperise în absența lui cuvântul corect pentru „călăreț“.

– Învăț!

Florence îi trimise o beza însoțită de o privire jucăușă și plină de promisiuni, iar apoi fata lui din Anglia dispăru, fugind de-a lungul grajdurilor cu tocurele ei care tăcăneau pe piatra cubică.

Le Carrousel, festivalul militar anual, marca în mod tradițional sfârșitul unui an de antrenament pentru tinerii ofițeri de cavalerie din Saumur. Ca de obicei, acel sfârșit de săptămână din iulie era plin de oameni care vizitau orașul medieval, nerăbdători să vadă atât parada tinerilor ofițeri de cavalerie, cât și demonstrațiile tradiționale de călărie, acrobațiile cu motociclete și defilarea tancurilor ale căror caroserii purtau urmele luptelor din război.

Era anul 1960. Vechea gardă tremura în fața atacului culturii pop, a schimbării mentalităților și a lui Johnny Hallyday, dar la Saumur era puțină poftă de schimbare. Demonstrația anuală a celor douăzeci și doi de călăreți francezi de elită, unii militari, alții civili, care formau Le Cadre Noir, punctul culminant al acestui weekend, era mereu de ajuns ca toate biletele să fie cumpărate în doar câteva zile – de cei care făceau parte din comunitatea locală, de cei care erau pătrunși de sentimentul tradiției franțuzești. La un nivel mai puțin cerebral, cumpărători de bilete erau și cei impresionați de afișele împrăștiate în toată regiunea Loarei, care promiteau „Maiestate, Mister, Cai care Sfidează Gravitația“.

Le Cadre Noir se născuse cu aproape 250 de ani în urmă, după decimarea cavaleriei franceze în Războaiele Napoleoniene. Într-o încercare de a reconstrui ceea ce cândva fusese considerat o trupă excelentă de călăreți, se crease o școală la Saumur, un oraș care avusese o academie ecvestră încă din secolul al XVI-lea. Aici se adunase un grup de instructori din cele mai bune școli de călărie de la Versailles,

Tuileries și Saint Germain, ca să predea înalte tradiții ale călăriei academice unei noi generații de ofițeri.

Odată cu apariția tancurilor și a războiului mecanizat, s-a pus problema utilității unei astfel de organizații obscure. Dar, timp de zeci de ani, nici un guvern nu s-a simțit în stare să desființeze ceva ce fusese până atunci o parte din patrimoniul Franței: călăreții în uniforme lor negre erau emblematici, iar Franța, cu tradițiile ei legate de Academia Franceză, *haute cuisine* și *couture*, înțelegea importanța tradiției pe care o reprezenta Le Cadre Noir. Călăreții înșiși, dându-și seama, poate, că cel mai bun mod de a-și asigura supraviețuirea era să-și creeze un nou rol, își extinseseră obiectul de activitate: pe lângă faptul că preda, școala își deschisese porțile ca să-și prezinte talentele și caii magnifici în demonstrații publice din Franța și din străinătate.

Aceasta era instituția căreia îi aparținea, în prezent, Henri Lachapelle, iar din punct de vedere simbolic, demonstrația din seara aceea era cea mai importantă a anului, fiindcă avea să se desfășoare chiar pe terenul instituției și să le dea călăreților șansa de a le arăta prietenilor și familiei priceperea dobândită prin muncă asiduă. Aerul mirosea a caramel, a vin, a petarde și a căldură răspândită de miile de trupuri care se mișcau unele lângă altele. Mulțimile se adunau deja în jurul Pieței du Chardonnet, în inima Școlii de Cavalerie, în clădirile ei elegante, de culoarea mierii. Atmosfera de carnaval era amplificată de căldura lunii iulie, de seara liniștită, de așteptarea ce parcă plutea și se întetea în aer. Copiii fugeau dintr-o parte în alta, ținând în mâini baloane sau vată de zahăr, pe când părinții lor se pierdeau în mulțimile care se plimbau printre standuri ce vindeau moriști de hârtie și vin spumant, sau umblau în grupuri vesele care traversau podul înspre nord și se îndreptau către cafenelele în aer liber ce se găseau dincolo de el. În tot acest timp se putea auzi un zumzet grav, de încântare, venit de la cei care își luaseră deja locurile în jurul lui Grand Manège, marea arenă așternută cu nisip, pe care urma să aibă loc demonstrația. Spectatorii ședeau acum nerăbdători, făcându-și vânt și transpirând în lumina ce începea să pălească.

– *Attends!*

Auzind comanda, Henri își verifică șaua și căpăstrul, îl întreabă pe *dresseur* pentru a cincisprezecea oară dacă uniforma îi stătea dreaptă, apoi își frecă nasul de cel al calului său, Gerontius, admirând modelul de panglici minuțios împletite pe care rândașul i le cususe în jurul gâtului strălucitor. Îi murmură laude și cuvinte de încurajare în urechile elegant dichisite. Gerontius avea șaptesprezece ani, fiind bătrân față de alți cai ai academiei, și avea să fie retras în curând. Fusese calul lui Henri încă de când acesta intrase în Le Cadre Noir, cu trei ani în urmă. Între ei se formase o conexiune instantanee și pasionată. Aici, între zidurile străvechi ale școlii, nu era neobișnuit să vezi tineri sărutând gâturile cailor lor și șoptindu-le cuvinte dulci pe care s-ar fi jenat să li le spună unor femei.

– *Vous êtes prêt?*

Le Grand Dieu, maestrul, mergea înspre centrul arenei de pregătire, urmat de un grup de *écuyers*. Uniforma lui aurită și tricornul atrăgeau atenția asupra faptului că era specialistul cu cel mai înalt grad al școlii. Se opri în fața tinerilor și cailor lor fără astâmpăr.

– Acesta e, după cum știți, punctul culminant al anului nostru. Ceremonia e mai veche de o sută treizeci de ani, iar tradițiile școlii noastre sunt chiar cu mult mai vechi, avându-și originea în opera lui Xenofon și în timpurile grecilor antici. Atât de multe din lumea noastră de astăzi par să se învârtă în jurul nevoii de schimbare, al dorinței de lepădare a vechilor mentalități în favoarea lucrurilor care sunt ușoare sau gratuite. Le Cadre Noir crede că mai există loc pentru o elită, pentru căutarea excelenței înainte de toate. Astăzi, voi sunteți ambasadori, demonstrând că adevărata eleganță, adevărata frumusețe pot fi doar rezultatul disciplinei, răbdării, solidarității și altruismului.

Le Grand Dieu se uită în jurul său.

– Arta noastră e una care moare în momentul în care este creată. Haideți să le oferim oamenilor din Saumur privilegiul de a vedea un asemenea spectacol.

Răsună un murmur de aprobare, apoi călăreții începură să se urce pe cai, unii dintre ei potrivindu-și, agitați, tricornurile pe cap sau ștergându-și de pe cizme urme de murdărie inexistente, gesturi mici prin care încercau să-și alunge nervozitatea ce începea să-i cuprindă.

– Ești gata, Lachapelle? N-ai emoții, nu?

– Nu, domnule.

Henri își îndreptă spatele, simțind cum ochii bătrânului i se plimbau iute peste uniformă, căutând imperfecțiuni. Își dădea seama că, deși afișa un calm studiat, transpirația care i se scurgea de pe tâmpile pe sub gulerul mandarin îl dădea de gol.

– Nu e o rușine să simți puțină adrenalină la primul tău Carrousel, spuse maestrul în timp ce mângâia gâtul lui Gerontius. Bătrânul ăsta o să te ajute. Deci o să faci capriola la cea de-a doua demonstrație de echipă. Apoi execuți crupada pe Phantasme. *D'accord?*

– Da, domnule.

Henri știa că maestrul nu fusese sigur că era bine să-i atribuie un rol atât de vizibil în demonstrația anuală, având în vedere purtarea lui din ultimele luni, certurile, evidenta și catastrofală lipsă de disciplină... Rândașul lui îi reprodușese ce se vorbea despre el la grajduri: că răzvrătirea aproape că îl costase locul de la Le Cadre Noir.

Henri nu încercase să se justifice. Cum ar fi putut să le explice schimbarea seismică ce avusese loc înăuntrul lui? Cum ar fi putut să le spună că, pentru un bărbat care nu auzise niciodată un cuvânt drăgăstos, care nu simțise nici o atingere tandră, vocea și bunătatea ei, sânii ei, parfumul și părul ei se dovediseră nu doar o distragere, ci o obsesie cu mult mai puternică decât buchisirea unui tratat intelectual despre detaliile călăriei?

Copilăria lui Henri Lachapelle fusese o lume a haosului și a dezordinii, dominată de tatăl lui. Rafinamentul însemna o sticlă de vin de doi franci și orice încercare de a învăța a lui Henri era luată în derâdere. Intrarea în cavalerie îl salvase, iar urcarea în grad până în punctul în care fusese recomandat pentru una dintre rarele poziții de la Le Cadre Noir i se păruse apogeul visurilor oricărui bărbat. La douăzeci și cinci de ani, Henri se simțise acasă pentru prima dată.

Era deosebit de talentat. Anii petrecuți la fermă îi dăduseră o extraordinară capacitate de a munci din greu. Se pricepea la caii dificili. Umbla zvonul că ar fi putut deveni chiar un *maître écuyer* – chiar un nou Grand Dieu. Fusese convins că rigoarea, disciplina, reala plăcere și răsplata învățaturii aveau să-i fie de ajuns pentru tot restul vieții.

Iar apoi Florence Jacobs din Clerkenwell distrusese totul – Florence, căreia nici măcar nu-i plăceau caii, dar care luase un bilet gratuit la demonstrația pe care școala de călărie franceză o făcuse în Anglia –, dusesse de râpă liniștea sufletească a lui Henri, hotărârea, răbdarea lui. Mai târziu în viață, după ce dobândise acel gen de perspectivă pe care o câștiga doar odată cu vârsta, Henri i-ar fi putut spune acelui mai tânăr eu al său că era de așteptat ca prima iubire să aducă cu sine o asemenea pasiune, că asemenea sentimente cutremurătoare aveau să slăbească în timp și poate chiar să piară. Dar Henri – un bărbat singuratic, cu puțini prieteni care să-i fi putut oferi un asemenea sfat – știa doar că, din momentul în care observase fata brunetă care îl privise cu ochii mari de pe marginea arenei timp de trei seri la rând, ea ajunsese să fie singurul lucru la care el se putea gândi. I se prezentase, fără să știe cu siguranță de ce o căutase după demonstrație. Din acel moment, Henri simțise fiecare minut petrecut fără ea ca pe o mâncărime sau, mai rău, ca pe un abis vast și fără sens. Și atunci, ce mai conta restul?

Concentrarea lui dispăruse aproape peste noapte. După ce se întorsese în Franța, începuse să pună la îndoială doctrina, devenise iritat de micile detalii pe care le considera lipsite de importanță. Îl acuzase pe Devaux, un *maître écuyer* mai în vârstă, că era „blocat în trecut“. Abia când ratase a treia ședință de antrenament la rând, iar rânđașul îl avertizase că avea să fie dat afară, realizase că trebuia să se adune. Îl studiasse pe Xenofon, se dedicase muncii sale. Se ferise să intre în belele. Scrisorile din ce în ce mai frecvente de la Florence îl linișteau, ca și promisiunea ei că avea să vină să-l vadă în vară. Iar apoi, după câteva luni, poate ca drept recompensă, primise rolul principal în Le Carrousel: crupada – una dintre cele mai dificile sărituri pe care le putea executa un călăreț – luându-i locul lui Picart și agravând ostilitatea pe care acel tânăr privilegiat o simțea față de el.

Le Grand Dieu se urcă pe cal, un armăsar portughez robust, apoi făcu doi pași eleganți către el.

– Nu mă dezamăgi, Lachapelle! Haide să privim seara asta ca pe un nou început.

Henri dădu din cap în semn de aprobare, redus la tăcere de un val subit de emoție. Încălecă, luă frâiele în mână, se asigură că șapca neagră îi stătea drept pe capul tuns

scurt. Auzea murmurul mulțimii, șoaptele nerăbdătoare iscate atunci când orchestra cântă câteva note de probă, iar apoi înstăpânirea acelu gen de liniște care poate veni doar de la o mie de oameni concentrați. Era vag conștient de încurajările murmurate de unii dintre camarazi. Apoi îl călăuzi pe Gerontius înspre locul lui, la jumătatea liniei, ordonate cu precizie militară, de cai strălucitori și împodobiți cu panglici. Calul îi aștepta cu nerăbdare primele comenzi. Cortina roșie se ridică, invitându-i în arena iluminată.

În ciuda aparenței de calm și de ordine a celor douăzeci și doi de călăreți și a grației spectacolului lor, viața la Le Cadre Noir era o provocare atât fizică, cât și intelectuală. Zi după zi, Henri Lachapelle era extenuat, adus aproape până în pragul lacrimilor de frustrare din cauza nesfârșitelor corecturi ale tuturor acelor *maîtres écuyers*, din cauza incapacității lui de a convinge caii imenși și stresați să execute salturi conform standardelor lor exacte. Simțise, deși nu putea demonstra acest lucru, o prejudecată împotriva celor care, asemenea lui, intraseră în școala de elită venind din armată, și nu din competițiile de călărie la care participau exclusiv membri ai claselor superioare din societatea franceză, oameni care beneficiaseră întotdeauna de luxul cailor buni și de cel al timpului în care să se perfecționeze. Teoretic, exista egalitate între toți cei din Le Cadre Noir, fiind departajați doar de preceperea lor în șa. Henri însă era conștient de faptul că egalitatea era doar de suprafață.

Totuși, muncind de la șase dimineața până seara târziu, fermierul din Tours își construise încet, dar sigur reputația pe care i-o creaseră munca asiduă și talentul în comunicarea cu cei mai dificili cai. Henri Lachapelle, observau maeștrii *écuyers* de sub șepcile lor negre, avea un fel liniștit de a se ține în șa. Era *sympathique*. Iată motivul pentru care, pe lângă Gerontius, îi fusese alocat Phantasme, un tânăr cal castrat, cenușiu. Phantasme avea un temperament exploziv și nu-i trebuiau prea multe motive ca să se poarte dezastruos cu orice ocazie. Henri fusese agitat toată săptămâna la gândul de a-l pune pe Phantasme să sară la acea demonstrație. Dar acum, cu ochii mulțimii îndreptați asupra lui, cu frumusețea muzicii umplându-i urechile, cu pașii uniformi ai lui Gerontius sub el, se simțea dintr-odată ca „un om cu aripi“, după cum spunea Xenofon. Simțea privirea admirativă a lui Florence și știa că, mai târziu, buzele lui aveau să se plimbe pe pielea ei. Această certitudine îl făcu să călărească mai intens, mai elegant, cu o atingere ușoară care îl încuraja pe calul veteran să-și ridice capul cu mândrie și să ciulească, plin de plăcere, din urechile-i elegante. „Pentru asta am fost făcut“, își spuse Henri cu recunoștință. „Am aici tot ce îmi trebuie.“ Vedeă flăcările torțelor licărind pe coloanele străvechi, auzea bufniturile ritmice ale copitelor cailor care se mișcau elegant în jurul lui. Galopă în formație în jurul arenei, absorbit cu totul de acel moment, conștient doar de calul

care se mișca sub el cu grație, dând din copite într-un fel care îi stârnea lui Henri un râs mut. Bătrânul cal se dădea mare.

– Stai drept, Lachapelle! Călărești ca un țaran.

Henri clipi și îl văzu pe Picart călărind umăr la umăr cu el.

– De ce te tot fâțâi atâta? Ți-a dat curva aia mâncărici? șuieră el în șoaptă.

Henri dădu să răspundă, dar tăcu fiindcă tocmai atunci Le Grand Dieu strigă:

– *Levade!*

Călăreții își ridicară caii pe picioarele din spate, stârnind un ropot de aplauze. Picioarele din față ale cailor lovira pământul din nou, iar Picart îi întoarse spatele lui Henri, dar vocea încă i se auzi foarte limpede:

– Și ea și-o trage ca o țarancă?

Henri își mușcă buza, forțându-se să rămână calm, să nu-și lase calul cel blând să-i simtă furia. Îl auzea pe prezentator explicând detaliile mișcărilor și încercă să-și controleze gândurile, să lase cuvintele să curgă prin el. Repetă în șoaptă cuvintele lui Xenofon:

– Furia compromite comunicarea cu calul.

Nu voia să-l lase pe Picart să-i distrugă seara.

– *Mesdames et messieurs*, acum îl veți vedea pe *monsieur* de Cordon executând o *levade* în mijlocul arenei. Priviți cum calul se balansează pe picioarele din spate într-un unghi de exact patruzeci și cinci de grade.

Henri era doar vag conștient de calul negru care se mișca undeva în spatele lui, de cascada subită de aplauze. Se forță să se concentreze, să capteze atenția lui Gerontius. Dar se tot gândea la fața lui Florence în clipa în care Picart își strigase obscenitățile în preajma ei. Îi tot venea în minte privirea ei tulburată. Dacă știa mai multă franceză decât lăsa să se vadă?

– Iar acum îl veți vedea pe Gerontius, unul dintre cei mai bătrâni cai, executând o capriolă. Aceasta e una dintre cele mai dificile sărituri, atât pentru cal, cât și pentru călăreț. Calul face un salt în aer, timp în care picioarele din față îi sunt îndoite de la genunchi, iar cele din spate sunt complet întinse înapoi.

Henri îl încetini pe Gerontius cu o strângere a frâielor și cu un imbold iute din pinteni. Simți mișcarea *terre à terre* a calului, felul în care se legăna ca să prindă putere. „O să le arăt eu lor“, se gândi. Apoi: „O să-i arăt eu lui“.

Totul dispăru dimprejur. Rămaseră doar el și calul bătrân și curajos, puterea care creștea dedesubtul lui. Iar apoi strigă:

– *Derrière!*

Atinse spatele calului cu biciul, iar burta, cu pintenii. Gerontius făcu un salt în aer, lovind din picioarele din spate. Henri văzu explozia orbitoare și subită de blițuri, auzi publicul izbucnind într-o uriașă exclamație de încântare și aplaudând, iar apoi se îndreptă către cortina roșie văzând-o, într-o străfulgerare, pe Florence care se ridicase ca să-l aplaude, cu un zâmbet mândru pe față.

– *Bon! C'était bon!*

Deja aluneca de pe Gerontius, mângâind umărul calului în timp ce dresorul îl lua de lângă el. Fu vag conștient de câteva exclamații de aprobare, apoi de o schimbare în ritmul muzicii din arenă. Privind prin cortină, văzu alți doi *écuyers* care își dădeau propria reprezentare pe jos, ținând caii de două frâie lungi.

– Phantasme e foarte agitat.

Rândașul apăruse lângă el, cu sprâncenele-i groase și negre încruntate de îngrijorare. Struni cu putere calul cenușiu care se învârtea în jurul lor și îl sfătui pe călăreț:

– Ai grijă cu el, Henri.

– O să fie bine, răspunse Henri, absent, ridicându-și șapca neagră ca să-și șteargă transpirația de pe frunte.

Rândașul le dădu frâiele călăreților care așteptau lângă el, iar apoi se întoarse către Henri și îi scoase șapca. Săritura se executa cu capul gol pentru că astfel se evita căderea șepcii de pe capul călărețului, dar pe Henri asta îl făcea întotdeauna să se simtă ciudat de vulnerabil.

Privi calul cenușiu intrând în arenă cu gâtul deja întunecat de transpirație, cu un bărbat lângă fiecare umăr.

– Haide. Acum. Haide.

Dresorul își trecu repede mâna peste jacheta lui, apoi îl împinse în arenă. Trei *écuyers* înconjurau calul, câte unul de fiecare parte a capului, iar cel de al treilea, la spate.

Henri păși sub lumini, dorindu-și dintr-odată să aibă lângă el, asemenea celor trei, prezența liniștitoare a unui cal de care să se poată ține.

– *Bonne chance!* răsună lângă Henri vocea rândașului, care după aceea fu înghițită de aplauze.

– *Mesdames et messieurs, voilà La Croupade*, care își are originile în practicile cavaleriei din secolul al XVII-lea, fiind considerată un test al abilității călărețului de a se menține în șa. Învățarea și stăpânirea unor asemenea sărituri poate lua patru sau cinci ani. *Monsieur* Lachapelle îl va călări pe Phantasme fără frâie și scară. Această săritură, care există încă de pe vremea grecilor antici, e chiar mai solicitantă pentru călăreț decât pentru cal. Imaginați-vă că este versiunea mai elegantă a rodeoului.

Urmă o cascadă de râsete. Henri, pe jumătate orbit de luminile puternice, îi aruncă o privire lui Phantasme, al cărui ochi albit trăda un amestec de agitație și de furie abia stăpânite. Era un cal cu abilități acrobatice înnăscute și nu-i plăcea deloc să fie ținut de cap atât de strâns. Gălăgia, sunetele și mirosurile din Le Carrousel păreau să-i fi ațâțat temperamentul deja dificil.

Henri îi atinse umărul încordat.

– Șșștt, e în regulă. E în regulă.

Văzu surâsurile lui Duchamp și Varjus, cei doi bărbați de la capul lui Phantasme. Amândoi erau călăreți capabili, știind să acționeze rapid atunci când un cal își schimbă dispoziția pe neașteptate.

– Ține-te bine, ei? îl îndemnă Varjus zâmbindu-i din nou și ajutându-l să se urce în șa.

– Un, deux, trois... hup.

Calul radia tensiune. „E un semn bun“, își spuse Henri în timp ce-și îndrepta spatele în șa. Adrenalina avea să-i dea o înălțime mai mare și să-l facă să arate mai bine în ochii mulțimii și ai lui Le Grand Dieu. Se forță să respire adânc. În acel moment, în timp ce-și împreuna mâinile la spate în tradiționala poziție pasivă care mereu îi amintea, într-un mod neplăcut, de captivitate, se uită într-o parte și îl recunoscuse pe cel care stătea în spatele lui Phantasme.

– Haide să vedem ce fel de călăreț ești cu adevărat, nu, Lachapelle? spuse Picart.

N-avu timp să răspundă. Își întinse picioarele cât putu de mult, își împreună la spate mâinile înmănușate. Îl auzi pe prezentator spunând încă ceva, apoi simți tăcerea nerăbdătoare din arenă.

– *Attends.*

Varjus aruncă o privire în spate. *Terre à terre*-ul devenea mai intens sub el.

– *Un, deux, derrière!*

Henri simți calul pregătindu-se și auzi plesnetul brusc al biciului atingând animalul pe spate. Phantasme se ridică pe două picioare și îl împinse înainte pe Henri, care abia reuși să-și mențină mâinile împreunate la spate, fiindcă totul se petrecuse foarte repede. Calul se opri, izbucniră ropote de aplauze.

– Nu-i rău, Lachapelle, murmură Varjus împingându-se cu pieptul în cel al lui Phantasme, ca să țină calul pe loc.

Iar apoi, brusc, înainte ca Henri să aibă timp să se pregătească, răsună o altă comandă:

– *Derrière!*

Picioarele calului se ridicară și îl împinseră pe Henri înainte cu atâta putere, că brațele îi zburară în lături ca să-l ajute să-și mențină echilibrul.

– Nu atât de repede, Picart. Îl destabilizezi.

Dezorientat, Henri auzi vocea iritată a lui Varjus și nechezatul abia înăbușit al calului în timp ce-și încorda spatele sub călărețul lui.

– Dă-mi două secunde, mormăi el încercând să-și îndrepte spatele.

Dar, înainte să se poată pregăti din nou, auzi iarăși biciul, care lovi cu putere. De data asta, calul se ridică mult mai sus. Henri simți cum din nou era aruncat înainte, simți distanța deconcertantă dintre corpul lui și șa.

Apoi Phantasme se aruncă într-o parte, furios, iar cei doi bărbați se chinuiră să-i țină capul. Varjus șuieră ceva ce Henri nu reuși să audă. Se aflau aproape de cortina roșie. Henri o văzu pe Florence în rochia ei galbenă, îi văzu deruta și îngrijorarea din ochi. Apoi:

– *Enfin! Derrière!*

Înainte ca Henri să se poată reazeza în șa, îndărătul lui răsună plesnetul biciului. Fu aruncat din nou în față, cu spatele răsucindu-se. Înfuriat de loviturile biciului, Phantasme sări înainte și într-o parte atât de repede, că în cele din urmă Henri își pierdu echilibrul. Se trezi căzând pe lângă capul lui Phantasme, apoi cu capul în jos, întinzând brațele după gâtul calului, în timp ce acesta se ridica din nou pe picioarele din spate, iar apoi – cu un bufnet puternic – lovindu-se de pământ.

Henri rămase întins, vag conștient de agitația din arenă: Varjus înjurând, Picart protestând, prezentatorul râzând. În timp ce-și ridica, în fine, capul din nisip, Henri nu înțelese decât aceste cuvinte:

– După cum vedeți, săritura e foarte greu de executat. Poate c-o să aveți mai mult noroc la anul, *monsieur* Lachapelle, nu-i așa? Vedeți, *mesdames et messieurs*, uneori ia mulți ani de exercițiu ca să atingi înaltele standarde ale maștrilor *écuyers*.

Henri auzi un „*un, deux, trois*” și Varjus se ivi lângă el, șoptindu-i să se urce din nou pe cal. Privi în jos, dându-și seama că uniforma lui de un negru impecabil era acoperită de nisip. Apoi se sui iarăși în șa, cu picioarele ținute de mâinile celorlalți. Ieșiră cu toții din arenă petrecuți de aplauze compătimitoare.

Henri era paralizat de șoc. Își dădea seama că, undeva în fața lui, Varjus și Picart se certau cu glas scăzut, dar abia putea să le audă vocile peste tunetul sângelui din propriile urechi.

– Ce-a fost asta? întrebă Varjus clătinând din cap. Nimeni n-a căzut vreodată în timpul crupadei. Ne-ai făcut de râs.

Trecu un moment înainte ca Henri să realizeze că Varjus i se adresa lui Picart.

– Nu-i vina mea că tot ce poate călări Lachapelle e curva aia englezoaică.

Henri alunecă de pe cal și se îndreptă spre Picart cu urechile țiuindu-i. Nici nu-și dădu seama când trase primul pumn, auzi doar trosnetul puternic al unui șir de dinți pe care îl lovide, un sunet satisfăcător, ce-i dădea siguranța că ceva se rupsese, cu mult înainte ca durerea să-l prevină că ar fi putut să fie vorba de propria-i mână. Caii se dădeau în lături nechezând, bărbații strigau. Picart era întins pe nisip, cu mâna lipită de față și cu ochii căscați din pricina șocului. Apoi, el se ridică în picioare, se aruncă peste Henri și-i trase un cap în piept. Lovitura îi tăie respirația acestuia din urmă. Era o mișcare ce ar fi dărmat un bărbat solid, iar Henri nu măsura decât 1,72 metri, dar avea avantajul unei copilării în care bățiile fuseseră la ordinea zilei și, în plus, petrecuse șase ani în Grada Națională. În câteva secunde era peste Picart, copleșindu-l cu pumni trași în cap, obraji și piept cu toată furia pe care o adunase în ultimele luni.

Falangele lui întâlniră ceva tare și se blocară. Ochiul stâng primi o lovitură puternică și i se închise. Apoi apărură mâini care îl trăgeau deoparte, voci care îl certau, ridicate ca și cum nu le venea să creadă.

– Picart! Lachapelle!

În timp ce Henri se ridică, scuișând și legănându-se pe picioare, în timp ce, mai întâi, vederea i se încețoșă, iar apoi îi reveni, în timp ce în auz îi răsuna un adagio ce răzbătea de după cortină, el îl zări pe Le Grand Dieu stând fața lui, cu chipul roșu de furie.

– *Pentru numele Domnului! Ce se întâmplă?!*

Henri clătină din cap și băgă de seamă că dinspre el zburau picături de sânge.

– Domnule...

Gâfâind, Henri își dădu seama abia în clipa aceea ce greșeală uriașă făcuse.

– Le Carrousel! șuieră Le Grand Dieu. Întruchiparea grației și a demnității. A *disciplinei*. Unde vă e stăpânirea de sine? Ne-ați făcut de rușine. Duceți-vă înapoi la grajduri. Am un spectacol de terminat.

Henri se urcă pe cal în timp ce Picart se împleticea, ținându-și o batistă pe fața lividă. Henri îl privi plecând. Încetul cu încetul, ajunse să-și dea seama că arena din spatele cortinei era ciudat de tăcută. Văzuseră totul, realiză el, îngrozit. Știau.

– Două drumuri, spuse Le Grand Dieu privind în jos către el de pe calul său, Lusitano. Două drumuri, Lachapelle. Ți-am spus ultima oară. A fost decizia ta.

– Nu pot..., începu Henri.

Dar Le Grand Dieu călărea deja înspre luminile arenei.

Capitolul 1

„Calul înălțându-se în acest fel este un miracol care atrage atenția tuturor privitorilor, tineri sau bătrâni.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*, cca 350 î.Hr.

AUGUST

Trenul de la șase și patruzeci și șapte de minute către Liverpool Street pleca. Părea absurd ca un tren să fie plin până la refuz atât de devreme dimineața. Natasha Macauley se așază, cerându-i scuze în șoptă femeii care fusese silită să-și dea jacheta la o parte. Natashei îi era deja prea cald, în ciuda răcorii dimineții. Bărbatul îmbrăcat în costum, care se urcase în tren în spatele Natashei, se strecură într-un spațiu liber dintre pasagerii din fața ei și își scoase imediat ziarul, fără să observe că foile acestuia obturau vederea unei femei care citea o carte.

Asta nu era ruta obișnuită pe care mergea Natasha la serviciu: își petrecuse noaptea la un hotel din Cambridge, după un seminar de drept. Avea în buzunarul jachetei un număr satisfăcător de cărți de vizită de la diverși avocați care o felicitaseră pentru discursul pe care îl ținuse, iar apoi îi propuseseră întâlniri și posibile angajări. Dar vinul alb, ieftin, care cursese cu atâta generozitate, îi dădea acum dureri de stomac, așa că-și dori pe dată să fi avut timp pentru micul dejun. Nu era obișnuită să bea și i se părea greu să țină socoteala cantităților de alcool pe care le dădea pe gât la evenimente, atunci când paharul îi era mereu umplut în timp ce pe ea o distrăgea conversația.

Natasha strânse în mână paharul de polistiren plin cu cafea fierbinte și își coborî privirea la paginile agendei, promițându-și să găsească de-a lungul zilei un interval de timp mai lung de o jumătate de oră, în care să-și limpezească mintea. În agendă era trecută o oră de antrenament la sală. Altă oră era rezervată prânzului. Mai trebuia și, așa cum îi tot spunea mama ei, *să aibă grijă de ea*. Dar, pentru moment, în agendă nu scria decât:

* 9:00 LA vs Santos, Sala de Judecată 7

* *Divorțul Persey. Evaluare psihologică pentru copil?*

- * *Note de plată! Verifică împreună cu Linda situația asistenței juridice*
- * *Fielding – Unde e declarația martorului? TRIMITE ASTĂZI PRIN FAX*

Fiecare pagină, pentru cel puțin următoarele două săptămâni, era o serie interminabilă și veșnic modificată de liste. Colegii de la Davison Briscoe ai Natashei trecuseră în mare parte la dispozitive electronice – carnete miniaturizate și telefoane BlackBerry – cu care ajunseseră să navigheze prin propriile vieți, dar Natasha prefera simplitatea pixului și a hârtiei, deși Linda i se plângea mereu că listele pe care le scria erau ilizibile.

Natasha luă o gură de cafea, apoi observă data și se strâmbă. Adăugă:

* *Flori/scuze pentru ziua de naștere a mamei*

Trenul hurducăia spre Londra, câmpiile din Cambridgeshire transformându-se în periferiile industriale ale orașului. Natasha se uită stăruitor la hârtiile ei, chinându-se să se concentreze. Ședea în fața unei femei care părea să creadă că era firesc să mănânce la micul dejun un hamburger cu o porție suplimentară de brânză, și a unui adolescent a cărui față lipsită de expresie contrasta cu bubuitul care i se auzea din căști. Avea să fie o zi îngrozitor de caldă: zăpușeala se strecurase în vagon, transferată și amplificată de corpurile călătorilor.

Natasha închise ochii, dorindu-și să poată dormi în tren, apoi îi deschise atunci când își auzi sunând telefonul mobil. Scotoci după el prin poșetă, găsimdu-l între farduri și portofel. Un mesaj se deschise pe ecran.

*În cazul Watson, autoritățile locale au cooperat. Nu e nevoie să vii la 9:00.
Ben*

În ultimii patru ani, Natasha fusese singurul avocat de la Davison Briscoe specializat să reprezinte clienții și în instanțele superioare de judecată, un hibrid între avocat pledant și consultant. Această dublă pregătire se dovedise a fi utilă având în vedere specialitatea ei, reprezentarea copiilor. Acestora le era mai puțin frică să apară în sala de judecată având-o alături pe femeia în al cărei birou își explicaseră deja situațiile. Natashei îi plăcea să stabilească relații cu clienții ei și să se bucure și de lupta pe care o implica înfruntarea părții adverse.

Cu un oftat de ușurare, răspunse la mesaj:

Mersi. Ajung la birou în jumătate de oră.

Apoi înjură în șoaptă; dacă ar fi știut de acea schimbare de plan, ar fi putut să-și ia micul dejun. Doar ce se pregăti să-și pună telefonul înapoi în geantă, că acesta și

sună din nou. Era Ben, stagiarul ei.

- Voiam doar să-ți reamintesc că am... ăăă... mutat-o pe fata din Pakistan la zece și jumătate.

- Cea ai cărei părinți se luptă cu măsurile luate de serviciul de asistență socială?

O femeie de lângă Natasha tuși cu subînțeleș. Natasha își ridică privirea, văzu inscripția „Fără telefoane mobile“ de pe fereastră, își plecă iute capul și răsfoi prin agendă.

- La ora două avem și părinții din cazul cu răpirea. Poți să scoți la iveală documentele legate de caz? murmură ea.

- Am rezolvat. Am cumpărat și niște croasanți. Presupun că n-ai mâncat nimic, răspunse Ben.

Natasha nu mânca niciodată nimic înainte să ajungă la serviciu. Bănuia că avea să moară de foame dacă firma Davison Briscoe renunța vreodată la sistemul de stagiaari.

- Sunt cu migdale, preferații tăi.

- Servilismul o să te ducă departe, Ben.

Natasha închise telefonul, apoi geanta. Abia scosese din servietă documentele fetei, când îi sună din nou telefonul. De data asta, țâțâitul dezaprobat al călătorilor nu mai putea fi ignorat. Ea murmură o scuză, fără să se uite în ochii celorlalți.

- Natasha Macauley.

- Sunt Linda. Tocmai m-a sunat Michael Harrington. A fost de acord să te ajute în divorțul Persey.

- Grozav.

Era un divorț cu bani mulți în joc și cu probleme complicate de custodie. Natasha avea nevoie ca latura financiară să fie preluată de un avocat cu greutate.

- Michael vrea să discute după-amiază câteva aspecte cu tine. Ești liberă la două?

Natasha tocmai își frământa mintea în căutarea răspunsului, când auzi cum femeia de lângă ea mormăi ceva pe un ton neprietenos.

- Sunt destul de sigură că e în regulă.

Apoi își aminti că agenda era în servietă.

- O, nu! Am pe cineva la ora două.

Femeia o bătu pe umăr. Natasha își puse mâna peste receptor.

- Mai am nevoie de două secunde. Știu că nu e voie cu telefoane mobile în vagon, și îmi cer scuze, dar chiar trebuie să termin apelul ăsta, spuse ea mai răstit decât ar fi vrut.

Își prinse telefonul între umăr și ureche, străduindu-se să-și caute agenda, apoi se întoarse, exasperată, atunci când femeia o bătu din nou pe umăr.

- Am spus că...

- Cafeaua dumneavoastră e pe jacheta mea.

Natasha se uită în jos și văzu paharul de cafea balansându-se precar pe tivul jachetei crem.

- Vai, îmi pare rău! se scuză, ridicând paharul. Linda, putem să reprogramăm în după-amiaza asta? Trebuie să am o oră liberă pe undeva.

- Ha!

Hohotul de râs al secretarei îi răsună în urechi și după ce-și închise telefonul. Tăie de pe listă sala de judecată, apoi adăugă întâlnirea cu Harrington și se pregăti să-și pună agenda înapoi în geantă, când un titlu din ziarul aflat în fața ei îi atrase atenția.

Se aplecă, verificând dacă citise corect numele care apărea în primul paragraf. Era atât de aplecată, încât bărbatul care ținea ziarul în mână îl coborî și se încruntă la ea.

- Îmi cer scuze! Aș putea... aș putea să arunc iute o privire? îl întrebă ea, încă uluită la vederea aceluia articol.

Bărbatul fu prea surprins ca să refuze. Natasha luă ziarul, îl întoarse și citi articolul de două ori, albindu-se la față, iar apoi îl înapoie.

- Mulțumesc, spuse ea cu o voce slabă.

Adolescentul de alături zâmbea într-un colț al gurii, de parcă nu-i venea să creadă în ce hal putuse să fie încălcată eticheta de pasager.

Sarah tăie un set de sendvișuri pătrate de două ori în diagonală. Apoi împachetă, cu grijă, ambele porții în hârtie cerată. Așeză una în frigider, iar pe cealaltă o puse în geantă, alături de două mere. Șterse masa cu o cârpă umedă, iar apoi, înainte să închidă radioul, verifică să nu fie nici o firimitură în bucătărioară. Papa ura firimiturile.

Jos, în depărtare, se auzea sunetul ce vestea plecarea din curtea din spate a dubei ce transporta lapte. De când i se furase duba în timp ce se afla la etajul cinci, lăptarul nu mai livra marfa la ușa clienților. Le mai lăsa sticle de lapte doar bătrânelor din casele aflate în apropiere, dar ceilalți locatari erau nevoiți să cumpere de la supermarket, apoi să-și care cutiile de lapte în autobuze aglomerate sau mergând pe jos, îndesate în plase pline până la refuz de cumpărături. Dacă Sarah reușea să ajungă jos, lăptarul îi vindea o sticlă; în majoritatea dimineților, reușea.

Sarah se uită la ceas, apoi verifică filtrul de hârtie ca să vadă dacă se scursese cafeaua prin el. Îi spunea lui Papa săptămânal că era mai scump să iei cafea adevărată decât pe cea instant, dar el ridica de fiecare dată din umeri și spunea că unele economii nu meritau. Sarah șterse fundul căniei, apoi ieși pe holul îngust și se opri în fața camerei lui.

- Papa?

Încetase de mult să fie Bunicul.

Sarah împinse ușa cu umărul. Camera mică strălucea în lumina dimineții, iar pentru un minut te-ai fi putut preface că afară era un loc frumos, o plajă sau o grădină de țară, în locul unui complex de locuințe dărăpănat, din anii '60, din estul Londrei. De cealaltă parte a patului strălucea un mic birou pe care erau așezate ordonat, sub fotografia bunicii, periile lui de haine și de păr. De când murise bunica,

Papa renunțase la patul dublu. El spunea că era mai mult spațiu în cameră cu un pat de o singură persoană. Sarah știa că, de fapt, Papa nu putea suporta singurătatea unui pat mare, din care lipsea bunica.

– Cafea.

Bătrânul se ridică de pe pernă și-și căută ochelarii pe noptieră.

– Pleci acum? Cât e ceasul?

– Trecut de șase.

Papa își ridică ceasul și îl privi cu ochii îngustați. Arăta ciudat de vulnerabil în pijama, el, un bărbat care își purta mereu hainele de parcă ar fi fost uniforme. Papa era mereu îmbrăcat la patru ace.

– O să prinzi autobuzul?

– Dacă fug. Sendvișurile tale sunt în frigider.

– Spune-i cowboy-ului sălbatic că îi dau banii după-amiază.

– I-am spus ieri, Papa. E în ordine.

– Și spune-i să adauge și niște ouă. Ca să le mâncăm mâine.

Sarah prinse autobuzul, dar numai fiindcă acesta avusese un minut întârziere. Se aruncă în el gâfâind și cu geanta fluturându-i în toate părțile, la spate. Își arată abonamentul, apoi se așează și dădu din cap în semn de salut către femeia indiană care stătea pe același loc din fața ei în fiecare dimineață, cu mopul și găleata încă în mână.

– Frumos, spuse femeia în timp ce autobuzul trecea de casa de pariuri.

Sarah se uită în spatele ei, la străzile murdare scăldate în lumina difuză a dimineții.

– O să fie, încuviință ea.

– O să-ți fie cald în ghetetele alea, spuse femeia.

Sarah se bătu cu mâna peste geantă.

– Am pantofii de școală aici, răspunse ea.

Își zâmbiră ezitant una celeilalte, ca și cum, după luni întregi de tăcere, erau jenate să-și spună atât de multe dintr-odată. Sarah se afundă în scaunul ei și se întoarse spre fereastră.

Drumul spre Cowboy John's dura șaptesprezece minute la acea oră a dimineții; o oră mai târziu, când străzile către estul orașului erau blocate de trafic, drumul avea să dureze aproape de trei ori mai mult. Sarah ajungea de obicei înaintea lui Cowboy John, fiind singura persoană căreia el îi dăduse un set de chei de rezervă. De obicei, pe când el ajungea să traverseze strada cu pași mari și țepeni, ea deja le dădea drumul găinilor. De cele mai multe ori, Cowboy John cânta.

Sheba, ciobănescul german, lătră o dată în timp ce Sarah umbla la lacătul de la poartă. Apoi, dându-și seama că era fata, cățeaua se așează și așteptă mișcându-și coada, nerăbdătoare, în spatele ei. Sarah scoase din buzunar ceva de mâncare și îi aruncă Shebei, apoi intră în curticică și închise poarta cu un bufnet slab.

Cândva, partea asta a Londrei fusese plină de grajduri, dosite la capătul străzilor înguste și pietruite, în spatele ușilor de șură, sub arcadele podului de cale ferată. Caii trăseseră cărucioarele berarilor, cărucioarele cu cărbuni și cu fiare vechi și nu fusese ceva neobișnuit să vezi poneiul îndrăgît al vreunei familii sau vreo pereche de cai frumoși la o plimbare prin parc, într-o după-amiază de sâmbătă. Cowboy John's era unul din ultimele complexe de grajduri care mai rămăseseră, construit sub patru arcade ale unui pod de cale ferată. Sub fiecare arcadă se aflau trei sau patru grajduri și depozite. Complexul se afla la capătul drumului care dădea în bulevard. În fața arcazelor era o curte îngrădită cu ziduri și pavată cu dale de piatră. Acolo se găseau teancuri de paleți, cotețe de găini, tomberoane, unul sau două containere de transport, vreo mașină veche pe care o vindea Cowboy John, pe lângă un cazan în care ardea mangal și în care focul nu se stingea niciodată. Câte un tren de navetiști hurducăia pe deasupra la fiecare douăzeci de minute, dar nici oamenii și nici animalele nu-l băgau vreodată în seamă. Găinile căutau firimituri pe jos, o capră mușca, mînată de curiozitate, din ceva din care n-ar fi trebuit să mănânce, iar ochii de chihlimbar ai Shebei priveau bănuitori către lumea de dincolo de poartă, căteaua fiind mereu pregătită să sară la oricine nu era pe lista ei de persoane cunoscute.

Doisprezece cai trăiau acolo la acel moment, inclusiv cei doi cai Clydesdale ai lui Tony, fostul căruțaș care aprovizionase berăria. Mai erau armăsarii cu gâturi frumoase și cu ochi sălbatici ai lui Sal Maltezul și ai celor de la casa de pariuri, precum și câțiva ponei jigăriți ai unor copii de prin împrejurimi. Sarah nu știuse niciodată sigur câți oameni aveau habar despre existența cailor în locul acela – unul care știa, cu siguranță, era paznicul parcului. El îi gonea, deseori, din zona comunală și, uneori, trimitea scrisori adresate „Proprietarilor de cai, Sparepenny Lane Arches“, amenințându-i cu judecata dacă mai continuau să-i între pe proprietate. Cowboy John râdea și arunca scrisorile în foc. „Din câte știu eu, caii a fost primii aici“, spunea el cu glasul-i tărăgănat.

Cowboy John susținea că el era unul dintre membrii de bază ai Cowboy-lor Negri din Philadelphia. Nu erau cowboy adevărați – cel puțin nu din categoria celor care lucrau la fermele de vite. În orașele din America, spunea el, existau curți precum aceea pe care o avea el acum, mai mari, în care bărbații puteau ține cai și organiza curse, iar copiii veneau acolo ca să învețe și ca să evadeze din spațiul meschin al ghetourilor în care trăiau. Cowboy John ajunsese la Londra în anii '60, urmând o femeie care se dovedise a fi „o mare, mult prea mare bătaie de cap“. Îi plăcuse orașul, dar îi fusese dor de cai, atât de dor încât cumpărase de la târgul din Southall un pursânge cu genunchii fracturați, iar de la consiliul local – niște grajduri victoriene dărăpănate. Din câte își putea da oricine seama, consiliul încă regreta acest lucru.

Cowboy John's devenise o instituție, sau o pacoste – depinde de care parte a baricadei te aflai. Autorităților de la primărie nu le plăcea, emițând încontinuu avertizări despre poluare și combaterea dăunătorilor. John le spunea că puteau sta

acolo toată noaptea, unși cu sos de brânză, fără să vadă nici măcar un șobolan – asta, pentru că el oploșise la grajduri o gașcă de pisici aprige. Dezvoltatorilor imobiliari nu le era pe plac pentru că voiau să-și trântescă blocurile pe proprietate, iar John refuza s-o vândă. Dar pe majoritatea vecinilor nu-i deranja: treceau zilnic pe la el ca să stea la taclale sau ca să cumpere orice avea de oferit. Restaurantelor locale le plăcea: uneori, sunau Ranjeet sau Neela de la Raj Palace, dacă aveau nevoie de pui, de ouă sau, uneori, de câte o capră. Iar apoi mai erau câțiva precum Sarah, care se afla acolo oricând nu trebuia să fie la școală. Cu grajdurile victoriene ordonate și cu stogurile instabile de fân, acela era un refugiu din fața gălăgiei infernale și a haosului străzilor din jur.

– I-ai dat deja drumul găștei nebune?

Pe când ajunse Cowboy John, Sarah tocmai le dădea fân poneilor. El își purta pălăria Stetson – în caz că lumea nu se prindea că era cowboy –, iar obrajii scobiți îi luceau de la efortul de a merge și de a fuma în soarele deja fierbinte.

– Nu. Mă tot mușcă de picioare.

– Și pe mine. O să văd dacă o vrea vreun restaurant nou. Frate, am răni peste tot pe glezne.

Se opriră ca să se uite la pasărea imensă pe care John o cumpărase, dintr-un impuls pe care acum îl regreta, de la târgul de săptămâna trecută.

– Sos de prune! lătră el, iar gășca sâsâi drept răspuns.

Sarah nu-și putea aminti o perioadă în care să nu-și fi petrecut aproape toate zilele la Sparepenny Lane. Pe când era mică, Papa obișnuia s-o așeze pe poneii Shetland ai lui Cowboy John, iar bunica țâțâia de parcă pasiunea lui Papa pentru cai ar fi fost ceva ce urmașii n-ar fi trebuit să moștenească. După ce mama lui Sarah plecase pentru prima dată, Papa o adusese aici pe fetiță ca ea să nu-și audă bunica plângând sau strigând la mama ei în rarele dăți în care aceasta din urmă se întorsese acasă.

Aici o învățase Papa să călărească, plimbându-se cu ea în susul și în josul străzii până când Sarah ajunsese să stăpânească mersul la trap. Papa ura felul în care majoritatea proprietarilor își țineau caii la Cowboy John. Doar pentru că grajdurile se aflau în oraș, asta nu însemna că aveai o scuză ca să nu-i antrenezi în fiecare zi. El n-o lăsa niciodată pe Sarah să mănânce înainte să fie hrănit calul, nici să facă baie înainte să-și lustruiască cizmele. Iar apoi, după ce murise bunica, apăruse Baucher, căruia îi spuneau Boo. Bunicul și nepoata avuseseră nevoie de ceva pe care să se concentreze, de un motiv să iasă din casa pe care n-o mai simțeau ca pe un cămin. Iar Papa, care cunoștea pericolele ce pândeau o adolescentă naivă, hotărâse că Sarah avea nevoie de o preocupare care s-o țină departe de ele. Începuse să antreneze atât mânzul cel murg, cât și pe nepoata lui. O învățase pe Sarah mult peste ceea ce copiii din cartier numeau călărie: mișcările acrobatice executate în șa, goana de-a lungul străzilor până la terenurile mlăștinoase, săritul peste băncile din parc, peste lăzile de fructe sau peste oricare alt obstacol palpitant. Papa o instruisese pe Sarah în

chestiuni pe care nici măcar nu le puteai vedea: unghiul corect al gambei până la o precizie de un milimetru, totala nemișcare a mâinilor – până când pe fată o apuca plânsul, fiindcă uneori își dorea doar să se prostească împreună cu ceilalți copii, iar el n-o lăsa. Nu doar pentru că voia să protejeze picioarele lui Boo de duritatea străzilor asfaltate, dar și pentru că – îi spunea mereu lui Sarah – ea trebuia să învețe că singurele căi pe care putea obține ceva magic erau munca și disciplina.

Papa încă vorbea în felul ăsta. De aceea John și ceilalți îl numeau Căpitanul. Asta ar fi trebuit să fie o glumă, dar Sarah știa că se și țineau oarecum în gardă față de el.

– Vrei ceai? o întrebă Cowboy John făcându-i semn spre fierbător.

– Nu. Am doar o oră și jumătate ca să călăresc. Azi trebuie să merg la școală devreme.

– Încă lucrezi la trucuri?

– Să știi, spuse Sarah cu o politețe exagerată, că în dimineața asta o să lucrăm la half-pass¹, cu o schimbare a picioarelor în aer, și la *piaffe*. La ordinele Căpitanului.

Ea mângâie gâtul lucios al calului, iar Cowboy John pufni în râs.

– Trebuie să recunosc că bunicul tău e tare. Data viitoare când vine cirul, cei de acolo o să se bată pe el.

În profesia Natashei nu era un lucru neobișnuit ca, în decurs de doar câteva săptămâni, să găsești copilul pe care tocmai îl reprezentaseși înapoi în sala de judecată, primind un nou ordin de restricție sau de detenție. Uneori, asemenea cazuri chiar apăreau în ziare. Dar cel de acum o surprinsese, nu doar din cauza gravității infracțiunii comise, ci și din cauza identității infractorului. Zi de zi la Natasha veneau copii care spuneau povești pline de disperare despre abuzuri sau neglijare. În general, ea le putea asculta fără să clipească. În zece ani auzise atâtea asemenea povești, că puține îi provocau mai mult decât reflexul de a-și alcătui o listă mentală: Îndeplinește criteriile? A semnat documentul pentru plata din bani publici a asistenței juridice? Cât de puternică e apărarea? Oare e un martor credibil? La fel ca și ceilalți copii, Ali Ahmadi ar fi trebuit să i se fi șters din memorie, procesat de asistenții ei, un alt nume de pe listă care avea să fie uitat în scurt timp.

Cu două luni în urmă, Ali Ahmadi pășise în biroul ei având acea privire suspicioasă și goală ce mărturisea disperarea și neîncrederea atâtor copii care dăduseră de necaz. Avea picioarele îndesate într-o pereche de adidași ieftini, căpătați, și purta o cămașă prea mare pentru el, care îi atârna pe corpul slab. În cazul acesta era nevoie de o hotărâre judecătorească pentru ca Ali să nu fie trimis înapoi în țara despre care el susținea că aproape îl distrusese.

– Nu mă prea ocup de imigrări, îi explicase Natasha.

Dar Ravi, care se ocupa de genul acesta de cazuri, era plecat, iar cei de la birou erau disperați.

– Vă rog, spusese mama adoptivă, vă cunosc. Puteți face asta pentru noi.

Cu doi ani în urmă, Natasha se ocupase de un alt copil al ei.

Ea se uitase peste documente, își ridicase privirea și îi zâmbise băiatului care, un moment mai târziu, îi răspunsese în același fel. Nu cu un zâmbet încrezător, ci cu unul menit s-o îmbuneze. Ca și cum asta se cerea de la el. Băiatul începuse să vorbească în timp ce Natasha citea repede documentele. Vocea lui devenise din ce în ce mai agitată în timp ce femeia traducea, mâinile lui ilustrând ceea ce Natasha nu putea înțelege.

Familia lui fusese etichetată drept una de disidenți politici. Tatăl lui Ali dispăruse pe drumul pe care venea acasă de la serviciu; mama băiatului fusese bătută pe stradă, după care ea și sora lui dispăruseră. Ali fusese atât de disperat încât, timp de treisprezece zile, mersese pe jos până la graniță. În timp ce vorbea, el începuse să plângă înfundat, clipind, cu jenă adolescentină, ca să scape de lacrimi. Avea să fie ucis dacă se întorcea acasă. Era în vârstă de doar cincisprezece ani.

Povestea lui fusese destul de banală în comparație cu altele. Văzând-o pe Linda, care se oprise în prag, Natasha îi ceruse:

– Îl poți suna pe secretarul judecătorului? Vezi dacă putem lua Sala 4.

În timp ce ieșeau cu toții din birou, Natasha își pusese mâna pe umărul băiatului – nu realizase până atunci cât de înalt era. Păruse să se micșoreze în timp ce-și spusese povestea, ca și cum părți din el se desprinseseră odată cu depănarea istoriei lui.

– O să fac ce pot, dar tot cred că ți-ar fi mai bine dacă te-ar reprezenta altcineva, îi spusese ea.

Totuși, câștigase hotărârea judecătorească în favoarea lui Ali. Ar fi încetat pe loc să se mai gândească la el, dar în timp ce își punea hârtiile în servietă observase că băiatul, aflat în colțul sălii, plângea din nou, cu umerii scuturați de mari hohote de plâns. Puțin surprinsă, Natasha își luase privirea de la el în timp ce ieșea din sală, dar Ali plecase de lângă mama lui adoptivă, își smulsese un lanț de la gât și i-l îndesase Natashei în mână. N-o privise deloc, nici chiar după ce ea îi spusese că gestul lui nu era necesar. Ali doar stătuse locului cu capul plecat, cu corpul curbat precum un semn de întrebare și cu palmele lipite de ale ei, deși un asemenea gest era împotriva preceptelor religiei lui. Natasha își amintea cum mâinile lui le cuprinseseră pe ale ei într-un gest ciudat de matur.

Aceleași mâini care recent, în urmă cu doar două nopți, se părea că fuseseră autoarele unui „atac violent și îndelungat“ asupra unei asistente de vânzări încă nenumite, în vârstă de douăzeci și șase de ani, agresate în propria ei casă.

Natashei îi sună iarăși telefonul. Călătorii mormăiră din nou dezaprobator. Scuzându-se iarăși, Natasha se ridică, își strânse lucrurile și-și croi drum prin vagonul aglomerat, străduindu-se să stea în picioare în timp ce trenul se smuci brusc spre stânga. Strângându-și servieta sub braț, Natasha se împletici spre zona de stat în picioare și se trezi într-un mic spațiu de lângă fereastră. Aici putea, probabil, să vorbească la telefon. Își scăpă bagajele în timp ce apelul se încheia. Înjură.

Renunțase degeaba la scaun. Era gata să-și îndese telefonul înapoi în geantă, când observă mesajul:

Bună. Trebuie să vin să iau niște lucruri. Și să vorbesc cu tine. Poți săptămâna viitoare, oricând? Mac

Mac. Natasha își aținti privirea la ecranul micuț și parcă totul încremeni în jurul ei. *Mac.* N-avea de ales. Îi răspunse la mesaj:

Sigur.

Apoi își închise telefonul.

Cândva, acest colț al orașului fusese înțesat de birouri de avocatură, unul lângă altul, în clădiri ca scoase din romanele lui Dickens, cu firme pictate în auriu pe care scria „asociați“ și care promiteau reprezentare juridică în litigii legate de căsătorie, afaceri sau taxe. Majoritatea acelor birouri se mutaseră cu mult timp în urmă în zone comerciale noi, în clădiri lucioase de sticlă construite la periferiile orașului. Acele spații create de arhitecți erau considerate de către ocupanți ca reflectând mentalitatea lor de secol XXI. Însă firma Davison Briscoe refuzase cu încăpățănare să urmeze acel trend. Astfel, camera înghesuită și plină de cărți, din vechea clădire georgiană, pe care Natasha o împărțea cu încă cinci avocați, semăna mai mult cu biroul unui profesor decât cu sediul unei întreprinderi comerciale.

– Aici sunt documentele pe care le-ai cerut.

Ben, un tânăr deșirat și conștiincios, pe care obrazii netezi și albi îl arătau mai tânăr decât vârsta lui de douăzeci și cinci de ani, așeză în fața Natashei un dosar legat cu o panglică roz.

– Nu te-ai atins de croasant, spuse el.

– Scuze, îi răspunse ea în timp ce răsfoia dosarele de pe masă. Mi-am pierdut pofta de mâncare. Ben, fă-mi o favoare. Scoate din arhivă dosarul lui Ali Ahmadi, te rog. Hotărârea judecătorească de urgență care a fost dată acum vreo două luni.

Apoi ea se uită la ziarul pe care îl cumpărase venind de la gară, în încercarea hazardată de a se autoconvinge că ceea ce citise fusese o halucinație cauzată, poate, de lipsa de somn.

Se deschise ușa și intră Conor. Purta cămașa cu dungi albastre pe care Natasha i-o dăruise de ziua lui.

– 'Neața, șefa, o salută el, iar apoi se aplecă peste masă și o sărută ușor pe buze. Cum a mers ieri-seară?

– Bine. Foarte bine. Ți-am simțit lipsa, spuse ea.

- A fost seara mea cu băieții. Scuze, dar știi cum e. Până când mă integrez în gașcă trebuie să fiu atent și să nu ratez nici o seară.

- V-ai distrat?

- A fost o nebunie. Harry Potter pe DVD, fasole pe pâine prăjită. Ne-am făcut de cap. A fost prea mare patul ăla enorm de hotel în care ai dormit fără mine?

Natasha se lăsă pe spate în scaun.

- Conor, oricât de disperată aș fi după compania ta, eram atât de frântă la miezul nopții încât aș fi putut să dorm și pe o bancă în parc.

Ben intră din nou, dădu din cap către Conor în semn de salut și puse dosarul pe masă.

- Domnul Ahmadi, spuse el.

Conor se uită la dosar.

- Țasta nu cumva e cazul de acum câteva luni, cel cu deportarea? De ce îl reiei?

- Ben, te duci, te rog, să-mi aduci o cafea proaspătă? De la magazin, nu apa aia maro a Lindei.

Conor îi aruncă o bancnotă.

- Și mie. Shot dublu de espresso. Fără lapte.

- O să te autodistrugi, spuse Natasha.

- Dar poți să pui pariu c-o s-o fac într-un mod eficient. Bine, care-i faza? Întrebă el, dându-și seama că Natasha așteptase ca Ben să plece.

- Asta.

Îi întinse ziarul și-i arătă articolul. Conor îl citi repede.

- Of, băiatul de care te-ai ocupat.

- O, da.

Natasha își întinse brațele, lipindu-și pentru câteva clipe fața de tăblia mesei. Apoi se întinse și luă un croasant cu migdale.

- Da, băiatul de care m-am ocupat. Mă întreb dacă să-i spun sau nu lui Richard.

- Principalul nostru asociat? O, nu, nu și iarăși nu! Nu-i nevoie să te autoflagelezi, șefa.

- Infrațiunea de care e acuzat Ahmadi e destul de serioasă.

- Și una pe care n-ai fi putut s-o prevezi. Las-o moartă, Natasha! Astea sunt riscurile meseriei noastre, scumpo. O știi prea bine.

- Știi. E doar... atât de deprimant. Iar el era..., continuă ea clătînând din cap și aducându-și aminte. Nu știu. Pur și simplu nu părea genul.

- Nu părea genul, reluă Conor râzând.

- Ei bine, chiar nu părea, stăruia Natasha în timp ce luă o gură de cafea rece. Pur și simplu nu-mi place să fi avut un rol în ceva atât de oribil. Nu pot să nu mă simt responsabilă.

- Ce? L-ai obligat să atace fata?

- Știi că nu asta am vrut să spun. Am luptat ca el să rămână în țară. Sunt răspunzătoare pentru faptul că e aici.

- Fiindcă nimeni altcineva n-ar fi putut să-i obțină dreptul de a rămâne, sau cum?

- Păi...

- Revino-ți, Natasha! o îndemnă Conor bătând cu degetele în dosar. Dacă Ravi ar fi fost aici, ar fi obținut el hotărârea judecătorească. Detașează-te. Treci peste asta. Ne vedem diseară pentru un cocktail, nu? Ce zici de The Archery? Au început să facă aperitive spaniole, știi?

Dar Natasha se pricepuse mereu doar să dea sfaturi, nu să le și urmeze. Mai târziu, se trezi deschizând dosarul lui Ahmadi pentru a doua oară, căutând indicii, căutând un motiv pentru care acel băiat care plânsese, care îi ținuse mâinile atât de delicat într-ale lui, fusese capabil de un asemenea act de violență. N-avea nici un sens.

- Ben, am nevoie să-mi găsești un atlas.

- Un atlas?

Douăzeci de minute mai târziu, Ben îi și găsi unul, zgâriat și legat în pânză, cu cotorul ros.

- Probabil că atlasul ăsta e foarte vechi. Are... ăăă... referințe la Persia și la Bombay. Cred că ai face mai bine să cauți pe internet ceea ce te interesează. Aș putea s-o fac eu, dacă vrei, spuse Ben pe un ton de scuză.

- Sunt de modă veche, Ben, știi că-mi place să văd totul scris pe hârtie, îi răspunse ea în timp ce răsfoia atlasul.

Fără vreun motiv anume, Natasha se hotărî să verifice de unde venea băiatul; numele orașului îi rămăsese întipărit în minte.

În acel moment, în timp ce se uita la hartă și urmărea cu degetul pe ea numele orașelor, își dădu seama că nici angajații de la Protecția Copilului, nici membrii echipei de avocați și nici mama adoptivă nu-i pusese rădăcina lui Ali Ahmadi cea mai firească întrebare. Dar acum aceasta se formula în mintea Natashei, limpede ca lumina zilei: cum putea cineva să parcurgă pe jos o mie cinci sute de kilometri în treisprezece zile?

***

În acea seară, Natasha se așeză la bar și se blestemă pentru că nu cercetase mai temeinic cazul lui Ali Ahmadi. Îi povesti și lui Conor despre descoperirea ei legată de distanța până la graniță, iar el dădu drumul unui hohot de râs scurt și ironic, apoi ridică din umeri.

- Știi că toți copiii ăștia sunt desperați. Îți spun ce vrei să auzi, concluzionă el.

Natasha îi vedea zilnic: refugiați, copii „problemă”, tineri dezrădăcinați sau neglijăți, adolescenți care nu avuseseră niciodată parte de un cuvânt de laudă sau de o îmbrățișare care să-i încurajeze. Fețele lor erau marcate de o duritate prematură, mințile lor erau deja programate să supraviețuiască indiferent de consecințe. Natashei îi plăcea să creadă că, în general, își putea da seama care anume erau minciנוșii: fetele care susțineau că părinții le abuzau, dar care, de fapt, nu mai voiau să locuiască acasă; cei care solicitau azil și jurau că aveau unsprezece sau

doisprezece ani, deși le puteai vedea umbra bărbii pe obraz. Era obișnuită să-i revadă pe aceiași tineri delincvenți, prinși într-un ciclu infinit de infracțiuni și de așa-zisă căință. Dar Ahmadi o *emoționase*.

Conor își concentrează atenția asupra ei.

– În regulă. Ești sigură că ai identificat corect orașul?

– Numele lui e scris în declarație.

Natasha opri un chelner care trecea pe lângă ei și îl rugă să-i aducă niște apă minerală.

– Și chiar n-avea cum să ajungă atât de departe mergând pe jos?

– În mai puțin de două săptămâni? Întrebă ea cu un sarcasm pe care nu și-l putu reprima. Ar fi în jur de o sută cincisprezece kilometri pe zi. Am calculat.

– Nu înțeleg de ce ești atât de afectată. Ești protejată de principiul privilegiului. În timp ce l-ai reprezentat, n-ai știut nimic despre amănuntul legat de acea distanță, așa că ce contează? Nu trebuie să declari nimic. Nu trebuie să *faci* nimic. La naiba, mie asta mi se întâmplă mereu. Am astfel de probleme cu cel puțin jumătate dintre clienții mei. La prima noastră întâlnire le pun în vedere să-și țină gura și nu care cumva să-mi spună ceva ce eu n-ar trebui să știu.

Dar Natasha ar fi vrut să spună că, dacă ar fi verificat ea însăși povestea îndrugată de Ahmadi, ar fi ghicit din capul locului că el mințea. Ar fi putut să refuze cazul sub pretextul „disconfortului“, scuză care de obicei îi făcea pe ceilalți avocați să analizeze informațiile cu mai multă atenție. Astfel, acea femeie necunoscută, asistenta de vânzări în vârstă de douăzeci și șase de ani, ar fi putut fi salvată. Dar ea, Natasha, citise informațiile pe sărite. Și îl eliberase pe băiatul acela, îl ajutase să se piardă în imensitatea Londrei, convinsă fiind că el era unul dintre cei buni, unul care n-avea să reapară cândva în sala de judecată.

Dacă Ahmadi mințise despre felul în care ajunsese la Londra, ar fi putut minți în legătură cu orice altceva.

Conor se lăsă pe spate în scaun și luă o înghițitură zdravănă de vin.

– Of, las-o baltă, Natasha! Un copil disperat a reușit să facă în așa fel încât să nu fie trimis înapoi în naiba știe ce gaură neagră, plină de boli. Și ce dacă? Treci peste asta.

Chiar și atunci când se ocupa de cele mai importante cazuri, Conor avea un aer de optimism înșelător, zâmbind cu gura până la urechi ori de câte ori se afla în afara sălii de judecată și făcându-i pe ceilalți să creadă că lui puțin îi păsa dacă avea să câștige sau nu. Își pipăi buzunarele.

– Îmi mai iei unul? Trebuie să trec pe la bancomat.

Natasha își căută portofelul în poșetă, simți că ceva i se agățase de degete și scoase obiectul la iveală. Era mica amuletă, calul de argint înnegrit pe care i-l dăduse Ahmadi în ziua în care ea câștigase cazul. Natasha hotărâse să i-l trimită băiatului acasă, fiindcă el avea prea puține obiecte personale ca să-și permită să renunțe la vreunul. Însă ea uitase pe loc de acea intenție. Acum, amuleta nu mai făcea decât să-i amintească Natashei de felul în care eșuase. Dintr-odată, îi veni în minte vedenia

ciudată pe care o avusese în acea dimineață, o apariție nepământeană în peisajul urban.

– Conor, azi-dimineață am văzut cel mai straniu lucru cu putință.

Trenul staționase timp de un sfert de oră într-un tunel de lângă gara Liverpool Street, suficient încât temperatura să crească până la punctul în care pasagerii, neliniștiți, ajunseseră să se frământa pe scaune, iar în tot trenul se auzise un murmur de nemulțumire. Acea oprire fusese îndeajuns de lungă încât Natasha, care nu mai primea apeluri, să aibă timp să se uite pe geam la bezna adâncă de afară și să se gândească la fostul ei soț, care încă nu era suficient de „fost“.

Atunci când, scoțând un scârțâit puternic de metal supraîncălzit, trenul pornise înspre lumina zilei, Natasha se mutase de pe un picior pe altul. Nu voia să se gândească la Mac. Nu voia să se gândească la Ali Ahmadi, care se dovedise descurajant de diferit de cel care păruse a fi.

În acel moment, Natasha avusese viziunea, atât de rapid, atât de improbabil încât nu fusese sigură că văzuse bine, nici măcar după ce întorsese capul ca să se uite în urmă. Acea imagine dispăruse într-o clipă, înghițită de străzile și de grădinile neclare, de balcoanele murdare și de frânghiile pe care erau înșirate haine puse la uscat.

Dar imaginea îi rămăsese Natashei în minte toată ziua, mult după ce trenul o purtase până în centrul orașului. Pe o stradă liniștită, pavată cu piatră și înghesuită între blocuri înalte, mărginită de rampe pentru camioane și de mașini parcate, se afla o fată cu brațul ridicat și care ținea în mână un băț lung – nu în semn de amenințare, ci pentru că astfel dădea o instrucțiune.

Deasupra ei, în mijlocul drumului, stând în echilibru perfect, se ridicase pe picioarele din spate, lucitoare și musculoase, un cal uriaș.

Natasha lăsa pandantivul de argint să-i cadă în poșetă și abia reuși să-și înfrângă un fior.

– Ai auzit ce ți-am povestit?

– Hmm?

Conor citea ziarul. Își pierduse deja interesul. „Treci peste asta“, o îndemna mereu pe Natasha. De parcă e/ ar fi putut vreodată s-o facă.

– Lasă, nu contează! spuse ea privind-l țintă. Mă duc să iau băuturile.

Figură de echitație în care calul merge pe o diagonală, deplasându-se simultan lateral și înainte, în timp ce se îndoaie ușor în direcția mișcării.

Capitolul 2

„Ia aminte ca mánzul să fie blând, obișnuit să fie mánat și afectuos cu oamenii...
de obicei, așa se învață de acasă.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Boo nu era genul de cal pe care să-l găsești pe maidanele din estul Londrei. Nu era nici un cal de povară greoi și cu picioare păroase și nici un trăpaș pursânge cu gâtul prea curbat, caz în care ar fi fost înhămat de tânăr la o șaretă, dintre cele cu care se organizau curse ilegale pe străzile cu două benzi. Scorurile unor astfel de curse erau trecute în registre private și ele produceau teancuri groase de bani, ca rezultat al pariurilor ilegale. Boo nu era nici un cal blând, precum cei din școlile de călărie din Hyde Park, și nici unul dintre multele feluri de ponei scunzi, solizi, colorați în alb și negru, încăpățânați, care îndurau cu mai multă sau mai puțină bunăvoință să fie călăriți pe scări, îmboldiți să sară peste butoaie de bere sau transportați cu liftul pentru ca proprietarii lor să facă glume proaste străbătând călare balcoanele blocurilor în care locuiau.

Boo era un Selle Français, un pursânge cu oase mari, cu picioare mai solide decât te-ai fi așteptat având în vedere rasa lui. Era athletic, dar sigur pe picioare. Spatele scurt îl făcea bun la salturi, iar temperamentul blând, precum cel al unui câine, îl făcea tolerant și prietenos. Nu se speria de traficul zgomotos și îi plăcea compania. Se plictisea ușor, iar Papa, ca să-l distreze, îi atârname atâtea mingi de tavanul grajdului încât Cowboy John mormăia că bătrânul încerca, pesemne, să-i găsească un loc în liga de baschet.

Colegii de școală ai lui Sarah sau vecinii ei își găseau fericirea jucându-se cu ambalaje mici de hârtie și cu pungi de plastic, sau făcând, de-a lungul maidanelor înghesuite, curse cu mașini furate. Își petreceau ore întregi îmbrăcându-se precum vedetele și studiau revistele concentrându-se mai mult decât o făcuseră vreodată ca să-și citească lecțiile din manuale. Pe Sarah n-o interesa nimic din toate astea. Din momentul în care îl înșeau pe Boo și inspira mirosul familiar de cal încălzit și de piele curată, uita de orice altceva.

Să-l călărească pe Boo o ridica deasupra tuturor lucrurilor enervante, murdare și deprimante. O ajuta să uite că era cea mai slabă fată din clasă, singura care avea

doar motive trase de păr ca să poarte un sutien. O ajuta să uite că ea și Renee – fata din Turcia, cu care nu vorbea nimeni – erau singurele care n-aveau telefon mobil sau calculator. O ajuta să uite că îl avea doar pe Papa.

Asta simțea pentru calul ei într-una din zilele lor bune: admirație pentru cât de maiestuos era, admirație pentru puterea fantastică de sub ea și pentru lucrurile pe care calul le făcea pentru ea. Era neascultător doar atunci când Sarah nu i se adresa așa cum trebuia – dacă mintea ei era încă îndreptată către școală, sete sau oboseală, iar blândețea pe care calul o emana atunci când ea i se adresa așa cum trebuia îi puneă întotdeauna fetei un nod în gât. Boo era al ei și era special.

Papa le spunea oamenilor care nu se pricepeau la cai că Boo era ca un Rolls-Royce după un tractor: totul la el funcționa perfect, era receptiv, elegant. Comunicai cu el pe tăcute, n-avea rost să dai din mâini și să țipi. Ajungeai la o unire a minților, a voințelor. Sarah îl ruga ceva: Boo își strângea picioarele din spate sub el, capul mare i se pleca în piept și făcea ceea ce i se ceruse. Singurele lui limite, spunea Papa, erau limitele lui Sarah. Papa mai spunea și că Boo avea cea mai mare inimă pe care el o întâlnise vreodată la un cal.

Calul nu fusese mereu așa: Sarah avea două cicatrice în formă de semiluni pe braț, de când el o mușcase, iar în perioada în care îl îmblânziseră fuseseră zile în care Boo smulgea frâiele și o lua la goană prin parc cu coada ridicată ca un steag, în timp ce mamele țipau și fugeau împingând cărucioarele copiilor, iar Papa se ruga cu voce tare în franceză ca Boo să nu se lovească de vreo mașină. De fiecare dată când se întâmpla așa ceva, Papa îi spunea fetei că fusese vina ei, până la punctul în care Sarah își dorea să țipe la el, dar acum fata știa mai multe și înțelegea că el avusese dreptate.

Caii, probabil mai mult decât oricare altă creatură, erau făcuți de om. Puteau fi impunători, temători sau combativi, dar reacțiile lor la lumea din jur erau formate în întregime de ceea ce li se făcea. Un copil era gata să-ți dea o a doua șansă, pentru că spera să fie iubit. Un câine se întorcea la tine ca un sclav chiar și după ce îl băteai. Dar un cal n-avea să te mai lase – pe tine sau pe oricine altcineva – în preajma lui. Așa că Papa nu striga niciodată la el. Nu-și pierdea niciodată răbdarea, nu devenea niciodată frustrat, nici chiar atunci când era evident că Boo era neascultător sau pus pe șotii ca un adolescent.

Iar acum avea opt ani, era adult. Fusese suficient de educat încât să aibă maniere, era suficient de deștept încât pașii lui zburau, era suficient de elegant ca s-o poată scoate pe Sarah din orașul haotic și ca s-o poarte înspre viitorul ei. Asta, dacă Papa judecase corect, iar el părea să judece totul corect.

Sprrijinit în mătură, Cowboy John se uita, prin golul porții, la parcul în care fata și calul galopau pe sub copaci, în cercuri mici și trasate exact. Ea încetinea uneori ca să-l laude pe Boo sau ca să-l lase să se întindă. Sarah nu purta cască – un neobișnuit act de rebeliune împotriva bunicului ei, care n-o lăsa să se urce în șa fără cască –, iar

strălucirea soarelui în părul ei se vădea la fel de puternică precum era și pe picioarele calului. Sarah văzu trecând prin apropiere bicicleta poștașului. Omul îi strigă ceva, iar ea ridică o mână în semn de salut, cu fața încă întoarsă spre ceea ce făcea.

Sarah era un copil bun, nu ca mulți alții dintre cei ce veneau la grajduri și care își alergau caii pe străzile goale până când li se crăpau copitele bietelor animale. Apoi copiii aduceau înapoi caii transpirați și oboșiți, iar după aceea fugeau acasă, promițând că părinții lor aveau să treacă în ziua următoare ca să-i dea banii lui Cowboy John. Erau obraznici cu adulții și își cheltuiau pe țigări banii pe care îi primeau ca să-și cumpere mâncare. De cum intrau în curte, Cowboy John le confiscă țigările.

- Mă doare-n cot de plămâni voștri. Da' n-am de gând să vă las să-mi afumați băieții, le spunea el în timp ce trăgea, gânditor, din propria țigară.

Ultimul pachet pe care îl confiscase fusese al unui copil care n-avea mai mult de opt ani.

Cowboy John se îndoia că Sarah Lachapelle fumase vreo țigară în toată viața ei. Căpitanul îi ținea frâiele la fel de puternic ca pe ale calului: fata n-avea voie să se joace afară târziu, să bea, să fumeze, să piardă vremea pe la colțurile străzilor. Sarah nu părea să se opună vreodată. Parcă bunicul o antrenase și pe ea.

Nu ca mama ei.

Cowboy John își dădu jos pălăria și-și șterse fruntea, simțind cum deja căldura zilei îi pătrundea în piele prin materialul uzat al pălăriei. Sal Maltezul îl asigurase că, dacă el prelua contractul de închiriere, calul Căpitanului avea să fie în siguranță aici, la fel ca și calul oricărei alte persoane care plătea la timp. Locul avea să rămână ceea ce fusese timp de patruzeci de ani, o curte de grajduri.

- Am nevoie de o bază, îi tot spunea Sal Maltezul lui John, iar asta e aproape de casa mea. Caii mei trăiesc confortabil aici.

Vorbise de parcă decizia fusese deja luată. Iar acea curte veche și dărăpănată avea să fie o fațadă bună pentru orice vindeai și cumpărai, ar fi vrut John să-i răspundă, dar unuia ca Sal nu-i spuneai asemenea lucruri. Mai ales când oferea suma pe care dăduse de înțeles că era dispus s-o plătească.

Adevărul era că, la urma urmei, Cowboy John obosise. Îl atrăgea ideea de a se retrage undeva la țară, de a renunța la casa lui pentru o căsuță și un petic de pământ pe care caii lui să poată paște. Viața la oraș devenea din ce în ce mai urâtă, iar el îmbătrânea din ce în ce mai mult. Era obosit de certurile cu consiliul municipal, obosit de sticlele sparte pe care bețivii și idioții i le aruncau peste poartă în fiecare noapte și în care se tăiau animalele. Era obosit de certurile cu puștii care nu voiau să plătească ceea ce datorau. Cowboy John se putea imagina din ce în ce mai mult stând undeva pe o prispă și uitându-se la un orizont care să fie doar o linie verde, solitară.

Sal putea să păstreze curtea. Și oferise o sumă bună, îndeajuns de mare ca John să ajungă să-și îndeplinească visul. Și totuși... În ciuda banilor, în ciuda ispitei liniștii,

în ciuda dorinței de a-și vedea băieții fluturându-și cozile în iarba înaltă, o parte din el nu voia să renunțe în favoarea acelui om. Simțea în adâncul sufletului că promisiunile lui Sal n-aveau nici un fel de greutate.

– *Bon anniversaire!*

Sarah păși în apartament în timp ce se străduia să scoată cheia din încuietoare. Înainte să-și poată vedea bunicul, îi auzi urarea. Zâmbi și-i răspunse:

– *Merci!*

Se așteptase ca Papa să fi așezat pe masa din bucătărie un tort, așa cum o făcuse anul trecut, dar, după ce traversă coridorul, îl găsi stând în fața televizorului.

– *Voilà!* Stai jos, stai jos, îi spuse el după ce o sărută pe ambii obraji, iar Sarah văzu că purta cea mai elegantă cravată a lui.

Fata se uită la masa din bucătărie.

– Nu bem ceai?

– Pizza. După. Tu alegi, spuse el făcându-i semn spre un meniu.

Să comande mâncare acasă era un răsfăț rar.

Sarah își puse geanta pe jos și se așeză pe canapea, cu un fior de încântare. Papa părea foarte mulțumit, cu un zâmbet jucându-i în colțurile gurii. Sarah nu-și putea aminti când arătase așa ultima oară. După moartea bunicii, Papa se retrăsese în el însuși, revenindu-și într-o dată doar odată cu apariția lui Boo în viața lor. Sarah știa ca Papa o iubea, dar iubirea lui nu era de felul aceleia pe care o vedeai la televizor: el nu-i spunea c-o iubea, n-o întreba ce griji avea. Se asigura că mânca bine, că se spăla și că își făcea temele la timp. O instruia în legătură cu lucrurile practice: cheltuirea banilor, repararea diverselor lucruri, echitația. Învățaseră împreună, de multă vreme, cum să folosească mașina de spălat, cum să întrețină casa și cum să-și organizeze cumpărăturile săptămânale astfel încât acestea să fie cât mai ieftine. Ori de câte ori Sarah era tristă, Papa îi punea mâna pe umăr, poate ca să-i dea de înțeles că nu trebuia să-și piardă speranța. Dacă era agitată de încântare, el o aștepta până când se calma. Dacă ea făcea o greșală, Papa își arăta nemulțumirea tăcând și aruncându-i o privire dezaprobată. Pe scurt, probabil c-o trata puținel așa cum trata caii.

– Întâi o să ne uităm la ceva, spuse el.

Sarah îi urmări privirea și observă DVD playerul care nu fusese acolo de dimineață, pe când plecase ea de acasă.

– Mi-ai cumpărat un DVD player?

Îngenunche și-și trecu degetul peste suprafața lucioasă de metal.

– Nu e nou, își ceru el scuze, dar e *parfait*. Și nu e furat. L-am cumpărat la reducere de la magazinul de electronice.

– Ne putem uita la orice? întrebă Sarah.

Acum putea închiria filme, așa cum făceau toate celelalte fete de la școală. Ea rămânea mereu cu ani în urmă atunci când ceilalți vorbeau despre filme.

- Nu doar orice. O să vedem *un spectacle*. Dar mai întâi...

Întinse brațul în spate și luă o sticlă, pe care o desfăcu cu o mișcare elegantă, iar apoi turnă.

- Paisprezece, ei? Suficient de mare pentru un pic de vin, spuse el dând din cap, aprobator, și întinzându-i paharul.

Sarah sorbi din vin încercând să nu lase să se vadă cât de neimpresionată era de gustul acru. Ar fi preferat o cola dietetică, dar nu voia să strice momentul.

Papa păru mulțumit. Își potrivi ochelarii și se uită la telecomandă. Apoi, cu un aer plin de sine care sugera că exersase dinainte mișcarea, apăsă pe un buton. Ecranul televizorului se trezi la viață, iar Papa se așeză pe canapea lângă Sarah, cu spatele drept, în ciuda pernelor pleoștite. Luă o gură de vin. Sarah îi băgă de seamă privirea plină de plăcere tăcută și se sprijini de el.

Din televizor începu să se audă muzică clasică. Un cal alb defilă de-a lungul ecranului.

- Asta e...?

- Le Cadre Noir, o lămuri el. Acum o să vezi care e țelul nostru.

Chiar și oamenii care știau câte ceva despre cai rareori auziseră de Le Cadre Noir. Era o foarte puțin cunoscută organizație de călăreți francezi de elită, care exista încă din secolul al XVIII-lea. Își păstrase alcătuirea astfel încât ar fi putut-o recunoaște înșiși fondatorii ei: o academie în care debaterile se învârteau în jurul unghiului exact al picioarelor din spate ale unui cal în timp ce acesta executa manevre vechi de o mie de ani precum crupada sau levada, și în care călăreții purtau uniforme negre, de croială vetustă. Le Cadre Noir nu primea decât unul sau doi membri noi pe an, iar țelul ei nu era să facă bani sau să-și popularizeze abilitățile și cunoștințele, ci să atingă excelența în lucruri pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu le puteau vedea. Dacă știai acest lucru, probabil că te întrebai care era scopul, dar nimeni dintre cei care vedeau acei cai mișcându-se sub călăreții lor serioși, aliniați în simetrie perfectă sau înfruntând gravitația cu salturi uimitoare, nu le putea privi pașii stranii de dans și forța cu care urmau dorințele călăreților fără să fie profund emoționat de supunerea, de frumusețea și de agilitatea lor uluitoare. Și chiar dacă nu îți plăceau caii – sau francezii – în mod deosebit, poate că erai fericit că încă mai exista o asemenea organizație.

Sarah privi în liniște spectacolul de patruzeci de minute. Era hipnotizată. Voia să meargă la Boo, să-l încalece și să reproducă ceea ce văzuse. Știa că Boo putea face acele lucruri. Era mai bun, mai puternic decât unii dintre caii pe care ea îi văzuse pe ecran, dar avea aceeași forță: o simțise sub ea suficient de des. În timp ce se uita la televizor, mâinile și picioarele înceuseră să i se miște, iar ea călărise în imaginație

caii de pe ecran, făcând împreună cu ei mișcările și săriturile ce datau încă din vremea Greciei antice.

Poate că arena ei personală nu era domeniul vreunui palat imens dintr-un oraș istoric din Franța, ci un parc arid și plin de gunoaie. Poate că uniforma ei nu era alcătuită dintr-o jachetă neagră, elegantă, cu broderie aurie, și dintr-o pălărie ascuțită, ci doar din niște blugi și dintr-un tricou. Dar Sarah știa cum se simțeau acei bărbați: atunci când camera se oprise pe fețele lor încordate de efort, care exprimau solidaritatea și râvna, fata simțise o legătură între ei și ea, una pe care n-o stabilise niciodată cu fetele de la școală. Toate lucrurile învățate de la Papa începuseră să aibă sens. Papa îi spusese că ea mai avea de muncit ani buni până să ajungă la performanța acelor călăreți. Îi mai spusese că a o lăsa să încerce asemenea acrobații ar fi fost ca și cum l-ar fi lăsat pe Cowboy John să alerge la maraton cu țigara în mână. Iar acum ea vedea care era țelul lui, marele moment pe care și-l dorea: capriola. Cea mai complexă, dificilă și frumoasă mișcare pe care o putea face un cal, desprinzându-și toate picioarele de la sol într-un salt de balerină, ridicându-se de parcă n-ar fi cântărit nimic, lovind din picioare în aer ca și cum ar fi sfidat legile gravitației. Frumos. Înfricoșător. Copleșitor.

Sarah nu putuse niciodată să spună ce simțea atunci când Papa vorbea neîncetat despre școala franceză de înaltă echitație. Ceea ce simțea ea era că, în fond, ce șanse aveau ei doi? În ciuda lucrurilor pe care le spunea Papa, ea nu putuse niciodată să-și transpună viața la Cowboy John's și ședințele de antrenament în viitorul pe care îl descria el. Acum, în timp ce se uita la genericul filmului, își dădu seama că DVD-ul avusese exact efectul opus celui pe care și-l dorise Papa. Confirmase pur și simplu că el nutrea doar un vis. Nu conta cât de bun era calul ei. Cum putea cineva să facă cel mai fantastic salt dintre toate, de pe străduțele Londrei – în gloria de la Le Cadre Noir?

Se simți vinovată imediat după ce se gândi la acest lucru. Ochii i se ațintiră asupra lui Papa și se întrebă dacă gândurile ei erau atât de transparente precum păreau. Papa încă se uita la ecran, iar Sarah văzu atunci lacrima ce i se prelingea pe obraz.

– Papa? șopti ea.

El își încordă maxilarul. După un moment, se adună și spuse cu glas scăzut:

– Sarah, așa vei evada.

Cum să evadeze din ce? Niciodată nu simțise că viața ei era atât de rea pe cât credea Papa.

– Asta e ceea ce-mi doresc pentru tine.

Sarah înghiți în sec. Papa ridică apoi cutia DVD-ului.

– Am primit o scrisoare de la Jacques Varjus, vechiul meu prieten de la Saumur. Îmi spune că au acceptat două femei. Timp de sute de ani academia a refuzat să primească femei, au refuzat măcar să ia ideea în considerare. Acum o fac. Nu trebuie să vii din armată. Trebuie doar să fii excelentă. Asta e o oportunitate, Sarah.

Ea era puțin derutată de pasiunea cu care vorbea Papa.

- Ai abilitatea. Ți trebuie doar disciplina. Nu vreau să-ți irosești viața. Nu vreau să te văd aici, cu acești *imbéciles*, împingând la un cărucior pe străzile astea, spuse el făcând un gest cu mâna spre fereastră, în direcția parcării.

- Dar...

Papa își ridică mâna.

- Nu-ți pot da nimic în afară de asta. Cunoștințele mele. Eforturile mele.

Apoi Papa zâmbi, încercând să-și îndulcească tonul, și încheie:

- Fata mea în negru, ei? *La fille du Cadre Noir*.

Sarah încuviință înclinând din cap, fără să spună un cuvânt. Bunicul ei nu-și dădea niciodată emoțiile pe față, dar acum arăta vulnerabil, plin de regrete, iar Sarah era puțin speriată. Era de la vin, își spuse ea - Papa bea rar. Vinul le intensificase emoțiile. În timp ce sorbi din pahar, Sarah încercă să nu se uite la fața lui.

- A fost un cadou frumos.

Papa reveni în prezent. Păru să-și recapete controlul.

- *Non! Un demi cadeau*. Vrei să știi care e a doua parte? o întrebă el.

Sarah zâmbi, ușurată.

- Pizza?

- Pfu! Pizza! *Non, non - regards*.

Scoase de undeva un plic și i-l puse în mână.

- Ce e?

Papa dădu din cap înspre plic.

Sarah îl deschise, se uită la conținut, iar mâna i se opri în loc. Patru bilete. Două pentru o călătorie cu feribotul. Două pentru un spectacol la Le Cadre Noir.

- De la Varjus. *En novembre*. Facem o călătorie.

Nu ieșiseră niciodată din țară, nici măcar atunci când bunica era în viață.

- Mergem în Franța?

- E timpul. E timpul ca tu s-o vezi, e timpul ca eu să mă întorc. Prietenul meu, Varjus, e acum Le Grand Dieu. Știi ce e asta? Cel mai important, cel mai experimentat călăreț din Le Cadre Noir. *Non* - din Franța.

Sarah se uită cu atenție la biletul de spectacol, la călăreții îmbrăcați în negru, la caii strălucitori. Papa părea cuprins de un nou zel.

- Am completat documentele pentru pașaport. Tot ce îmi trebuie e fotografia ta.

- Dar cum ți-ai permis cheltuiala asta?

- Am vândut câteva chestii. *Pas du tout*. Ești fericită? Ai o zi de naștere așa cum trebuie?

Atunci observă Sarah că Papa nu mai avea ceasul de mână. Ceasul Longines, care fusese cadoul lui de nuntă de la bunica. Atât de prețios, încât ea nu avusese voie să-l atingă pe când era copil. Voi să-l întrebe de ceas, dar cuvintele i se opriră în gât.

- Sarah?

Ea se lăsa îmbrățișată, incapabilă să-și murmure mulțumirile în puloverul lui moale și uzat, fiindcă nu-și putea găsi cuvintele.

Capitolul 3

„Niciodată să nu te ocupi de el atunci când ești copleșit de emoții puternice. Furia, nerăbdarea, frica... orice emoție umană compromite comunicarea eficace cu un cal.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

În zilele în care se putea gândi rațional la căsnicia ei, Natasha observa, cu un soi de umor negru, că aceasta începuse cu mâna ei stângă și se terminase cu dreapta. Era straniu că degetele ei putuseră declanșa un asemenea dezastru, dar tocmai asta se întâmplase.

Ironia era că, la vremea la care plecase Mac, ea și Conor nici măcar nu se sărutaseră încă. Ceea ce nu însemna că nu avuseseră ocazii. La vremea la care căsnicia ei începuse să se deterioreze, iar prânzurile luate împreună cu Conor, pline de glume și de atenții, îi oferiseră o ușurare bine-venită, Conor îi spusese limpede ce simțea pentru ea.

– Arăți secătuită, bătrânico. Groaznic, îi spunea el, cu șarmu-i obișnuit.

Își punea mâna peste a ei, iar ea mereu i-o dădea deoparte.

– Trebuie să-ți pui ordine în viață.

– Și să ajung ca tine?

Divorțul îngrozitor prin care trecuse el devenise legendar la birou.

– Ei, e vorba doar de un soi de durere intensă și paralizantă. Te obișnuiești.

Dar situația lui îl făcea să înțeleagă, cât de cât, prin ce trecea Natasha. Ceea ce era mai mult decât putea să priceapă oricine altcineva.

În lumea părinților Natashei, căsniciile se încheiau din cauza catastrofelor, a morții, a accidentelor sau a infidelităților repetate și evidente. Se încheiau pentru că vânățiile deveneau de neîndurat, iar pagubele colaterale ajungeau să fie enorme. Acele căsnicii nu mureau precum cea a Natashei, încet și din cauza abandonului. În ultimele luni, ea se întrebase deseori dacă măcar era căsătorită. Mac era rareori prezent, nu doar emoțional, ci și fizic, dispărând în delegații din ce în ce mai frecvente. Atunci când era acasă, cele mai inofensive momente de comunicare se încheiau cu schimburi de replici amare și pline de resentimente. Amândoi

ajunseseră să fie atât de speriați de durere sau de încă o respingere, încât era mai ușor să nu-și mai bată capul unul cu altul.

- Avem o factură de gaz care trebuie plătită, spunea el.
- Mă rogi s-o plătesc eu, sau îmi spui c-o s-o plătești tu?
- M-am gândit doar că ai vrea să te uiți peste ea.
- De ce? Pentru că tu nu locuiești cu adevărat aici? Vrei o reducere?
- Nu fi ridicolă, la naiba!

- Păi atunci plătește-o și gata, în loc să te porți de parcă ar fi cumva responsabilitatea mea. O, apropo, Katrina a sunat din nou. Știi tu, Katrina cea de douăzeci și unu de ani, cu țâțe de plastic. Cea care îți spune „Mackie“.

Natashei îi tremura glasul atunci când îl imita pe cel al fotomodelului. Țsta era mereu momentul în care Mac trântea ușa și dispărea în altă parte a casei.

Se cunoscuseră cu șapte ani în urmă, în timpul unui zbor spre Barcelona. Natasha fusese împreună cu niște prieteni de la facultate, cu care sărbătorise intrarea cuiva în barou. Mac se aflase pe drumul de întoarcere dintr-o vacanță scurtă, în care își uitase din greșeală aparatul de fotografiat în apartamentul unui prieten. Natasha ar fi trebuit să vadă acel lucru ca pe un avertisment, realizase ea mai târziu. Un moment grăitor pentru haosul în care își ducea el viața, pentru lipsa lui de simț practic (oare nu auzise niciodată de DHL?). Dar pe atunci ea nu putuse decât să se gândească la norocul de a sta lângă acel bărbat șarmant, cu păr scurt, îmbrăcat în jacheta lui kaki, care nu doar că râdea la glumele ei, dar părea și cu adevărat interesat de cariera ei.

- Deci ce o să faci?

- O să fiu un avocat care se ocupă și de lucruri administrative. E un fel de poziție hibridă, așa c-o să pot să-i reprezint în fața instanței pe oamenii de ale căror cazuri mă ocup. Sunt specializată pe reprezentarea copiilor.

- Delincvenți juvenili?

- În principiu, copii aflați în plasament. Mă ocup și de câteva divorțuri, încercând să apăr interesele copiilor. E un domeniu în creștere datorită legii date în 1989, cu privire la protecția copiilor.

Natasha încă încerca să obțină cele mai bune soluții pentru copiii traumatizați de divorțul părinților, încă obliga autoritățile locale și birourile de imigrație să le ofere un cămin temporar. Dar, odată cu fiecare copil disperat, apărea și o încercare cinică de obținere a azilului, cu fiecare nouă luare în plasament a unui copil începea și un ciclu deprimant de abuzare și de returnare a aceluși copil. Ea încerca să nu se gândească prea des la toate astea. Se pricepea la ceea ce făcea și-și spunea că puținele vieți pe care le putea îmbunătăți erau de ajuns.

Mac o plăcuse din pricina asta. Spusese că Natasha avea substanță, spre deosebire de majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea prin intermediul slujbei lui. El se întâlnise la aeroportul din Barcelona cu o iubită bosumflată, care se uitase urât atunci când Natasha își luase, politicos, la revedere. Șase ore mai târziu, Mac își

părăsise iubita și o sunase pe Natasha pe mobil ca s-o întrebe dacă o putea scoate la o întâlnire, la Londra. Nu trebuia să se simtă vinovată din cauza iubitei, adăugase el, vesel. Nu fusese nimic serios. Nimic din viața lui Mac nu era vreodată serios.

Nunta fusese responsabilitatea Natashei: el ar fi putut trăi la nesfârșit într-o simplă relație amoroasă. Natasha descoperise, spre surprinderea ei, că își dorea să se căsătorească. Își dorea sentimentul de permanență, își dorea să scape de semnul întrebării care plana deasupra relației lor. Existase un fel de cerere în căsătorie.

- Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, o pot face, îi spusese el într-o după-amiază petrecută în pat, cu picioarele încolăcite în jurul alor ei. Dar trebuie s-o organizezi tu.

Implicat, dar nu prea mult. Povestea căsniciei lor.

La început, asta n-o deranjase. Înțelesese că era cam obsedată de control, după cum îi spunea Mac în glumă, iar ei îi plăcea să fie așa. Țasta era modul ei de a păstra ordinea într-o viață agitată, fel de a fi care-și avea originea în copilăria pe care Natasha și-o petrecuse într-o casă aglomerată și haotică. Ea și Mac își înțelegeau unul altuia punctele slabe și se tachinau în privința lor. Dar apoi copilul, pe care nici unul dintre ei nu știuse că și-l dorise, crease între ei un gol ce se transformase în prăpastie.

Atunci când pierduse copilul, Natasha aflase doar de o săptămână că era însărcinată. Se gândise că nu-i venise ciclul din cauza stresului (fusese ocupată cu două cazuri importante), iar în momentul în care realizase cât de mult îi întârziase, numărul de zile devenise imposibil de ignorat. Mac fusese destul de șocat la început, iar Natasha nu putuse să fie supărată pe el fiindcă și ea se simțise la fel.

- Ce să facem? îl întrebase, sperând să nu-l urască pentru răspunsul lui.

Mac își trecuse mâinile prin păr.

- Nu știi, Tash. Fac ce vrei tu, spusese el.

Iar apoi, înainte ca ei să aibă șansa să se gândească la ce-și doreau, micul mănunchi de celule, bebelușul pe care îl așteptau, își luase propria decizie și plecase.

Pe Natasha o șocase suferința pe care o simțise. Ușurarea la care se așteptase pur și simplu refuzase să apară.

- La anul, căzuseră ei de acord după ce Natasha îi spusese lui Mac că pierduse copilul. O să mergem în câteva concedii bune anul ăsta. Iar apoi o să încercăm cu tot dinadinsul să facem un copil.

Încântarea pe care le-o provocase acel plan îi făcuse să fie puțin cam agitați. Mac avea să primească o serie de sarcini serioase, nu doar angajamente când și când. Natasha avea să-și găsească o slujbă la o firmă bună de avocatură, care să-i ofere beneficii de maternitate substanțiale.

Apoi ei îi fusese oferită poziția de la Davison Briscoe și căzuseră de acord să mai aștepte un an. Apoi încă unul, după ce cumpăraseră casa din Islington, iar Mac începuse s-o renoveze. Două lucruri se întâmplaseră în acel an: cariera lui Mac se duse de râpă, în timp ce a ei explodase până la cer. Abia se văzuseră unul pe altul

timp de luni de zile. Atunci când lucrurile se mai liniștiseră, Natasha se purtase cu atenție, încercând să nu lase succesul ei să amplifice lipsa lui de succes. Iar apoi – poate că mai mult din greșeală decât intenționat – ea rămăsese din nou însărcinată.

Mai târziu, mult mai târziu, Mac o acuzase că se închisese față de el cu mult timp înainte să înceapă să flirteze cu Conor Briscoe. Ce putea spune? Știa că era adevărat, dar fusese dreptul ei să nu vorbească despre asta. Ce putea fi spus, oricum? Trei copii pierduți în patru ani, dintre care nici unul nu trecuse de pragul de mormoloc. Doctorii îi spusese că era „calificată“ pentru mai multe investigații, de parcă realizase ceva important. Dar Natasha nu-și dorise nici o investigație. Nu-și dorise ca altcineva s-o atingă, nu-și dorise să retrăiască acele momente întunecate. Nu-și dorise să aibă dovada că bănuielile ei erau întemeiate.

Iar Mac, despre care ea sperase că avea să vadă prin furia și lacrimile ei, despre care sperase că avea s-o țină în brațe și s-o liniștească, se retrăsese pur și simplu. Se purtase de parcă nu putuse să facă față durerii ei, nu-i putuse face față Natashei răvășite și cu nasul curgând, Natashei care nu se dădea jos din pat timp de o săptămână întreagă și care plângea de fiecare dată când vedea un bebeluș la televizor.

După ce reușise să se adune, se simțise trădată. Mac nu-i fusese alături atunci când avusese cea mai mare nevoie de el. Doar mult mai târziu, Natashei îi venise în minte gândul că, poate, și el suferise. Dar revelația fusese tardivă. La vremea la care îl condamnase pe Mac, ea nu putuse vedea decât faptul că el pleca mereu în câte o delegație, că, atunci când ea se plângea, el îi striga că nu-i dădea de ales și că-l bătea mereu la cap cerându-i să facă una sau alta. Viața lor sexuală devenise inexistentă. Natasha începuse să fie supereficientă, ocupându-se de toate cu o hotărâre rece ca gheața și supărându-se pe Mac pentru că el nu putuse să facă același lucru.

În tot timpul ăsta, fetele continuau să-l sune pe Mac. Voci cochete, cu accente slave, adolescente nepoliticoase care păreau indignate atunci când Mac nu era de găsit.

– E doar muncă, insistase el, din portofoliile alea trăiesc. Știi că nici măcar nu-mi place să le fac.

Având în vedere lipsa de intimitate dintre ei, Natasha nu mai știuse ce să creadă. Iar în tot acest timp, în viața ei exista Conor, cu uriașul lui talent de avocat și înțelegând căsniciile dezastruoase datorită colapsului spectaculos al propriei căsnicii. „O mică problemă cauzată de infidelitatea mea în serie“, obișnuia el să spună. „Dumnezeu știe că unele femei au pretenții atât de absurde.“ Natasha putuse să-i vadă durerea din spatele măștii vesele, iar ceva dinlăuntru ei se avântase spre el fiindcă viețile lor păreau să se oglindească una pe alta.

Începuseră să ia masa împreună atât de des, încât colegii de birou observaseră. Apoi începuseră să iasă la câte un cocktail după serviciu. Care să fi fost problema, dacă Mac nu era niciodată acasă? Uneori, Natasha simțea că flirtul ei cu Conor era

justificat. Probabil că și Mac flirta cu cineva chiar în acel moment, în cine știe ce decor superb. Dar în acea noapte în care Conor se aplecase peste masa barului și-și atinsese buzele de ale ei, Natasha se retrăsese.

– Încă sunt căsătorită, Conor, zisese ea.

În momentul în care o spusese, Natasha se întrebase de ce adăugase cuvântul „încă”. Și ar fi vrut atât de mult să-i răspundă la sărut.

– Of, nu poți învinovăți un biet suflet singuratic că încearcă, spusese Conor.

Iar în ziua următoare o invitase la masă.

În curând, Natasha începuse să se bazeze pe el. Nu se simțise vinovată; pe Mac nu părea să-l intereseze dacă ea îl trata bine sau nu. Nici măcar nu se mai certau: viața lor se cantonase într-o serie de întrebări și răspunsuri politicoase, sub care fierbea un ocean de furie ce exploda din când în când. Atunci, Mac îi întorcea spatele Natashei sau mai trântea o ușă.

Petrecerea lor, plănuită de multă vreme, fusese inițial gândită ca să sărbătorească faptul că Mac terminase de renovat casa, să anunțe ieșirea lor dintre foliile de plastic și bucățile de ipsos și să le marcheze intrarea într-o nouă etapă, definită nu numai de frumusețe, dar și de năzuințe superioare. Ajungând la momentul organizării petrecerii, Natasha nici nu-și mai dorise s-o dea, socotind că n-avea mare lucru de sărbătorit. Dar s-o anuleze ar fi însemnat un gest atât de definitiv, încât nu se simțise în stare să-l facă.

Angajaseră o firmă de catering care să le aducă mâncarea și un cvartet care să cânte în grădină. Pentru cineva din afară, totul arăta ca și cum ea și Mac ar fi fost cuplul perfect, cu anturajul lui Mac, fotografi și fotomodele grațioase ca niște gazele, amestecându-se cu prietenii ei din avocatură. Răsetele lor răsunară peste zidurile înalte de cărămidă. Natasha își dădu seama că ar fi trebuit să folosească petrecerea ca pe o ocazie de a-și stabili noi conexiuni profesionale. Era încă ușor surprinsă că trăia într-o casă atât de mare și de elegantă. Știa că prezența acolo a unui șef de firmă sau a unui Avocat al Coroanei nu era deloc un lucru rău. Șampania cursese, muzica cântase, soarele Londrei își cernuse lumina prin pânza cortului pe care-l instalaseră la capătul grădinii. Scena fusese ca din povești.

Iar Natasha se simțise absolut nefericită.

În cea mai mare parte a timpului, Mac o evitase. Stătuse cu un grup de oameni pe care Natasha nu-i cunoștea, cu spatele la ea, râzând tare. Natasha observase cu amărăciune că toate femeile pe care le invitase el păreau să aibă un metru optzeci și că purtau haine interesante, ce dădeau impresia că posesoarele lor nu se gândiseră prea mult cu ce să se îmbrace, deși astfel gătite arătau sofisticate și sexy. Natasha nu apucase să-și calce rochia pe care voise s-o poarte, iar fusta și bluza pe care le alesese în loc păreau bătrâncioase și demodate. Mac nu-i spusese că arăta bine. Trecuse mult timp de când nu îi mai făcuse vreun compliment legat de felul în care arăta.

Natasha stătuse în capul scărilor placate cu piatră de York și se uitase la el. Oare era prea târziu ca să-și mai salveze relația? Oare mai exista ceva care să poată fi salvat? În timp ce soția lui îl privea, Mac îi șoptise ceva la ureche unei femei înalte, niște vorbe care o făcuseră să-și mijească ochii și să zâmbească ștregărește. Ce-i spusese el? *Ce-i spusese?*

– Hei, ți se vede totul pe față. Haide să ne luăm ceva de băut, o îndemnase o voce de lângă ea.

Conor. Îl lăsase s-o conducă prin grădină, trecând, cu un zâmbet de circumstanță întipărit pe față, pe lângă grupurile de invitați.

– Ești bine? o întrebuse Conor de îndată ce ajunseseră într-un colț al cortului.

Natasha clătinase din cap fără să vorbească. Ochii lui Conor rămăseseră ațintiți asupra ei. Nu făcuse nici o glumă.

– Margarita, îi spusese el. Antidotul la toate problemele din lume.

Apoi îl rugase pe barman să facă patru cocktailuri și o obligase să bea două, una după alta, ignorând protestele ei.

– O, uau, ce naiba mi-ai făcut? îl întrebuse ea câteva minute mai târziu, ținându-se de brațul lui.

– Te-am făcut să te relaxezi un pic. Nu vrei ca toată lumea să șușotească: „Oare ce-i în neregulă cu ea?” Știi ce bârfitori sunt toți oamenii ăștia.

– Conor, ce mi-ai făcut? Mă simt de parcă aș conține șaptezeci la sută alcool, chicotise ea.

– Natasha Margarita. Sună splendid. Haide, să ne mișcăm, spusese el.

Natasha simțise cum i se afundau tocurile în iarbă și nu fusese sigură că avea îndeajuns echilibru încât să le poată scoate de acolo. Conor, observând situația, întinsese un braț pe care Natasha îl apucase cu recunoștință. Își croiseră drum către un grup de avocați de la o firmă cu care lucrau deseori.

– O să vorbim cu oamenii ăștia, murmurase Conor. Știi că Daniel Hewitson a fost prins într-un bordel luna trecută? Acum, orice s-ar întâmpla, nu-i spune: „Am auzit că ai fost prins într-un bordel“.

El așteptase o clipă, iar apoi o tachinase:

– Pe moment, ăsta e singurul lucru la care te poți gândi, așa-i?

– Conor! murmurase Natasha ținându-se de el.

– Te simți mai bine?

– Doar nu te îndepărta de mine. S-ar putea să trebuiască să mă sprijini.

– Oricând, scumpo.

Cu un salut vesel, Conor se avântase în grup împreună cu ea.

Natasha fusese doar vag conștientă de conversația din jurul lor. Efectele cocktailului păruseră să se amplifice în timp ce alcoolul i se scurgea prin trup. Nu-i mai păsase – fusese doar ușurată să-l aibă pe Conor lângă ea. Refuzase să se gândească la orice altceva în afară de prezența lui, se asigurase că răsese la toate glumele, dând din cap și zâmbindu-le celor din jur. Tocurile i se afundaseră din nou,

așa că, simțindu-se amețită, se sprijinise de Conor ca să nu se clatine. Grădina fusese atât de aglomerată încât nici nu prea aveai loc să cazi; oamenii din jur stătuseră umăr la umăr, în grupuri mici. Simțind cum mâna lui Conor se întinsese în spatele ei, Natasha îl strânsese de degetul mic, încercând să-i transmită că-i era recunoscătoare. O salvase, o împiedicase să se facă de râs. Fusese un pas atât de ușor, un progres atât de natural în privința stării de lucruri dintre ea și Conor, încât Natashei îi trebuiseră câteva minute ca să realizeze că fierbințeala pe care o simțea pe ceafă nu-i fusese pricinuită în întregime de soare.

Ignorase conversația din jurul ei și-și întorsese capul atât cât să-l poată vedea pe Mac, care stătea la câțiva metri depărtare și se uita țintă la mâna ei. Dezechilibrată, roșie la față, Natasha dăduse drumul mâinii lui Conor. După aceea, ea realizase că făcuse cel mai rău lucru cu putință, un gest care sugerase vinovăție. Dar răul fusese deja făcut.

Expresia lui Mac îi spusese Natashei că-l pierduse. Poate că asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

– Chiar ar trebui să te tunzi cum trebuie, îi zise Linda, care se afla în spatele ei.

Natasha îi vedea, reflectată în ecranul calculatorului, expresia nemulțumită. Șervetul pentru ceai al biroului acoperea acum umerii Natashei, iar pe el se aflau șuvițe mici de culoare blond închis. Linda continua să lucreze la părul ei.

– N-am timp.

Natasha se întoarse la dosarul pe care-l avea în față, cu ochelarii pe vârful nasului și odihnindu-și pe masă picioarele în care purta dresuri.

– Trebuie să citesc toate hârtiile astea. La ora două mă întorc în sala de judecată pentru pledoaria finală.

– Dar ți se văd rădăcinile. Trebuie să-ți refaci șuvițele.

– Poți să le faci tu?

– N-am mai decolorat șuvițe de ani de zile, mai ales nu în pauza de masă. Câștigi destui bani. Ar trebui să te tunzi la un coafor. La unul dintre saloanele alea pentru celebrități, o îndemnă Linda, ridicând o șuviță și dându-i drumul la loc.

– Cel mai mare coșmar al meu, pufni Natasha.

– Ai putea să faci ceva din tine dacă ți-ai da silința.

– Vorbești ca părinții mei. Avem ceai?

Natasha își citi repede ultima pagină cu notițe, apoi închise dosarul și dădu să-l ia pe cel de dedesubt. Telefonul ei scoase un bip. Mac îi scrisese de două ori în acea dimineață, întrebând-o când putea să-l lase să intre în casă. Ea îl amâna de aproape zece zile. Îi răspunse:

Scuze. Măine am prea multe pe cap. Poate joi. Te anunț.

Abia își pusese jos telefonul, că acesta țiuu din nou.

O jumătate de oră. Miercuri seara.

Natasha nu voia să dea ochii cu el. Avea atât de multe pe cap aici. Mac se ținuse departe un an întreg, încă o zi sau două n-aveau să-l omoare. Îi răspunse:

Nu pot să plec. Control judiciar. Scuze.

Dar Mac părea să-și fi pierdut răbdarea.

Am nevoie de lucrurile mele. Cel târziu vinerea următoare. Pot să le iau și fără tine. Te rog să-mi spui dacă ai schimbat încuietorile.

Natasha își închise telefonul și-și adună gândurile.

- În fine, Lin, de ce să merg la un coafor adevărat? Părul tău arată bine, spuse ea.

- Mai încet cu complimentele, doamnă Macauley.

- Domnișoară.

- O, da. Eram pe cale să te întreb dacă vrei să fii trecută „doamnă“ în corespondență... Trebuie să reorganizez.

- De ce aș vrea să fiu „doamnă“?

Linda ridică din umeri.

- Nu știi. Ești genul.

Natasha se aplecă, depărtându-se de foarfecă, și se învârti cu scaunul.

- Ce gen?

Linda îi răspunse, netulburată:

- Genul de femeie independentă, care vrea ca toată lumea să știe că e așa, și care e mulțumită că-i independentă, spuse ea, iar apoi, după ce se gândi puțin, continuă: „Doamnă“ indică faptul că ești trecută prin viață. Nu e genul de titlu care spune, ca „domnișoară“: o-doamne-încă-aștept-nunta-din-povești.

Linda își așează mâinile de ambele părți ale capului Natashei și îl îndreptă în așa fel încât ea să se uite în față.

- „Trecută prin viață“, repetă Natasha, nu știu dacă tocmai m-ai insultat sau dacă mi-ai făcut un compliment.

Ben intră în cameră și mai puse un dosar pe masă. Natasha se aplecă să-l ia, făcând-o pe Linda să protesteze în spatele ei.

- Linda, a sunat asistentul ăla social în legătură cu Ahmadi?

Natasha nu știa sigur ce anume voia să întrebe, dar avea nevoie de indicii: cum putuse să se înșele atât de amarnic în privința băiatului? Își mai dăduse cineva seama că povestea lui n-avea cum să fie așa cum susținuse el?

- Ahmadi... puștiul ăla care a apărut în ziar? Cel pe care l-ai reprezentat? Mi se părea mie că-i recunosc numele, comentă Linda, căreia nu-i scăpa nimic. A atacat pe cineva, nu-i așa? Surprinzător, să știi. Nu părea genul.

Natasha nu voia să discute așa ceva în fața lui Ben.

- Niciodată nu par genul. Haide, Linda, sper că ai terminat. Trebuie să mă întorc în fața instanței în douăzeci de minute și încă nu mi-am mâncat sendvișul.

- Cum a mers?

Conor o aștepta în fața sălii de judecată. Natasha se aplecă și îl sărută, fără să-i mai pese de privirile celorlalți avocați. Erau un cuplu cunoscut acum. Două persoane separate de soții lor, mai în vârstă și mai înțelepte. Nimic scandalos.

- Le-am arătat eu lor. Știam c-o să reușesc. Pennington a fost groaznic de nepregătit.

- Așa te vreau, îi zise Conor mângâindu-i ceafa. Frumos păr. Cinăm împreună?

- O, Doamne! Mi-ar plăcea, dar trebuie să mă ocup de o groază de hârtii pentru mâine.

Natasha văzu cum lui Conor i se întunecă fața, așa că întinse mâna după brațul lui.

- Ceva de băut ar merge, totuși. Abia te-am văzut săptămâna asta.

Își croiră repede drum prin liniștea relativă din Lincoln's Inn și ieșiră în strada aglomerată și gălăgioasă, de-a lungul căreia se jucau razele de soare. Ei o traversară ca să ajungă la bar, iar Natasha, încălzită, își dezbracă jacheta înainte să intre.

- Nu mă pot vedea cu tine în weekend, spuse Conor, prevenitor, în timp ce se apropiau de bar. Băieții o să fie la mine. M-am gândit să-ți spun.

Cei doi fii ai lui Conor aveau cinci și, respectiv, șapte ani. Se părea că erau prea traumatizați și vulnerabili ca să afle de existența iubitei tatălui lor, deși Conor era divorțat de mai bine de un an. Natasha încercă să nu lase să se vadă cât de dezamăgită era.

- Păcat. Închiriasem o cameră la Wolseley, spuse ea pe un ton degajat.

- Glumești.

Natasha încercă să zâmbească.

- Nu. E aniversarea noastră de șase luni, în caz că nu-ți aduci aminte.

- Și eu, care credeam că n-ai pic de romantism în tine!

- Nu deții monopolul gesturilor frumoase, să știi. Probabil c-o să trebuiască să găsec pe altcineva cu care să merg, spuse ea cu cochetărie în glas.

Posibilitatea asta nu păru să-l tulbure pe Conor. Comandă băuturile, apoi se întoarse spre ea.

- Ea merge la Dublin în weekend.

Fosta lui soție era mereu „ea“.

- Așa că îi am la mine pe băieți de vineri până luni dimineață. Dumnezeu știe ce o să fac cu ei. Vor să mergem la patinoar. *La patinoar*, îți vine să crezi? Iar afară e cald de-a binelea.

Natasha sorbi din băutură, întrebându-se: oare merita să se ofere să meargă cu ei? Lucrurile aveau să se răcească între ea și Conor dacă el o refuza a doua oară. Cel mai ușor pentru ei amândoi era să se prefacă a crede că nu exista nici o șansă ca ea să vrea să meargă undeva împreună cu Conor și cu fiii lui.

- Sunt sigură c-o să găsești tu ceva, spuse ea cu prudență.

- Ce zici de luni seară? Pot să vin la tine, dacă vrei. Mă pregătesc și vin direct la tine.

- Cred c-o să mă mulțumesc cu ce se poate, spuse ea încercând ca vorbele să nu-i trădeze amărăciunea.

Oare de ce nu voia Conor s-o prezinte copiilor lui? Să fi fost legătura lor una pasageră, astfel încât nu merita ca băieții s-o cunoască pe iubita temporară a tatălui lor? Sau, mai rău, oare ea emana atât de puțin aer matern încât lui Conor îi era teamă să le-o prezinte celor doi copii?

Meseria Natashei era să se ocupe de conflicte, iar ultimul an îi tăiaze orice poftă de conflict în viața ei personală.

- Luni, atunci, spuse ea zâmbind.

Își terminară vinul, discutară treburi de serviciu, iar Conor îi dădu sfaturi legate de un judecător cu care ea avea să se confrunte peste o săptămână. Se despărțiră la ușa barului, iar Natasha se întoarse la birou pentru încă o oră. Își sună mama, auzi un monolog întreg despre problemele de sănătate ale tatălui ei și încercă să-și inventeze o viață socială atunci când fu întrebată despre asta. La ora nouă, ea închise biroul, ieși în seara de vară și chemă un taxi ca să plece acasă.

Privi străzile Londrei zburând pe lângă ea, cuplurile ieșind agale din baruri și restaurante. Lumea era plină de cupluri atunci când erai singur. Poate că ar fi trebuit să iasă cu Conor, dar munca era singura constantă din viața ei. Dacă o dădea deoparte ca să ia masa cu el, viața ei n-ar mai fi avut nici un sens.

Dintr-odată se simți copleșitor de tristă și căută un șervețel în poșetă, iar apoi se forță să se uite peste documentele pentru ziua următoare. „Haide, Natasha, adună-te“, își spuse, întrebându-se de ce se simțea atât de tulburată. Răspunsul nu era greu de ghicit.

Închise dosarul, apoi studie mesajele pe care tocmai le primise. Trase aer adânc în piept și răspunse:

Încuietorile nu s-au schimbat. Vino când vrei. Dacă ajungi târziu, te rog să stingi lumina și să tragi perdelele înainte să pleci.

Capitolul 4

„Cel mai dulce sunet dintre toate este lauda.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Atunci când ajunse, Sarah îl găsi pe Ralph la poartă. Derutată, se uită la el, apoi își verifică ceasul. Ralph avea doisprezece ani și se trezea rareori înainte de amiază. Școala, spunea Ralph, era doar ceva opțional. În general, el devenea activ în timpul nopții.

– Sal Maltezul pune la cale o cursă, îi spuse Ralph lui Sarah, făcându-i semn spre camioneta de peste drum.

Sal tocmai își îmbrăca jacheta și-și verifica telefonul mobil.

– Vii?

– Unde?

– Sub șoseaua suspendată de lângă terenurile de fotbal. Ne ia doar douăzeci de minute. Haide! Vicente a spus că ne poate duce și pe noi în bena camionetei lui.

Ralph se uită nerăbdător la ea, cu o țigară aprinsă înfiptă în colțul gurii.

– L-am ajutat pe Sal să pregătească iapa, e foarte agitată.

Sarah înțelegea acum de ce se aflau de două ori mai multe vehicule ca de obicei pe Sparepenny Lane. Bărbații se urcau în mașini trântind ușile. Vocile lor joase umpleau aerul liniștit al dimineții. Sarah auzea cum porneau motoarele, adulmea în aer așteptarea. Se uită din nou la ceas, nesigură.

– Cowboy John e deja acolo. Haide! O să fie distractiv, spuse Ralph.

Sarah ar fi trebuit să-și antreneze calul, dar Ralph stătea în fața ei, așteptând. Din curtea lui Cowboy John, ea era singura care nu văzuse niciodată vreo cursă.

– Haide, probabil c-o să fie ultima pe vara asta.

Sarah ezită doar un moment, apoi fugi după el spre camioneta roșie, al cărei motor deja scotea în aerul dimineții gaze de eșapament de culoare mov. Își aruncă geanta în spatele remorcii, apoi luă mâna lui Ralph și se săltă peste grămada de frânghii și prelate. Vicente le spuse să se țină bine, apoi conduse în spatele celorlalte patru vehicule de pe strada tăcută. Cu toatele erau pline de bărbați bruneți, al căror fum de țigară se prelingea prin ferestrele pe jumătate deschise.

– Sal Maltezul a pus un pariu serios împotriva nomazilor de la Picketts Lock!

strigă Ralph acoperind hurelul motorului.

Se aplecară iute atunci când trecu pe lângă ei o mașină de poliție.

– Care iapă?

– Cea gri.

– Cea care a răsturnat șareta?

– Sal are acum una nouă, și un set mai bun de ochelari de cal. A pus mulți bani la bătaie, crede-mă. *Mulți* bani, zise Ralph depărtându-și mâinile și zâmbind cu gura până la urechi.

– Nu-i spune lui Papa că am venit! îi strigă Sarah.

Ralph trase adânc din țigară, apoi aruncă mucul pe stradă. Unele lucruri se înțelegeau de la sine.

Spre deosebire de meciul de fotbal de duminică sau de cursa de ogari, cursa de șarete era un element intermitent și imprezibil în anele sportive ale estului Londrei. Nu exista nici un stadion, nici o pistă luminată pe care să se poată întrece caii cei mai buni, nici o casă de pariuri reglementată care să ofere cote bune sau care să strige după clienți. În schimb, de câteva ori pe an, competitorii se hotărâu să se întâlnească într-un loc pustiu, asfaltat pe o lungime asupra căreia ei se înțelegeau dinainte.

Faptul că, inevitabil, acea „pistă“ era o stradă publică nu-i deranja deloc pe organizatorii cursei; camionetele fiecărei echipe porneau pur și simplu la scurt timp după răsărit, perioadă în care traficul era slab. Se înghesuiau unele lângă altele până când ocupau ambele benzi ale străzii, iar apoi se opreau într-un punct stabilit, cu avariile pornite, în așa fel încât oricare alt vehicul să fie silit să se oprească în spatele lor. Înainte să-și dea măcar seama ceilalți șoferi ce se petrecea, caii se aflau deja pe stradă, cu șaretele ușoare în spatele lor. Cursa avea loc pe o distanță de un kilometru și șase sute de metri. Era însoțită de strigăte, miros de transpirație și înjurături, un haos de picioare și de bice, vizitii aplecându-se în timp ce își îmboldeau caii ca să atingă linia de sosire ce consta, probabil, într-o fâșie de bandă adezivă ținută de doi puști. Câteva minute mai târziu, banda era ruptă, cursa era încheiată, iar participanții dispăreau pe străduțele lăturalnice ca să sărbătorească, să se certe sau ca să-și împartă banii. În momentul în care ajungea poliția, nu mai existau dovezi care să sugereze că acolo se întâmplase ceva – poate că pe jos mai rămâneau balegi sau mucuri de țigară.

Ralph îi spuse lui Sarah că asta era pista favorită a lui Sal Maltezul.

– Asfalt nou, ce zici?

Își frecă, aprobator, talpa ghetei de suprafața netedă.

Săriseră din camionetă și stăteau acum sub pasajul care ducea spre zona industrială, privind cum, puțin mai în față, bărbații schimbau bani între ei. Înși tatuai, care trăiau în rulotele ce abia se vedeau de sub piloni, stăteau în fața camioanelor lucioase, cu roți supradimensionate. Aveau telefoanele mobile lipite de

urechi, iar între degetele scurte și murdare își țineau nelipsitele țigări. Scoteau bancnote din teancuri imense de bani, scuipându-și în palmă înainte să dea mâna. Sclipirea rece din ochi le trăda lipsa de încredere și de prietenie, în ciuda gestului de a da mâna unii cu alții.

Cei de pe partea lui Sal Maltezul, mai scunzi și mai eleganți decât nomazii, veniți în mașini mai ponosite, dar îmbrăcați impecabil, se aflau pe o parte a străzii, iar nomazii – pe cealaltă. Cowboy John se sprijinea de o dubă, trăgând, gânditor, dintr-o țigară rulată de mână. Arăta spre cai și vorbea cu cineva de pe locul din dreapta. Un băiat pe care Sarah nu-l recunoștea stătea, cu picioarele ținute în față, pe spinarea unui cal negru, fără șa. Ghida animalul printre mașini cu ajutorul unui căpăstru.

Un pic mai departe era Sal Maltezul, care cerceta cataramele de la harnașamentul calului său, certând animalul dacă se foia prea tare. Un zâmbet larg îi dădea lui Sal la iveală un dinte de aur. Peste părul tuns scurt purta o șapcă. Râdea și batjocorea calul adversarului, maimuțărindu-i unghiul prost al picioarelor și pieptul îngust.

– Ceilalți îl urăsc, îi spuse Ralph lui Sarah. A fost prins cu femeia unuia anul trecut. Sal a făcut un pariu cu ei, adăugă Ralph în timp ce-și aprindea altă țigară.

– Un pariu?

Ralph se uită la ea de parcă era proastă.

– Dacă pierde, trebuie să le dea iapa.

– Asta n-o să-l înfurie? întrebă ea.

Ralph scuipă pe jos și zise:

– Nu. Nomazii știu că Sal are o gașcă mare, iar oamenii lui sunt și înarmați – așa, în caz de Doamne ferește. Dar mă gândesc că ar fi mai bine să stăm pe camioneta lui Vicente – dacă o să fie nevoie s-o ștergem în grabă.

Râse. Ideea că urma să se întâmple vreun bucluc îl bucura mereu pe Ralph.

Bărbații se urcau din nou în camionete. Sarah tremură, neștiind nici ea dacă de încântare sau de frică. Deasupra lor huruia traficul de pe șoseaua suspendată, care era susținută de stâlpi imenși din beton grosolan. Începutul orei de vârf se putea ghici ușor după numărul din ce în ce mai mare de vehicule care treceau pe șosea.

Cineva fluieră, un câine lătră, apoi Ralph o trase pe Sarah pe drumul de acces. Trei camionete se întoarseră pe unde veniseră, într-o formație pe care o hotărâseră dinainte. Dispărură, gata să se alătore traficului de pe șoseaua suspendată. Mai rămaseră doar bărbații de pe drumul de acces, și caii. Aceștia din urmă scoteau aburi pe nas și loveau delicat asfaltul cu copitele. Stăpânii lor îi țineau cu grijă de capete. În spatele iepei gri stătea Sal, urcat în șareta lui roșu aprins, cu picioarele încordate și cu frâiele ținute relaxat într-o mână. Se uită de mai multe ori în spatele lui, așteptând un semnal. Prezența lui era magnetică. Sarah se trezi privindu-l, privind zâmbetul lui larg și sigur pe el, ochii care păreau să știe totul. Ralph aprinse lângă ea o altă țigară, murmurând:

– O, da, o, da, o, da...

Atenția tuturor era concentrată la traficul de pe șoseaua suspendată. Bărbații mormăiau între ei. Iar traficul nu se oprea.

– Pun pariu că l-au tras pe Donny pe dreapta. Nu și-a plătit taxele pentru mașină.

Cineva râse, alungând tensiunea. Apoi se auzi un strigăt și, deasupra lor, abia vizibilă, una dintre camionetele nomazilor, cu avariile strălucind dincolo de barieră.

– Start, start! strigă cineva.

Într-o mișcare fluidă, cei doi cai porniră pe drumul de acces. Roțile șaretelor aproape că se atingeau, cei doi vizitii erau aplecați și țineau bicele sus, ca să îndemne caii să înainteze pe fâșia goală de stradă.

– Haide, Sal! urlă Ralph, cu glas strident de atâta agitație. Haide!

Sarah simți cum o apucă de mână și o smuci spre camioneta lui Vicente, ce deja își încălzea motorul, pregătită să urmeze caii, care aproape că ieșiseră din câmpul lor vizual.

Ralph o împinse, apoi Sarah auzi claxoanele vehiculelor oprite, scârțâitul cauciucului. Cu vântul vuindu-i în urechi, fata își încleștă mâinile pe barele lunetei.

– Câștigă, e în față! strigă Ralph.

Sarah văzu iapa gri mergând la trap cu o iuțelă nenaturală și mișcându-se într-un ritm incredibil. Fata văzu și grimasa de pe fața nomadului în timp ce acesta își ridică biciul ca să-și îmboldească animalul să meargă mai repede, îi auzi și înjurătura pe care o scoase în clipa în care calul începu, brusc, să galopeze, moment în care Sal Maltezul izbucni într-un potop de proteste.

– Haide, Sal! Fă-l bucăți!

Lui Sarah îi bătea inima de zece ori mai repede decât de obicei. Își ținea privirea ațintită asupra iepei curajoase, căreia i se încordau toți mușchii în încercarea de a menține o asemenea viteză a trapului. Copitele ei micuțe abia dacă atingeau asfaltul. „Haide!” se gândi Sarah, temându-se că iapa avea să piardă și să devină proprietatea nomazilor, pierdută pe vecie în vreo groapă de vechituri plină de ponei târcați și de cărucioare stricate de supermarket. Simți o comuniune fără cuvinte cu căluțul care se lupta pentru propria supraviețuire în mijlocul urltelor, transpirației și al gălăgiei. „Haide!”

Iar apoi, cu un strigăt de triumf, cursa se termină, caii ieșiră de pe șosea la fel de repede cum intraseră, cu camionetele mergându-le pe urme, iar mașinile blocate porniră, într-o stare de derută morocănoasă. Camioneta lui Vicente viră la stânga de pe drumul de acces, genunchii lui Sarah lovindu-se dureros de laturile benei în timp ce treceau printr-o groapă. Ghiozdanul fetei era deschis, iar foile fluturau și zburau pe lângă ea. Sarah își ridică privirea și îl văzu pe Sal sărind din șaretă, în timp ce căluțul continua să meargă. Sal își înălță palma, triumfător, și și-o lovi de cea a unui om de-al lui, în semn de salut. Sarah și Ralph râdeau, ținându-se strâns unul pe celălalt, cuprinși de frenezie și bucurându-se de victoria lui Sal.

Vreme de alte câteva săptămâni, iapa cea gri avea să fie în siguranță. În siguranță la Cowboy John.

- Pusesem pariu pe asta! strigă Ralph, cu fața roșie, în timp ce trăgea de uniforma ei de școală. Haide! Sal a spus că, dacă se întâmplă să câștige, ne face cinste tuturor cu micul dejun.

Întorcându-se de la școală, Sarah îl găsi pe Papa la grajduri. Era în boxa lui Boo, aplecându-se în timp ce făcea crupa calului să strălucească. Înainte să-l vadă, Sarah îi auzi respirația greoaie. Apoi, înainte ca el să se întoarcă spre ea, fata văzu pata de transpirație în formă de „T“ care apăruse pe cămașa lui bine călcată. Papa nu se apuca de nici o treabă dacă nu era sigur c-o putea duce până la capăt. Asta i se trăgea de la toți anii de instrucție militară.

Intrând pe sub arcade, Sarah îl văzu pe Cowboy John sprijinindu-se de ușa grajdului și sorbind dintr-o cană un ceai care semăna la culoare cu lacul pentru lemn. Cowboy John nu părea să depună niciodată prea mult efort, dar cumva toate treburile la grajduri se rezolvau la timp.

- Fata de la circ e aici, observă el.

Ralph, care se sprijinea de trupul unui ponei alb și negru, cu un cap masiv, îi făcu cu ochiul.

- A întârziat autobuzul, spuse Sarah punându-și rucsacul pe un balot de fân.

- Și-a uitat tutu-ul, spuse Cowboy John.

- Ai primit rezultatul testului de mate?

- Doisprezece din douăzeci.

Sarah flutură cartea, sperând că Papa n-avea să vadă urmele de roată și țărâna de pe copertă. Îl privi pe Ralph drept în ochi, iar pe acesta îl apucă dintr-odată un acces de tuse.

- Ți-am spus că Sal Maltezul a cumpărat și a vândut azi calul ăla negru, cel pe care l-a luat de la italienii din Northolt? spuse Cowboy John.

Bunicul lui Sarah își sprijini mâna pe pieptul lui Boo, iar calul se dădu înapoi, ascultător.

- Trăpașul? întrebă el.

Sal Maltezul cumpăra și vindea mereu trăpași.

Cowboy John dădu din cap în semn că da.

- Un tip a venit să-l ia după-amiază.

- O să aibă noroc dacă reușește să-l determine pe calul ăla să facă mai mult decât să meargă. E un animal care fuge ca un cowboy cu picioare deformate și încălțat în niște pantofi cu tocuri cui, spuse Ralph.

- I-a făcut reclamă de zici că era Bucefal, zise Cowboy John clătînând din cap. Calul a ieșit din grajd de parcă era gata pentru derby-ul din Kentucky.

- Cum..., începu Sarah.

- I-a pus o bilă de plastic în ureche, întrerupse Ralph.

Cowboy John îl lovi pe băiat cu pălăria.

- Ai tras cu urechea?

- Tu le-ai povestit asta tuturor celor care au trecut pe aici azi-dimineață, protestă Ralph.

- Calul ăla a ieșit din grajd scuturând din cap ca o sălbăticiune. Cu banii pe care i-a luat pe el, Sal a mai cumpărat doi. Sosesc duminică. Amândoi, pentru curse.

Sarah știa că lui Papa nu-i plăceau potlogăriile lui Sal, drept pentru care se prefăcea că nu auzea atunci când se povestea despre ele. Ralph își scoase din gură o bucată de gumă de mestecat și o lipi de ușa grajdului.

- Mai ții minte când i-ai vândut calul ăla bătrân, Palomino, italianului de la mlaștini, și i-ai băgat o bucată de ghimbir în fund ca să se miște mai repede?

Cowboy John îl plesni din nou pe Ralph cu pălăria lui.

- Nu știi cum a ajuns acolo, susținu el. Nu era nimic în neregulă cu calul. Nimic! Voi, copii, împrăștiați doar minciuni despre mine. La ce gură mare ai, ești norocos că te las să stai în curtea asta. Ar trebui să fii la școală. Habar n-am de ce naiba nu mergi niciodată la școală...

Cowboy John se îndreptă către porți, mormăind în barbă și oprindu-se ca să urle la o femeie de vârstă mijlocie, cu păr roșcat, care trecea pe lângă poartă:

- Doamnă Parry! Pe dumneavoastră v-am văzut aseară la televizor?

Femeia merse mai departe. Rămas locului lângă poartă, el își dădu jos pălăria și și-o flutură ca să-i atragă atenția.

- Dumneavoastră ați fost! Știam eu!

Femeia merse mai repede, întorcând puțin capul, cu un aer derutat. Ralph oftă.

- V-am văzut la *Britain's Next Top Model*! Vedeți? Zâmbiți. Știam eu că dumneavoastră ați fost. Ați dori să cumpărați niște ouă? Am și niște avocado. O tavă întregă, dacă vreți. Nu? Să vă întoarceți în curând, auziți? După ce vi se încheie contractul de fotomodel.

Cowboy John se întoarse la arcadă zâmbind larg.

- Doamna Parry asta, de la oficiul poștal, e *fainăăă*, zise el lungind cuvântul în semn de apreciere. Dacă era cu douăzeci de ani mai tânără...

- Dacă era cu douăzeci de ani mai tânără, ai fi fost un babalâc pe lângă ea, spuse Ralph.

Papa nu scoase o vorbă. Țesăla din nou calul, cu mișcări puternice și rapide. Din când în când, Boo era nevoit să se încordeze ca să facă față apăsării.

Cowboy John mai luă o gură de ceai.

Sarah iubea aceste după-amiezi, când caili stăteau somnoroși în lumina soarelui, iar bărbații își aruncau unul altuia insulte inofensive. Aici nu mai simțea golul imens pe care absența bunicii îl lăsase în viața ei. Aici era locul lui Sarah.

- Fetițo, îi tot spun bunicului tău. De asta n-o să-și găsească niciodată o iubită! Uită-te la asta!

Sarah îi urmări privirea și văzu mișcările rapide ale lui Papa, care țesăla flancul strălucitor al lui Boo. Cu un aer visător, Cowboy John își întinse mâinile într-o parte

și-i făcu cu ochiul lui Sarah.

– Ți-am spus, Căpitane, că femeilor le plac mișcările lente, tratamentul *delicat*.

Papa îi aruncă o privire ostilă, apoi se întoarse la munca lui.

– Și eu, care credeam că francezii sunt amanți nemaipomeniți!

Bunicul lui Sarah ridică din umeri și scutură praful din șesală.

– John, dacă încă nu poți să faci diferența dintre a iubi și a îngriji, nu-i de mirare că toți caii tăi arată atât de derutați.

Băieții izbucniră în hohote de râs. Sarah zâmbi cu colțul gurii, deși știa că ea n-ar fi trebuit să priceapă o astfel de glumă. Deveni din nou serioasă atunci când Papa îi spuse să fugă și să-și aducă pălăria.

Soarele apunea, coborând înspre podul de cale ferată și înspre șoseaua suspendată de dincolo de el. Ora de vârf era pe cale să înceapă, iar șirurile de mașini așteptau în jurul parcului, atenția șoferilor fiind distrasă pe moment de ceea ce vedeau pe iarbă.

Sarah nu-i observase. Papa stătea lângă ea cu brațele întinse, ajutând-o să adune energia care avea să-l propulseze pe Boo.

– Stai dreaptă în șa! Totul ține de felul în care stai, Sarah. Ține-ți piciorul... dar nu te mișca, nu te mișca, condu-l din șa, *comme ça*.

Sarah transpira de efort. Vedea cu coada ochiului biciul lui Papa – care niciodată nu atingea părul roșcat și fin al lui Boo – și simți cum creștea puterea de sub ea. Stătu cât de nemișcată putea, cu picioarele odihnindu-se ușor de o parte și de alta a calului și privind drept printre urechile lui ascuțite.

– *Non*, spuse Papa din nou. Înainte. Lasă-l să meargă înainte. Acum încearcă din nou.

Lucrau la *piaffe* de aproape patruzeci de minute, iar transpirația îi lipise lui Sarah de spate cămașa uniformei de școală. Soarele îi bătea direct pe capul înfierbântat. Înainte la trap, apoi stop, apoi trap din nou, încercând să-i adune lui Boo energie pentru ca el să execute mișcările de trap pe loc, să facă acei pași ritmici care aveau să fie punctul de pornire a mișcărilor mai elaborate – despre care Papa îi spusese lui Sarah în repetate rânduri că nu era suficient de bună ca să le poată executa.

Cu câteva luni în urmă, atunci când îl implorase, Papa îi arătase fetei în amănunt cum putea fi convins Boo să execute o levadă, balansându-se pe picioarele din spate ca și cum ar fi fost gata să se ridice pe ele. Sarah își dorise cu disperare să încerce, călărindu-l pe Boo, curbata și capriola, adică mișcările care l-ar fi ridicat în aer. Dar Papa n-o lăsase. Exerciții la sol, din nou și din nou. Cu siguranță că nu putea fi vorba de nici o levadă într-un parc public, în care o putea vedea toată lumea. Ce încerca să facă? Să-i spună lui Boo că era un cal de circ? Sarah știa că Papa avea dreptate, dar uneori era foarte plictisitor. Ca și cum ar fi fost blocată la poarta de start pentru totdeauna.

– Putem face o pauză mică? Mi-e cald.

- Cum o să reușești dacă nu exersezi? Nu. *Continue*. Boo începe să învețe.

Sarah strânse din buze în semn tăcut de protest. N-avea sens să se certe cu Papa, dar ea se simțea de parcă făcea același lucru de ore întregi. Se gândi la iapa micuță și gri din acea dimineață. Măcar animalul acela avusese voie să meargă undeva.

- Papa...

- Concentrează-te! Nu mai vorbi și concentrează-te la cal.

Doi copii fugiră pe lângă ei. Unul dintre ei țipă:

- Călărește-l, cowboy!

Sarah își ținu privirea ațintită printre urechile lui Boo. Spațiul îngust dintre ele era lucios de transpirație.

- Și mergi înainte. Răsplătește-l.

Sarah lăsă calul să meargă înainte, iar apoi îl opri din nou, mutându-și greutatea pe el și strângând delicat din frâie ca să-l aducă înapoi.

- *Non!* Te apleci din nou.

Sarah se aruncă peste gâtul calului și scoase un strigăt:

- *Nu* m-am aplecat!

- Îi dai semnale contradictorii, spuse Papa, iar fața i se încreți de frustrare. Cum poate să înțeleagă, dacă picioarele tale îi spun una, iar felul în care stai îi spune alta?

Sarah își mușcă buza. „De ce facem asta?!“ voia să strige. „Niciodată n-o să fiu suficient de bună pentru ceea ce vrei. E stupid.“

- Sarah, concentrează-te!

- Asta *fac*. Boo e prea agitat. Nu mă mai ascultă.

- Știe că tu nu mă ascuți pe mine. De aia nu te ascultă pe tine.

Era mereu vina ei. Niciodată nu era vina calului.

- Dacă stai acolo *comme ça*, îl înveți să nu te asculte.

Lui Sarah îi era prea cald.

- Bine, spuse ea în timp ce-și arunca frâiele într-o mână și cobora de pe cal. Dacă sunt atât de inutilă, fă-o tu.

Stătu locului cu picioarele înțepenite pe sol, uimită de propria îndrăzneală. Rareori îl contrazicea pe Papa. El îi aruncă o otheadă încruntată, arzătoare. Sarah se trezi plecându-și privirea așa cum ar fi făcut un câine pe care-l cerți.

- *Je m'excuse*, spuse el cu glas sacadat.

Sarah așteptă, neștiind ce avea să facă Papa. Dar el se apropie repede de Boo și, scoțând un geamăt ușor din pricina efortului, își vârî piciorul stâng în scară și se săltă, așezându-se cu blândețe pe spatele calului. Urechile lui Boo se traseră înapoi; era surprins de acea greutate cu care nu era obișnuit. Papa nu-i vorbi lui Sarah. Încrucică scărițele peste partea din față a șei în așa fel încât picioarele să-i atârne întinse și relaxate. Apoi, cu spatele nemaipomenit de drept și cu mâini care păreau să nu facă absolut nimic, îl plimbă pe Boo o dată, într-un cerc larg, apoi îndemnă calul să pornească.

Sarah își ținea mâna streașină ca să-și apere ochii de soare și privea cum bunicul ei, pe care nu-l văzuse niciodată călare, îi cerea calului, cu mișcări aproape imperceptibile, ceva ce acesta nu știa cum să-i dea. Iar Boo, cu botul alb de spumă, își ridică picioarele din ce în ce mai sus, în timp ce stătea pe loc. Lui Sarah i se tăie respirația. Papa era asemenea unuia dintre acei călăreți din clipul de pe DVD. Făcea totul, în timp ce arăta ca și cum nu făcea nimic. Sarah își dădu seama că-și încleștase pumnii. Își vârî mâinile în buzunare. Boo se concentra atât de tare, încât transpirația îi curgea, strălucitoare, de-a lungul gâtului muscular. Iar, în continuare, bunicul ei nu părea să facă nimic, în timp ce copitele lui Boo băteau ritmic pe pământul brun și pătat. Deodată, calul începu să se legene în acel trap staționar numit *terre à terre*. Apoi, brusc, se auzi un „Hup!“ și, în timp ce se trăgea îndărăt, Boo se ridică pe picioarele din spate, cu cele din față îndoite elegant sub el. Mușchii spatelui îi tremurau în timp ce se străduia să-și mențină echilibrul. *Levada*.

Cineva strigă „Iuu-huu!“ de pe trotuar, iar câțiva oameni care se aflau în spatele lui Sarah scoaseră un murmur colectiv de îngrijorare. Apoi Boo reveni la poziția patrupedă. Papa își trecu piciorul peste spatele șei, singura dovadă a efortului fiind umbrele întunecate de pe cămașa lui bleu.

Papa îi murmură ceva calului, mângâindu-l ușor pe gât în semn de mulțumire, iar apoi îi înmână frâiele fetei. Sarah voia să-l întrebe cum reușise și de ce nu mai călărea dacă știa s-o facă atât de bine. Dar Papa vorbi înainte ca ea să se hotărască ce să spună:

– Încearcă prea tare. E prea încordat. Trebuie să-l aducem înapoi la un punct în care să se concentreze mai puțin pe menținerea echilibrului, spuse el din scurt.

Un grup de femei ședeau pe iarbă, privind scena de la o distanță sigură. Mâncau înghețată pe băț, iar fustele ridicate deasupra genunchilor le dezgoleau picioarele arse de soare.

– Încă o dată! strigă una dintre ele.

Sarah continua să fie uluită de ceea ce văzuse.

– Vrei să mai încerc? întrebă ea.

Papa mângâie gâtul lui Boo.

– Nu, spuse el cu glas scăzut, iar apoi se frecă peste față. Mâna îi strălucea de transpirație. Nu. E obosit.

Sarah dădu drumul frâielor, iar Boo își întinse gâtul, recunoscător.

– Urcă-te în șa! Mergem acasă, spuse Papa.

– Mai încolo e o camionetă cu înghețată, zise ea, plină de speranță.

Dar Papa nu păru s-o audă.

– Nu te simți prea prost. Uneori... uneori cer prea multe. Boo e tânăr... tu ești tânără..., murmură Papa în timp ce mergea.

O atinse pe mână, iar Sarah își dădu seama că ceea ce spusese Papa era modul lui de a recunoaște că greșise.

Făcură o dată înconjurul parcului, pentru ca mușchii lui Boo să se întindă și să se relaxeze, apoi se îndreptară pe cărarea care ducea la porți. Papa părea pierdut în gândurile lui, iar Sarah nu știa ce să spună. Cu ochii minții, îl vedea în continuare pe Papa călărind. Arătase ca o persoană pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Sarah știa că Papa fusese unul dintre cei mai tineri călăreți de la Le Cadre Noir. Bunica îi spusese că doar douăzeci și doi de bărbați aveau voie să poarte uniforma neagră, cu broderie aurie, care dovedea că erau maștri în arta lor. Până să ajungă la Le Cadre Noir, cei mai mulți dintre ei deja își reprezentaseră țara la nivel internațional – în dresaj, la curse de alergare sau la cele de sărituri –, dar Papa își primise uniforma muncind din greu: cavalerist fiind, se ridicase în grad până când, în cele din urmă, fiul unui fermier din Toulon fusese acceptat ca membru a elitei înaltei școli de echitație.

În timp ce se uita la o fotografie cu ei doi, bunica îi povestise lui Sarah că atunci când îl văzuse pentru prima dată i se păruse atât de chipeș, călare cum era pe calul lui, încât inima ei stătuse în loc și crezuse că avea să leșine. Nici măcar nu-i plăceau caii, dar călătorise ca să-l vadă în fiecare zi, așezată în primul rând al publicului venit să vadă demonstrațiile, pierdută în contemplarea aceluia bărbat care se concentra atât de tare la ceva ce ea nu putuse înțelege.

Asta fusese ceea ce văzuse bunica, se gândi Sarah, amintindu-și cum Papa păruse să stea pur și simplu nemișcat în șa, iar Boo înțelese ca prin telepatie ceea ce i se ceruse. Văzuse magie.

Dând din cap și făcându-i cu mâna portarului, care nu le dădea niciodată prea multă atenție, își continuă drumul către casă. Copitele lui Boo țâcăneau pe asfalt, iar picioarele i se mișcau cu greutate. În cele din urmă, în timp ce traversau strada principală care ducea la grajduri, Papa rupse tăcerea:

– John mi-a spus că se gândește să vândă.

Îi spunea lui John pe nume, nu „cowboy-ul sălbatic“, doar atunci când era vorba de ceva serios.

– Dar atunci unde o să-l ținem pe Boo? întrebă Sarah.

– John spune că nu trebuie să plecăm. El vinde grajdurile ca pe o afacere pe care noul proprietar o preia fără să facă nici o schimbare.

Nu trecea o lună fără ca numitul Cowboy John să primească oferte ca să vândă curtea, uneori unele atât de bănoase încât îl făceau să râdă de cât de ridicole erau. Mereu refuzase, întrebându-l pe cumpărătorul interesat unde se presupunea ca el, Cowboy John, să-și mute caii, pisicile și găinile.

Papa clătină din cap.

– Spune că cineva din apropiere e interesat să cumpere, și că nimic n-o să se schimbe după vânzare. Nu-mi place cum sună, spuse el oprindu-se ca să-și șteargă fața și părând că nu putea să se concentreze. Avem ouă, nu?

– Ți-am zis că avem, Papa. Sunt în curte.

– E de la căldură, spuse el.

Gulerul cămășii îi era întunecat de la transpirație, chiar mai ud decât fusese în timp ce călărise. Papa se întinse către gâtul calului ca și cum ar fi avut nevoie de sprijin, și-și trecu mâna peste coama lui, murmurându-i ceva.

Gândindu-se mai bine, Sarah își dădu seama că ar fi trebuit să observe cum i se schimbare dispoziția lui Papa, cum nu-l dojenise pe Boo atunci când acesta nu stătuse cuminte lângă bordură – el, care insista mereu ca și caii să rămână cuminiți și nemișcați dacă li se spunea să se oprească. Două camioane trecură pe lângă ei, iar unul dintre șoferi făcu un gest vulgar. Papa era cu spatele la ea, așa că Sarah îi răspunse cu același gest. Unii bărbați aveau o impresie greșită despre motivele pentru care le plăcea fetelor să călărească.

Traversară și ajunseră pe niște străzi mai liniștite, umbrite de castani. Boo își întinse gâtul, împungându-l pe Papa în spate ca și cum și-ar fi dorit atenția lui, dar Papa nu păru să simtă nimic. Își frecă din nou fața, apoi brațul.

– Astă-seară mâncăm omletă. *Omelette aux fines herbes*, spuse el.

– O fac eu, se oferi Sarah.

Traversară strada ce ducea la grajduri, iar fata ridică o mână ca să-i mulțumească șoferului care încetinise pentru ei.

– Am putea să mâncăm și o salată, zise ea.

Apoi Papa dădu drumul frâielor.

– Să iei... ou, spuse, iar apoi închise ochii strângând din pleoape.

– Ce?

Dar Papa n-o asculta.

– Timpul să stau jos...

– Papa?

Sarah se uită la mașina care aștepta la trecere. Se aflau încă în mijlocul străzii.

– Dispărut, murmură Papa.

Sarah nu-și putea da seama ce se întâmpla.

– Papa, trebuie să trecem! îi strigă ea.

Boo se foia, cu copitele scoțând scânteii în timp ce bătea cu ele în pavaj, iar capul i se smucea înapoi. În fața lui Sarah, bunicul ei începu să se așeze de parcă ar fi vrut să se întindă într-un pat, cu corpul întors ușor într-o parte. Bărbatul din mașină apăsă cu nerăbdare pe claxon, însă apoi păru să-și dea seama că ceva nu era în regulă și se uită la ei prin parbriz.

Totul încetini în jurul lui Sarah. Se aruncă de pe cal și ateriză ușurel în picioare.

– Papa! strigă ea trăgându-l de braț, în timp ce strângea frâiele în mână.

Ochii lui Papa se închiseră, iar el păru să se concentreze atât intens la ceva la care se gândea, încât nu era în stare s-o audă pe Sarah strigând, oricât de tare ar fi țipat ea. Fața lui era deformată pe o parte, ca și cum cineva ar fi tras de ea, iar Sarah se sperie de acea schimbare stranie de pe chipul unui om pe care ea îl văzuse mereu stăpân pe sine.

– Papa! Ridică-te!

Țipetele ei îl făcură pe Boo să danseze și să se tragă de lângă ea.

– Îi e bine? strigă cineva de peste stradă.

Nu-i era bine. Sarah își dădea seama că nu-i era bine.

Apoi, în timp ce șoferul cobora din mașină și de îndrepta cu pași repezi spre bunicul ei, Sarah se ținu strâns de calul care încerca să se rotească și țipă, cu glasul ascuțit de frică:

– John! John! Ajută-mă!

Ultimul lucru pe care și-l mai aminti fu Cowboy John renunțând la mersul lui leneș atunci când văzu ce se întâmpla în fața lui, și strigând ceva inaudibil în timp ce fugea, greoi, de-a lungul străzii ca să ajungă la ea.

Omul de serviciu se mișca încet în timp ce spăla linoleumul. Cele două perii ale mașinii sale de curățat scoteau un zumzet care sugera cât erau de eficiente. Cowboy John stătea lângă față pe scaunul tare, de plastic, și se uită la ceas pentru a patruzeci și șaptea oară. Se aflau acolo de aproape patru ore. În tot acel timp, o singură asistentă se oprise lângă ei ca să se asigure că Sarah era în regulă.

Cowboy John ar fi trebuit să se fi înapoiat la grajduri. Cu siguranță că animalelor le era foame, iar el fusese silit să încuie porțile, așa că a doua zi avea să fie beștelit de Sal Maltezul și de copiii care n-aveau să reușească să intre.

Dar n-o putea lăsa baltă pe Sarah. Era doar o copilă, pentru numele lui Dumnezeu. Ședea nemișcată, cu mâinile împreunate strâns în poală și cu fața ei palidă încordată de concentrare, ca și cum ar fi încercat să-l vindece pe bătrân prin puterea gândului.

– Ești bine? Vrei să-ți aduc o cafea? o întrebă el.

Omul de serviciu trecu încet pe lângă ei. Aruncă o privire scurtă la pălăria lui Cowboy John, apoi se îndreptă, în același ritm, către secția de cardiologie.

– Nu, spuse ea.

Apoi adăugă în șoaptă:

– Mulțumesc.

– O să fie bine, spuse el pentru a zecea oară, bunicul tău e tare ca piatra. Știi asta.

Sarah dădu din cap fără prea multă convingere.

– Pun pariu că cineva o să vină imediat ca să stea de vorbă cu noi.

Sarah ezită puțin, iar apoi dădu iarăși din cap.

Și așteptară, ascultând bipăitul și zumzetul îndepărtat al aparatelor, ignorați de asistentele care se mișcau pe lângă ei îmbrăcate în șorțurile lor de plastic. John se foi pe scaun, căutând un pretext ca să se ridice și să-și distragă atenția. Nu putea să uite expresia de pe fața bătrânului: privirea îndurerată și furioasă din ochii lui, maxilarul încă rigid în timp ce cădea, umilit, în mod evident, de faptul că trebuia să treacă prin așa ceva.

– Domnișoară Lachapelle?

Sarah era atât de adâncită în gânduri, încât vorbele doctorului o făcură să tresară.

– Da. E în regulă? întrebă ea.

- Sunteți... parte a familiei? întrebă doctorul, cu privirea ațintită la John.
- Aș putea foarte bine să fiu, răspunse acesta în timp ce sărea în picioare.
Doctorul aruncă o privire în urma lui, către salon.
- Teoretic, nu pot să discut asta cu oricine, dar...
- Sunt cea mai apropiată persoană pe care o s-o găsiți, spuse John cu glas scăzut.
Căpitanul n-are alți membri ai familiei, doar pe Sarah. Iar eu sunt cel mai vechi prieten al lui.

Doctorul se așeză pe un scaun de lângă ei. Îi vorbi lui Sarah:

- Bunicul tău a suferit o hemoragie cerebrală. Un atac cerebral. Știi ce înseamnă asta?

Sarah dădu din cap.

- Mai mult sau mai puțin.
- Starea lui e stabilă, dar e puțin buimăcit. Nu poate să vorbească și nu poate să facă nimic singur.

- Dar va fi bine?

- E în stare stabilă, după cum spuneam. Următoarele douăzeci și patru de ore sunt destul de importante.

- Pot să-l văd?

Doctorul se uită la John.

- Cred că amândurora ne-ar plăcea să vedem că e bine, spuse John cu fermitate.

- E conectat la o grămadă de aparate. S-ar putea să fie puțin șocant.

- Sarah e puternică. La fel ca bunicul ei.

Doctorul își verifică ceasul.

- În regulă. Veniți cu mine!

O, Doamne, bătrânul era într-o stare jalnică. Dintr-odată, părea cu treizeci de ani mai bătrân decât era. Avea tuburi în nas și lipite de piele, fața îi era cenușie și trasă. Fără să vrea, John își duse mâna la gură. Aparatele din jurul bolnavului transmiteau linii de neon pe ecrane, comunicând unele cu altele prin bipuri joase și sacadate.

- Ce fac aparatele astea? întrebă John ca să rupă tăcerea.

- Doar îi monitorizează bătăile inimii, tensiunea, genul ăsta de lucruri.

- Și el e bine?

Doctorul îi dădu un răspuns elegant și, după cum bănuia John, lipsit de conținut:

- După cum am spus, următoarele douăzeci și patru de ore sunt cruciale. A fost bine că ați sunat după ajutor atât de repede. E vital în cazuri de atac cerebral.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, în timp ce Sarah se duse la marginea patului și se așeză cu grijă pe scaunul de lângă el, ca și cum s-ar fi temut că avea să-l deranjeze pe bunicul ei.

- Dacă vrei, poți să vorbești cu el, Sarah. Spune-i că ești aici, o sfătui doctorul cu blândețe.

Sarah nu plângea niciodată. Nici măcar o lacrimă. Mâna ei subțire se întinse ca s-o atingă pe a lui și i-o ținu preț de o clipă, însă maxilarul îi rămase încleștat. Era nepoata bunicului ei.

– Știe că e aici, spuse John, iar apoi trecu de cealaltă parte a perdelei, ca s-o lase pe Sarah să se bucure de puțină intimitate.

Era deja întuneric atunci când pleacă de la spital. John își petrecuse o vreme afară, plimbându-se încoace și-ncolo prin zona de staționare a ambulanțelor, fumând și ignorând ocheadele ostile ale asistentelor care treceau pe lângă el.

– Scumpo, ar trebui să-mi mulțumești. Fumând, vă asigur un posibil pacient, așa că n-o să rămâneți șomeri, îi spusese el uneia dintre ele.

John simțea nevoia să fumeze. Căpitanul fusese mereu puternic, dăduse mereu impresia că avea să rămână la grajduri, solid și drept ca un copac, multă vreme după ce el, John, va fi plecat. Să-l vadă acolo, întins în pat și neajutorat ca un prunc, cu asistente care să-l șteargă și să-i curețe saliva de pe față – ei bine, asta îl făcea pe John să se înfioare.

Apoi o văzu pe Sarah în fața ușilor glisante, cu mâinile înfundate în buzunare și cu umerii lăsați. La început, ea nu-l observă.

– Poftim! Ia jacheta mea! Îți e frig, spuse el după ce-și dădu seama că fata nu avea nici o haină mai groasă.

Sarah clătină din cap, adâncită în suferința dinlăuntrul ei.

– N-o să-l ajuți cu nimic pe Căpitan dacă răcești, spuse el. Și, în plus, dacă n-am grijă de tine, o să mă împroaște cu toate blestemățiile lui de înjurături franțuzești.

Sarah se uită la el și îl întrebă:

– John, știi că bunicul poate să călărească – să călărească profesionist, vreau să spun?

Pentru o clipă, John fu derutat. Făcu, teatral, un pas în spate.

– Să călărească? Bineînțeles că știam. Nu pot să spun că înțeleg tot defilatul ăla, dar, la naiba, da, știam. Bunicul tău e călăreț de profesie.

Sarah încercă să zâmbească, dar John îi văzu sforțarea zugrăvită pe față. Acceptă jacheta veche de blugi pe care el i-o aruncă pe umeri și așa se îndreptară, doar un bătrân cowboy și o fată, spre stația de autobuz.

Capitolul 5

„Ca să judeci un mânz neîmblânzit, singurul criteriu este, evident, corpul, fiindcă nici un semn clar al temperamentului nu poate fi detectat încă.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Luminile din casă erau aprinse. Uimită, Natasha le privi în timp ce oprea motorul mașinii, încercând să-și amintească dacă le uitase aprinse de dimineață. Nu lăsa niciodată perdelele trase din fața ferestrelor, fiindcă ăsta era un mod de a da de înțeles că nu era nimeni acasă. Dar acum cineva era, cu siguranță, acolo.

– Of, trebuia să vii cu săptămâni în urmă, spuse ea în timp ce deschidea ușa din față.

Tonul îi sunase neprietenos, deși nu voise asta. Mac stătea în hol, cu un maldăr de hârtie fotografică în brațe.

– Scuze. E nebunie la muncă. Au intervenit diverse chestii. Ți-am lăsat un mesaj pe telefon după-amiază, ca să-ți spun că trec pe aici.

Natasha își căută telefonul în geantă.

– O, nu l-am primit, spuse ea.

Era încă agitată din cauză că-l avea în fața ochilor.

Se uitară unul la altul. Mac, acolo, în casa ei, în casa lor. Părul îi stătea acum puțin diferit și purta un tricou pe care ea nu-l recunoștea. Arăta mai bine, realiză Natasha simțind cum i se punea un nod în gât, mai bine acum, după aproape un an petrecut fără ea.

– Aveam nevoie de niște echipament, dar nu era acolo unde am crezut eu că era, spuse el făcând un semn în spate.

– L-am mutat, îl lămurii ea.

Și această replică sună neprietenos, ca și cum ea ar fi fost hotărâtă să scape de orice urmă a lui.

– E sus, în birou.

– Aha, de-aia nu l-am găsit, zise Mac încercând să zâmbească.

– Aveam nevoie să pun niște dosare aici... și...

Natasha nu-și termină fraza. „Și era prea dureros să am toate lucrurile tale în jurul meu. Câteodată, doar câteodată, m-a îmboldit o dorință nebună să le sparg cu

un ditamai ciocanul.“

Își dori să fi fost pregătită pentru momentul acesta. Lucrase până târziu și băuse prea multă cafea, deși știa că, mai târziu, asta avea s-o împiedice să adoarmă. Machiajul i se întinsese de multă vreme. Bănuia că arăta palidă și obosită.

– O să dau o fugă până sus, atunci. Nu te țin mult, spuse el.

– Nu, nu! Nu te grăbi. Trebuie să... Oricum, trebuie să cumpăr lapte. Găsește ce-ți trebuie.

„Îmi pare rău“, spusese ea. „Mac, îmi pare rău.“

„Pentru ce?“ o întrebase el pe un ton foarte calm, foarte rațional. „Tocmai mi-ai spus că nu s-a întâmplat nimic“, zisese, privind-o fără să-i vină să creadă. „Chiar crezi că plec din cauza lui, nu?“

Natasha ieși din casă înainte să-i audă protestele. Știa că încerca doar să fie politicos. Probabil că-și imagina că ea întârziase fiindcă fusese cu Conor. Deși nu i-ar fi spus-o în față. Să spună lucrurilor pe nume nu fusese niciodată stilul lui Mac.

Natasha nu mergea des la acel supermarket care se afla în partea rău famată a cartierului. Era genul de magazin din care cineva reușea câteodată să scoată un cărucior fără să plătească marfa din el, iar toți ceilalți clienți aplaudau. Dar Natasha sărise în mașină înainte să-și dea seama ce făcea. Mai mult decât atât, își închisese și telefonul, de frică sau de nervi. Voise doar să fie cât mai departe de acea casă.

Acum stătea în fața standului de lactate, încercând să evite un vagabond care bombănea ceva în direcția iaurtului înghețat. Gândurile îi bâzâiau atât de tare în cap Natashei, încât ea uitase de ce se afla acolo.

Mac, omul cel mai nepotrivit pentru căsătorie dintre toți cei pe care-i cunoscuseră vreodată părinții ei, o adevărată enigmă pe două picioare, acel bărbat iresponsabil cu care ea se căsătorise, cealaltă jumătate lovită de soartă a unui mariaj care aproape că-i distrusese pe amândoi, era din nou în casa lor.

Mult timp, Natasha refuzase să se gândească la el, iar Mac făcuse ca ei să-i vină ușor s-o facă. Uneori, Natasha avea impresia că el pur și simplu dispăruse de pe fața pământului. În ultimul lor an de căsnicie, Mac fusese plecat atât de des încât ea oricum păruse o femeie necăsătorită. Ori de câte ori Mac se afla prin preajmă, Natasha își dădea seama că întreaga situație îi stârnea atâta furie încât singurătatea ajungea să i se pară o soluție mult mai acceptabilă. „Ia-ți lucrurile și pleacă“, își dorise ea să spună, bântuită de ecoul dureros al zilelor sumbre din trecut. „Nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea. Nu vreau să simt nici măcar un dram din tot ceea ce am simțit anul trecut. Fă ce trebuie să faci și lasă-mă în pace.“

Agitația din zona de lângă casele de marcat îi întrerupsese firul gândurilor. Merse către capătul standului de cereale, ca să vadă ce se petrecea.

Un bărbat african supraponderal ținea de brațe o adolescentă. Fata nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Se smucea cu putere din strânsoarea lui, cu părul căzându-i pe față, dar bărbatul continua s-o țină de brațe într-o încleștare nemiloasă.

- E totul în regulă? întrebă Natasha în timp ce ieșea de după pachetele de fulgi de ovăz.

I se adresase fetei. Scena era neliniștitoare.

- Sunt avocat, explică ea, însă chiar atunci observă că bărbatul avea un ecuson de paznic.

- Poftim. O să ai nevoie de un avocat după ce ajungi la secția de poliție. N-o să mai trebuiască să suni unul, spuse femeia de la casă.

- Nu furam.

Fata își smuci din nou brațul. Fața îi era palidă sub lumina dură a neoanelor, iar ochii ei imenși aruncau în jur priviri neîncrezătoare.

- Hmm, deci crochetele de pește au sărit din congelator direct în jacheta ta!

- Le-am pus acolo doar până să mă duc să iau și alte mărfuri. Vă rog să mă lăsați să plec. Credeți-mă că nu încercam să fur.

Era gata să izbucnească în lacrimi. N-avea obrăznicia sfidătoare a copiilor cu care era obișnuită Natasha.

- A trecut direct pe lângă mine, de parcă credea că-s proastă, spuse femeia de la casă.

- Poate că situația s-ar rezolva dacă ar plăti acum și apoi ar pleca, sugeră Natasha.

- Ea? N-are bani, spuse bărbatul ridicând din umeri.

- Trebuie să-mi fi căzut banii, se apără fata, cercetând podeaua cu privirea. N-o să mă întorc, bine? Vă rog doar să mă lăsați să-mi caut banii înainte să-i găsească altcineva.

- Cât costă crochetele? întrebă Natasha în timp ce-și vâră mâna în poșetă.

Vânzătoarea ridică din sprâncene. Natasha era obosită, voia doar să plece acasă fără să-i rămână în minte imaginea unei fete înlăcrimate, imobilizate de paznic.

- Haideți să presupunem că a fost doar o greșeală, fără nici o intenție de furt. O să le plătesc eu.

Cei doi se uitară la Natasha de parcă ar fi bănuț-o că făcea cumva parte din întreaga escrocherie, însă ea îi întinse femeii de la casă o bancnotă de cinci lire. Iar apoi - după o pauză de doar o secundă - femeia scană crochetele de pește și îi dădu restul Natashei.

- Nu vreau să-ți mai văd fața de hoață pe aici, ai înțeles? o apostrofă casiera pe față, gesticulând cu un deget pătat de nicotină.

Fata nu răspunse. Se smuci din strânsoarea paznicului și se grăbi spre ieșire, cu crochetele în mână. Ușile se deschiseră automat, iar apoi fata dispăru, înghițită de întuneric.

- Ia te uită, se miră paznicul, a cărui piele strălucea în lumină. Nici măcar n-a spus „mulțumesc“.

- Fura, să știi. A mai fost pe aici și săptămâna trecută, doar că atunci n-am putut să dovedim nimic.

- Dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, aflați că crochetele alea sunt probabil cea mai bună masă pe care o s-o aibă toată săptămâna, le spuse Natasha.

Plăti laptele, se uită la vagabondul care acum se certa cu detergenții de rufe, apoi ieși în noapte. Făcuse doar câțiva pași, când fata răsări lângă ea. Dacă ar fi fost mai adâncită în gânduri, Natasha ar fi tresărit, crezând că fata avea intenții rele, dar aceasta doar întinse mâna spre ea.

- Am găsit o parte din bani. Cred că mi-au căzut din buzunar, spuse fata.

Natasha văzu doar cincizeci de penny și câțiva mărunți. Mai târziu își aminti că palma fetei era neobișnuit de aspră pentru cineva de vârsta ei. Dar nu voia să se implice mai tare decât era deja, așa că doar continuă să meargă.

- Ține-ți banii, e în regulă, spuse ea.

Își deschise ușa de la mașină.

- Nu furam, insistă fata.

Natasha se întoarse.

- Îți cumperi mereu cina la unsprezece noaptea?

Fata ridică din umeri și răspunse:

- A trebuit să vizitez pe cineva la spital. Abia am ajuns acasă și n-aveam mâncare.

- Unde locuiești?

Fata era mai mică decât crezuse Natasha la început. Poate că n-avea mai mult de treisprezece sau paisprezece ani.

- Sandown.

Natasha aruncă o privire la imensul complex de locuințe ale cărui blocuri se puteau vedea din locul în care se aflau ele două. Era cunoscut drept o zonă rău famată. Natasha nu-și dădu seama de ce făcu ceea ce făcu. Poate că ura pur și simplu felul în care arăta zona în întuneric. Poate că nu era pregătită să se întoarcă acasă la Mac, sau, mai rău, la absența lui Mac. În jurul ei, orașul fierbea: mașinile claxonau în depărtare, iar doi bărbați se certau aprig în colțul străzii, cu glasuri stridente din cauza furiei.

„Nu cred că ești la fel de dură pe cât pari“, îi spusese cândva Conor Deans, cu glas scăzut. „Cred că există o cu totul altă Natasha Macauley înlăuntrul tău.“

„O, sunt plină de surprize“, îi răspunsese.

Chiar și ei, acea afirmație îi sunase ca o provocare.

Cei doi bărbați se băteau acum, dându-și pumni și șuturi iuți și cu avânt. Energia din jur se schimbă, absorbită într-un vârtej de violență. Se auziră câteva înjurături urlate, apoi în întuneric răsunară pașii altor bărbați, care fugeau către cei doi. Natasha văzu strălucirea unei bare de metal.

- N-ar trebui să fii aici singură la ora asta, îi spuse ea fetei, îndreptându-se iute către mașină. Haide, te duc acasă.

Fata o studie preț de o clipă, îi privi costumul de serviciu, pantofii eleganți, iar apoi se uită la mașină. Poate că se gândea că cineva care conducea un vehicul atât de

demodat și de practic precum acel Volvo vechi nu era genul de persoană care să vrea s-o răpească.

– Încuietorea de la portiera pasagerului e stricată, dacă asta te face să te simți mai bine, spuse Natasha.

Fata oftă de parcă nimic din ceea ce putea spune sau face Natasha n-ar fi interesat-o. Apoi se urcă în mașină.

De îndată ce intră în parcare a complexului de blocuri, Natasha începu să-și regrete decizia impulsivă. Peste tot se vedeau grupuri de tineri, îngrămădiți în adunători fără formă. Unii dintre ei se desprindeau de ceilalți ca să facă trucuri pe biciclete, alții aruncau cu mucuri de țigări și-și strigau insulte unii altora. Pentru moment, se opriră cu toții la vederea mașinii necunoscută care mergea cu spatele ca să intre într-un loc de parcare.

– Nu mi-ai zis cum te cheamă, spuse Natasha.

Fata ezită.

– Jane.

– Locuiești de mult aici?

Fata dădu din cap în semn că da.

– E în regulă, spuse ea în șoaptă, dând să deschidă ușa.

În acel moment, Natasha își dori să meargă acasă, să se pună la adăpostul camerei sale de zi sigure și prietenoase, să se înconjoare de pacea casei ei confortabile, de muzica ei plăcută, să bea un pahar de vin roșu. Să revină în lumea ei. Experiența îi spunea că trebuia să întoarcă mașina și să plece. Asemenea complexe de locuințe erau teritoriul acelor tineri; unii dintre ei probabil că nu se îndepărtau de granițele complexului mai mult de doi-trei kilometri. Erau interesați de ceea ce se întâmpla pe teritoriul lor, asemenea unor animale sălbatice. Natasha știa că mașina și costumul îi trădau apartenența la clasa de mijloc, în timp ce aici se afla într-o lume mult mai dură și mai aspră decât cea care începea la câteva străzi mai încolo. Dar apoi se uită la fata palidă și slabă de lângă ea. Ce fel de om ar fi aruncat-o, pur și simplu, din mașină, fără s-o conducă până la ușa casei, pentru a ști că se afla în siguranță?

Pe furiș, își vârî în buzunarul din spate verigheta și cardurile de credit. Dacă i-ar fi furat cineva poșeta, s-ar fi ales doar cu câteva bancnote.

Jane o văzu și ținu s-o liniștească:

– E în regulă, îi cunosc.

– Te conduc, îi spuse Natasha pe acel ton detașat, profesional, pe care-l folosea cu toți clienții ei tineri.

Apoi, dându-și seama că fata nu părea încântată, adăugă:

– E în regulă. N-o să spun nimănui nimic despre întâmplarea de la magazin. E târziu, așa că vreau să mă asigur că ajungi acasă în siguranță.

– Doar până la ușă, o rugă fata.

Coborâra din mașină. Natasha merse puțin mai dreaptă decât de obicei, cu tocurile scoțând un țcănit plin de importanță pe trotuarele presărate cu gumă de mestecat. Un băiat pe bicicletă trecu pe lângă ele. Natasha încercă să nu tresară, dar fata nici nu-și ridică privirea.

– Hei, Sarah, asta-i cumva noua gagică a bunicului tău?

Băiatul își trase gluga peste cap și merse mai departe răsând, cu fața umbrată, ascunsă de lumina slabă a străzii.

– Sarah?

Lifturile nu funcționau, așa că urcară trei rânduri de trepte. Casa scării era depriment de familiară: acoperită de graffiti, mirosind a urină și plină de cutii de mâncare care încă duhneau a grăsime stătută și a pește. Pe unul dintre coridoare se auzea bubuind muzica. Ea răbufnea din niște apartamente cu ferestrele deschise, iar sub ferestre se auzea cum pornise alarma unei mașini. Natashei îi luă o secundă până să-și dea seama că nu era mașina ei.

– Aici locuiesc. Mersi că m-ai adus, spuse Sarah arătând cu degetul spre o ușă.

După aceea, Natasha nu fu sigură de ce nu plecase pur și simplu. Poate că din cauza numelui fals. Poate că din pricina faptului că fata era cam prea nerăbdătoare să scape de ea. Dar continuă să meargă, urmând-o pe fată, care mergea, grăbită, înaintea ei. Ajunsă la ușă, aceasta din urmă se opri. Aerul ei șocat o făcu pe Natasha să-și dea seama că ușa, care era deschisă, nu fusese lăsată astfel în semn de bun-venit. Fusese deschisă cu ranga. Lemnul rupt în dreptul încuietorii își proiecta așchiile în interiorul unui apartament în care toate luminile erau aprinse.

Stătură nemișcate preț de o clipă. Apoi Natasha făcu un pas înainte și deschise larg ușa.

– E cineva aici? întrebă ea.

Nu știa ce se așteptase să facă intrușii – s-o salute? Se uită la Sarah, care își dusese mâna la gură.

Oricine fusese acolo, plecase de mult. Ușa se deschise direct către o cameră îndeajuns de curată și de ordonată încât orice neregulă să sară, de departe, în ochi. Suportul gol al televizorului. Ușile larg deschise ale dulapurilor de bucătărie. Sertare scoase dintr-un mic birou, o ramă spartă pe podea. Rama fu primul obiect spre care se îndreptă Sarah: o ridică și, cu blândețe, dădu deoparte sticla spartă. Era o fotografie alb-negru a unui cuplu din anii '60. Dintr-odată, Sarah păru foarte tânără și foarte mică.

– Sun la poliție, spuse Natasha.

Își scoase telefonul din poșetă și îl porni. Observă, simțindu-se vinovată, că Mac încercase s-o sune.

– N-are sens, spuse Sarah. Polițiștilor nu le pasă de ceea ce se întâmplă aici. Apartamentul doamnei O'Brien a fost jefuit săptămâna trecută, iar polițiștii au zis că nici nu merita să vină până aici, o lămuri Sarah cu glas obosit.

Fata își croi drum prin apartament, intrând și ieșind din camere. Natasha se duse în hol și închise ușa cu lanțul. Continua să audă glasurile tinerilor din fața blocului; încercă să nu-și facă griji pentru mașină.

– Ce lipsește? întrebă ea în timp ce o urma pe fată.

Asta nu era casa haotică la care poate că se așteptase Natasha, ci era o casă cu obiecte de calitate, o casă în care ordinea era importantă.

– Televizorul, spuse Sarah cu buza de jos tremurându-i, DVD-ul meu, banii pentru vacanța noastră.

Dintr-odată, păru să-și amintească de ceva și fugi spre una dintre camere. Natasha auzi o ușă deschizându-se, apoi zgomotul făcut de niște lucruri răscolite. Sarah se întoarse.

– N-au luat-o, spuse ea, și, preț de o clipă, zâmbi. Pensia lui Papa.

– Unde sunt părinții tăi, Sarah?

– Mama nu locuiește aici. Suntem doar eu și Papa – bunicul meu, spuse ea cu stângăcie.

– Unde e bunicul tău?

Sarah ezită.

– La spital.

– Și cine are grijă de tine?

Sarah nu spuse nimic.

– De cât timp ești singură?

– De două săptămâni.

Natasha gemu în sinea ei. Viața îi era atât de plină, avea atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe, și era doar vina ei că nimerise în mijlocul acestei încurcături legate de Sarah. Pur și simplu ar fi trebuit să iasă din supermarket ducându-și laptele de care nici măcar n-avea nevoie. Ar fi trebuit să stea acasă și să se certe cu fostul ei soț.

Luă telefonul și apelă numărul ei de acasă.

– O, Doamne, Tash, unde dracu' ești? Cât îți ia să cumperi o sticlă de lapte? explodă Mac.

– Mac, spuse ea, am nevoie să te întâlnești cu mine. Adu-ți uneltele. Și geanta mea – îmi trebuie agenda cu numere de telefon.

Lui Mac îi luase patru ani ca să renoveze casa. În ochii părinților Natashei, acea renovare fusese singurul lucru bun pe care-l făcuse el. Se ocupase de tencuială, de tâmplărie, practic de aproape tot în afară de acoperiș și de placarea cu piatră. Se implicase chiar și în design. Avea mâini îndemnatice, se pricepea la uneltele electrice la fel de bine ca și la aparatele de fotografiat. Natasha n-avea pic de simț artistic, dar el putea vedea anumite lucruri cu mult înainte ca ele să se materializeze: forma unei camere, compoziția unei priveliști sau pe cea a unei

fotografii. Era ca și cum ar fi avut în minte o bibliotecă de imagini frumoase care așteptau să fie transpuse în realitate.

O încuietore nouă nu era nici o problemă, îi spusese el fluierând printre dinți. Natasha își dăduse repede seama că fata nu-și putea permite un lăcătuș, mai ales când ea încă își făcea griji din pricina pierderii banilor pentru vacanță. Mac adusese cu el o încuietore veche și îi luase mai puțin de patruzeci de minute ca s-o instaleze.

– Crista? Natasha la telefon, spuse ea, iar apoi, neprimind nici un răspuns, adăugă: Natasha Macauley.

– Bună, Natasha. Nu trebuia să te sun eu pe tine?

– Știu. Sunt într-o situație puțin cam ciudată. Am nevoie de un plasament în regim de urgență pentru o adolescentă.

Natasha explică situația.

– N-avem nimic, răspuse Crista, absolut nimic. Am avut paisprezece copii neînsoțiți, care au solicitat azil. Au sosit ieri-dimineață, iar acum nu mai e liber nici un loc de plasament. Mi-am petrecut toată seara la telefon.

– Dar...

– Și înainte să începi să-mi vorbești despre controlul judiciar de urgență, ar trebui să știi că singurul loc în care o pot trimite în noaptea asta e secția locală de poliție. Ai putea foarte bine să nu mai pierzi timpul tău și pe cel al unui judecător și s-o duci direct acolo. Poate că mâine o să fim într-o situație mai bună, dar mă îndoiesc, ca să fiu sinceră.

Atunci când Natasha se întoarse în camera de zi, Mac terminase deja. Adusese o bandă de metal – doar Dumnezeu știa unde își ținea toate lucrurile astea – și o fixase de rama ușii.

– Odată pusă banda, n-o să mai poată intra nimeni prin efracție, spuse el în timp ce-și strângea ultimele unelte.

Natasha îi zâmbi stângaci, recunoscătoare pentru cât de practic era și pentru faptul că nu rostise nici o vorbă arțăgoasă despre faptul că fusese scos din casă în miez de noapte ca să facă muncă de bricolaj. Acum stătea pe canapea, la distanță de Sarah. Studia fotografiile ei înrămate – primul lucru la care se uita Mac în locuința oricui.

– Deci ăsta e bunicul tău? o întrebă el pe fată.

– A fost căpitan, îi răspuse ea cu glas scăzut, mototolind în mână un șervețel.

– Asta e o poză fantastică, nu ți se pare, Tash? Uită-te la mușchii calului, spuse el.

Avea felul unui fotograf profesionist de a-i liniști pe oameni. Nu exista aproape nici o persoană cu care să nu poată stabili un raport imediat și o intimitate relaxată. Natasha încercă să pară impresionată, dar nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să-i spună lui Sarah că următorul ei pat avea să se găsească într-o celulă de închisoare.

– Ți-ai pregătit o geantă? Uniforma de școală? o întrebă ea pe fată.

Sarah își trecu mâna peste geanta de voiaj de lângă ea. Părea puțin neliniștită, iar Natasha își spuse din nou că fata nu-i cunoștea pe oamenii care preluaseră, brusc, controlul vieții ei. Era trecut de miezul nopții.

– Deci unde te ducem, domnișoară? o întrebă Mac, dar întrebarea îi era adresată Natashei.

Aceasta din urmă trase aer în piept.

– E un pic mai complicat în noaptea asta. Sarah, trebuie să te ducem într-un loc de cazare de urgență până când vom găsi ceva mai potrivit.

Sarah și Mac se uitară la ea, așteptând să continue.

– Am vorbit cu una dintre persoanele pe care le cunosc și, din păcate, n-avem multe soluții. E noapte... și a fost un influx...

– Deci unde mergem? vru să știe Mac.

– Sarah, mă tem că în noaptea asta va trebui să te ducem la secția de poliție. N-are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat mai devreme, o asigură Natasha pe fată, văzând cum aceasta se schimbase la față. E doar din cauză că pe moment nu există nimeni care să te poată lua. Nu se găsește nici un pat liber în nici un adăpost. Și e puțin probabil să apară vreo soluție în următoarele câteva ore.

– Secția de poliție? întrebă Mac fără să-i vină să creadă.

– N-avem altă soluție.

– Dar trebuie să cunoști pe cineva. Îți petreci viața făcând genul ăsta de lucruri, obligând autoritățile să găsească locuri de cazare pentru copii.

– Iar uneori câțiva dintre ei ajung la secțiile de poliție. E doar pe termen scurt, Mac. Crista spune că, începând de mâine-dimineață, o să poată să găsească ceva mai bun. O să ne întâlnim cu ea acolo.

Sarah clătină din cap.

– N-o să stau într-o celulă de la secția de poliție.

– Sarah, nu poți să rămâi singură aici.

– Nu mă duc.

– Tash, e ridicol. Are paisprezece ani. Nu poate sta într-o celulă.

– E singura opțiune pe care o avem.

– Nu, nu e. V-am spus. N-o să pățesc nimic dacă rămân aici, zise Sarah.

Urmă un moment lung de tăcere. Natasha se așeză, încercând să se concentreze.

– Sarah, nu cunoști pe nimeni altcineva? Colegi de școală, cu care să poți sta? Alte rude?

– Nu.

– N-ai vreun număr de telefon al mamei tale?

Fața ei se întunecă.

– Mama e moartă. Îl am doar pe Papa.

Natasha se întoarse către Mac, sperând că el avea să înțeleagă.

– Nu e chiar un lucru atât de neobișnuit, Mac. E doar pentru o noapte. N-o putem lăsa aici.

- Atunci poate să vină la noi.

Natasha fu uluită atât de folosirea pronumelui, cât și de ideea din spatele lui.

- N-o să arunc o fată de paisprezece ani, care tocmai a fost jefuită, într-o celulă în care să stea împreună cu Dumnezeu mai știe cine, adăugă Mac.

- O să fie în siguranță acolo. N-o să stea în celulă împreună cu alte persoane. O să aibă grijă de ea, spuse Natasha.

- Nu-mi pasă, răspuse el.

- Mac, n-o pot aduce acasă. E împotriva oricărei proceduri, oricărei recomandări...

- Mi se rupe mie de procedură! Dacă procedura spune că e corect să bagi o fată într-o celulă în loc s-o duci, pe timpul nopții, într-o casă caldă și sigură, atunci procedura ta e un rahat, spuse el.

Mac înjura foarte rar, așa că Natasha înțelese cât de serios era.

- Mac, n-avem aprobarea legală ca s-o luăm la noi. O să fie declarată vulnerabilă...

- Cazierul mi-a fost verificat atunci când am început să predau la liceu.

Mac preda?

El se întoarse spre Sarah.

- Ai fi mai fericită la... noi? Îl putem suna pe bunicul tău ca să-i spunem.

Sarah se uită la Natasha, apoi din nou la Mac.

- Cred că da, răspuse ea.

- Există vreun alt motiv procedural din cauza căruia nu poate veni?

Pronunță „procedural“ pe un ton sarcastic, ca și cum Natasha ar fi căutat intenționat motive ca îngreuneze lucrurile.

„Slujba mea“, își dori Natasha să-i spună. „Dacă instanțele de judecată află că iau acasă copiii abandonati și vagabonzi, atunci discernământul meu profesional o să fie pus la îndoială. Și n-o cunosc pe fata asta. Am găsit-o furând într-un supermarket și încă nu sunt convinsă de explicația pe care mi-a dat-o.“

Se uită țintă la Sarah, încercând să nu se gândească la Ahmadi, un alt tânăr care păruse disperat și care o făcuse să riște totul.

- Dați-mi cinci minute, spuse ea.

Se duse în camera fetei și o sună pe Crista.

- Sunt în întârziere, o anunță Crista pe Natasha înainte ca aceasta din urmă să poată scoate un cuvânt. Avem o problemă într-una dintre case. Trebuie să merg să iau pe cineva.

- Nu e vorba despre asta, spuse Natasha repede. Crista, avem o situație de criză aici. Fata refuză să meargă la secția de poliție. Soțul... Nici lui Mac nu-i place ideea. E... cazierul lui e verificat și aprobat, iar el crede că fata ar trebui să stea la noi.

Urmă o tăcere prelungă.

- Crista?

- În regulă... Fata asta e cumva un membru al familiei? Prietenă? Îi cunoști părinții? Putem să spunem că ei te-au solicitat să fii asistenta ei parentală?

- Nu tocmai.

Urmă din nou un lung moment de tăcere.

- O cunoști, măcar?

- Am cunoscut-o în seara asta.

- Și... îți convine situația?

- Fata pare..., începu Natasha, iar apoi făcu o pauză, fiindcă tocmai își adusese aminte de scena de la supermarket. Pare un copil de treabă. N-are pe nimeni acasă, iar apartamentul ei tocmai a fost jefuit. E... dificil.

Simți neîncrederea din tăcerea Cristei, fiindcă se cunoșteau de aproape patru ani, iar Crista socotea, pe drept cuvânt, că nimic din purtarea de până acum a Natashei n-ar fi sugerat vreodată că ea era în stare să încalce legea.

- Știi ceva, spuse Crista în cele din urmă, cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau e să consideri că n-am avut niciodată conversația asta. Nimic n-a fost încă înregistrat pe hârtie. Dacă tu crezi că e în regulă, dacă socotești că fata e mai în siguranță cu voi, dacă nu-ți surâde să-ți petreci jumătate din noapte la poliție, atunci, sincer vorbind, nu trebuie să știi de existența ei până mâine. Sună-mă atunci.

Natasha închise clapeta telefonului. Camera lui Sarah era mai curată și mai ordonată decât s-ar fi așteptat de la o fată de vârsta ei. Peste tot erau fotografiile cu cai galopând, postere în culori aprinse, oferite gratuit de reviste. Se mai aflau acolo și fotografiile mici ale unei fete - care ar fi putut să fie Sarah - alături de un cal maro. Pajiștile verzi și plajele nesfârșite din fundalurile posterelor nu se potriveau defel cu priveliștea care se zărea dincolo de ferestrele duble ale camerei.

Natasha era obosită. Închise ochii preț de o clipă, apoi merse în camera de zi. Mac și Sarah tăcură și se uitară la ea. Natasha observă că, din pricina extenuării și a șocului, Sarah avea cearcăne albastre sub ochi.

- Vii la noi pentru o noapte, iar mâine-dimineață o să rezolvăm situația asta împreună cu un asistent social, spuse Natasha cu un zâmbet forțat.

Sarah se dusesse la culcare aproape fără să scoată o vorbă. Fusese tăcută în timpul drumului, ca și cum abia atunci își dăduse seama de cât de precară era situația ei. Mac, poate ghicind asta, făcuse efortul de a glumi, încercând s-o facă să se simtă în largul ei. Natasha abia îl putea recunoaște pe bărbatul cu care vorbise ultima oară: Mac cel de acum era prietenos, amabil, blând. Era dureros pentru ea să vadă cea mai bună latură a lui ieșind la iveală doar ca să facă fericită o străină. Însă Natasha îndura asta mai ușor de îndată ce-și aducea aminte de toate lipsurile lui Mac.

Ea nu spuse aproape nimic în timp ce conducea, neliniștită de emoțiile contradictorii pe care i le stârneau prezența lui Mac și cea a fetei. Noaptea devenise din ce în ce mai suprarealistă. De la un moment la altul, Mac era când acea prezență pe care ea o cunoștea foarte bine, când una cu totul necunoscută, ca și cum ar fi aparținut unui tărâm străin. Natasha uitase cât de prietenos putea să fie cu copiii, iar ea uitase asta fiindcă nu cunoscuseră decât foarte puțini copii, în afară de cei ai surorii ei.

- Camera de oaspeți e pregătită? întrebă Mac în timp ce aștepta ca ele să intre în casă.

- Sunt niște cutii pe pat.

Cărțile lui. Lucruri pe care ea le sortase în zilele în care putuse să facă față unei asemenea încercări. Mac era atât de zăpăcit, încât Natasha se temuse că el ar fi putut amesteca volumele lui cu celelalte cărți din casă.

- Le mut eu, se oferi el, apoi făcu un semn spre Sarah. De ce n-o întrebi dacă vrea să bea ceva?

- Ciocolată caldă? Vrei să mănânci ceva? o întrebă Natasha.

Se simți stupid aproape în secunda în care puse întrebarea, ca o mătușă bătrână care n-avea idee despre ce anume le plăcea tinerilor din ziua de azi.

Sarah clătină din cap în semn că nu voia nimic. Se uită la camera de zi, a cărei ușă era deschisă. Mac fusese ocupat cu sortarea echipamentului foto: pe podea erau împrăștiate cutii pline.

- Aveți o casă frumoasă.

Dintr-odată, Natasha își văzu casa prin ochii unui străin: mare, confortabilă, mobilată elegant. Era dovada unei situații financiare bune și a grijii cu care fusese ales fiecare lucru în parte. Se întrebă dacă fata vedea și spațiile goale, indiciile care arătau că un bărbat tocmai plecase de acolo.

- Pot să te ajut cu ceva înainte să urci? Vrei să... îți calc uniforma?

- Nu, mulțumesc, răspunse Sarah strângându-și geanta la piept.

- O să te conduc sus, atunci. Pe hol e o baie pe care nu trebuie s-o împarți cu nimeni, spuse Natasha.

- Sper că nu te deranjează. Mi-am aranjat canapeaua extensibilă în birou, spuse Mac în timp ce Natasha cobora încet scările.

Se așteptase întru câtva la asta, în fond nu-l putea da afară la o asemenea oră, nu după tot ceea ce făcuse. Totuși, gândul că Mac avea să doarmă sub același acoperiș cu ea era ciudat de neliniștitor.

- Vrei un pahar de vin? Știi că eu am nevoie de unul, spuse Natasha.

Mac îi răspunse, oftând prelung:

- O, da.

Ea turnă vin în două pahare și îi întinse unul. Mac se așeză pe canapea, iar Natasha își scoase pantofii și se ghemui pe un fotoliu, cu picioarele sub ea. Era două fără un sfert.

- Va trebui să te ocupi de situația asta mâine, Mac. Trebuie să merg la serviciu la prima oră, spuse ea.

- Doar spune-mi ce să fac.

Natasha observă, absentă, că Mac n-avea cum să aibă treabă de dimineață, fiindcă altfel nu s-ar fi oferit.

- Scrie-mi pe cine trebuie să sun, sau unde s-o duc pe fată. Poate că ar trebui s-o las să mai doarmă puțin - a avut o noapte agitată.

- Cu toții am avut o noapte agitată.
- Ce șoc oribil pentru ea! Ar fi fost greu și pentru un adult, spuse el.
- S-a descurcat destul de bine.
- Am făcut ceea ce trebuia. Ar fi fost... greșit s-o abandonăm. Dată fiind situația ei, spuse el arătând cu mâna spre scara ce ducea la etaj.

- Da.

Sorbiră din vin în tăcere.

- Deci ce mai faci? îl întrebă ea în cele din urmă, atunci când povara de a nu-l întreba deveni prea grea.

- Sunt în regulă. Să știi că arăți bine.

Natasha ridică din sprâncene.

- Mă rog, obosită, dar bine, spuse el. Părul îți stă bine.

Natasha își învinse dorința de a-și atinge părul. Mac o făcea mereu să se simtă așa.

- La ce lucrezi? îl întreba ea ca să schimbe subiectul.

- Predau trei zile pe săptămână, iar apoi fac lucruri comerciale în restul timpului. Portrete. Un pic de fotografie de călătorie. Nu mare lucru, ca să fiu sincer.

- Predai? îl întrebă ea, străduindu-se ca tonul să nu-i sune neîncredător. Am crezut că n-am auzit bine.

- Nu-mi displace. Aduce bani în casă.

Natasha se gândi intens la asta. Vreme de ani de zile, Mac refuzase să facă vreun compromis. După ce încetase munca în publicitate, disprețuise ideea de a fi profesor. Nu-și dorise să fie legat de ceva, angajat într-un mod care l-ar fi împiedicat să facă lucruri mai interesante pe termen scurt. Chiar dacă asta însemna ca situația lui financiară să oscileze de la belșug la moarte prin înfometare. A doua variantă era mai frecventă.

Acum era Mac cel Matur, Mac cel Motivat. Natasha se simțea înșelată.

- Da. Toată partea comercială m-a deziluzionat puțin. Predatul nu e la fel de rău pe cât crezusem. Copiii par să mă placă.

„O, ce surpriză!“ se gândi Natasha.

- O să continui până când îmi dau seama în ce direcție mă îndrept. Salariul nu e fantastic.

Natasha își îndreptă spatele, pregătindu-se de parcă se aștepta să fie lovită.

- Și...

- La un moment dat, Tash, va trebui să ne gândim la ce facem cu casa.

Ea știa despre ce vorbea el. Un aranjament financiar permanent.

- Adică?

- Nu știu. Dar nu pot trăi din valiză pentru totdeauna. A trecut aproape un an.

Natasha se uită în pahar vreme îndelungată. „Așadar, asta-i sfârșitul“, își spuse ea. Dar atunci când își ridică privirea, se asigură că n-avea nici o expresie pe față.

- Ești bine? o întrebă el.

Ea își goli paharul.

- Tash?
- Nu mă pot gândi la asta acum, sunt prea obosită, spuse ea.
- Sigur. Mâine, poate.
- Sunt în sala de judecată la prima oră, ți-am spus...
- Știi. Oricând poți...
- Nu-i drept să apari din neant și să te aștepți de la mine să-mi vând, dintr-odată, casa se răsti ea.
- Casa noastră, o corectă el, și nu te poți preface că nu te așteptai.
- În ultimele șase luni n-am știut nici măcar în ce țară te afli.
- Ai fi putut s-o suni pe sora mea dacă aveai nevoie să dai de mine. Dar ți-a convenit să stai aici și să lași să se aștearnă praful.
- Să se aștearnă praful? repetă ea.

Mac oftă.

- Nu vreau să încep o ceartă, Tash. Încerc doar să rezolv lucrurile. Tu ești cea care mă bătea mereu la cap să fiu mai organizat.
- Sunt conștientă de asta. Dar sunt obosită. Am o zi importantă mâine, așa că, dacă n-ai nimic împotriva, mi-ar plăcea să ne împărțim bunurile matrimoniale altă dată.
- Bine. Dar trebuie să-ți spun și c-o să trebuiască să rămân la Londra de acum încolo, așa c-o să am nevoie de o locuință. Iar dacă n-ai vreun motiv serios ca să-mi ceri să n-o fac, aș vrea să folosesc dormitorul pentru oaspeți până când găsim o soluție.

Natasha rămase nemișcată, asigurându-se că auzise bine.

- Vrei să stai aici?

- Da.

- Glumești.

Mac zâmbi ușor.

- Ei, a fost chiar așa de rău să locuiești cu mine?

- Dar nu mai suntem împreună.

- Nu mai suntem. Dar jumătate din proprietatea asta e a mea, și am nevoie de un acoperiș deasupra capului.

- Mac, o să fie imposibil.

- Eu pot să supraviețuiesc, dacă poți și tu. Doar pentru câteva săptămâni, Tash. Nu-mi place să fac pe durul, dar, dacă nu-ți convine, te invit să-ți închiriezi tu ceva. Din punctul meu de vedere, ți-am oferit acces exclusiv aproape un an. Acum e dreptul meu să primesc ceva, spuse el, iar apoi ridică din umeri. Haide, casa e mare, iar conviețuirea noastră o să fie un coșmar doar dacă o facem noi să fie.

Era neliniștitor de relaxat. Aproape fericit.

Natasha voia să-l înjure.

Voia să arunce cu ceva după el.

Voia să iasă trântind ușa și să meargă la un hotel. Dar avea în casă o fată necunoscută, în vârstă de paisprezece ani, pentru care tocmai hotărâseră să împartă responsabilitatea.

Fără să scoată un cuvânt, Natasha ieși din cameră și urcă scările spre dormitorul pe care nu-l mai simțea al ei, întrebându-se cât de greu avea să le fie agenților imobiliari să vândă o casă în care îi explodase capul proprietarei.

Capitolul 6

„La fel se întâmplă și cu caii, și cu oamenii: mai ușor vindeci boala în stadiu incipient decât atunci când ea a devenit cronică și a fost tratată greșit.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Fata din fotografie le zâmbea larg părinților ei, care o țineau fiecare de câte o mână de parcă ar fi fost gata s-o ridice de la sol. Pe poster scria „Adopție prin asistență parentală. Fă o diferență“. Deci nu erau părinții ei. În orice caz, între ei și ea nu exista nici un fel de asemănare. Probabil că erau cu toții modele plătite să joace rolul unei familii fericite.

Sarah își schimbă poziția pe scaunul din biroul asistentei sociale, brusc iritată de zâmbetul de pe fața copilului de pe afiș. Dacă se uita pe fereastră, putea distinge tufișurile și copacii parcului municipal. Trebuia să meargă pe Sparepenny Lane. Știa că, dacă ea nu apărea de dimineață la grajduri, Cowboy John avea să aibă grijă de Boo, dar nu era același lucru. Boo avea nevoie de mișcare. Avea nevoie să-și facă antrenamentul.

Femeia termină de scris.

– Deci, Sarah, acum avem majoritatea informațiilor despre tine și o să facem un plan în ceea ce te privește. O să încercăm să-ți găsim o casă temporară, până când bunicul tău se va simți mai bine. Cum îți sună asta?

Femeia vorbea cu ea de parcă ar fi fost de vârsta copilului de pe afiș. Tonul fiecărei propoziții se ridica la sfârșit de parcă fusese o întrebare, chiar și atunci când era clar că femeia nu pusese nici una.

– Eu sunt parte din Brigada de Primire și Evaluare din cadrul Serviciului de Protecție a Copilului. Haide să vedem ce putem face pentru tine, spuse ea.

– Cum funcționează treaba asta? Există familii care... se specializează în preluarea copiilor pe perioade scurte? Întrebă Mac, care ședea lângă Sarah.

– Suntem în contact cu o grămadă de familii care preiau copii. Unii tineri – clienții noștri – rămân la ei doar pentru o noapte. În cazul tău, Sarah, sperăm că plasamentul va fi doar pentru scurt timp.

– Doar până când se va simți bunicul tău mai bine, spuse Mac.

– Da, adevări femeia.

Sarah se gândi că era ceva nehotărât în răspunsul femeii.

– Dar există foarte mulți tineri în situații asemănătoare cu a ta, Sarah, ale căror familii au nevoie de puțin ajutor. Nu trebuie să-ți faci griji.

Sarah băgase de seamă că, la micul dejun, Mac și soția lui vorbiseră doar cu ea, nu unul cu altul. Sarah se întreba dacă se certaseră și dacă nu cumva asta avusese legătură cu ea. Nu-și putea aminti ca Papa și bunica să se fi certat vreodată. Bunica spunea mereu, în glumă, că ea se putea certa cu Papa, dar că el nu se certa niciodată cu ea. Atunci când Papa se supăra, devenea doar foarte tăcut, cu fața împietrită. „E ca și cum te-ai certa cu o statuie“, îi spunea, conspirativ, bunica, de parcă asta ar fi fost o glumă între ele.

Lui Sarah îi dădură lacrimile și strânse din dinți, silindu-le să dispară. Deja regreta că plecase de acasă cu Mac și cu Natasha. Seara trecută îi fusese frică, dar acum își dădea seama că viața începea să-i fie controlată. De către oameni care n-o înțelegeau.

Femeia se uită într-un dosar.

– Văd că bunicii tăi au documente care atestă că reședința ta e la ei. Știi unde se află mama ta, Sarah?

Sarah clătină din cap în semn că nu.

– Pot să te întreb când ai văzut-o ultima oară?

Sarah se uită cu coada ochiului la Mac. Ea și Papa nu vorbeau niciodată despre mama ei. Iar acum era ciudat să vorbească despre probleme de familie cu străini.

– E moartă.

Se poticni spunând cuvintele, furioasă în sinea ei că trebuia să le dea o astfel de informație.

– A murit acum câțiva ani, adăugă ea.

Văzu mila de pe fețele lor, dar ei nu-i fusese niciodată dor de mama ei, nu așa cum îi fusese bunicii. Mama nu fusese niciodată pentru ea o îmbrățișare caldă, o pereche de brațe în care să se arunce. În schimb, fusese mereu o umbră haotică și imprevizibilă ce planase peste primii ei ani de viață. Sarah și-o amintea ca pe o serie de imagini, își amintea cum fusese târâtă prin locuințele altor oameni și lăsată să doarmă pe canapele. Își amintea bâzâitul muzicii din fundal, certuri, o senzație neplăcută de efemeritate. Iar apoi, după ce începuse să locuiască cu Papa și cu bunica, ordine și rutină. Iubire.

Femeia începu din nou să scrie.

– Ești sigură că n-ai prieteni la care să locuiești? Alți membri ai familiei?

Vocea femeii era plină de speranță, ca și cum n-ar fi vrut să se ocupe de Sarah. Dar fata trebuia să recunoască faptul că nu exista nici măcar o singură persoană care s-o vrea în casa ei vreme de săptămâni întregi. N-o îndrăgea nimeni într-o asemenea măsură. Puținii prieteni pe care-i avea locuiau în apartamente la fel de mici ca al ei; nu cunoștea pe nimeni suficient de bine încât să poată cere găzduire, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

- Trebuie să plec, îi spuse ea lui Mac cu glas scăzut.
- Știu. Nu te îngrijora, cei de la școală au fost informați c-o să întârzie. E mai important să rezolvăm situația asta, zise el.

- Și unde spuneai că se află bunicul tău acum? Întrebă femeia zâmbind.

- E la St. Theresa. Spuneau că aveau să-l mute, dar nu știu când.

- Putem să aflăm noi asta pentru tine. O să facem rost de un contact.

- O să-l pot vedea zilnic, ca până acum?

- Nu sunt sigură. Asta depinde de locul în care te putem plasa.

- Cum adică? Întrebă Mac. N-o să fie undeva aproape de casa ei?

Femeia oftă.

- Mă tem că sistemul se află sub o presiune enormă. Nu putem garanta mereu că clienții o să fie aproape de casele lor pe cât ne-am dori. Dar vom face tot ce putem pentru ca Sarah să-și vadă bunicul cât se poate de des, până când el o să poată veni acasă.

Sarah își dădea seama că între cuvintele femeii se căscau goluri imense, goluri care ar fi trebuit să fie umplute cu certitudini. Fata avu viziunea plasării ei într-o familie zâmbitoare, care locuia la kilometri depărtare de Papa. De Boo. Cum să poată să aibă grijă de el dacă i-ar fi luat ore întregi ca să ajungă oriunde? Un astfel de aranjament n-avea să meargă.

- Știți ceva? Pot să am grijă de mine. De fapt, dacă cineva m-ar ajuta puțin, mi-ar fi foarte bine la mine acasă.

Femeia zâmbi.

- Îmi pare rău, Sarah, dar, din punct de vedere legal, n-avem voie să te lăsăm să locuiești singură.

- Dar mă descurc. Jaful a fost problema. Trebuie să locuiesc măcar în apropierea apartamentului.

- Și o să facem tot ceea ce putem ca să ne asigurăm că asta o să se întâmple, spuse femeia cu blândețe. Acum ar trebui să te ducem la școală. Asistentul tău social o să se întâlnească cu tine după ore și o să te ducă, sperăm, la noul tău cămin.

- Nu pot. Trebuie să merg undeva după ore, spuse, dintr-odată, Sarah.

- Dacă e vorba de un club extrașcolar, putem să discutăm despre asta cu școala. Sunt sigură că cei de la club n-o să aibă nimic împotriva dacă pierzi vreo ședință.

Sarah încercă să se hotărască cât de mult să le spună. Ce aveau să facă dacă le povestea despre Boo?

- Bine, Sarah. Haide să trecem la religie, ca să nu te mai țin mult timp aici. Poți să-mi spui în care dintre categoriile astea te încadrezi?

Vocea femeii deveni distantă, iar Sarah se trezi uitându-se țintă la Mac. Își dădea seama că nu se simțea în largul lui. Se tot foia de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Ei bine, acum știa pe propria piele cum se simțea ea. Dintr-odată, îi urî pe el și pe soția lui pentru c-o băgaseră în mizeria asta. Dacă seara trecută n-ar fi fost atât de șocată, ar fi reparat singură ușa. Poate că ar fi ajutat-o și Cowboy John. Și

încă ar fi fost acasă, trăindu-și viața, văzându-l pe Boo de două ori pe zi, descurcându-se, așteptând întoarcerea lui Papa.

– Sarah! Biserica Anglicană? Catolică? Hinduistă? Musulmană? Altceva?

– Hinduistă, spuse Sarah, revoltată.

Atunci când se uitară neîncrezători la ea, repetă:

– Hinduistă.

Aproape că îi veni să râdă văzând-o pe femeie scriind. Poate că, dacă le făcea viața grea, aveau s-o lase să plece acasă.

– Și sunt vegetariană strictă, adăugă ea.

Expresia de pe fața lui Mac îi spuse că el își amintea de sendvișul cu șuncă pe care ea îl mâncase la micul dejun. Sarah îl provocă din priviri s-o contrazică.

– Îiîn reeegulăă, spuse femeia, continuând să scrie. Aproape că am terminat.

Domnule Macauley, dacă trebuie să plecați, mă ocup eu în continuare.

– Și sunt claustrofobă. Nu pot să locuiesc în clădiri în care există lifturi.

Expresia femeii deveni rece. Sarah bănuie că nu era chiar atât de amabilă pe cât păruse la început.

– Atunci, trebuie să vorbesc cu școala și cu doctorul tău. Sunt sigură că o să confirme existența unor nevoi sau probleme reale, spuse ea tăios.

Mac scria ceva pe o hârtie.

– Ești bine? o întrebă el în șoaptă pe Sarah.

– Fantastic, spuse ea.

Mac părea tulburat. Sarah se gândi că știa că-i distrusese viața. El îi întinse bucata de hârtie.

– Numerele mele de telefon, spuse el. Dacă ai vreo problemă, mă suni, da? O să te ajut cu tot ce pot. E în regulă, nu? o întrebă el pe femeie.

Ea îi zâmbi. Sarah observase că o grămadă de femei îi zâmbeau lui Mac.

– Bineînțeles. Ne încurajăm clienții ca, pe cât posibil, să trăiască așa cum sunt obișnuiți.

Mac se ridică și-i întinse fetei dosarul cu documente și cu alte hârtii de ordin personal pe care-l luase de la apartament pentru ea.

– Ai grijă de tine, Sarah, spuse el.

Rămase în prag, de parcă n-ar fi fost sigur dacă trebuia să plece sau nu.

– Sper să te întorci în curând acasă.

Sarah lovi piciorul scaunului și nu spuse nimic. Descoperise că să nu faci și să nu spui nimic era singura putere pe care o mai avea.

– Slavă Domnului! Am crezut că ne-ai abandonat și că trebuia să chemăm un alt fotograf.

– Scuze. A intervenit ceva.

Mac își aruncă pe jos geanta în care-și ținea aparatul foto. O sărută pe Louisa, directorul artistic, pe care o recunoscuse, apoi se întoarse spre fata care stătea în

fața oglinzii și scria mesaje cu furie, ignorând-o intenționat pe Maria, make-up artistul care îi punea părul pe niște bigudiuri enorme.

- Bună, eu sunt Mac, spuse el întinzându-i mâna.

- O, bună. Mă cheamă Serena, spuse ea.

- Trebuia să ajungi acum o oră, spuse Maria, bătând cu degetul în ceas.

Blugii îi stăteau atât de jos pe șolduri, încât erau aproape indecenți; peste ei fuseseră prinse două straturi de material negru, vaporos, în așa fel încât lăsau la vedere un abdomen sculptat. În spatele ei, cineva umbla la un CD player.

- M-am gândit să-ți mai las ceva timp ca să-ți faci trucurile magice, scumpo, îi spuse el sărutând-o pe obraz și punându-și mâna pe spatele ei dezgolit. Mă duc să-mi montez echipamentul. Louisa, vrei să-mi mai explici o dată cerințele?

Louisa îi explică genul de imagine și atmosfera pe care și-o doreau pentru ședința foto cu tânăra actriță, în timp ce fata care se ocupa de haine dădea din cap, concentrată. Mac dădu și el din cap, prefăcându-se că era atent, dar gândul îi rămăsese la biroul serviciului de protecție a copilului. Cu patruzeci de minute în urmă, coborâse în fugă scările clădirii aceleia deprimante și se simțise mai puțin ușurat decât sperase. Sarah îi păruse absolut nefericită, arătând din ce în ce mai mică pe măsură ce, stând în birou, realizase cât de mult avea să i se schimbe viața. Aproape că se gândise s-o întrebe pe Tash dacă fata putea să stea la ei, dar își putuse da seama de absurditatea întrebării încă de când și-o formulase în gând, în timp ce pregătiseră micul dejun într-o tăcere tensionată. Tash îi spusese răspicat că prezența lui Sarah îi compromitea slujba și că abia putea să facă față prezenței lui în casă. Iar casa aceea el nici măcar n-o mai simțea ca pe căminul lui. Așadar, cum ar fi putut să-i impună Natashei prezența unui străin?

- Mult roșu. Foarte îndrăzneț. Vrem să transmitem un mesaj cu poza asta, Mac. Serena nu e doar o starletă oarecare, ci o actriță serioasă, o Judi Dench tânără, o Vanessa Redgrave mai puțin politică.

Mac o privi pe Serena, care chicotea citindu-și mesajele, și oftă în sinea lui. Pierduse număratoarea tuturor „actrițelor“ excepționale pe care le fotografiase în ultimii zece ani. Doar două supraviețuiseră asaltului publicitar inițial și reușiseră să găsească roluri în niște seriale de comedie.

- Am terminat. Serena e gata pentru tine.

Maria apără în prag ținând între dinți o pensulă subțire de machiaj și aranjând cu îndemânare părul blond al Serenei. Fata cu garderoba trăgea haine de pe o bară lungă, punându-și-le grămadă pe braț.

- O să le aduc pe astea, spuse ea.

- Mai dă-ne zece minute. Mă duc doar să verific fundalul, spuse Louisa.

Ea plecă, iar Maria veni lângă Mac.

- Am vrut să te întreb de ce ai întârziat atâta, dar apoi mi-am dat seama că nu-mi pasă, spuse ea cu puternicul ei accent slav.

Mac o prinse cu un deget de curea și o trase aproape de el. Părul îi mirosea a mere, iar fața, a machiaj și fixativ, ingredientele meseriei ei.

– Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

Maria își luă pensula dintre dinți.

– Erai la agățat.

– Agățam fete de paisprezece ani, dacă-ți vine să crezi.

Gura ei era atât de aproape încât el îi vedea pistruiul micuț de lângă buza de sus.

– Nu mă surprinde. Ești un tip dezgustător.

– Îmi dau toată silința.

Maria îl sărută, apoi se depărtă de el.

– Mai am o clientă după asta. În Soho. Vrei să ne întâlnim?

– Dacă putem merge la tine.

– Ești la casa fostei soții?

– E și casa mea. Ți-am spus.

– Și pe femeia asta n-o deranjează că te muți înapoi?

– N-aș putea spune că am pus problema în felul ăsta.

Maria își miji ochii.

– N-am încredere în ea. Ce femeie care se respectă și-ar lua înapoi fostul soț în felul ăsta? Când fostul meu iubit de la Cracovia a încercat să se întoarcă la casa mea, l-am amenințat cu pușca tatei.

Mimă gestul. Mac se gândi puțin, apoi zise:

– Asta e... o opțiune, presupun.

– Nu m-am simțit chiar bine după aia. S-a dovedit că încerca doar să-mi înapoieze CD playerul.

În timp ce se îndrepta spre ușă, ea se întoarse, întinse mâna spre bolul cu fructe și luă un bob de strugure.

– Bine că am ratat.

***

Porțile naibii erau din nou blocate. Cowboy John trăgea de ele, încercând să le alinieze în timp ce se lupta cu lacătul, când văzu o siluetă cunoscută fugind către el, cu geanta lovindu-i-se de șold.

– Tocmai închideam, spuse Cowboy John în timp ce desfăcea lacătul. Te-am așteptat ieri toată ziua. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva. Unde ai fost, fetiță? o întrebă el pe Sarah, tușind apoi, sec și răgușit.

– M-au trimis la Holloway.

Sarah își aruncă geanta de școală pe pavaj și trecu în fugă pe lângă el, ca să ajungă la Boo. John închise ușile și o urmă cu mersul lui țepăn. Răcoarea toamnei i se strecura în oase.

– Ai fost la închisoare?

- Nu la închisoare, spuse ea în timp ce umbla la lacătul grajdului. La serviciile sociale. Au spus că nu mai pot să stau acasă dacă Papa nu e acolo, și m-au silit să merg la familia asta stupidă. Dar ei locuiesc în Holloway. Le-am spus că sunt cu Papa acum - era singura cale să pot veni aici.

Se agăță de gâtul calului, iar John văzu cum o trecu un fior prin tot corpul, ca și cum tensiunea întregii zile tocmai fusese eliberată.

- Hei, ia stai puțin, îi ceru el fetei în timp ce aprindea luminile. Trebuie s-o iei de la început. Ce mama naibii se întâmplă?

Sarah îl privi cu ochi sclipitori și-i povesti:

- Apartamentul nostru a fost jefuit marți. Iar femeia asta care m-a dus acasă cu mașina, și care e avocată sau cam așa ceva, m-a luat să stau la ea pentru că spunea că la mine nu eram în siguranță. Iar după aia m-au dus la serviciile sociale și m-am trezit că locuiesc în casa altcuiva și că trebuie să stau acolo până când se însănătoșește Papa. Așa că acum stau la familia asta din Holloway, adică la niște oameni pe care nici măcar nu-i cunoscusem înainte. Mi-a luat o oră și un sfert ca să ajung aici cu autobuzul.

- Ce le trebuie, de se bagă în viața ta?

- Mă descurcam înainte de jaf, spuse ea.

- Bunicul tău știe de toate astea?

- Nu știu. Nu pot să merg la el până mâine. Ei nu știu de Boo. Nu le pot spune despre cal pentru că mi-e temă să nu-l ducă și pe al altundeva.

Cowboy John clătină din cap.

- N-avea tu grijă! Boo nu pleacă nicăieri.

- Nici măcar n-am banii de chirie pentru tine. Mi-au luat actele de pensie ale lui Papa și n-am nimic în afară de banii pentru mâncare și autobuz.

- Nu-ți bate capul! spuse Cowboy John văzând cum Sarah se agita precum un mic uragan. O să rezolv eu problema chiriei împreună cu bunicul tău, după ce o să se mai înzdrăvenească. Ai bani de mâncare pentru cal?

Sarah își vârî mâna în buzunar, numără bancnotele și i le întinse lui John.

- Am destul pentru patru baloturi de fân și doi saci de mâncare. Dar trebuie să te rog să-l hrănești tu pentru mine. Nici măcar nu știu dacă pot veni să-l curăț.

- Bine, bine. O să-i curăț eu grajdul în locul tău sau o să-l pun pe unul dintre băieți. Ce facem cu potcovarul? Știi că vine marți.

- Știu. Am niște bani puși deoparte. Îl pot plăti luna asta, dar nu pot plăti chiria.

- Ți-am spus, renunț la chiria până când Căpitanul e din nou pe picioare.

- O să-ți dau banii înapoi.

Tonul lui Sarah suna de parcă fata se gândea că John n-avea s-o creadă. El făcu un pas înapoi.

- Știu. Mă crezi prost?

Arată spre ceilalți ponei și o lămuri:

- Nu l-aș lăsa pe vreunul dintre șobolanii ăștia să-mi întârzie cu chiria nici măcar o zi, dar tu și bunicul tău... Acum calmează-te, ocupă-te de cal și vedem cum merg lucrurile mai departe.

Sarah păru să se mai relaxeze puțin. Luă o țesală și începu să se ocupe de cal, trecându-și mâna peste el metodic, ritmic, asemenea bunicului ei, ca și cum gestul acela ar fi consolat-o.

- Sarah... Te-aș invita să stai la mine, dar nu prea e loc. Și sunt singur de mult timp. Dacă aș fi avut o casă mai mare, sau o femeie prin preajmă... Nu prea cred că locuința mea e genul pe care și l-ar dori cei de la Protecția Copilului pentru o fată.

Sarah îi spuse că nu conta. John mai rămase cu ea vreme de un minut.

- Încui tu dacă plec?

El își dăduse seama că Sarah nu voia să plece în viitorul apropiat. Se sprijini de ușa grajdului și-și ridică pălăria ca să-i poată vedea fața mai bine.

- Ascultă aici, Sarah! Vrei să merg eu mâine în vizită la bunicul tău, ca tu să poți veni aici?

Sarah își îndreptă spatele.

- Ai face asta? Nu-mi place să-l las singur două zile întregi.

- Nici o problemă. Sunt sigur că vrea să știe că Boo, aici de față, continuă cu trucurile lui de circ. Dar trebuie să-i spun ceva. Și, scumpo, trebuie să vorbesc și cu tine despre asta.

Sarah se uită, bănuitoare, la el, așteptând o altă lovitură.

- Mă gândesc să-i vând grajdurile lui Sal Maltezul.

Sarah căscă ochii.

- Dar ce...

- E în regulă. Așa cum o să-i spun și bunicului tău, nimic n-o să se schimbe. O să stau pe aici până când îmi vând casa. O să continui să vin și să mă ocup de grajduri în fiecare zi.

- Unde o să pleci?

Sarah își trecu brațele în jurul gâtului lui Boo și se ținu de el de parcă și calul avea să dispară.

- Mă mut la țară. Într-un loc cu mai multă verdeață. M-am gândit că băieții mei merită.

Dădu din cap către cai. Ezită, apoi își scoase țigara din gură și scuiță pe jos.

- Ceea ce s-a întâmplat cu bunicul tău m-a speriat, Sarah. Nu mai sunt tânăr și, dacă mai am de trăit doar câțiva ani, aș vrea să mi-i petrec într-un loc liniștit.

Sarah nu spuse nimic, ci doar îl privi.

- Sal Maltezul mi-a promis că nimic n-o să se schimbe, fetiço. Știe despre Căpitan, știe că nu ți-e ușor. A spus c-o să păstreze lucrurile exact așa cum sunt.

Sarah nu trebui să spună nimic, John îi putu vedea neîncrederea zugrăvită pe față. După tot ce i se întâmplase, cum putea să-l creadă?

– Mulțumesc pentru promptitudine, Michael. Doamna Persey ajunge în curând și voiam să ne uităm împreună peste hârtiile preliminariei.

Ben intră aducând o cutie cu șervețele și o sticlă de vin alb, rece, iar Natasha făcu o pauză.

– De obicei nu încurajăm „momentele de plâns“, spuse ea în timp ce Ben așeza cu grijă sticla de vin pe birou, dar atunci când ai un client de calibrul ăsta...

– ...o lași să verse câteva lacrimi.

Natasha zâmbi.

– Iar apoi vindec durerea cu un pahar din Chablis-ul ei preferat.

– Și eu care credeam că prin partea asta a orașului e obiceiul să se confiște mai mult dozele de bere ieftină de la bețivani!

Șarmul și felul amuzant de a vorbi ale lui Michael Harrington, un renumit avocat de divorțuri, ascundeau o minte deosebit de ascuțită. Natasha își amintea că prima dată îl văzuse în sala de judecată, la vremea la care ea era stagiară. Harrington fusese atunci avocatul părții adverse. Natasha își dorise să-l fi putut înregistra, ca să învețe de la el maniera înșelătoare și aparent superficială în care desființase argumentele echipei ei.

– Bine, spuse Natasha uitându-se la ceas. Pe scurt, căsătoriți de doisprezece ani, a doua nevastă, ceva dispute legate de cât a durat pentru ca ea și domnul Persey să devină un cuplu după ce prima lui soție plecase. Deja un an mai târziu l-a prins *in flagrante* cu dădaca. Lucruri destul de obișnuite. Avem două probleme. În primul rând, nu există nici o înțelegere privind aranjamentele financiare, pe motiv de declarații inadecvate de avere. În al doilea rând, ea refuză să respecte aranjamentele legate de dreptul de acces la copil, spunând că el a abuzat-o fizic și psihic în timpul căsniciei lor și că a abuzat-o verbal pe fiica lor în vârstă de unsprezece ani.

– Complicat.

– O, da. Documentele nu sugerează că lucrul ăsta ar fi fost cunoscut în timpul căsniciei.

Natasha își frunzări hârtiile.

– Ea susține că a făcut eforturi să ascundă situația pentru ca asta să nu aibă un efect negativ asupra reputației lui în comunitatea de afaceri. Acum, spune ea, nu mai are nimic de pierdut. Dar el amenință c-o să-și retragă oferta de acord financiar din pricina lipsei dreptului de acces la copil. Nu e nevoie să-ți spun că acest caz va fi în atenția publicului, având în vedere reputația lui. Audierea va avea loc la Registratura Principală a Diviziei pentru Familie, la Curtea Regală de Justiție. Încercarea de soluționare a litigiilor a fost un dezastru absolut. Între timp, doamna Persey pare... ei bine, pare foarte nerăbdătoare să-și facă publică versiunea ei asupra evenimentelor. Mă tot chinui s-o opresc să meargă la ziare.

Natasha făcu o pauză și își apăsă vârfulurile degetelor unele de altele.

- O să afli, Michael, că e o clientă dificilă.

Ben își băgă capul pe ușă.

- A ajuns.

Michael îi aruncă Natashei o otheadă scurtă, apoi sări în picioare cu mâna întinsă, pregătit s-o invite pe doamna Persey în cameră.

De-a lungul anilor petrecuți la Davison Briscoe, Natasha văzuse multe femei bătute; reprezentase copii ale căror mame jurau că soții lor n-ar fi omorât o muscă, chiar în timp ce li se vindecau urmele de la copcile de pe tâmpole, iar vânătăile de sub ochi le erau încă albastre. Văzuse femei atât de distruse de ani de abuz, că abia puteau vorbi suficient de tare ca să fie auzite. Dar nu întâlnise niciodată pe cineva ca Georgina Persey.

- Mă amenință din nou!

Clienta își puse ambele mâini pe brațul Natashei încă dinainte ca Ben să fi închis ușa în spatele ei. Unghiile ei vopsite cu oje sclipitoare se înfipseră în pielea Natashei.

- M-a sunat aseară ca să-mi spună că, dacă n-o poate vedea pe Lucy, el o să se asigure c-o să am un accident.

Părul îi curgea pe umeri în valuri lungi și atent aranjate. Hainele scumpe atârnav pe un corp riguros antrenat și subțiat de ani de dietă. Dar fața ei, machiată la perfecție, părea încremenită într-o permanentă grimasă ofensată. Când vorbea, parcă sugea toată energia din încăperea.

- Vă rog să vă așezați, doamnă Persey.

Natasha o conduse în fața unui scaun, turnă un pahar de vin și i-l întinse.

- Permiteți-mi să vi-l prezint pe Michael Harrington. Avocatul Coroanei, despre care v-am vorbit. Dumnealui vă va reprezenta în instanță.

Doamna Persey parcă nici nu auzise.

- I-am spus că l-am înregistrat. L-am înregistrat amenințându-mă. Am înregistrat totul. N-am făcut-o, bineînțeles, dar îmi era atât de frică. I-am spus că, dacă îmi face ceva, o să vă dau dumneavoastră înregistrarea. Și știți ce a făcut? A râs. Și o auzeam și pe curva aia râzând în spatele lui.

Îi aruncă lui Michael Harrington o privire imploratoare, după care continuă:

- Mi-a blocat cardurile de credit. Știți cât de umilitor este să-ți fie respins cardul la Harvey Nichols? La coadă, în spatele meu, erau oameni pe care îi cunoșteam.

- Vom face tot ceea ce putem ca să obținem un acord provizoriu în doar câteva zile.

- Vreau un ordin de restricție. Vreau să stea departe de casă.

- Doamnă Persey, începu Natasha, v-am explicat că ne e foarte greu să vă ajutăm în sensul ăsta dacă n-avem dovezi concrete că dumneavoastră și fiica dumneavoastră ați fi în pericol.

- Încearcă să mă faci să par nebună, domnule Harrington. Pune din ce în ce mai multă presiune pe mine ca să arăt nebună și ca judecătorul să-mi ia fiica.

Acum, că Harrington era prezent, i se adresa doar lui. Natasha se gândi că doamna Persey era genul de femeie pentru care alte femei nu contau deloc.

- Doamnă Persey...

Michael Harrington se așeză lângă ea.

- Din documentele pe care le-am văzut până acum, trebuie să vă spun că riscați s-o pierdeți mai mult din cauza lipsei dumneavoastră de cooperare cu deciziile curții decât din cauza vreunei sugestii de instabilitate psihică.

- N-o să-mi las *niciodată* fiica în mâinile lui, spuse ea emfatic.

Își ridică o mânecă și-și întinse brațul gol, de parcă ar fi văzut-o pe Natasha pentru prima oară. O cicatrice lungă și albă se întindea până spre cot.

- Asta e de când m-a împins pe scări. Credeți că nu i-ar face același lucru lui Lucy? Credeți că ar trebui să-mi las fiica să stea în casă cu omul ăsta?

În timp ce Michael studia documentele, Natasha se aplecă spre doamna Persey.

- Am spus că trebuie să verificăm declarațiile dumneavoastră despre riscul la care e supusă Lucy. Ați declarat că dacă l-a văzut o dată pe soțul dumneavoastră lovindu-vă, dar în declarațiile ei nu există niciun cuvânt despre așa ceva.

- Aia era dacă din Guatemala, nu cea din Polonia.

- Putem obține o declarație de la cea din Guatemala?

- De unde să știu? E în Guatemala! Nu era bună de nimic, a trebuit s-o concediem.

Luă o gură de vin și continuă:

- Am prins-o probându-mi hainele. De parcă i-ar fi fost bune? Avea cel puțin mărimea 46.

Michael Harrington își puse capacul pe pix.

- Doamnă Persey, a existat vreun martor al actelor de violență îndreptate spre dumneavoastră sau spre fiica dumneavoastră?

- V-am spus! E deștept! A făcut totul în spatele ușilor închise. A spus că n-o să mă creadă nimeni.

Izbucni în hohote zgomotoase de plâns. Natasha se uită la Michael și se întinse după o cutie de șervețele pe care apoi i-o oferii femeii.

- Mă duc la presă. O să le povestesc tuturor despre el și curva lui, spuse doamna Persey în timp ce o pironia pe Natasha cu o privire sfidătoare.

- Aș sugera să mai așteptăm puțin până vorbim cu presa. Judecătorului nu-i va plăcea, și e foarte important să părem complet nevinovați în ceea ce privește acțiunile noastre.

- Asta credeți?

Ambii avocați dădură din cap afirmativ.

- Dar asta e groaznic, spuse ea în timp ce plângea zgomotos într-un șervețel, asta e atât de groaznic!

- Luați-vă tot timpul de care aveți nevoie, doamnă Persey, o îndemnă Michael în vreme ce ea plângea.

Timpul trecea. Era fascinant cât de relaxați puteau fi avocații atunci când cineva plătea trei sute cincizeci de lire pe oră, se gândi Natasha.

– Așa. Haideți să începem din nou. E foarte important să nu greșim.
Natasha îi trimise lui Ben un mesaj:

Azi poji să pleci devreme. O să avem o zi lungă. Ne vedem mâine.

Să-ți petreci timpul împreună cu oamenii bogați era un pic ca și cum ai fi citit reviste de design interior, se gândi Natasha studiindu-și hainele întinse pe pat. Te făcea să te simți nemulțumit de felul în care arătai. În timp ce o privise pe femeia aceea cu piele perfectă, cu hainele ei croite impecabil din cașmir și mătase, cu pantofii ei delicați, de designer, garderoba Natashei păruse, dintr-odată, demodată, iar silueta ei normală păruse, brusc, diformă și supraponderală. Totuși, se gândi ea, supraviețuise separării matrimoniale mai bine decât Georgina Persey. Femeia aceea nu se oprise din vorbit timp de o oră întregă, ignorând sfaturile care i se dădeau și contrazicându-și propriile declarații într-un amestec confuz de furie, amărăciune și, poate, teamă adevărată. Până și Michael Harrington fusese extenuat atunci când plecase.

Acum, stând lângă pat, Natasha tresări auzind ușa de la intrare deschizându-se. Urmă o pauză scurtă, ca și cum Mac încerca să se hotărască ce să spună, iar apoi auzi un „Bună!“ timid din coridor.

Natasha strânse, involuntar, din dinți. „Bună, scumpo, am ajuns acasă“, ca și cum ar fi fost cumva din nou o familie fericită. Așteptă un moment, apoi strigă: „Sunt sus!“, asigurându-se că vorbele ei nu sunau ca o invitație.

Spre furia Natashei, Mac urcă scările oricum. Vârî capul pe ușă, apoi intră în cameră.

- Mă gândesc să comand ceva de mâncare. Mă întrebam dacă vrei și tu.
- Nu, ies... ies în oraș.
- Pleci, o corectă el.

Desigur, observase valiza.

- Doar peste weekend.

Natasha se duse la comodă și scoase la iveală două tricouri împăturite.

- Undeva frumos?
- În Kent.

Ea se întrebase dacă să-i spună de căsuța pe care o închiriasse după ce plecase el. Dar se temea ca nu cumva Mac să creadă că ea avea o altă locuință, ceea ce ar fi contribuit la senzația lui că avea drepturi asupra casei. Conor o avertizase să nu-i dezvăluie nimic lui Mac, indiferent de cât de simpatic ar fi părut – „În cele din urmă, asta o să se întoarcă împotriva ta“.

- Deci ai casa doar pentru tine peste weekend, adăugă ea.

Își puse hainele în valiză și merse la baie ca să-și ia crema de față și fardurile. Mac își îndesase mâinile în buzunarele blugilor. Se uita în jurul lui cu un aer stingher, ca și cum fantoma vremurilor pe care le petrecuseră împreună în acea încăpere apăruse din neant ca să-l bântuie. Natasha realizează că nu schimbasese nimic în cameră de când plecase el. Bănuia că asta era unul dintre motivele pentru care lui Conor nu-i plăcea să stea acolo.

– Deci pot să dau o petrecere sălbatică, spuse Mac.

Natasha se întoarse repede spre el.

– Glumesc. Ți-ai uitat peria de păr, adăugă Mac.

Natasha ezită, apoi o luă. Nu-i putea spune că avea deja una la căsuța din Kent. Mac își frecă ceafa cu mâna.

– Presupun că mergi cu Conor.

Natasha rămase cu spatele la el în timp ce punea lucruri în valiză.

– Da.

– Ce mai face?

– Bine.

– Dacă pleci din cauză că sunt eu aici, nu trebuie să-ți faci griji. Doar spune-mi, și pot pleca pentru toată seara. Nu vreau să calc pe nimeni pe bățături. Să te simți ca și cum ai fi obligată să pleci, spuse el.

– Nu mă simt obligată să plec. Adică nu ne calci pe bățături, minți ea. De obicei, plecăm în weekenduri.

– Am și eu locuri în care pot pleca. Doar spune-mi.

Natasha continuă să împacheteze. Prezența lui o făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenită și ciudat de invadată. Dormitorul era sanctuarul ei, singurul loc în care putuse să se simtă acasă de când se întorsese Mac. Prezența lui în dormitor era o amintire sumbră a momentelor de extaz pe care le petrecuseră împreună în pat, a zilelor pe care și le petrecuseră uitându-se la DVD-uri și mâncând pâine prăjită arsă... și o amintire a nopților pe care și le petrecuse la cincisprezece centimetri de el, simțind că era cea mai singură persoană de pe lume.

– Unde mergeți în Kent? o întrebă el.

– Ce e asta? „Adevăr sau provocare“?

Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte să le poată opri.

– Încerc doar să fiu politicoasă, Tash. Ne evităm unul pe altul în fiecare zi. Încerc să mă port ca și cum putem avea măcar o conversație politicoasă, zise el, iar apoi continuă, pe un ton calm: De fapt, eu sunt cel care stă aici, trimitându-și soția...

– Fosta soție.

– ...aproape fosta soție – într-un weekend cu iubitul ei. Cred că sunt destul de civilizată, nu? Nu poți să cooperezi și tu un pic?

Natasha voia să-i spună că situația era dificilă pentru ea, mai dificilă chiar decât anticipase, dar, dacă ar fi recunoscut chiar și ceva atât de mărunț, i-ar fi dezvăluit prea multe lui Mac.

- Doar..., spuse ea, ...un sătuc de la granița cu Sussex.

Mac se încruntă și-și mișcă picioarele pe podeaua lăcuită.

- Ei bine, nu cred c-o să mai stau mult timp aici. Agenții m-au sunat ca să-mi spună că au terminat cu detaliile. Casa o să fie pusă pe piață mâine.

Natasha avu din nou acea senzație cum că fusese lovită din plin. Rămase în mijlocul camerei, cu o pereche de cizme atârându-i în mână.

- Am căzut de acord, Tash, spuse el observându-i expresia.

- Nu-mi mai spune așa, îi ceru ea, enervată. Mă cheamă Natasha.

- Îmi pare rău. Dacă aş avea suficienți bani încât să nu trebuiască să fac asta, n-aş face-o. Nici mie nu-mi place ideea. Nu uita cât de mult timp am investit în casă, spuse el.

Natasha își strânse cizmele la piept. Cineva dăduse drumul la muzică undeva afară, vibrațiile ritmului lovindu-se fără încetare de fațadele caselor.

- Dar poate c-o să fie mai ușor pe termen lung.

- Mă îndoiesc, spuse ea, scurt, dar dacă trebuie s-o facem, atunci haide să scăpăm cât mai repede.

Își închise valiza și, cu un zâmbet care nu semăna foarte mult cu un zâmbet, Natasha trecu pe lângă viitorul ei fost soț și coborî scările.

Capitolul 7

„Orice semnal brusc va deruta un cal plin de viață, așa cum și omul e derutat de o imagine bruscă, de un sunet sau de vreo altă experiență asemănătoare.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

OCTOMBRIE

Îl mutaseră din nou, iar lui Sarah îi luă douăzeci de minute ca să-l găsească. Era în salonul pacienților care suferiseră atacuri cerebrale, unde fusese înainte de săptămâna trecută, când pneumonia îl trimisese înapoi la terapia intensivă.

– Am sperat că avea să-i meargă mai bine, dar disfagia e problema – dificultatea la înghițit. Bietul băiat, nu e ușor pentru el, spuse asistenta în timp ce o conducea pe Sarah spre locul delimitat de perdea.

– Nu e băiat, spuse Sarah, scurt, are șaptezeci și patru de ani.

Pașii asistentei ezitară, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi merse pur și simplu mai repede, în așa fel încât Sarah trebui să fugă puțin, ca să poată ține pasul. Asistenta se opri în fața unei perdele înflorate și o dădu într-o parte ca Sarah să poată intra.

Fata trase un scaun aproape de pat, care fusese ridicat în așa fel încât Papa să poată șede. Pe Sarah o duru imaginea bărbiei lui cărunte, sprijinite ușor în piept. Nu-l văzuse niciodată pe bunicul ei cu mai mult păr pe față decât ceea ce creștea peste noapte înainte ca el să se bărbierească a doua zi. Lipsa igienei personale l-ar fi îndurerat.

Ea deschise fără zgomot dulăpiorul de lângă pat, încercând să-și dea seama dacă lucrurile lui fuseseră aduse înapoi în salon odată cu el. De multe ori era nevoită să alerge după asistente ca să afle unde erau. De când se internase bunicul ei, îi dispăruseră două perechi de pijamale, un săpun nou pe care i-l adusese ea și un pachet cu aparate de ras. Se uită la raft și observă, ușurată, că trusa cu articole de toaletă, micul prosop și fotografia cu el și cu bunica erau acolo. Ridică fotografia și o așeză pe dulăpior. Dacă o așeza într-un unghi potrivit, atunci bunicul o putea privi toată ziua.

Sarah se uită la ceas, încercând să-și dea seama cât timp avea. Cei din Familia Hewitt aveau idei fixe în legătură cu programul zilnic. Voiau ca Sarah să fie acasă la ora patru, deși le spusese unde mergea. Era aproape două și i-ar fi fost aproape imposibil să ajungă la Sparepenny Lane ca să-l scoată pe Boo la plimbare.

Îi atinse mâna bunicului. Pielea lui, uscată și pergamentoasă, îi făcu inima să se strângă. Cele patru săptămâni petrecute în spital păreau să-i fi supt toată esența, să-i fi răpit toată robustețea. Era greu să-l vezi ca pe omul care călărise un cal ce se ridicase pe picioarele din spate cu doar câteva săptămâni în urmă. Schimbarea situației lor o făcea să se simtă agitată, dezrădăcinată, ca și cum nimic din lumea ei nu mai avea sens.

- Papa?

El deschise un ochi și privi pătura, absent. Sarah se întrebă dacă Papa încerca să-și dea seama unde se afla. Apoi el își ridică încet capul.

- Papa?

Expresia lui era goală. Sarah se uită la medicamentele de pe căruciorul de lângă ea. Papa avea să ia antibiotice vreme de câteva săptămâni, îi spusese asistentele, doar pentru ca medicii să fie siguri. Sarah se întinse și îi așează ochelarii pe față.

- Ți-am adus niște iaurt.

Acum, că îi scosese tubul din gât, ea încerca să-i aducă mereu ceva ce putea fi înghițit cu ușurință. Știa că bunicul ura mâncarea de spital. Privirea i se împlânzi, iar Sarah își dădu seama că el o putea vedea. Își așează mâna peste a lui.

- Cel cu vișine, care îți place.

Mâna lui se strânse sub a ei.

- Voiam să-ți spun că Boo începe să-și schimbe părul pentru iarnă, dar îi merge foarte bine. Am exersat trapul ieri și nu și-a ieșit din fire nici măcar o dată. Îi dau mai multă mâncare acum, că nopțile sunt mai reci. Îi dau o bucată în plus de sfeclă de zahăr - e bine așa?

Papa dădu din cap aproape imperceptibil, dar era suficient. Acum lucrurile erau așa cum trebuia: ea căutând aprobarea lui.

- O să merg la el după ce plec de aici. M-am gândit să-l scot la o plimbare până la mlaștini. Nu pot să merg în parc, pentru că e sâmbătă dimineața. Prea multă lume. Dar Boo o să se bucure dacă își poate întinde un pic picioarele.

Era o minciună, dar Sarah avea mare grijă la tot ceea ce spunea în ultima vreme. Era important ca Papa să aibă doar lucruri bune la care să se gândească în timp ce se afla aici și n-avea nici un fel de activitate.

- Iar noua familie la care stau e de treabă. Foarte multă mâncare, deși nu e la fel de bună ca a noastră. Când te întorci, o să gătesc o tocană de pește cu mult usturoi, așa cum îți place ție.

Degetele lui i se mișcară sub palmă. Asta era mâna lui bolnavă, cea pe care n-o putea ridica. Sarah continuă să vorbească, de parcă flecăreala banală ar fi putut aduce normalitatea înapoi în viețile lor.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ridică paharul de plastic, plin cu apă. Papa îi răspunde printr-o ușoară înclinare a capului. Sarah îi ținu paharul la buze și-i coborî puțin bărbia cu cealaltă mână, în așa fel încât apa să-i curgă în gură. Fata nu se mai simțea stânjenită atunci când trebuia să facă asemenea lucruri. Își dăduse seama că, dacă nu le făcea ea, existau puține șanse să fie făcute de altcineva.

– *Temps*, spuse el.

Sarah se uită la el.

– Pâine. *Chapeau*.

Închise ochii, enervat.

– Vrei să vină asistenta?

Papa se încruntă.

– Stai să te mai ridic puțin.

Sarah se întinse după pernele din spatele lui, încercând să-l sprijine ca să stea mai drept. Ajustă patul cu pricepere, apoi îi aranjă bluza de pijama la gât, ca să arate mai cuviincios.

– E mai bine așa?

Papa dădu din cap. Arăta înfrânt.

– Bine. Nu te supăra, Papa! Doctorul a spus că asta o să-ți revină. A spus că poate fi ultimul lucru care să revină. Îți amintești. Și nu te-ai simțit bine, așa că sunt sigură că toate medicamentele astea n-au ajutat. Probabil că te-au derutat și mai tare.

În ochii lui se putea citi dezaprobare. Bunicului nu-i plăcea să i se vorbească precum unui copil. Iar apoi, în timp ce Sarah se uita la el, privirea îi alunecă spre masă, spre geanta ei.

– Iaurtul. Vrei niște iaurt?

Papa oftă. Pe chip i se citea ușurarea.

– *Chapeau*, spuse el din nou.

– Bine, spuse Sarah, *chapeau*.

Luă o linguriță din geantă și scoase capacul iaurtului.

Chiar și cu detașarea câștigată după an întreg de separare, era greu să descoperi cauza adevărată a sfârșitului căsniciei lor. Poate că era imposibil să găsești adevărul în asemenea situații, poate că nu te puteai aștepta decât la două adevăruri. Adevărul sălii de judecată – nici un adevăr absolut, doar puncte de vedere care depindeau de cine putea aduce argumente mai convingătoare. Dar cumva căsnicia lor se sfârșise cu mult înainte ca ei să aibă șansa de a dezbate ceva.

La început, după ce plecaser Mac, Natasha își spusese că era mai bine așa. Personalitățile lor erau fundamental diferite. O secase de vitalitate să fie furioasă tot timpul, mânia o transformase într-o persoană pe care n-o plăcea, și era clar că nici unul dintre ei nu fusese fericit în ultimul lor an. Poate că, dacă ar fi petrecut mai

mult timp împreună, ei și-ar fi dat seama de asta mai devreme. Natasha și-o repeta de multe ori în sinea ei.

Dar nu fusese în stare să locuiască singură în casa din Londra. În fond, Mac obișnuise s-o numească, în glumă, „Casa pe care a construit-o Mac“. Iar esența lui era îmbibată în fiecare centimetru. În toate camerele stăruia ecoul a ceea ce pierduse Natasha: scara pe care o reconstruise el, rafturile pe care el trebuise să le monteze de două ori, spațiile în care fuseseră cărți, CD-uri, haine. Mac dusesse într-un spațiu de depozitare închiriat majoritatea lucrurilor pe care le luase cu el. Și asta o deranja pe Natasha: ideea că lucrurile pe care le iubiseră, pe care le aleseseră împreună stăteau într-un spațiu impersonal pentru că Mac prefera să le țină închise acolo decât să știe că vreo parte din el încă împărțea o viață cu ea.

- O să iau restul lucrurilor într-o săptămână sau două, îi spusese el în timp ce ea stătea încremenită în hol.

Își amintea că simțise răceala pietrei de sub picioarele ei goale. Dăduse din cap, de parcă ar fi fost cumva de acord că asta era cea mai rezonabilă propunere. Iar apoi, după ce ușa se închisese în urma lui, se lăsase să alunece încet pe jos, cu spatele lipit de perete. Stătuse acolo un timp pe care nu putuse să-l măsoare, pentru o perioadă necunoscută, într-o stare de apatie totală la care o redusese grozăvia tuturor întâmplare.

După aceea, timp de săptămâni întregi, cu mult înainte ca familia și prietenii ei să afle că i se sfârșise căsnicia, se urcase în mașină și condusesse. La sfârșit de săptămână, dimineața devreme sau târziu în noapte, în intervalele de timp în care îi era imposibil să fie în birou și să se adâncească în muncă. Condusesse prin oraș, de-a lungul autostrăzilor suspendate, pe sub poduri și pe drumuri întunecate, cu două benzi, iluminate doar în parte, oprindu-se doar ca să facă plinul mașinii. Condusesse și ascultase radioul, ascultase emisiunile ale căror interviuri erau menite să-i amintească de faptul că viața ei nu era atât de rea, dar care n-o convingeau. Ascultase emisiunile politice, documentarele, dramele radiofonice și telenovelele. Se ferise de muzică, asta fiind echivalentul sonor al unui teren minat. Tocmai atunci când credeai că erai bine, apărea o piesă cu valoare sentimentală, care-ți frângea inima fără nici un avertisment. „Pe piesa asta am dansat, am ascultat piesa asta împreună, în timp ce făceam un grătar.“ Cu lacrimile curgându-i, Natasha schimba postul de radio. Mai bine să asculte buletinele informative, să mormăie dezaprobator la auzul titlurilor de știri și să se mire de opiniile controversate.

Creierul ei, funcționând doar pe jumătate, se concentrase pe cele două nevoi: cea de a asculta și cea de a conduce. Asta, până într-o dimineață de sâmbătă, când ajunsese în Kent. Simțise un junghi neașteptat în stomac și-și dăduse seama, ușor surprinsă, că nu mai mâncase de aproape optsprezece ore. Văzuse o ceainărie, genul de local intenționat demodat, amenajat după ideea pe care o aveau despre Anglia cei care nu erau, de fapt, englezi. După ce mâncase o jumătate de chiflă cu unt (se chinuse săptămâni întregi să mănânce, fiindcă stomacul ei părea să respingă orice

fel de mâncare), plătise și ieșise să se plimbe pe străzile satului, în dimineața umedă de toamnă. Savurase mirosul de fum, de frunze putrezite, aroma amară și înțepătoare a porumbarului din gardurile vii. Spre surprinderea ei, se simțise puțin mai bine.

Ajunsă în fața unei căsuțe cu un semn care arăta că era de închiriat, la jumătatea unei străzi ce părea să ducă doar spre o fermă, Natasha nu se obosise să se uite în jur. Îl sunase pe agent și-i lăsase un mesaj, spunându-i că avea s-o închirieze dacă mai era disponibilă. Banii nu puteau cumpăra fericirea, se gândise ea apoi, dar cu siguranță că-ți puteau oferi locuri mai bune în care să te simți nefericit.

De atunci, Conor venise cu ea în majoritatea weekendurilor în care nu era cu copiii. Conor nu era practic, așa cum fusese Mac, dar lui îi plăcea să-i țină companie. Se lungea pe canapea în timp ce citea ziarele, făcea focul doar pentru simpla plăcere de a se uita la el, sau o ajuta să încropească o cină. De obicei, dacă vremea era frumoasă, stătea afară și savura o bere în timp ce ea tundeau plantele din grădină. Natasha nu știa mare lucru despre plante, dar descoperise că-i făcea plăcere să plivească buruieni sau să umble prin magazine de grădinărit, preocupări diametral opuse mulțimii de probleme urbane de care se ocupa slujba ei.

Între timp trecuse aproape un an de când închiriasse căsuța, iar munca pe care o făcuse în grădină dăduse rezultate în timpul verii: florile perene răsăriseră în toată libertatea din pământul îmbogățit cu îngrășământ, trandafirii înfloriseră, merii făcuseră fructe. Femeia de la ferma din capătul străzii (care se dovedise a fi un grajd, nu o fermă) îi adusesse saci de îngrășământ la poartă.

- Nu, nu vreau nimic în schimb, pusese ea lucrurile la punct, fiind genul de persoană care nu vorbea mult. Sunt îngropată în îngrășământ. Cu cât mai mult pui la trandafiri, cu atât mai bine.

Casa din Kent îi dăduse Natashei un pic de liniște interioară, neavând nici un trecut, ci numai nevoie de îngrijire constantă, cât se poate de practică. În weekendurile în care nu putea să meargă acolo, Natasha se simțea agitată în casa ei din capitală.

Iar acum avea un nou motiv să evite Londra.

Lui Mac îi trebuise aproape un an ca să-și ia lucrurile pe care le lăsase în urmă.

- Deci... ce fac băieții weekendul ăsta?

- Nu sunt sigur. Cred că ea îi duce la mama ei.

- Nu ești sigur? Nu-i stilul tău.

- Mda. Ei bine, a fost atât de al naibii de enervată atunci când i-am dus acasă, că n-am stat să fac conversație.

Gura lui Conor se strâmbă în timp ce vorbea. Natasha era mereu uimită de dovezile fizice ale resentimentelor care îl copleșeau de fiecare dată când vorbea de fosta lui soție.

- Dar ai spus că le-a plăcut la patinoar, îi aminti ea.

Se aflau în mașina sport, de criză a vârstei de mijloc, a lui Conor. El se uită în oglinda retrovizoare și schimbă benzile. Glasul i se înveseli.

– Le-a plăcut la nebunie. Eu am patinat ca o bunică, dar ei doi mergeau deja cu spatele pe gheață după doar douăzeci de minute. Ai apă? Doamne, mor de sete.

Natasha scoase o sticlă de apă din poșetă și desfăcu capacul pentru el. Conor o duse la gură și bău.

– I-ai dus la restaurantul ăla despre care ți-am spus? Cel cu magicianul?

– Da, spuse el, le-a plăcut foarte mult. Scuze, am uitat să-ți spun.

– Crezi că le-ar plăcea să meargă din nou?

– De ce nu?

Conor mai luă o înghițitură mare de apă.

– Poate că-i duc duminica viitoare. Sunt destul de sigur că-or să fie la mine.

Natasha îl privi, apoi luă sticla pe care el i-o întindea. Stătea rar în apartamentul lui Conor – nu mai intrase niciodată într-un cămin atât de incredibil de impersonal. În afară de două fotografii ale băieților, de câteva jucării și de așternuturile multicolore din cel de al doilea dormitor, nimic din apartamentul lui nu-ți dădea impresia că te aflai altundeva decât într-un hotel. Conor trăia ca un călugăr. Avea o mașină de spălat, dar hainele murdare îi erau preluate și livrate înapoi gata de purtat, fiindcă nu-i plăcea să vadă haine atârând prin casă. Nu gătea – de ce s-o facă, spunea el, când restaurantele din zonă o făceau mult mai bine? Bucătăria lui era imaculată și nefolosită, curățată de două ori pe săptămână fără nici un motiv.

Natasha bănuia că o parte din el se opunea noii sale vieți, că refuzul lui de a-și face din apartament un cămin era modul lui de a spune că nu intenționa să stea acolo pentru mult timp. În căsuța din Kent se relaxa puțin: atunci când el făcea focul, aprindea grătarul sau rearanja un raft, dădea la iveală frânturi din bărbatul iubitor și grijuliu care poate că fusese cândva.

– Știi... n-ar trebui să-ți spun nimic, dar, dacă merge bine cazul Persey, s-ar putea ca Richard să vrea să vorbească cu tine.

– Despre ce?

– Ei, haide. Nu ești chiar atât de naivă.

– Vrea să devin asociat la firmă?

– De ce ești surprinsă? Aduci bani, iar cazul Persey îți dă vizibilitate. Știu că Richard își făcea griji din cauză că practici dreptul familiei atât de mult, dar e surprins că începe să dea roade atât de repede. Ce ai în plan săptămâna viitoare?

Natasha încercă să-și adune gândurile care începuseră, brusc, să-i zboare în direcții neașteptate.

– Încă o întâlnire cu Harrington despre cazul Persey. Apoi, răpirea unui copil. O, și trebuie să ne ocupăm de declarația de vârstă a unui tânăr care cere azil. Unul dintre cei ai lui Ravi.

Își aminti că nu-și verificase telefonul în acea dimineață, așa că-și luă geanta.

- Copilul a venit fără documente, spune că are cincisprezece ani, autoritățile locale spun că n-are.

Era un caz care se încadra în Secțiunea 17: autoritățile ar fi fost forțate să plătească pentru îngrijirea tânărului respectiv. Dacă puteau demonstra că era mai mare de vârstă, el ar fi fost transferat la Centrul Național pentru Refugiați. Era mereu vorba de costuri.

- O să meargă bine?

- O să fie dificil. E datoria noastră să demonstrăm că e copil. Singura mea speranță e procedurală - nu i s-a făcut nici un raport când a intrat în țară. O să mă lupt cu ei pe chestia asta.

Documentele privind copilul erau haotice, iar cazurile de genul ăsta deveneau din ce în ce mai greu de câștigat: presiunile venite de la instituții făceau ca acei tineri, în marea lor majoritate, să fie declarați adulți, ori să fie trimiși pur și simplu înapoi în țara lor.

- Pari să te îndoiești și tu în privința vârstei lui.

- Nu știu ce să cred. Adică nu se bărbiește sau ceva de genul ăsta, dar ar putea minți. În ultima vreme, cu toții par să susțină că au cincisprezece ani.

- Asta e o afirmație foarte cinică, șefa. Nu-i genul tău.

- Dar e adevărat. Sau există o groază de copii cu barbă.

Îi simți privirea ațintită asupra ei.

- Până la urmă, n-ai declarat nimic autorităților în legătură cu acel copil iranian al tău, nu?

Natasha se uită la el.

- Cel despre care nu mai tăceai - Domnul Drumeț de Cursă Lungă. Cel care n-a venit de unde spunea c-a venit. Sau care n-a mers acolo unde trebuia să meargă.

- Ali Ahmadi? Nu.

- Nu i-ai spus nici măcar asistentului social?

Natasha își încrucișă mâinile pe piept.

- Ce să fi spus? N-avea nici un sens.

- Bine. Chiar ai fi putut să dai de necaz. Nu e datoria ta să judeci oameni. Datoria ta e doar să le oferi cea mai bună reprezentare, bazată pe informațiile care ți-au fost date.

Conor se uită la ea, realizând, poate, că-i vorbise de sus.

- Mi s-a părut doar că erai mult prea afectată din cauza lui. Și ce dacă băiatul n-ar fi putut merge pe jos atât cât a zis c-a mers? Nu încerca să te mintă pe tine personal.

- Știu.

Chiar o luase personal - ura să fie mințită. ăsta era și motivul pentru care se simțise vinovată atât amar de vreme în legătură cu Mac.

- N-ai fi putut bănuți ce avea să facă.

- Știu. Ai dreptate. Dar... cazul lui influențează felul în care-i văd pe toți. Le citesc documentele și caut lacune, spuse ea.

- Dar nu e treaba ta să le examinezi poveștile de viață precum un detectiv.
- Poate că nu e, dar asta nu schimbă faptul că acel copil se îndreaptă acum către Curtea Regală de Justiție. Și e, parțial, vina mea.

Conor clătină din cap.

- Ești prea dură cu tine. Nu răspunzi tu pentru natura umană. O, Doamne, dacă m-aș uita prea atent la poveștile persoanelor pe care le reprezint, n-aș mai munci niciodată.

Natasha deschise sticla și bău niște apă.

- De obicei, mă pot autoconvinge că fac ceva bun. Cred că mă aflu de partea bună a legii. Nu vreau să spun că partea ta nu e bună, dar tu nu ți-ai dorit niciodată același lucru de la carieră ca mine.

- Banii.

- Da, spuse ea, râzând. Dar chestia cu Ahmadi... ei bine, cred că *m-a făcut* cinică într-adevăr, iar eu nu mi-am dorit niciodată să fiu cinică.

Conor îi zâmbi larg.

- Adună-te, fetiță. Dacă nu ți-ai dorit niciodată să fii cinică, atunci ar fi trebuit să lucrezi într-un azil, nu într-o blestemată de firmă de avocatură.

Conor nu era genul posesiv; ba chiar, de-a lungul relației lor, fusese mereu preocupat să sublinieze faptul că nu putea pune prea multă dăruire în atitudinea lui față de Natasha. Nu-și bătea joc de ea: îi era alături atunci când spunea că avea să fie, o suna atunci când promitea, dar își păstra, în același timp, zidurile invizibile ridicate în jurul lui. Nu-și exprima niciodată dorința sau nevoia. Era iubitor fără să sugereze că asta ar fi putut însemna ceva. Așa că Natasha n-avea motive să creadă că noua ei situație casnică putea fi o problemă. Până când îi spuse despre ea în timp ce scoteau lucrurile din mașina lui.

- Mac a fost acolo toată săptămâna?

Conor își puse valiza pe jos.

- De marți.

- Și nu te-ai gândit să-mi spui?

- Abia te-am văzut săptămâna asta. Și era greu. Nu puteam să trec pe lângă tine prin fața sălii de judecată ca să-ți spun: „Bună, iubitele, fostul meu soț tocmai s-a mutat înapoi“.

- M-ai fi putut suna.

- Da. Dar n-am vrut s-o fac. După cum ți-am spus, m-am simțit ciudat.

- Mă gândesc că așa a și fost.

El își luă valiza și plasa de cumpărături, iar apoi intră în casă ținându-și spatele foarte drept.

- Dar nu e o problemă, nu-i așa? Întrebă ea, observându-i tonul.

- Nu știu, Natasha. Este?

Vocea lui era excesiv de calmă.

Natasha îl urmă în bucătărie. Cu o săptămână în urmă lăsase niște flori lângă chiuvetă, iar acum se ofiliseră, petalele maro încrețindu-se peste marginea vasei.

– N-are unde să locuiască. Și, în plus, jumătate din casă e a lui.

Conor se întoarse către ea.

– Aș putea fi pe patul de moarte, ajuns în sapă de lemn și spălat pe creier, și tot n-aș sta la zece metri față de fosta mea soție și de casa ei.

– Ei bine, noi n-am trecut prin tot dezastrul prin care ai trecut voi.

– Vrei să spui că voi n-ai divorțat. Am scăpat ceva din vedere?

– Știi c-o să divorțăm, Conor. Suntem abia la început.

– Abia la început? Nu e totul clar?

El începuse să despacheteze cumpărăturile cu o vigoare inutilă. Deși stătea cu spatele la ea, Natasha își putea da seama că strângea din dinți.

– Vorbești serios?

– Tocmai mi-ai spus că nu-chiar-fostul-tău-soț s-a mutat înapoi cu tine. Cum să nu vorbesc serios?

Natasha îi spuse, trecând pe lângă el:

– O, Doamne, Conor! De parcă viața mea nu era destul de complicată. Ești ultima persoană care ar trebui să facă pe Domnul Posesiv.

– Ce-ar trebui să însemne asta?

– Nu vrei să faci concedii cu mine, dar mă cerți pentru felul în care eu și fostul meu soț ne împărțim bunurile?

– Nu e același lucru.

– Nu? Nici măcar nu vrei să mă prezinți copiilor tăi.

Conor își aruncă mâinile în aer.

– Știam eu. Știam eu c-o să amesteci copiii în treaba asta.

– Păi, dacă chiar vrei să vorbim despre asta, atunci, da, o să-i amestec și pe ei. Cum crezi că mă face să mă simt faptul că te porți de parcă nici nu exist? Nici măcar nu vrei să mă lași să-i cunosc la o cafea, în zilele în care îi ai la tine.

– Sunt încă în stare de șoc. Viața lor e un haos. Mama lor și cu mine abia vorbim unul cu altul. Nu cred c-o să ajute dacă le-o prezint pe mami numărul doi, nu?

– De ce trebuie să fiu mami numărul doi? Nu pot să fiu doar o prietenă?

– Crezi că sunt proști? O să se prindă de adevăr destul de repede.

Acum, Natasha strigă de-a binelea:

– Și ce-i cu asta? Dacă suntem împreună, o să devin o constantă în viața lor la un moment dat. Sau mă înșel?

– Normal că nu te înșeli. Și, da, suntem împreună. Dar de ce naiba ne grăbim așa?

Apoi i se împlânzi vocea.

– Nu înțelegi copiii, Natasha. Dacă n-ai copii, nu poți să înțelegi. Ei... ei trebuie să fie pe primul loc. Sunt încă atât de sensibili, atât de triști din cauza întregii situații. Trebuie să-i protejez.

Natasha îl țintui cu privirea.

- Iar eu n-aș avea nici o șansă să înțeleg asta, nu-i așa, Conor? *Infertilă* cum sunt...
  - Of, la naiba! Natasha, nu asta voiam să...
  - Cară-te! Șuieră ea.
- Urcă scările în fugă, două câte două, și se încuie în dormitor.

Nările calului erau cât farfuriile, fremătând atât de tare încât Sarah putea să vadă rozul cărnos de după catifeaua neagră. Ochii îi erau albi, urechile i se mișcau înainte și înapoi, mereu atente la ceea ce se întâmpla în spate, iar picioarele subțiri mimau un trap elaborat. Sal Maltezul se dădu jos din șaretă, se apropie de animal și-i trecu o mână peste gâtul lucitor de transpirație.

- Ce zici, Vicente? O să-mi aducă bani?

Începu să desprindă șareta de ham, făcându-i nepotului său semn să facă același lucru de cealaltă parte.

- O să te coste ceva. Are un mers un pic ciudat. Nu-mi plac picioarele lui.
- Calul ăsta a câștigat de paisprezece ori din cincisprezece. Picioarele lui sunt mai bune decât alte tale. Țsta-i echivalentul animal al unui top-model.
- Dacă spui tu.
- Habar n-ai să faci diferența dintre trăpași. Calul ăsta e bun, o simt. Ralph, spală-i picioarele, te rog!

Ralph sări să ia calul care, după ce fusese eliberat de constrângerea șaretei, se învârtea prin curte ca o balerină. Băiatul îl strânse din frâu.

Sarah trecu pe lângă ei, ieși pe poartă și o închise. Cowboy John părea să fi fost plecat, și se simțea mereu nesigură pe ea ori de câte ori erau prin preajmă oamenii lui Sal Maltezul.

Sal era mereu înconjurat de ei. Se spunea că exista o doamnă Sal, așa cum majoritatea oamenilor Maltezului erau și ei căsătoriți, dar Cowboy John îi spusese fetei că acea soție nu ieșea niciodată din casă, din câte știa el.

- Cred c-o ține acolo de douăzeci de ani. E bună doar de gătit, de curățat și..., spusese, potrivit și pălăria. Nu contează.

În timp ce-și croia drum spre grajdul lui Boo, Sarah simți privirile bărbaților și fu recunoscătoare atunci când nepriceperea lui Ralph le distrase atenția.

Fetei îi era mereu milă de trăpași: cu picioarele lor subțiri și cu ochii lor mari, erau aduși în curte, umflați cu mâncare, alergați neîncetat până când le cedau picioarele sau până când Sal își pierdea interesul, iar apoi dispăreau pur și simplu. Papa nu era de acord cu felul în care erau obligați să alerge în susul și în josul străzilor, nu era de acord cu pedepsele dure pe care le primeau cei fricoși sau neascultători. Ori de câte ori Sal își pierdea răbdarea și lovea un cal, oamenii din preajmă schimbau priviri pe tăcute. Dar nimeni nu-i spunea niciodată nimic. Sal nu era genul de om căruia să-i poți spune așa ceva.

Sarah intră în grajd și Boo necheză ușor, întinzând deja capul peste ușa, în căutare de bunătați. Fata îi dădu o bomboană cu mentă și-i ținu gâtul, adulmecându-i

mirosul dulce și lăsându-l să-i caute prin buzunare după și mai multe bunătăți. Apoi se apucă să-i schimbe apa și să-i curețe așternutul de paie.

În ciuda ajutorului lui Cowboy John, îi era din ce în ce mai greu să aibă grijă de Boo. Familia Hewitt, a cărei casă imaculată nu văzuse nici măcar un peștișor auriu, devenise frustrată din cauză că fata nu ajungea niciodată acasă la timp. Sarah n-avea nici o explicație pentru ei (epuizase scuzele precum cele cu autobuzul întârziat, detenția de la școală, vizita de urgență la bunicul ei, iar acum știa că nimeni n-o mai credea) și trebuia să îndure mereu câte o prelegere despre cât de important era ca ei să știe mereu pe unde umbla și despre cât de periculos era să dispară ore în șir. Apoi – dacă bănuia c-o țineau sub observație – trăgea chiulul de la școală în ziua următoare. Școala nu părea să-i fi înregistrat, încă, absențele, dar Sarah știa că n-avea să continue așa la infinit. Însă ce altceva putea să facă? Uneori, chiulul de la școală era singura cale de a ajunge la grajduri ca să-l hrănească pe Boo.

Scoase calul din grajd și îl plimbă pe Sparepenny Lane legat de o frânghie lungă, ținându-se aproape de trotuar ca să evite mașinile. Îi vorbea cu blândețe atunci când prea multa lui energie îl făcea să sară într-o parte sau când se speria de semnele de circulație. Trebuia să se aștepte la asta: Boo era un cal căruia îi plăcea să muncească și care avea nevoie nu doar de exercițiu fizic, ci și de cel mental.

– E prea deștept, spusese Cowboy John după ce Boo își desfăcuse încuietorea de sus a grajdului pentru a zecea oară.

– Prea deștept pentru tine, răspunsese Papa.

– Cât creier îi trebuie pentru circ?

Sarah se opri în capătul străzii, care devenise tăcută odată cu lăsarea întunericului. Fata încercă să nu se gândească la cât de fragil arătase Papa în acea zi. Oare cum te simțea atunci când esența ființei tale, tare ca oțelul, ajungea să fie redusă la ceva slab și dependent de alții? Fetei îi era greu să-l vadă așa, să creadă că el avea să se întoarcă la apartament, la fosta lor viață. Dar trebuia să aibă încredere.

Mai plimbă o dată calul de-a lungul străzii și-i ceru scuze pentru lipsa ei de timp, ca și cum Boo ar fi putut să înțeleagă. El își dădu capul pe spate, își ciuli urechile și-și grăbi pasul, dorindu-și să meargă mai repede, mai departe. Atunci când Sarah se întoarse înspre porți, calul își plecă ușor capul, ca și cum ar fi fost dezamăgit, iar Sarah se simți copleșită de vinovăție. Sal Maltezul și prietenii lui erau în capătul curții, fumând și vorbind unul peste altul. În timp ce deschidea poarta, Sarah îl văzu pe Ralph stând pe lângă ei. Băiatul îl venera pe Sal Maltezul; atunci când Sal îi arunca o țigară, Ralph se înroșea de plăcere.

Deschizând depozitul în care ținea mâncarea lui Boo, Sarah simți cum i se strânse inima. Avea patru legături de fân – mai puțin de jumătate de balot. Fusese atât de ocupată în timpul săptămânii, că uitase să-i ceară mai mult lui Cowboy John. Doar el avea acces la fânul lui.

Își vârî mâinile prin buzunare în căutare de bani cu care să poată cumpăra niște fân de la Ralph. Patruzeci și șase de penny și un abonament de autobuz.

Dintr-odată, auzi un zgomot în spatele ei. Sal își deschidea propriul depozit. Fluiera. Prin golul ușii, Sarah văzu baloturile așezate ordonat unul peste altul, legăturile de hrană scumpă. Sal se întoarse brusc, iar Sarah se înroși atunci când el o prinse uitându-se. Sal aruncă, peste umerii ei, o privire în depozitul fetei.

- Ai rămas fără, ei?

La început, ea nu-i răspunse. Își făcu de lucru desfăcând o legătură de fân. Sal șuieră printre dinți.

- Depozitul tău arată cam gol.

- Nu-i nimic, spuse ea.

Sal Maltezul lăasă ușa să se închidă în spatele lui și făcu un pas către ea. Cămașa îi era imaculată, ca și cum nici n-ar fi pus piciorul lângă vreun cal, iar dintele de aur îi sclipi atunci când deschise gura.

- Ai destul fân?

Sarah îl privi în ochi, apoi se uită în altă parte.

- John... o să-mi dea mai mult.

- John are treabă. Nu vine decât mâine. Deci ai o problemă.

- Am suficient fân.

Începu să ridice cele patru legături în brațe. Își îndreptă spatele și dădu să treacă de el, dar Sal îi stătu în drum, nu de ajuns cât s-o blocheze, dar de ajuns încât să trebuiască să-l roage să se miște.

- Ai un cal frumos.

- Știu.

- Nu poți să hrănești un cal cu mizeria aia.

- E doar până mâine.

Sal își scoase țigara din gură și culese un fir de fân din teancul pe care ea îl avea în brațe, apoi îl apropie de capătul aprins al țigării și privi cum se transforma în cenușă.

- E bun de foc, nimic mai mult. Bunicul tău e încă bolnav, nu?

Sarah dădu din cap în semn că da. Deasupra lor se auzi huruitul unui tren, dar fata nu-și luă ochii de la Sal.

- Nu vreau să-ți hrănești calul cu mizeria asta. Haide, aruncă-l!

Își puse din nou țigara între buze, merse la depozitul lui și scoase un balot de fân. Era încă ușor verzui și mirosea dulce, a pajiște. Sal îl cără fără efort, legănându-l de sfoara cu care era prins, îl aduse în depozitul ei și îl așeză în colț. Sarah rămase nemișcată lângă perete în timp ce Sal se duse înapoi la depozitul lui și mai aduse unul. Apoi ridică o legătură mare de hrană scumpă și o aruncă, cu un grohăit, prin golul ușii.

- Poftim, asta o să te ajute, spuse el.

- Nu pot s-o primesc. N-am bani, șopti ea.

Sal părea să-i citească gândurile.

- Mă plătești după ce faci rost de bani, bine? Dacă o să preiau locul ăsta, nu vreau să văd un cal bun ducându-se naibii din cauza hranei proaste.

Trase un șut în cele patru legături de fân ale lui Sarah.

- Aruncă-le pe astea în foc.

- Dar...

- Primești fân de la John, nu? o întrebă el fără s-o slăbească din priviri.

Sarah ezită, apoi dădu din cap în semn că da.

- Atunci primește-l și de la mine. Iar acum trebuie să-mi văd de treabă.

Sal se întoarse în curte cu un mers ușor săltat. Sarah îl privi întorcându-se la ceilalți, iar apoi se aplecă și mirosi noile baloturi. Bănuia că, dacă s-ar fi aflat de față, Papa n-ar fi lăsat-o să le primească. Dar trebuia s-o facă tocmai din pricină că el lipsea.

Se uită la ceas și tresări. Avea paisprezece minute ca să ajungă la familia Hewitt. Paisprezece minute pentru un drum de cincizeci și cinci de minute, cu două autobuze. Tăie frânghiile de pe balot și apucă un braț de fân, pe jumătate mergând, pe jumătate fugind către calul ei.

***

Liniștea unei case londoneze avea ceva ciudat de emoționant, se gândi Natasha în timp ce închidea ușa în urma ei, cu un zgomot al cărui ecou fu înghițit de tăcere. Liniștea ce învăluia strada și holul acela pustiu făceau casa să pară mai goală decât căsuța de la țară. Sau poate că golul acela venea doar de la posibilitatea ca, zilele astea, o anumită persoană să împartă cu ea locuința.

Natasha păși peste gențile pline cu aparatură de fotografiat, care deveniseră omniprezente, apoi intră în camera de zi. Oftă puțintel văzând reflectoarele așezate în colț, apoi își verifică telefonul. Lumina roșie îi spuse că n-avea nici un mesaj.

Adulmecă aerul în căutarea damfului de vin sau a fumului de țigară, un semn că Mac ar fi avut oaspeți, dar nu simți nimic. Pernele de pe canapea erau turtite, ca și cum el și-ar fi petrecut seara în fața televizorului. Natasha le ridică pe toate pe rând, le umflă și le reazează cu grijă, apoi se simți vag iritată c-o făcuse.

Se întoarse în hol, își ridică geanta și urcă scările. Ecoul pașilor ei o făcea să se simtă nesigură, o străină în propria casă.

Ea și Conor își salvară weekendul după începutul nefast, dar ea știa că fuseseră șocați de ferocitatea certe, de ivirea fantomei neașteptate a sentimentelor pe care amândoi încercau să le nege. În secret, Natasha era mulțumită că lui îi păsa de faptul că Mac se întorsese acasă, dar în același timp era indignată. Conor îi cerea voie să decidă în legătură cu viața ei, fără să-i facă loc în propria lui viață.

- O să-i cunoști pe copiii, șefa, promit. Doar dă-mi niște timp, bine? îi spusese el la despărțire, fără să intre în casă.

Natasha își așează geanta pe pat și desfăcu fermoarul. Avea să pornească mașina de spălat și să-și calce cămășile de serviciu în fața televizorului. Mai târziu avea să stea

la birou și să-și pregătească documentele care-i trebuiau doua zi, în sala de judecată. Un program de sâmbătă cu care era la fel de obișnuită precum era cu mâna ei stângă.

Natasha stătu locului preț de câteva minute, paralizată, într-un fel, de noua atmosferă din jurul ei. În ciuda absenței lui, Mac era peste tot în casă, ca și cum și-o luase înapoi doar pentru el.

- Ai grijă să nu ia cărți sau poze, o sfătuisese Conor. Să-i dai acces la tot e, în condiții de divorț, ca și cum i-ai scrie un cec în alb.

Dar Natashei nu-i păsa de posibilitatea de a pierde lucruri, mai ales că nu-l credea pe Mac în stare să le ia. Ceea ce o dezorienta era prezența lui, aerul din jurul lui.

Își dădu seama că era încă furioasă pe Mac, furioasă că nu fusese lângă ea atunci când avusese nevoie de el, furioasă că acum se întorsese ca să-i dea viața peste cap după ce ea și-o reconstruise. Era tipic pentru el să se arunce cu capul înainte fără să se gândească la consecințe. Natasha îl învinuia pentru faptul c-o forța să renunțe la casa ei. Iar Mac părea să nu-și dea seama de nimic din toate astea: umbla prin lume așa cum o făcuse întotdeauna, cu zâmbetele lui fermecătoare și cu felul lui plăcut de a fi, ca și cum nimic nu l-ar fi putut răni. Ca și cum căsnicia lor fusese cel mai insignifiant moment din viața lui emoțională.

Aproape fără să-și dea seama, Natasha traversă holul spre camera de oaspeți. Îl strigă din nou, apoi deschise, ezitant, ușa. Observă patul dezordonat, grămezile de haine murdare în colțul de lângă coșul de rufe, mirosul slab și dulce de marijuana.

Deci nu era chiar atât de reformat, până la urmă. Rămase în prag, apoi se trezi pășind ușurel prin cameră și îndreptându-se către baie. Într-un pahar erau așezate aparatul lui de ras, pasta și periuța de dinți. Preșul stătea strâmb pe podeaua pardosită cu gresie, iar Natasha se abținu și nu-l îndreptă. Dar dezordinea era liniștitoare într-un mod pervers: era un ecou al bărbatului pe care ea îl cunoștea. Haotic. Imperfect. „Ăsta-i motivul pentru care divorțăm“, își reaminti ea, simțind că Mac îi era aproape drag fiindcă o făcuse să-și amintească de ce anume se despărțise de el.

În timp ce se pregătea să iasă, văzu borcănașul de pe raftul de sticlă din capătul băii, ambalat într-o cutie scumpă, crem și aurie: o cremă de față pentru femei. Lângă ea, un pachet de dischete demachiante.

Ceva din interiorul ei se răci și se împletici. Apoi, clipind de mai multe ori, Natasha se întoarse și ieși repede din camera de oaspeți, fără să-i pese de cât zgomot făceau pașii ei.

Capitolul 8

„Măreția omului se dezvăluie în grija cu care se ocupă de asemenea animale.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Covorul din biroul directorului, de un somptuos albastru-închis, era atât de luxos și de moale încât cei mai mulți dintre elevii care ajungeau la director nu puteau să nu se gândească la felul în care s-ar fi simțit dacă și-ar fi scos pantofii și șosetele și și-ar fi îngropat degetele de la picioare în el. Probabil că, mai degrabă decât o reflectare corectă a nivelului de ADHD din școală, covorul era motivul pentru care majoritatea tinerilor vizitatori ai domnului Phipps erau atât de distrați.

Atenția lui Sarah nu era distrasă de covor, ci de faptul că nu putuse să meargă la grajduri de aproape patruzeci și opt de ore.

– E a patra oară în jumătatea asta de semestru când lipsești de la ora dublă de engleză, Sarah. Engleza a fost una dintre materiile la care mereu te-ai descurcat foarte bine.

Domnul Phipps studie hârtiile din fața lui. Sarah își încrucișă mâinile pe piept.

– Știu că treci prin anumite greutăți acasă, dar lista ta de prezențe a fost mereu bună. Ți-e greu cu drumul până la școală? Nu te ajută familia la care stai?

Sarah nu-i putea spune adevărul, și anume că îi mințise pe cei din familia Hewitt că-și pierduse abonamentul de autobuz, iar banii pe care îi primise pentru drum fuseseră folosiți ca să-i cumpere un așternut de paie lui Boo.

– Sunt obligați să se asigure că ajungi la școală, Sarah. Deci, dacă ei nu te ajută să ajungi aici pentru cursurile tale de dimineață, trebuie să ne spui.

– Mă ajută.

– Atunci, de ce ai lipsit de la ore?

– Mă... dezorientează rutele diferite ale autobuzelor. Am pierdut autobuzul.

Boo începea să se resimtă de pe urma pierderii rutinei cu care fusese obișnuit. De dimineață aproape că evadase din grajd, apoi speriasse o femeie care împingea un cărucior, iar pe urmă fugise în stradă, făcând un taxi să-l claxoneze. Sarah se oprise în fața capotei, strigând la taximetrist. După ce-l adusese pe Boo în parc, el se smucise și se împotrivise comenzilor ei, mestecându-și zăbala. Sarah fusese furioasă și frustrată, apoi regretase totul pe când se întorceau acasă, transpirați și necăjiți.

- Autoritățile locale o să-ți plătească un abonament de microbuz. Sarah, o să facem tot posibilul dacă transportul e, într-adevăr, problema, spuse domnul Phipps unindu-și vârful degetelor. Dar nu cred că ăsta-i tot adevărul. Scrie aici că ai lipsit de două ori de la ora de geografie de joi după-amiază și de la trei ore de educație fizică de vineri după-amiază. Vrei să-mi spui cum de s-a întâmplat asta?

Sarah își plecă privirea. Cineva care-și permitea un covor atât de luxos n-avea cum să înțeleagă o viață ca a ei.

- M-am dus să-mi văd bunicul, mormăi ea.

- E încă în spital, nu-i așa?

Sarah dădu din cap în semn că da. Până și Papa fusese supărat pe ea atunci când îl vizitase vinerea. Se uitase la ceasul de pe perete și murmurase:

- Greșit. *Aprés*.

Fetei nu-i fusese greu să înțeleagă că el voise să-i spună că nu mai avea voie să vină la acea oră. Dar el n-avea idee. Nu știa că ea își petrecea jumătate din zi fugind prin nord-estul Londrei, sărind de pe un picior pe altul în stațiile de autobuz, alergând de-a lungul străduțelor și încercând să ajungă la timp la grajduri și acasă.

- I s-a îmbunătățit, cumva, starea de sănătate?

Expresia directorului se îmblânzise. Sarah se gândi că, dacă ar fi avut altă fire, ar fi putut să plângă - toată lumea știa că Phipps nu putea rezista dacă fetele plâneau.

- Un pic, spuse ea.

- Treci printr-o perioadă agitată. Înțeleg asta. Dar ar trebui să privești școala ca pe o constantă în viață, ca pe un sprijin. Dacă ți-e greu, Sarah, vorbește cu noi. Cu mine sau cu profesorii tăi. Toată lumea de aici vrea să reușești în viață, spuse Phipps lăsându-se pe spate în scaun. Ceea ce n-ai voie să faci e să tragi chiulul ca să-ți vizitezi bunicul oricând vrei tu. În curând o să începi să te gândești la examene, iar perioada asta e vitală pentru pregătirea ta școlară. Câteva materii ți se par mai grele, nu-i așa? Deci trebuie să vii la școală ca să te asiguri că, indiferent de ceea ce se întâmplă în viața ta, pleci de aici cu o educație solidă.

Sarah dădu din cap în semn de aprobare, fără să-l privească în ochi.

- Vreau să văd o îmbunătățire, Sarah. O îmbunătățire reală. Crezi că poți face asta?

Cowboy John fusese la spital ultima dată. Se dusese să-l vadă pe Papa, iar primul lucru pe care îl spusese după ce intrase în curte fusese c-o scutea de chiria cu care rămăsese datoare. Avea să-i spună asta lui Sal Maltezul, așa că Sarah avea să fie la zi cu plata. Trebuia doar să înceapă de la zero atunci când Sal prelua grajdurile. Sarah știa că John crezuse că vestea avea s-o facă să se simtă ușurată. Dar ea simțise, în schimb, cum se albise la față. Știa ce însemna asta: John nu mai credea că Papa își putea plăti datoriile.

John nu mai credea că Papa avea să se întoarcă acasă.

- Gata cu chiulul, Sarah. Da?

Sarah își ridică privirea.

- Da, spuse ea, și se întrebă dacă domnul Phipps îi putea citi gândurile.

Găsindu-l pe Mac în bucătărie, Natasha tresări. Era șapte fără un sfert. Pe când locuiau împreună, Mac nu se trezise niciodată înainte de ora zece.

- Am treabă în Hertfordshire. Poze publicitare. Machiaj, păr, toate cele. O să-mi ia o oră bună să ajung acolo.

Mac mirosea vag a șampon și a spumă de ras, ca și cum ar fi făcut deja duș. Natasha se gândi că nu auzise nimic. Își făcu de lucru cu micul dejun ca să-și ascundă șocul.

- Am folosit ultimul plic de ceai. Sper că nu te deranjează, spuse el fluturând din mâna în care ținea pâinea prăjită și citind, în același timp, ziarul. O să iau o altă cutie când mă întorc. Încă bei cafea, nu?

Natasha închise ușa dulapului.

- Cred că o să trebuiască să beau, spuse ea.

- Aha. Și știi că ți-am spus că joi o să plec pentru câteva zile? Păi, treaba asta a căzut, așa c-o să rămân acasă, până la urmă. N-ai nimic împotriva?

- N-am.

Mac vărsase lapte pe blatul de bucătărie.

- Vrei să citești? o întrebă el făcându-i semn spre ziar. Scuze, n-am vrut să-l acaparez.

Natasha clătină din cap. Încercă să se hotărască unde să stea. Dacă se așeza vizavi de el, riscau să-și atingă picioarele. Dacă se așeza lângă, el dădea impresia că voia să-i fie aproape. Paralizată de neputința de-a alege între cele două variante, Natasha rămase în picioare lângă dulap, cu bolul de cereale în mână.

- O să păstrez pagina cu secțiunea de sport. Poți să iei restul. Vreo veste de la agentul imobiliar? Am vrut să te întreb aseară.

- O să vină două cupluri în weekend. Apropo, te-aș ruga să nu mai fumezi marijuana în casă.

- Niciodată nu te-a deranjat chestia asta.

- De fapt, m-a deranjat mereu, însă nu ți-am spus-o niciodată. Dar nu asta e ideea. Dacă vine lumea să vadă casa, nu cred că-i o idee bună să miroasă ca o cafenea din Amsterdam.

- În regulă.

- Iar agentul are cheie, așa că nu trebuie să fii aici.

Mac își mișcă scaunul ca s-o poată vedea mai bine.

- *Eu* nu trebuie să fiu aici? Ești plecată din nou?

- Da.

- Îți petreci o grămadă de weekenduri departe de casă. Acum unde mergi?

- Contează?

Mac își ridică mâinile.

- Fac doar conversație, Tash.

- Mă întorc în Kent.

- Frumos. Înseamnă că-ți place. Conor are o casă acolo, nu?

- Ceva de genul ăsta.
- Conor nu prea vine pe aici, nu-i așa?
- Mă întreb de ce, spuse Natasha, cu atenția îndreptată spre cerealele ei.
- Mă surprinzi. El nu și-a făcut scrupule să vină aici la vremea la care noi doi încă eram împreună... Bine... bine, spuse el văzând că Natasha își ridică, iute, capul. Știu. Anul Zero. N-avem voie să vorbim despre Ceea Ce A Fost Înainte.

Ea închise ochii și trase aer adânc în piept. Dimineața abia începea, era prea devreme pentru asta.

- Bineînțeles că putem să discutăm despre trecut, Mac. Cred că, pur și simplu, viața noastră o să fie mai ușoară dacă nu facem comentarii sarcastice în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în căsnicia noastră. Sau cu ceea ce nu s-a întâmplat, adăugă ea, apăsător.

- Eu n-am nimic împotriva. Ți-am zis că mă pot căra dacă el vrea să vină aici. O să plec marțea, tu poți pleca miercuri, sau cam așa ceva, spuse Mac în timp ce studia, cu multă concentrare, ceva din ziar, adăugând: Putem fi moderni.

Natasha se întinse după cafea.

- Presupun că toată situația asta o să se rezolve înainte să începem să planificăm „zilele de întâlniri“.

Întâlniri. Natasha simțea intens existența femeii invizibile – știa că se afla aici, în casă, ori de câte ori ea, Natasha, era plecată în weekenduri. O știa chiar dacă renunțase să se mai strecoare în camera de oaspeți ca să-și confirme bănuiala. Uneori avea senzația că-i putea detecta parfumul în aer. Alteori își dădea seama de asta doar din comportamentul lui Mac. Era fără griji, relaxat – așa cum fusese mereu după ce ei doi își petreceau cea mai mare parte a zilei în pat. „Ai făcut sex tot weekendul *în casa noastră*“, se gândea ea, iar apoi se ura pentru că avea asemenea gânduri.

Cerealele i se înmuieră în gură. Înghiți și împinse bolul către mașina de spălat vase.

- Te simți bine?

- Da.

- Excelent. Nu ți se pare prea greu?

Uneori avea senzația că Mac o testa. Ca și cum ar fi vrut ca ea să spună că nu mai putea suporta, iar apoi să plece. Conor, în ciuda geloziei lui, o avertizase că n-ar fi fost bine să plece, fiindcă, în momentul în care părăsea casa, ea ar fi pierdut atât avantajul moral, cât și pe cel pe care i-l dădea legea. Dacă Mac investise și timp, și efort în casă, era posibil ca el să nu vrea atât de mult să plece pe cât o spunea.

- Mac e cel care vrea s-o vândă, protestase ea.

- Asta vrea să te facă să crezi, îi răspunsese el.

Conor vedea posibilități subversive în aproape orice fel de comportament. Socotea prezența lui Mac ca pe cea a unui inamic care ocupase teritoriul. *Nu-i da nici un centimetru. Nu te retrage. Nu-i spune care sunt planurile tale.*

- Nu mi se pare deloc greu, spuse ea, veselă.

- Grozav.

Vocea lui se împlânzi.

- Înainte să mă întorc, m-a cam bătut gândul că n-avea să meargă.

Natasha nu știa dacă să-l creadă sau nu. Mac arăta ca și cum nimic nu-l îngrijora vreodată. Asta nu se schimbase.

- Ei bine, după cum spuneam, nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, îi spuse ea.

Mac o privi cu ochi mari.

- Ce-i? îl întrebă Natasha.

- Nimic nu se schimbă, nu-i așa, Tash?

- Ce vrei să spui?

Mac o studie un moment, cu un zâmbet absent pe față.

- Și acum ești secretoasă.

Li se întâlneau privirile. Mac fu primul care se uită în altă parte, apoi luă o gură mare de ceai, spunând:

- Apropo, am pus niște de haine la spălat azi-noapte, și erau și niște lucruri de-ale tale în coșul de rufe murdare, așa că le-am pus și pe alea.

- Ce lucruri?

- Aăă... un tricou albastru. Și chiloți, în mare parte. Lenjerie intimă, ca s-o spun mai frumos.

Mac întoarse pagina ziarului, apoi reluă:

- Am observat că ți-ai cumpărat lenjerie mai interesantă de când ne-am despărțit...

Natasha simți cum îi luară foc obrajii.

- Nu te îngrijora, căută el s-o liniștească. Le-am pus la temperatură joasă. Știu cum se face. Poate că le-am pus chiar pe programul de spălare manuală.

- Nu, spuse ea, nu...

Se simțea groaznic de vulnerabilă, doar la gândul că el îi văzuse lenjeria de corp.

- Încerc doar să te ajut.

- Nu. Nu, nu mă ajuți. Ești... ești...

Își ridică servieta și trecu pe lângă el, apoi se întoarse.

- Nu-mi atinge lenjeria, bine? Nu-mi atinge hainele. Nu-mi atinge lucrurile. E destul de rău că ești aici și fără să-mi cauți prin chiloți.

- Of, treci peste asta. Crezi că-mi face atâta plăcere să umblu prin hainele tale murdare? Pentru numele Domnului, încercam doar să te ajut.

- Ei bine, nu mă ajuta, da?

Mac trânti ziarul pe masă.

- Nu te îngrijora! N-o să mă apropii de chiloții tăi pe viitor. Abia o făceam în trecut, dacă țin bine minte.

- O, frumos, spuse ea, foarte, foarte frumos.

- Scuze. Voiam...

Mac răsuflă prelung. Amândoi se uitară în pământ, apoi li se întâlniră privirile. El ridică din sprâncene.

– O să-mi spăl hainele separat. Bine?

– Da, spuse Natasha, iar apoi închise ușa apăsând în urma ei.

Sarah era aplecată peste gâtul calului ei, cu picioarele înfipite în scăriță, cu lacrimile curgându-i de-a lungul feței, din cauza vântului. Mergea atât de repede, că o durea tot corpul: mâinile fixate pe greabăn și strângând frâiele, abdomenul chinându-se să-și mențină poziția împotriva vântului și a gravitației, picioarele străduindu-se să stea de-o parte și de alta a calului. Respira greu, brațele îi erau apăsate pe gâtul lui Boo în timp ce zbura, tunetul copitelor lui îi inunda urechile. Nu voia să-l oprească. Avusese nevoie de asta de săptămâni întregi, iar aici terenurile mlăștinoase erau îndeajuns de late și de plate ca să-l poată lăsa pe Boo să meargă până când obosea.

– Haide, îi șopti, mai departe.

Cuvintele îi ricoșară în față. Boo n-avea cum s-o audă nici dacă ar fi urlat; era adâncit într-o lume pur fizică, doar a lui. Instinctul îi spunea să savureze libertatea, să-și întindă mușchii încordați, să-și lase picioarele să zboare de-a lungul solului aspru, să-și lase plămânii să se strângă din pricina efortului de a menține o asemenea viteză. Sarah înțelegea. Și ea avusese nevoie de așa ceva.

În depărtare se ridicau piloni de oțel, uniți unii cu alții prin cablurile care întindeau o pânză delicată deasupra orașului. Sub ei, pe o fâșie subțire, clădită pe stâlpi de ciment și care traversa mlaștinile, se mișca traficul nesfârșit. În depărtare se auziră mai multe claxoane, poate că îndreptate chiar către ea. Sarah nu se putea concentra astfel încât să-și dea seama. Boo se mișca mai repede decât mașinile și camioanele prinse în traficul orei de vârf, iar încântarea ei se transforma încetul cu încetul în teamă, căci se întreba dacă avea să-l poată opri pe Boo. Nu mersese niciodată atât de departe cu el, nu-l lăsase niciodată să alerge atât de repede. Boo coti ca să evite o bicicletă veche, aruncată în iarba înaltă, și aproape c-o răsturnă pe Sarah din șa. În timp ce se străduia să-și mențină echilibrul, ea îi simți mușchii încordându-se în timp ce prindea viteză, făcând-o să i se tulbure privirea și să i se taie respirația. Sarah își înălță capul, pe care până atunci și-l ținuse culcat pe ceafa lui, scuipând firele de coamă ce îi băteau în față și încercând să-și dea seama cât mai aveau de mers. Trase tare de frâie, înțelegând că nu-i mai rămăsese destulă forță ca să-l tragă înapoi dacă s-ar fi opus. Unei părți obscure dinlăuntrul ei nici că-i mai păsa: ar fi fost mult mai ușor să continue la nesfârșit. Să fugă spre peticul de iarbă de pe cealaltă parte a autostrăzii, să se strecoare printre mașini, cu copitele lui Boo aruncând scânteii în aer. Ar fi sărit peste mașini, peste garduri. Ar fi zburat pe sub piloni, trecând de halele industriale și de parcuri, ar fi continuat până ar fi ajuns la țară. Doar ea și calul ei, galopând prin iarba înaltă în direcția unui viitor lipsit de complicații.

Dar o parte din Boo era încă a lui Papa. Simțind încordarea din frâie, încetini, ascultător. Urechile i se ciuliră ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă citise corect mesajul. Sarah se afundă din nou în șa și-și îndreptă corpul încet, convingându-l să încetinească. Să facă ceea ce îi ceruse. Să se întoarcă în lumea lor.

La cincisprezece metri de autostrada cu două benzi, Boo încetini pasul. Corpul acoperit de spumă îi tremura din pricina efortului, iar respirația îi ieșea pe nări în izbucniri mici și zgomotoase.

Sarah stătea în șa cât putea de nemișcată, scrutând cu privirea, înapoia ei, distanța pe care o străbătuse. Vântul nu-i mai bătea în față, dar lacrimile continuau să-i curgă din ochi.

Ruth, asistenta socială, se afla în fața porților școlii. Sarah tocmai scotocea prin ghiozdan după niște mărunțiș, când dădu cu ochii de ea. Stătea într-o parte, cu mașinuța ei roșie, impecabilă, parcată peste drum, ca și cum n-ar fi vrut să iasă în evidență. Dar copiii care ieșeau pe poartă o vedeau cu toții. Sarah merse la ea fără nici o tragere de inimă. Ruth n-ar fi putut ieși mai tare în evidență nici dacă ar fi purtat un tricou pe care să scrie „Asistent Social“ cu litere fosforescente.

– Sarah!

Fetei îi sări inima din piept înțelegând posibila semnificație a prezenței ei. Probabil că Ruth își dădu seama, fiindcă, văzând că Sarah se grăbea spre ea, îi spuse:

– Nu s-a întâmplat nimic cu bunicul tău. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Pieptul fetei se destinse de ușurare. Ezitând, o urmă pe Ruth la mașină. Deschise ușa și se așază. Plănuise să-l viziteze pe Papa în acea seară; se întreba dacă o putea convinge pe Ruth s-o ducă acolo cu mașina. Atunci văzu cele două genți negre de pe bancheta din spate. Într-una dintre ele se vedeau pantalonii ei de trening. Cinci săptămâni și două mutări îi spusese ce însemnau acele genți.

– Merg undeva?

– Sarah, mă tem că familia Hewitt nu mai poate să te țină, spuse Ruth pornind motorul. Nu e vina ta – au spus că ești o fată foarte drăguță –, dar responsabilitatea pentru cineva care dispare mereu e prea mare pentru ei. E la fel ca și cu familia Maciver. Le e teamă c-o să și se întâmple ceva.

– N-o să mi se întâmple nimic, spuse Sarah cu glas batjocoritor.

– Și cei de la școală își fac griji. Mi-au zis că tragi chiulul. Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

– Nu se întâmplă nimic.

– E vorba de vreun băiat? De vreun bărbat? Dispari pentru multă vreme, Sarah. Să nu crezi că n-am observat. Am pus cap la cap cele pe care ni le-au spus cei de la școală și familia Hewitt.

– Nu. Nu e vorba de nici un băiat. De nici un bărbat.

– Atunci, ce e?

Sarah își lovi picioarele de podeaua mașinii. Își dorea ca Ruth să pornească într-o direcție oarecare, depărtându-se de locul acela de unde toți cei care ieșeau din curte se puteau uita la ele. Dar Ruth aștepta un răspuns.

- Am fost să-mi văd bunicul.

- Dar nu e doar asta, nu? Am fost marți la spital, după ce m-a sunat directorul școlii și mi-a spus că ai dispărut. Am mers să te iau, dar cei de la spital mi-au spus că n-ai fost acolo. Unde ai fost?

Sarah își privi mâinile, care erau încă acoperite de bătăături de la frâie. Aveau să afle, ea știa asta. Se gândi la Boo, la felul în care-l simțise sub ea, la sentimentul trecător de libertate pe care-l trăise în timp ce fugiseră spre un alt viitor. Își vârî mâna în geantă, căutând, din reflex, cheile de la grajd.

- Trebuie să mă ajuți, Sarah. Nu mai am multe opțiuni. Ai trecut prin două familii în cinci săptămâni. Sunt oameni buni, oameni de treabă. Vrei să ajungi în plasament? Eu te pot trimite într-un cămin în care cei de acolo să ia măsură ca să nu mai ieși ori de câte ori vrei tu. Putem să-ți dăm o interdicție de ieșire, sau putem să găsim pe cineva care să te ducă și să te aducă de la școală în fiecare zi. Asta vrei, Sarah?

Sarah scoase din geantă o bucată de hârtie.

„Orice îți trebuie“, îi spusese el, „absolut orice“.

- Mac, rosti ea ridicându-și privirea. Vreau să mă întorc la casa lui Mac.

Zece oameni. Șase vizite. Și nici măcar o singură ofertă. Agentul imobiliar își ceruse scuze.

- Dobânzile mari sunt de vină, îi fac pe oameni să fie nehotărâți. Le trebuie de două ori mai mult timp ca să ia o decizie, le spusese el.

- Dar trebuie să vindem casa, îi răspunsese Natasha, surprinzându-se pe ea însăși.

Nu-și dorise să plece, dar asta fusese înainte ca Mac să se mute înapoi.

- Atunci vă pot recomanda doar să reduceți prețul. Totul se vinde dacă e suficient de ieftin. O, și nu vă supărați că vă spun, dar poate ar ajuta dacă ați curățat puțin camera de oaspeți. Nu ne ajută deloc faptul că potențialii cumpărători trebuie să pășească peste... ăăă... chiloți bărbătești ca să ajungă la baie.

Natasha stătea întinsă în cadă, întrebându-se cât de mult ar fi trebuit să scadă prețul ca să poată vinde, o sumă de ajuns de mare ca să atragă cumpărătorii, dar de ajuns de mică încât ea să nu se simtă înșelată. Casa era frumoasă, situată pe o stradă drăguță. Acea zonă a Londrei era în dezvoltare - toată lumea spunea asta -, iar ea avea nevoie de o sumă care să-i permită să cumpere un apartament în altă parte.

Natasha nu putea risipi norul de tristețe care plana asupra ei ori de câte ori se gândea la traiul într-un apartament. Ajungeai la trezeci și cinci de ani și te așteptai ca până atunci să fi pus deja bazele vieții tale. Trebuia să fi întâlnit un partener, să te fi așezat la o casă pe care o iubeai, să-ți fi construit o carieră bună. Poate să fi avut și unul sau doi bebeluși. Pântecul ei frustrant de plat se vedea de sub spuma și

baloanele de săpun de pe suprafața apei. Unul din patru. Nu era un scor grozav. Iar, de când cu Ahmadi, nici măcar nu prea mai știa ce să creadă despre cariera ei.

– Natasha?

Se ridică în capul oaselor și verifică dacă încuiase ușa.

– Sunt aici! strigă ea.

„Dă, Doamne, ca Mac să nu fi adus pe cineva cu el!”

Auzi zgomotul înfundat pe care-l făceau niște lucruri aruncate pe jos, apoi sunetul pașilor lui pe scări. Echipamentul lui Mac cucerea încetul cu încetul holul de la parter – grămezi de reflectoare, genți textile în care își ținea aparatele, accesoriile de iluminat. În curând, Natasha avea să fie obligată să sară printre lucruri de fiecare dată când voia să intre în casă sau să iasă din ea.

– Sunt în baie! strigă ea din nou.

Îl auzi oprindu-se în fața ușii și se simți ciudat de rușinată. Aproape că îl putea vedea, îmbrăcat în tricou și blugi, trecându-și mâna prin păr.

– Am fost la magazin. Am cumpărat o grămadă de chestii. Plicuri de ceai și tot restul, spuse el.

„Fantastic, se gândi ea. Vrei și un premiu?”

– Și am vorbit cu agenția imobiliară. Cei de acolo mi-au spus că ultimii vizitatori care au fost aici ar putea totuși să ne facă o ofertă. Au trecut doar două zile de când au văzut casa.

– N-o s-o facă, Mac. Dacă-ți place o casă, faci oferta imediat. Știi cum funcționează.

Îl auzea primind un mesaj pe telefon. Atunci când începu din nou să vorbească păru distrat, ca și cum era ocupat cu telefonul. Nu fusese niciodată în stare să facă mai multe lucruri în același timp. Natasha se adânci în cadă, lăsând baloanele să i se ridice până la bărbie. Vocea lui Mac suna înfundat.

– În fine, cred că agentul ți-a spus că cineva vine miercurea viitoare. Nu se știe niciodată.

La vremea la care cumpăraseră casa, o vizitaseră împreună. Mac venise direct de la serviciu, așa că încă avusese aparatul foto atârnat de gât. Natasha îi spusese că arăta ridicol, dar el fotografiase camerele, iar apoi fuseseră amândoi încântați de lumină și de spațiu. Făcuseră oferta în ziua următoare.

– Și m-a mai sunat cineva.

Natasha se șterse la ochi.

– Ce? întrebă ea ridicându-se în capul oaselor.

– De la Serviciile Sociale. E despre fata aia care a stat o noapte la noi.

– Ce-i cu ea?

– M-au întrebat dacă am putea s-o găzduim din nou câteva săptămâni. Se pare că familia la care e acum n-o s-o mai țină.

Mac făcu o pauză, apoi continuă:

– A cerut să vină la noi.

Privirea bănuitoare a fetei, la masa de dimineață. Expresia ei șocată atunci când dăduse cu ochii de ușă de la intrare spartă a apartamentului ei de la etajul cinci.

– Dar n-o cunoaștem.

– Le-a spus că suntem prieteni de familie. N-am vrut s-o contrazic. Dar presupun că nu contează. Am răspuns că nu cred că e posibil.

Natasha ieși din cadă.

– De ce?

Mac nu răspunse imediat. Îl auzi apropiindu-se de ușă.

– Părei... ezitantă înainte. N-am fost sigur că ai vrea să stai cu un necunoscut în casă, mai ales având în vedere situația. Le-am spus că ești, probabil, prea ocupată.

– Nu știm nimic despre ea.

– Adevărat.

Natasha se înfășură într-un prosop pufos, alb, și se așeză pe marginea căzii, cu fața la ușă.

– Tu ce crezi?

– Nu m-ar deranja s-o ajutăm vreme de câteva săptămâni. Doar până când vindem casa. Părea un copil bun.

Tonul lui o lămură pe deplin. Mac ar fi fost la fel de ușurat ca și ea. Altceva pe care să se poată concentra. O pauză în tensiunea dintre ei, venită din afară.

Se gândi la cutia de crochete de pește furată. Fata jurase că le-ar fi plătit. „Haide, își spuse ea. Nu toți copiiiăștia sunt infractori în devenire.“ Poate că fata avea doar nevoie să i se dea o șansă.

– Tash?

Asta putea fi singura șansă a fetei de a avea pe cineva care să se apropie de ideea de părinți.

– Nu văd cum ar strica s-o ținem la noi câteva săptămâni, spuse ea, dar trebuie să-ți adaptezi programul de lucru. Am un caz important și n-o să pot să-mi iau timp liber.

– Cred că mă descurc.

– Nu știi... E o responsabilitate mare, Mac. Va trebui să-ți faci partea ta de treabă – să renunți la țigări dubioase, să bei mai puțin. Nu poți să vii și să pleci după cum te taie capul. Ar fi o schimbare mare în stilul tău de viață. De fapt, nici nu știu dacă tu...

– O să-i sun, spuse el. Pașii i se îndreptau deja spre scări. Apoi vedem ce facem mai departe.

Capitolul 9

„Mai întâi trebuie să-ți dai seama că energia este pentru cal precum furia pentru om.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Natasha o auzi pe Sarah coborând scările înainte s-o vadă. Pașii ei erau înșelător de ușori, aproape ca și cum și-ar fi dorit să nu fie auzită, dar pentru Natasha, care încă era dureros de conștientă de prezența altor persoane în casa ei, asta fu de ajuns ca s-o facă să-și ridice privirea din dosare. Lucra la masa din bucătărie (fiindcă Mac dormea acum în biroul ei) și se lăsă pe spate în scaun ca să arunce o privire prin ușa deschisă.

– Pleci?

Sarah era în hol. O privi pe Natasha ca și cum nu se așteptase să fie observată. Purta o jachetă pufoasă și un fular dungat, de lână.

– Nu stau mult, spuse ea.

– Unde te duci? întrebă Natasha, încercând să pară relaxată.

– Mă întâlnesc cu un prieten.

Natasha se ridică în picioare.

– Vrei să te duc cu mașina?

– Nu... Mulțumesc.

– Bine, atunci vrei să te iau după ce termini, acum, că serile sunt mai întunecoase?

Pot s-o fac fără probleme.

Sarah zâmbi. Natasha nu fusese prea convingătoare.

– Nu, mersi, răspunse ea, pot să iau autobuzul.

Înainte ca Natasha să poată spune ceva, fata dispăru. Natasha rămase în fața ușii, cu pixul atârându-i printre degete.

Sarah era la ei de zece zile, iar după primele două zile foarte ciudate, în care abia vorbise și se ascunsese în camera ei dacă Natasha era acasă, cei trei descoperiseră un fel de program comun. Natasha pregătea micul dejun (de obicei, se trezea prima), iar Mac o ducea pe Sarah la școală, după cum îi sfătuisese asistenta socială. Mac se ocupa de primele ore de după școală, iar apoi, în funcție de programul Natashei la serviciu, Sarah și Mac sau toți trei luau masa împreună, într-un simulacru al ideii de familie.

La început, pentru Natasha fusese ciudat să mănânce împreună cu Mac. Conversațiile erau forțate și ezitante. Dar Mac sporovăia cu Sarah și crea o atmosferă puțin mai stabilă și chiar plăcută, chiar dacă fata nu spunea mare lucru. Viața lui Sarah, micile ei nevoi, chiar și recalitranta ei, le dădeau Natashei și lui Mac ceva pe care să se poată concentra.

Școala îi sunase de două ori ca să le spună că Sarah lipsise de la ore. Fata insistase să-i convingă că nu citise corect orarele autobuzelor. O dată spusese că nu lipsise și că profesorul greșise. Ruth, asistenta socială, îi avertizase că Sarah nu urma mereu programul care-i fusese impus.

- Am avut niște probleme cu faptul că nu merge acolo unde ar trebui să meargă, îi prevenise Ruth.

Natasha simțise că în viața lui Sarah exista ceva despre care ei nu știau.

- Ei, nu asta e toată ideea cu adolescența? Nici eu nu eram niciodată acolo unde trebuia, spusese Mac, vesel.

- Pur și simplu, nu cred că ar trebui să-i dați prea multă libertate, îi spusese Ruth Natashei. Se pare că bunicul ei era destul de strict, iar Sarah pare să răspundă la instabilitate cu astfel de derapaje. A lipsit de la destul de multe ore și nu e prea dispusă să vorbească despre ceea ce face atunci când chiulește. Nu vreau să insinuez că asta o să fie o problemă pentru voi, adăugase ea repede, vă spun doar că pare să fie genul de copil căruia îi priește rutina. Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă reușiți să stabiliți niște reguli legate de când și unde pleacă.

Ruth adăugase, cu un zâmbet, că Natasha și Mac erau avantajaji de faptul că Sarah ceruse să stea cu ei.

- Suntem de părere că tinerii se comportă mult mai bine în mediile alese chiar de ei. Sunt sigură c-o să fie la fel și în cazul vostru.

Natasha nu avusese timp să se simtă flatată. Acum, că Sarah venise în casa lor, ea părea să-și dorească să petreacă alături de fată cât mai puțin timp cu putință. Era monosilabică la cină, se refugia în camera ei aproape tot timpul pe care și-l petrecea acasă și, în plus, pleca atât de des încât parcă nici n-ar fi locuit cu ei.

La prima lor cină, Mac spusese, pe un ton vesel și relaxat:

- În regulă. N-am mai avut până acum nici un musafir de vârsta ta. Cum vrei să facem?

Natasha stătuse în fața mașinii de gătit, răzuind pizza arsă de pe fundul unei tăvi și încercând să nu dea impresia că trăgea cu urechea.

- De obicei, îmi vizitez prietenii după orele de școală, spusese Sarah, precaută.

Mac ridicase din umeri.

- Bine. Să zicem că ai voie să ieși cu prietenii de două ori pe săptămână, pentru început. Cred că în celelalte zile ar trebui să vii direct acasă, fiindcă ne-am putea uita împreună peste temele tale. Deși nu pot să spun că am vreo idee despre lucrurile pe care ar trebui să le faci.

- Sunt obișnuită să intru și să ies singură.

- Iar noi nu suntem obișnuiți să mai avem pe cineva în casă, așa că avem nevoie de timp ca să ne adaptăm, Sarah. Sunt sigur că-ți putem da niște chei în curând, dar pe moment trebuie să faci așa cum zicem noi. Bine?

Fata ridicase din umeri.

- Bine.

Natasha crezuse că prezența lui Sarah era pentru Mac doar o distragere de la tensiunile dintre ei doi. Dar el pusese umărul cu multă hotărâre la îngrijirea fetei. Încetase să fumeze și să nu mai bea mai mult de un pahar de vin sau de o bere pe seară. Se uitase prin cărțile de bucate ca să poată găti atunci când Natasha nu era acasă. Părea să știe din instinct cum să vorbească cu Sarah, ce mâncare ar fi putut să-i placă, ce program de televiziune ar putut să prefere. Sarah zâmbea uneori la chestiile pe care le spunea Mac și chiar îi povestea uneori câte ceva din întâmplările de peste zi, de la școală.

Natashei îi era greu să găsească tonul potrivit. Adeseori, cuvintele ei sunau - chiar și pentru ea - ca și cum i s-ar fi adresat unuia dintre clienții ei adolescenți:

- Ai nevoie de ceva? Ce mănânci de obicei de prânz, la școală?

Astfel de întrebări sunau stângaci, ca un interogatoriu, iar Sarah își lua mereu un aer bănuitor atunci când îi erau puse, ca și cum ar fi simțit și ea cât de artificial era întregul moment.

Sarah n-o lăsase pe Natasha s-o ajute cu decorarea camerei de oaspeți. Zâmbise politicoasă atunci când Natasha îi arătase pătura pe care i-o cumpăraseră și cosmeticele pe care i le așezase în baie. Refuzase cu delicatețe oferta Natashei de a ieși împreună în weekend ca să cumpere niște postere și poze pentru pereți. Într-o după-amiază în care Sarah era la școală, Natasha se furișase în camera ei ca să încerce să afle ceva despre personalitatea fetei, despre nevoile ei. Însă puținele lucruri personale de acolo nu-i oferiseră cine știe ce informații: niște haine ieftine, cumpărate de la magazine obișnuite, care arătau la fel ca hainele tuturor celorlalte adolescente din oraș, o fotografie cu Sarah și cu doi bătrâni care erau, probabil, bunicii ei, câteva cărți despre cai și o uniformă de școală. Însă un lucru părea nelalocul lui: în ciuda faptului că Sarah era foarte ordonată, pantofii ei erau deseori murdari, acoperiți cu noroi, iar blugii îi erau pătați și, pe deasupra, îmbibați cu un miros puternic, pe care Natasha nu-l putea identifica. Încercase să aducă vorba despre asta, iar Sarah se înroșise și spusese că, împreună cu un prieten, plimbase un câine în parc.

- Nu-i nimic. O să se deschidă ea dacă îi lăsăm un pic de timp, își dăduse cu părerea Mac după ce Sarah dispăruse la ea în cameră. Gândește-te la cât de ciudată e perioada asta pentru ea. În ultimele două luni, întreaga viață i-a fost dată peste cap.

„Nu doar viața ei“, ar fi vrut Natasha să spună. Dar își luase dosarele și se dusese să lucreze la bucătărie, simțindu-se, așa cum o făcea din ce în ce mai des, ca un intrus în propria casă.

- ...așa că n-o să merg în Kent weekendul ăsta.

Conor nu părea să-și creadă urechilor.

- Tu și Mac adoptați un copil? repetă el.

- N-o spune în felul ăsta, Conor. N-o adoptăm propriu-zis. E doar o fată pe care am cunoscut-o din întâmplare și care stă la noi până când bunicul ei își revine. E... de fapt, ne face viața mai ușoară. Atmosfera e mai puțin tensionată.

Conor nu văzuse situația din aceeași perspectivă.

- E ceva ce nu pricep eu, șefa? Mai întâi, Mac se mută înapoi cu tine. Acum găzduiți un copil împreună. Iar tu nu poți să vii cu mine în Kent pentru că vă jucați de-a familia fericită, îi spusese el Natashei în timp ce-și trecea degetele peste servieta de piele.

Ea rămăsese foarte calmă.

- E primul weekend al lui Sarah la noi. Asistentă socială ne vizitează vineri seara, ca să se asigure că fata s-a adaptat. Nu pot să dispar chiar imediat după ce Sarah a venit în casa noastră.

- Deci vă jucați de-a familia fericită.

- Conor, situația era imposibilă. Cred că lui Mac i s-a părut la fel de greu. O a treia persoană în casă înseamnă că nu trebuie să avem de-a face unul cu celălalt în felul în care o făceam înainte.

- Toate bune și frumoase, dar mie mi-e greu să văd situația așa. Atunci când ai copii...

- *N-am* copii. Asta e o fată care are propria viață, propriile interese. De obicei, abia stă pe-acasă.

- Atunci, dacă e atât de puțin prezentă, ce mai contează că locuiește la voi? Ai spus că prezența ei înseamnă că nu trebuie să mai ai de-a face cu Mac.

Doamne, se gândi Natasha, cât ura să se certe cu un avocat.

- Nu-mi pune vorbe în gură. Sarah a cerut să stea la noi, iar pentru mine și Mac a fost un mod să detensionăm situația în care ne aflăm. În plus, reușim și să ajutăm o fată care are probleme.

- Cât de altruist din partea ta!

Natasha înconjură biroul și se așeză lângă el. Își coborî vocea.

- Dacă ai întâlni un copil drăguț, care are nevoie de o locuință pentru câteva săptămâni - cineva căruia i-ai putea schimba viața în bine -, n-ai spune „da“?

Cu asta îl prinsese.

- Ești tată. Imaginează-ți că în situația asta s-ar putea afla unul dintre copiii tăi. N-ai spera ca niște oameni buni la suflet să-l ia la ei?

Încercă să-l facă pe Conor s-o privească în ochi, apoi continuă:

- Până vindem casa, fata va fi plecată, iar fiecare dintre noi își poate vedea de viața lui. E un lucru bun pentru noi toți.

Se întinse ca să-l ia de mână, dar Conor și-o trase și-și înclină capul într-o parte.

- Sigur. Înțeleg. Dar explică-mi un lucru.

Se aplecă spre ea.

- Cum le-ai descris situația autorităților? Sunt sigur că trebuie să li se fi părut ciudat... doi oameni care de abia s-au văzut unul pe altul un an întreg, care, după spusele tuturor, nici măcar nu se plac - acum se oferă, brusc, să ia sub aripa lor un suflet chinuit...

Natasha trase aer în piept.

„Of! Of, știam eu...”

- Nu, Conor, nu e...

- Nu le-ai spus, nu-i așa? Ei cred că încă sunteți împreună. Pentru toată lumea, sunteți doar un cuplu căsătorit oarecare, încheie el pe un ton nemilos.

- N-avea sens să spunem ceva... Și știi foarte bine că nu mi-am schimbat niciodată numele profesional.

- Cât de convenabil!

- N-am apucat să le spun tuturor, protestă Natasha, nu e absolut nimic mai mult de atât. Lumea mă cunoaște profesional ca Macauley. Nu știam ce să fac.

- Iar acum domnul și doamna Macauley adoptă o fată. Păi, asta vă aranjează de minune toate treburile, nu-i așa? Sunteți din nou o familie.

- N-o adoptăm. Sarah e o adolescentă care are nevoie de o casă pentru câteva săptămâni. Haide, Conor. Te rog să nu te apuci să cauți nod în papură.

Dar Conor părea să întrevadă o groază de motive, subterfugii și înșelătorii. Timp de zile întregi se purtă ciudat față de ea, susținu că avea alte obligații atunci când îl invita în oraș, sau o evită complet. „O să-i treacă lui”, își zise Natasha. Se uită la telefonul ei mobil, care-i spunea, pentru a paisprezecea oară, c-o sunaseră doar oamenii de la birou. „Muncă”, se gândi ea. „Concentrează-te doar pe muncă.”

Casa era tăcută. Natasha o avea doar pentru ea vreme de câteva ore încheiate. Își luă capul în mâini și închise ochii. Apoi și-l ridică și trase aer în piept asemenea unui înotător ieșind din apă. Sună la birou și lăsă un mesaj vocal.

- Ben, spuse ea, după ce primești mesajul ăsta, te rog să aduni toate declarațiile martorilor din cazul Nottingham. Am nevoie să le găsesc pe birou de îndată ce ajung. Și anunță-mă imediat ce ai aflat ceva de la Sala 3. Cred că autoritățile locale din cazul Thompson o să facă recurs.

Se întâmplase din nou. Trei baloturi proaspete de fân erau așezate la perete în depozitul lui Sarah, emanând un parfum slab și dulce, un ecou a pajiștilor de vară. Lângă ele se afla o legătură nedesfăcută de hrană scumpă. Sarah nu plătitise pentru nimic. Ținu lacătul rece în mână, privind cu uimire imaginea pe care o mai văzuse de două ori în ultimele două săptămâni. Simți un amestec de recunoștință pentru faptul că Boo avea ce mânca și de îngrijorare cu gândul la persoana de la care venise mâncarea.

Toamna se lăsase peste grajduri, aducând cu ea nopți răcoroase și dându-le cailor o foame teribilă. Sarah se uită la focul în care Cowboy John arunca un teanc de plicuri mari, în timp ce vorbea cu câinele lui. Își curățase magazia de cărămidă pe

care o numea birou și arsese ani întregi de corespondență oficială nedesfăcută. Sarah îi ceruse fân, dar el se scuzase spunându-i că îi vânduse totul lui Sal, în afară de ceea ce îi trebuia pentru propriii lui cai.

Sarah umplu o plasă cu fân, apoi străbătu curtea și intră în boxa lui Boo. Îi turnă apă în găleți și-i curăță așternutul. Făcu pauze ca să-și vâre degetele înghețate pe sub valtrapurile calului, unde dădea de pielea lui moale și caldă. Atunci când se oprea din lucru, îi asculta rumegatul ritmic.

Se gândise că viața la familia Macauley avea să ușureze lucrurile. Până într-un punct, așa se și întâmplase. Casa era frumoasă și se afla mai aproape de școală și de grajduri. Dar banii erau o problemă. Lui Sarah îi era foarte greu fără Papa, care plătea chiria pentru grajd. Natasha se încăpățâna să-i facă sendvișuri în loc să-i dea bani ca să-și cumpere mâncare, și-i înlocuiseră permisul de autobuz în loc să-i dea bani pentru drum. În fiecare weekend îi dădeau bani de buzunar, ceea ce era mai mult decât făcuseră celelalte familii, dar tot nu era suficient ca să acopere costurile întreținerii lui Boo.

Lui Sarah nu-i plăcea să se gândească la cât de mari erau datoriile ei. Chiar și fără să pună la socoteală fânul.

Se gândi la borcanul pe care îl văzuse în camera Natashei. Posesoarea lui n-avea cum să știe câte monede erau înăuntru. Stând în pragul camerei, Sarah fusese fascinată de borcan, calculând că probabil conținea sute de monede de o liră, amestecate cu unele de valoare mai mică. Natasha Macauley semna cecuri fără să se uite la sumă. Sarah citise un extras de cont lăsat pe masa din bucătărie. Documentul arăta că Natasha cheltuisese aproape două mii de lire în luna precedentă, deși Sarah n-avusese curajul să se uite pe ce anume îi cheltuisese. Avocata părea să aibă atât de mulți bani, încât nici măcar nu-i păsa de monedele pe care le arunca în borcan. Probabil că nu voia să-i tragă în jos buzunarele taioarelor ei de serviciu.

Sarah știa ce ar fi spus Papa despre fetele care luau bani ce nu le aparțineau. Dar, din ce în ce mai des, se trezea răspunzându-i: „Și ce dacă? Nu ești acasă. Cum altfel să pot să am grijă de cal până când te întorci?”

– Sarah!

Tresări. Cowboy John dispăruse pe undeva, iar Sheba nu lătrase, așa cum ar fi făcut în mod normal dacă intra cineva în curte.

– M-ai speriat.

Sarah făcu un pas înapoi spre ușa depozitului, cu lacătul încă în mână. Sal Maltezul stătea în spatele ei, cu fața ascunsă de întunericul serii.

– Eram în trecere și am văzut porțile deschise. Voiam doar să mă asigur că totul e în regulă, spuse el.

– Totul e bine, zise ea întorcându-se ca să se căznească să închidă lacătul. Mă pregăteam să merg acasă.

– Încui tu în locul lui John?

- Tot timpul am avut un set de chei, îi răspunse Sarah. Îl ajut pe John atunci când trebuie să plece devreme. Nu... nu mă deranjează să continui s-o fac după ce o să preiei tu grajdurile, spuse ea.

- După ce preiau grajdurile? Scumpo, locul ăsta-i al meu. E al meu deja de o săptămână, spuse Sal rezemându-se de ușă, iar dintele de aur îi sclipi. Dar, sigur, îți poți păstra cheile. S-ar putea să-ți fie de folos.

Sarah se uită pe jos, după ghiozdanul ei, bucuroasă că lumina slabă din stradă nu ajungea până la ea, așa că Sal n-avea cum să vadă că se înroșise.

- Unde mergi?

- Acasă, spuse ea.

- Bunicul tău s-a întors?

- Nu, răspunse Sarah, stau... stau cu cineva.

- E întuneric. Nu-i bine pentru o fată să umble noaptea pe afară, spuse el.

- Sunt bine, vorbesc serios, zise ea în timp ce-și arunca ghiozdanul peste umăr.

- Vrei să te duc acasă? Am timp berechet.

Sarah încă nu-i putea distinge fața. Sal mirosea a tutun. Nu a țigări, ci a ceva dulce și aromat.

- Nu, mulțumesc.

Fata dădu să treacă pe lângă el, dar Sal nu se mută din drum. Ea bănuia că ăsta era un fel de joc al lui, să-i facă pe alții să se simtă stânjeniți. Se întrebă dacă nu cumva oamenii lui erau pe undeva prin curte, râzând de ea.

- Ai primit fânul, nu?

- Mulțumesc. Scuze, trebuia să-ți mulțumesc mai devreme.

Vârî mâna în buzunar și scoase banii pe care îi număraseră de dimineață.

- Asta e pentru ultimele două dăți.

Îi întinse banii lui Sal, tresărind ușor atunci când degetele lui îi atinseră mâna. Sal ridică banii și se uită la ei în lumină. Apoi râse.

- Scumpo, ce e asta?

- Pentru fân. Și pentru hrana cea scumpă. Pentru două săptămâni.

- Asta n-ajunge nici pentru două dintre baloturile alea. Ți-am dat lucruri de calitate.

- Două lire un balot. Asta îi dau lui John.

- Ce ți-am dat eu e mult mai bun decât furajele lui John. Cinci lire fiecare balot. Ți-am spus că-ți hrănesc calul doar cu ce-i mai bun. Îmi datorezi de trei ori mai mult decât ai aici.

Sarah făcu ochii mari. El nu părea să glumească.

- N-am atâția bani, șopti ea.

Sheba scheună la picioarele ei.

- Asta e o problemă. Asta e o problemă. Pentru că mai e și chiria pe care mi-o datorezi.

Sal dădu din cap, ca și cum nici n-ar fi vorbit cu ea.

- Chiria pe care o datorez?
- Dacă mă iau după registrele lui Cowboy John, n-ai mai plătit de șase săptămâni.
- Dar John a spus că ne scutește de chiria pe care o datorăm. Din cauza bolii bunicului.

Sal Maltezul își aprinse o țigară.

- Asta e promisiunea lui, scumpo. Nu a mea. Din punctul meu de vedere, am preluat o problemă, iar registrele spun că în dreptul numelui tău e trecut un ditamai deficitul. Nu conduc o organizație caritabilă, am nevoie de banii de chirie.

- O să vorbesc cu el...

- Țsta nu mai e grajdul lui, Sarah. Mie îmi datorezi banii ăia.

Sarah începu să calculeze în gând șase săptămâni de chirie, adăugându-le banilor pe care îi datora pentru hrană. Cifrele îi dădură dureri de cap.

- Nu... nu pot să fac rost de atâția bani, nu imediat.

- Ei bine...

Sal Maltezul se dădu la o parte ca s-o lase să treacă și se îndreptă spre porți.

- E în regulă, pe moment. Nu plec nicăieri, Sarah. Fă rost de bani și ne vedem mai încolo.

Natasha tocmai ieșea din sala de judecată, când apărură Linda, care urcase în grabă treptele de piatră. Natasha se întoarse de lângă avocatul cu care stătuse de vorbă, iar Linda, încă gâfâind, îi îndesă în mână o bucată de hârtie.

- Trebuie s-o suni pe femeia asta. Spune că o fată pe nume Sarah a lipsit din nou de la școală.

- Ce?

Natasha avea încă mintea plină de treburi de serviciu.

- Am primit apelul ăla puțin după ora zece. N-am vrut să te întrerup.

Linda făcu o mișcare cu capul spre sala de judecată. Apoi, cum Natasha nu părea să înțeleagă mesajul, adăugă:

- *Sarah a lipsit din nou de la școală în dimineața asta.* Persoana care m-a sunat a presupus că știi la cine și la ce se referă. Sarah e cumva o clientă? Am încercat să-mi dau seama despre cine e vorba.

Natasha se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert.

- L-ai sunat pe Mac?

- Mac? repetă Linda. Mac, fostul tău soț? De ce să-l fi sunat?

Natasha începu să-și caute mobilul.

- Nu te îngrijora, o să-ți explic altă dată.

Găsi telefonul și traversă coridorul, trecând de grupurile de avocați și de clienți până când ajunse la un colț liber.

- Natasha?

Mac părea surprins că-l sunase. În fundal se auzeau muzică și râsete, ca și cum Mac s-ar fi aflat la o petrecere.

- Au sunat cei de la școală. Iarăși lipsește.

- Cine? Sarah?

Mac făcu o pauză și-i spuse cuiva să tacă.

- Dar am lăsat-o acolo la nouă fără un sfert.

- Ai văzut-o intrând pe poartă?

Altă pauză.

- Acum, că zici, nu, n-am văzut-o. Mi-a făcut cu mâna și am plecat. O, Doamne, nu m-am gândit că trebuie s-o ținem de mână.

- Cei de la școală m-au sunat de două ori. Din punct de vedere legal trebuie ca, după două ore de absență, s-o raportăm ca dispărută. Va trebui să te ocupi tu, Mac. În mai puțin de o oră intru în sala de judecată, unde o să fiu blocată toată după-amiaza. După cum au mers lucrurile în dimineața asta, îmi dau seama că n-o să termin până la patru.

- La naiba! Sunt în mijlocul unei ședințe foto și apoi am treabă în sudul Londrei.

Natasha își dădu seama că Mac se gândea. Mereu fredona atunci când încerca să dea de capătul unei probleme.

- Bine. Tu sună la școală, verifică dacă nu cumva a ajuns, iar eu merg acasă, mă asigur că nu e acolo, apoi te sun înapoi.

Sarah nu era nici acasă, nici la școală. Nu era nici la spital. Mac o sună pe Natasha în timp ce aceasta umbla încoace și-ncolo prin birou, înfulecând un sendviș. El îi spuse Natashei că ar fi fost bine să n-o sune pe asistenta socială până seara.

- Haide să vorbim cu Sarah mai întâi, îi propuse el.

- Dar dacă i s-a întâmplat ceva? Ultima oară a chiulit doar de la o oră. Acum a lipsit aproape toată ziua. Mac, trebuie s-o sunăm pe asistenta socială.

- Are paisprezece ani. Își face doar de cap, probabil că e mângă, împreună cu prietenii ei, după o băută cu cidru.

- O, asta-i foarte liniștitor!

- Se întoarce ea. N-o să stea prea departe de bunicul ei, nu?

Natasha nu-i putea împărtăși încrederea. Toată după-amiaza se strădui să se concentreze pe audiere. Uitându-se la Lindsay, clienta ei de doisprezece ani care stătea bosumflată, flancată de gardianul și de asistentul ei social prezenți la audierea finală pentru o cerere de plasament securizat, vedea fețișoara lipsită de expresie pe care o afișa Sarah atunci când încerca să iasă din casă. Se petrecea ceva despre care ea și Mac nu știau nimic, iar acest fapt o agita pe Natasha. Oscila între bănuiala că fata avea într-adevăr o problemă și enervarea crescândă la gândul că îngropase sub un munte de necazuri ceea ce odinioară fusese existența ei sigură și ordonată.

- Notițele tale, le-ai lăsat pe scaunul de pe coridor, îi șopti Ben în timp ce se așeza lângă ea.

- O, Doamne! Mersi.

În timp ce-l asculta pe avocatul autorităților locale, își spuse că ar fi trebuit să fie mai precaută. „Am fost atât de agitată la ideea de a împărți o casă cu Mac, încât nici nu m-am gândit la posibilitatea ca lucrurile să devină chiar mai complicate de-atât.“

– Doamnă Macauley, aveți ceva de adăugat? întrebă judecătorul.

Natasha nu era stăpână pe situație. Simțea cum îi dispărea concentrarea.

– Nu, onorată instanță. Asta e totul.

– Credeam c-o să aduci în discuție raportul psihiatrului, șopti Ben.

La naiba. Natasha se ridică iute în picioare.

– De fapt, vă rog să mă scuzați, onorată instanță. Mai e un lucru pe care aș dori să-l aduc în atenția dumneavoastră.

Natasha ajunse acasă și îl găsi pe Mac așezat la masa din bucătărie. Își aruncă servieta lângă frigider și-și scoase fularul.

– Încă nimic? îl întrebă ea.

– Nimic de când ai plecat tu de la serviciu.

– Se întunecă deja. Cât crezi că ar trebui să mai așteptăm până să sunăm pe cineva?

Atunci când vorbise prima oară la telefon cu Mac, Natasha simțise cum i se strânsese stomacul de nervi, iar strânsoarea aceea crescuse în intensitate de-a lungul zilei, ajungând să fie acum o încheștare puternică și dureroasă. Reluase de nenumărate ori, în gând, conversația cu asistenta socială. Autoritățile aveau să creadă că ea și Mac erau proști sau, mai rău, neglijenți. Nu li se ceruse în mod special decât se asigure că Sarah mergea într-adevăr la școală. Cei care se ocupau de cazul fetei aveau să vorbească. Puteau pune sub semnul întrebării capacitatea profesională a Natashei. Iar dincolo de toate grijile astea, ei îi răsuna în minte acel glas înfricoșător, pe care încerca să-l reducă la tăcere cu idei raționale, practic, sau sunându-l din nou pe Mac. Glasul acela interior al Natashei spunea: „Dacă, de data asta, chiar s-a întâmplat ceva? Nu știu ce să fac. Părinții adevărați au ani de zile în care să se obișnuiască cu nivelul ăsta de stres“.

– Îți mai dăm o oră, ceea ce înseamnă să așteptăm să se facă ora șase. Atunci putem să socotim că i-am dat destule șanse, spuse Mac.

Natasha se așeză în fața lui și acceptă paharul de vin pe care i-l turnase. Mac nu mai zâmbea. Aerul relaxat de mai devreme pierise, înlocuit de tăcere și de încordare.

– Ai reușit să ajungi în cel de al doilea loc în care aveai treabă? îl întrebă ea.

Mac clătină din cap în semn că nu.

– M-am gândit să merg la poarta școlii după ce s-a sunat de ieșire. Doar în caz că Sarah ar fi apărut, spuse el oftând și luând o gură de vin. În plus, nu mă puteam concentra. E în regulă, m-au lăsat să mut programarea pe mâine.

Ochii li se întâlneau. *Asta, dacă Sarah avea să se întoarcă până a doua zi.*

– Am fost complet inutilă în sala de judecată. Nu m-am putut concentra deloc. M-

am surprins pe mine însămi, spuse ea.

- Nu e stilul tău.

- Nu, fu ea de acord.

Pierduse cazul. Expresia lui Ben în timp ce păraseau Înalta Curte îi arătase limpede că fusese vina ei.

- Așa-s copiii, nu? zise Mac fără pic de veselie.

Auzind soneria, tresăriră amândoi.

- Mă duc eu, spuse el ridicându-se de la masă.

Natasha rămase pe scaun și-și sorbi vinul, ascultând cum deschidea Mac ușa de la intrare. Mormăi ceva ce ea nu putu auzi, apoi i se auziră pașii străbătând holul în direcția bucătăriei. În spatele lui venea Sarah, cu fața pe jumătate ascunsă de fular și cu hainele încă emanând aerul rece al serii.

- Bun venit înapoi! Nu ne-am putut da seama dacă nu cumva te-ai cazat la un alt hotel, spuse Mac întorcându-se spre ea.

Ochii ei, abia vizibili, se plimbară de la Mac la Natasha, de parcă ar fi încercat să înțeleagă cât de tare o dăduse în bară.

- Vrei să ne zici pe unde ai umblat?

Vocea lui Mac era relaxată, dar Natasha îi ghicea enervarea. Sarah își trase fularul puțin mai în jos.

- Am ieșit cu un prieten.

- Nu mă refeream la seara asta, ci la întreaga zi. La intervalul de timp în care ar fi trebuit să fii la școală, spuse Mac.

Sarah lovi ceva invizibil de pe jos.

- Nu m-am simțit bine.

- Deci...

- Deci m-am dus la o plimbare. Ca să-mi limpezesc mintea.

Natasha nu mai putu suporta.

- Timp de nouă ore? Te-ai plimbat nouă ore ca să-ți limpezești mintea? Înțelegi, măcar puțin, câte probleme ne-ai făcut?

- Natasha...

- Nu! strigă ea fără să țină seama de avertizarea lui Mac. Azi am pierdut un caz pentru că-mi făceam griji pentru tine, Sarah. Școala ne-a bombardat cu telefoane din oră în oră. Mac a trebuit să renunțe la o ședință foto importantă. Poți, măcar, să ne spui unde ai fost.

Fularul se întoarse la poziția lui inițială. Sarah rămase cu privirea ațintită în podea.

- Ești responsabilitatea noastră cât timp stai aici, Sarah. Asta înseamnă că suntem răspunzători pentru tine în fața legii. Trebuie să ne asigurăm că mergi la școală și că te întorci acasă. E o chestie care ne e impusă prin lege. Înțelegi?

Sarah dădu din cap în semn că da.

- Deci unde ai fost?

Urmă o pauză lungă și tensionată. În cele din urmă, Sarah ridică din umeri.

– Vrei să ajungi în plasament securizat? Pentru că e a patra oară în zece zile când dispari. Dacă mai faci asta o dată, iar școala o anunță pe asistenta ta socială înainte să ne anunțe pe noi, o să ajungi în plasament securizat. Știi ce înseamnă asta? o întrebă Natasha pe Sarah, apoi continuă, pe un ton mai ridicat: Înseamnă că n-o să mai poți să pleci nicăieri.

– Tash...

– N-o să mai țină de noi, Mac. Cei de la Protecția Copilului o să decidă pur și simplu că nu suntem în stare să avem grijă de ea. Iar dacă o să considere că există riscul ca Sarah să dispară, o să ceară inițierea unei proceduri legale ca să fie trimisă în plasament securizat.

Ochii fetei se măriră deasupra fularului.

– Asta vrei? o întrebă Natasha.

Sarah clătină din cap în semn că nu.

– Haideți să ne calmăm! Sarah, vrem doar să respectăm regulile. Trebuie să știm unde ești, îi spuse Mac.

– Am paisprezece ani.

Glasul fetei era slab, dar sfidător.

– Și ești în grija noastră. Tu ai cerut să vii aici, Sarah. Un minimum pe care poți să-l faci e să joci după regulile noastre, spuse Natasha.

– Îmi pare rău, zise Sarah.

Natasha se gândi că fata nu arăta ca și cum i-ar fi părut rău.

– Măine, Mac o să te ducă la școală înainte să se facă prezența și o să i te predea profesoarei. Atunci când ieși de la ore, unul dintre noi o să te aștepte la poarta școlii. Asta, până când ne demonstrezi că putem să fim siguri că ești în locul în care ne spui că ești.

Mac se ridică, merse la dulap și scoase o pungă de paste uscate.

– Bine, o lăsăm așa și avem încredere că n-o să se întâmple din nou. Sarah, dezbracă-ți jacheta și așază-te! Trebuie să-ți fie foame. O să fac ceva de mâncare.

Dar Sarah se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie. O auziră urcând scările cu pas greoi și închizând apăsat ușa dormitorului ei. Se așternu tăcerea.

– Asta a mers bine, spuse Natasha.

Mac oftă.

– Dă-i o șansă. Trece printr-o perioadă grea.

Natasha bău o gură de vin, răsuflă prelung, apoi se uită la el.

– Înseamnă că e momentul potrivit să-ți spun că au început să-mi dispară bani din borcanul pe care-l țin în camera mea?

Nu era sigură c-o auzise.

– Destul de mulți bani, reluă ea. Am observat doar pentru că nivelul stratului de monede a coborât. Și-mi amintesc că am pus acolo patru monede de o liră alaltăieri-seară. Ieri nu mai erau acolo.

Mac continuă să toarne paste în cupa cântarului de bucătărie.

– O, nu..., spuse ea.

– N-am vrut să-ți spun nimic. Dar alaltăieri-seară am scos cinci lire din buzunarul blugilor și le-am lăsat pe măsuța de cafea. Mi-am spus c-o să-i iau de dimineață, însă azi n-am mai găsit banii acolo, spuse el.

Merse la ușă și o închise binișor.

– Crezi că fură banii ca să-și cumpere droguri? o întrebă pe Natasha.

– Nu știu. Nu mi-a dat niciodată impresia că s-ar droga.

– Nu... nici mie...

– Sunt sigură că nu dă banii ăștia nici pe haine, spuse ea.

Iată un lucru care-i plăcuse foarte mult Natashei. Sarah părea neinteresată de modă sau de reviste despre celebrități. Nu-și petrecea niciodată mai mult de zece minute în baie de dimineață.

– N-are telefon, din câte știu. Și nu miroase a țigări.

– Ceva se petrece cu ea.

Natasha se uită la paharul ei de vin.

– Mac, trebuie să-ți spun ceva. Atunci când am întâlnit-o pentru prima oară, era reținută pentru că furase dintr-un magazin, spuse ea.

Mac se opri.

– Luase doar o cutie cu crochete de pește. Am întâlnit-o în magazin. A jurat că voia să le plătească.

„Am fost fraierită din nou. Credeam că fac o faptă bună. Sunt o liberală proastă, vinovată, din clasa de mijloc. Chestia asta e mult prea complicată pentru mine.“

– Îmi pare rău, spuse ea, ar fi trebuit să-ți spun.

Mac clătină din cap. Natasha își dădu seama, recunoscătoare, că Mac n-avea să facă un capăt de țară din povestea cu magazinul.

– Crezi... că trebuie să..., spuse ea ezitând.

Mac o întrerupse.

– Nu pot s-o fac mâine. Dar dă-mi o zi sau două și o s-o urmăresc. Ca să văd ce face. O să ne dăm noi seama ce se întâmplă, spuse el în timp ce turna, în sfârșit, pastele în apa clocotită.

Capitolul 10

„Câtă inteligență și ce îndemânare! Cu câtă mândrie se manifestă – o bucurie de privit și, totodată, o spaimă.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Timp de două zile, Sarah se purtă ca un copil-model. Clocotind de nemulțumire, îl lăsă pe Mac s-o conducă până la sala de clasă, iar apoi așteptă la porțile școlii, lovindu-și pantofii unul de altul, ca el să vină s-o ia. Dar cea mai simpatică trăsătură a adolescenților, se gândi Mac, era faptul că se credeau mai deștepți decât oricine altcineva. Iar Sarah nu făcea excepție.

În cea de a treia zi, Mac o aduse până la poarta școlii, dar îi spuse că n-avea timp s-o conducă până în clasă. O rugă să intre de una singură. Văzu sclipirea subită din ochii ei, suprimată rapid, apoi îi făcu cu mâna, acceleră ca și cum ar fi fost grăbit și conduse de-a lungul străzii. Opri lângă niște garaje, numără până la douăzeci și se întoarse, încet, pe strada mare, trecând pe lângă școală. Elevii se buluceau, încă, pe poartă, cu ghiozdanele aruncate peste umăr, strigându-se unii pe alții sau adunați în grupulețe în jurul telefoanelor mobile. Și, desigur, iat-o și pe Sarah îndreptându-se în direcția opusă, către stația de autobuz, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând.

Mac se rugă în gând ca Sarah să nu se întoarcă, dar fata deja mergea, plină de hotărâre, către destinația ei. „La naiba, Sarah!“ îi spuse el în gând. „De ce ești atât de hotărâtă să-ți sabotezi propriul viitor?“ Privind-o cum sărise într-un autobuz, Mac își întipări în minte numărul și destinația. Nu mergea în direcția spitalului, observă el. Asistenta socială o dusesse să-și viziteze bunicul cu o săptămână în urmă și pomenise de adresa spitalului. Mac promisese s-o ducă pe Sarah acolo în următorul weekend, așa că-și notase adresa. Deci unde mergea Sarah?

Rămase în mașină, în spatele autobuzului. N-o mai putea vedea, dar era sigur că avea s-o reperateze la coborâre. Lăsă două mașini să i se bage în față pentru ca el să nu bată la ochi, dar oricum traficul orei de vârf făcea ca autobuzul și mașinile din coloană să meargă lent.

„Doamne, fă să se ducă la o întâlnire cu vreun băiat“, se rugă Mac în timp ce căuta un post de radio. Dacă motivul disparițiilor lui Sarah era un băiat, el și Natasha îl

puteau invita acasă, puteau vorbi cu amândoi. Cu un băiat se puteau descurca. Îl puteau integra în ritmul vieții fetei. „Dar nu droguri. Dă, Doamne, să nu fie vorba de droguri!“

Mașina se târî de-a lungul Londrei, către City, timp de douăzeci de minute. Niște dube albe îl claxonară agresiv pe Mac pentru că nu mergea mai repede. Femei cu alură inteligentă, de la care ar fi avut ceva pretenții, făcură gesturi vulgare către el. Atunci când situația ajunse la limită, Mac opri pentru câteva clipe și-i lăsă pe ceilalți să treacă, întrebându-se câte amenzi avea să primească pentru că intra mereu pe banda autobuzului. Acum ajunsesse atât de departe încât nu-și putea permite s-o piardă pe Sarah din ochi. Începuse să plouă atunci când Mac intră în Square Mile, iar el se chinui să reperateze uniforma închisă la culoare a lui Sarah printre oamenii grăbiți, cu umbrele în mâini, care urcau și coborau în și din autobuz la fiecare stație. Aici, unde trecătorii deveneau tot mai numeroși, lui Mac îi era din ce în ce mai greu s-o vadă pe fată. Se întrebă de mai multe ori dacă o pierduse deja, dacă nu cumva fugea după cai verzi pe pereți, dar rămase pe poziții.

În cele din urmă, ajuns într-o zonă în care turnurile de sticlă ale cartierului financiar începeau să fie înlocuite de clădiri mai modeste, cele mai numeroase fiind blocurile de locuințe, Mac o văzu pe Sarah. Fata coborî din autobuz, îi dădu ocol și sări pe insula din mijlocul străzii. Mac își ținu respirația, știind că Sarah l-ar fi putut vedea dacă s-ar fi uitat în dreapta. Dar atenția ei era concentrată pe traficul care mergea în direcția opusă. Își luă mâna de pe balustradă și traversă. Înainte ca Mac să realizeze că, dat fiind sensul lui de mers, el nu se mai putea îndrepta decât într-o direcție greșită, Sarah se și strecurase pe o stradă lăturalnică.

– La naiba! spuse Mac cu voce tare. *La naiba, la naiba, la naiba!*

Smucind mașina, trecu pe lângă autobuz, ridicându-și mâna în semn de scuză atunci când vehiculul din spatele lui se opri brusc. Apoi, deși lumina semaforului era galbenă, țâșni peste zebra. O femeie îi trase o lovitură în capotă, ca semn de protest.

– *Scuze, scuze, scuze*, mormăi el conducând cât de repede putea către sensul giratoriu. Îl înconjură în goană și se întoarse pe celălalt sens de mers al străzii principale, uitându-se după Sarah. Conduse până când văzu străduța pe care dispăruse ea, apoi realiză, în timp ce semnaliza, că era o stradă cu sens unic. Sensul greșit.

Mac ezită preț de o clipă. Apoi accelerează și intră pe stradă, rugându-se în gând să ajungă pe strada următoare înainte să vină cineva din sensul opus.

– Știu... știu...! strigă el către un moped care se îndrepta repede spre el.

De sub cască, șoferul îi strigă niște înjurături. Apoi, odată ajuns în intersecție, Mac nu mai văzu nimic. Acolo nu se aflau nici mașini și nici oameni, ci doar un șir de clădiri victoriene de culoarea plumbului, intrarea unei parcuri și un bloc de locuințe. La stânga se vedeau strada principală, o cafenea și un restaurant indian ascuns în parte de un autobuz. Viră la dreapta fără să stea pe gânduri. Merse încet de-a lungul străzii pietruite și se uită la fiecare stradă pe lângă care trecea, căutând cu privirea o

fată îmbrăcată în uniformă de școală. Nimic. Era ca și cum Sarah ar fi dispărut de pe fața pământului.

Mac căută un loc de parcare și opri motorul. Rămase acolo pentru un moment, blestemându-se. Blestemând-o pe ea. „Ce naiba fac? Urmăresc prin Londra o fată pe care abia o cunosc. De ce?” Oricum, în câteva săptămâni ea avea să plece. Dacă voia să-și distrugă viața din cauza unor iubiți de doi bani sau din cauza drogurilor, de ce era asta problema lui? Bunicul ei avea să se vindece și s-o pună la punct, iar apoi aveau să-și vadă cu toții de viețile lor.

Îi sună telefonul. Se aplecă în fața locului pasagerului, descoperind că manevrele lui furibunde îi aruncaseră pe jos lucrurile din buzunare. Trecură câteva minute până să-și găsească telefonul.

- Mac?

Era Maria.

- Bună, o salută el.

- Nu-mi spune, voiai să mă suni, dar ești blocat sub cine știe ce piesă masivă de mobilă.

Vocea ei era îndurerată. Mac n-o luă personal – Maria folosea acel ton și dacă nu-i plăcea culoarea pe care o avea ceaiul ei.

- Trebuia să mă suni ca să ieșim la masă.

- O, Doamne! Îmi pare rău, scumpo! Sunt în mijlocul unei chestii. N-o să pot veni, spuse el.

- E legat de munca ta?

- Nu chiar.

Mac se lăsă pe spate și-și trecu mâinile prin păr.

- E vorba din nou de fosta ta femeie. Faceți dragoste sălbatică și pasională toată noaptea, așa că nu mai ai energie pentru mine, zise Maria începând să râdă.

- N-are legătură cu Natasha.

- În Polonia, „Natasha“ e denumirea folosită cel mai des atunci când te referi la o prostituată. Știai?

- O să-i spun. Sunt sigur c-o să se bucure să audă asta.

Maria strigă către cineva, apoi își reluu convorbirea cu Mac.

- Sunt foarte tristă pentru tine. N-o să mă vezi două săptămâni.

- Nu?

Oare Sarah era fata de la capătul străzii aceleia înguste? Mac se uită prin parbriz, dar fata se întoarse, iar el văzu că împingea un cărucior.

- Am primit o slujbă importantă în Caraibe. Ți-am spus.

- Mi-ai spus.

- Pentru varianta spaniolă a revistei *Elle*. Ghici cine e fotograficul?

- Maria, știi că nu-i pot deosebi între ei pe fotografiile care lucrează pentru revistele de modă.

- Sevi. Toată lumea îl știe pe Sevi.

Mac se gândi că trebuia s-o sune pe Natasha și să-i spună c-o pierduse pe fată. Apoi aveau să se hotărască dacă s-o sune sau nu pe asistenta socială.

– Sevi a făcut coperta pentru ediția de luna asta a lui *Marie Claire*.

Poate că era mai bine, se gândi Mac din nou, să sune la școală și să le spună celor de acolo că Sarah avusese o urgență. Iar apoi s-o oblige să-i spună unde fusese.

– *Marie Claire*, repetă Maria apăsător.

– Am uitat să-mi cumpăr exemplarul luna asta.

– Ești un tip jalnic. Faci mereu glume proaste.

– Maria, scumpo, sunt silit să închid. Trebuie să sun pe cineva, spuse el.

– Nu cumva devii homosexual?

– Nu astăzi, nu, dar o să mă mai gândesc.

– Sora mea s-a căsătorit cu un homosexual. Ți-am spus asta?

Mac încetase s-o mai asculte. Un cal mare, murg, ieșea de după niște porți de plasă de sârmă aflate în susul străzii. Calul tresări ușor la vederea unei pubele de gunoi, apoi sări într-o parte în timp ce cobora pe stradă înspre locul în care se afla Mac, cu copitele țcănind pe pavajul de piatră. Calul se apropie, iar Mac își miji ochii; interiorul mașinii se umplu de aburi, dar Mac nu avu nici o îndoială în privința identității călăreței. Era încremenit de uimire.

– Maria, trebuie să închid. Sună-mă de oriunde te-ai afla, și stabilim noi cum să ne întâlnim.

Își vârî telefonul în buzunar, iar apoi, după ce calul se depărtă de mașină cale de câțiva metri buni, Mac deschise ușa și ieși. Părul lui Sarah era prins într-o coadă, silueta ei subțire se înălța cu grație de pe spinarea animalului uriaș, iar puloverul de la uniforma școlară i se vedea în întregime. Calul sări din nou într-o parte, dar Sarah nu păru să se miște. Mac o văzu întinzându-se și mângâind gâtul calului, ca și cum l-ar fi liniștit.

Mac închise ușa mașinii și se duse repede la portbagaj, de unde, fără să-și ia ochii de la fată, își scoase aparatul Leica. Încuie portiera și începu să meargă după ea, privind cum stătea, calmă, pe cal. Nici nu părea să observe gălăgia și haosul orașului din jurul ei. După ce calul și călăreța cotiră, Mac văzu că se îndreptau spre parc.

El se gândi un moment, iar apoi își luă telefonul și apelă numărul. Se strecură într-un gang ca să nu-i răsunе vocea de-a lungul străzii.

– Secretariatul școlii? Bună ziua... Da. Sunt tutorele lui Sarah Lachapelle. Am sunat ca să vă spun că Sarah are o programare la medic în dimineața asta și n-o să vină la școală. Da, îmi cer scuze... Știu că ar fi trebuit să sun mai devreme...

Până să se îmbolnăvească Papa, Boo ajunsese aproape de jumătatea antrenamentului necesar petru echitație, care pornise de la zero. Papa începuse prin a-l ține de frâu și a merge în spatele lui, învățându-l să deosebească diferitele presiuni ale mâinii omului sau ale frâului, să-și perfecționeze echilibrul, să-și strângă mai tare sub el picioarele din spate, să se încline spre stânga sau spre

dreapta. Sarah îi stătea lui Boo lângă cap sau lângă umăr, subliniind cu glas blând comenzile lui Papa, uneori cu un tremur slab al biciului folosit pentru antrenament. Astfel, îi explicase Papa lui Sarah, Boo putea învăța fără să trebuiască să facă față și lipsei ei de echilibru. Papa o spunea mereu de parcă Sarah ar fi fost un factor de risc, de parcă prezența ei i-ar fi făcut lui Boo viața mai grea. Fata încetase cu mult timp în urmă să ia personal asemenea afirmații.

Pe vremuri, Papa avusese un cal pe nume Gerontius, care vreme de trei ani fusese antrenat doar cu frâul, fără călăreț. Acea metodă nu era un înlocuitor al antrenamentului, îi spunea Papa lui Sarah. Era fundamentul antrenamentului. Toate salturile, toate *sauts d'école* porneau de la acel fundament.

Foarte bine și frumos, se gândi Sarah acum, dar ea trebuia să călărească. Stătu nemișcată, lăsându-l pe Boo să se întindă puțin, certându-l atunci când se speria de felinare, de jaloane de trafic sau de capace de canal, obstacole care nici nu l-ar fi făcut să clipească cu șase săptămâni în urmă. Sarah fusese obligată să rămână departe de el timp de două zile, timp în care Boo fusese hrănit și adăpat, dar nu pășise în afara grajdului. Asta însemna curată tortură pentru un cal inteligent și în formă, iar Sarah știa că ea avea să plătească într-un fel sau altul.

Începuse să plouă mai tare, iar fata își ridică un braț, cerând mașinilor să se oprească în timp ce ei doi treceau strada. Boo văzuse iarba, iar Sarah simți cum energia lui creștea sub ea. Ploaia avea să golească parcul, așa că Sarah putea să lucreze fără întrerupere. După ce Boo fusese închis atât timp, copitele lui aveau să reacționeze la suprafața moale a ierbii ca și cum ar fi fost electrocutate.

„Ascultă-mă“, îi spunea ea prin felul în care ședea, prin picioare, prin mâini. Dar îi dădea un sentiment incredibil să știe că o asemenea putere abia aștepta să fie dezlănțuită.

„Levada“, îi șopti o voce lăuntrică.

Papa îi spusese că n-avea voie s-o încerce, că era o figură prea ambițioasă. Levada îi cerea calului să-și mute greutatea pe picioarele din spate, ținându-le la un unghi de treizeci și cinci de grade. Era un test al puterii și al echilibrului, o tranziție către provocările mai mari ale dresajului clasic.

Dar Papa o făcuse. Și ea o făcuse, de la început până la sfârșit. Știa că Boo era în stare s-o facă.

Sarah inspiră aerul umed și-și șterse apa de pe față. Îl plimbă pe Boo în cercuri mici, oprindu-se și apoi înaintând, forțându-l să se concentreze la ceea ce-i transmitea ea, creând o arenă imaginară între pubelele de gunoi, borne și marginea lungă a locului de joacă pentru copii. După ce fu sigură că Boo se încălzise, porni la galop, trăgând mai întâi de frâul din dreapta, apoi de cel din stânga, încercând să audă în minte instrucțiunile bunicului: stai adânc în șa, mâinile nemișcate, picioarele mai în spate, mai mult contact pe frâul exterior. Iar după câteva minute era pierdută, transportată departe de frustrările nesfârșite ale vieții după regulile altcuiva, de grija datoriilor, de imaginea lui Papa arătând frustrat și nefericit într-un

pat care mirosea a pin artificial și a bătrânețe. Acum erau doar ea și Boo, concentrați pe pașii lor, muncind până când din trupuri le ieșeau aburi, sub picăturile mărunte ale ploii. Îl puse să meargă din nou și relaxă frâiele, lăsându-l să se întindă. Boo nu se mai speria de gălăgia străzii sau de autobuzele cu etaj: munca intensă îl relaxase, îl echilibrase. Papa ar fi fost mândru de el, se gândi Sarah în timp ce-și trecea mâna peste gâtul lui umed.

Levada. Ar fi fost chiar atât de greșit să-l testeze puțin pe Boo? Ar fi aflat Papa vreodată? Sarah trase aer adânc în piept și strânse frâiele din nou, făcându-l pe Boo să meargă într-un trap lent, pe care-l domoli treptat până ce calul ajunsese în *piaffe*, tropăind ritmic pe loc. Sarah își îndreptă spatele și încercă să-și amintească instrucțiunile lui Papa. Trebuia ca picioarele din spate să ajungă sub centrul de greutate al calului, cu jaretele cât mai aproape de sol. Sarah se lăsă puțin pe spate și îl încurajă cu picioarele, spunându-i că energia lui trebuia direcționată, trăgându-l înapoi cu o ușoară presiune a frâielor. Plescăi din limbă și îi dădu câteva comenzi, iar Boo se încordă, ascultând-o cu urechile ciulite. N-o putea face, își dădu seama Sarah. Calul avea nevoie de o a doua persoană, de cineva care să-i explice totul de la început până la sfârșit. Apoi simți cum partea lui din spate se înclina sub ea. Pentru o clipă, fata intră un pic în panică, crezând că amândoi aveau să-și piardă echilibrul, dar trunchiul lui se ridică dintr-odată în fața ei, iar Sarah se aplecă în față ca să-l ajute. Îl simțea cum tremura în timp ce încerca să-și mențină echilibrul. Stătură așa, sfidând gravitația, cu Sarah uitându-se la parc din noul ei unghi, de la înălțime.

Apoi Boo coborî. Luată prin surprindere, Sarah căzu peste gâtul lui, iar Boo țâșni înaintea, smucindu-se de încântare o dată, de două ori. Sarah se strădui să se țină în șa.

Fata se ridică în șezut și râse. Simți cum încântarea creștea în ea și bătu calul pe gât, lăudându-l, încercând să-i transmită simțul propriei lui măreții.

– Ce cal deștept! spuse ea din nou.

Se uită cum îi tresăriră urechile la auzul laudelor.

– Impresionant, spuse o voce din spatele ei.

Sarah se întoarse în șa. I se puse o gheară în stomac. Jacheta lui Mac era întunecată de umezeală.

– Pot? o întrebă Mac.

Înaintă și-i mângâie gâtul lui Boo.

– E fierbinte, observă el.

Își trase mâna înapoi și-și frecă vârfurile degetelor unele de altele. Sarah nu putea vorbi. Gândurile îi pieriseră și fu cuprinsă de o frică îngrozitoare.

– Ai terminat? Să ne întoarcem?

Mac făcu un semn către Sparepenny Lane. Sarah dădu din cap în semn de aprobare, iar degetele i se strânsură pe frâie. Mintea îi lucra febril. Putea să plece. Putea să-l facă pe Boo să meargă mai departe, iar ei doi puteau zbura de-a lungul

parcului, către mlaștini. Putea să străbată kilometri întregi înainte ca Mac s-o prindă. Dar n-avea nici o cale de scăpare. N-avea unde să se ducă.

Sarah se întoarse încet spre curte. Boo își înclina gâtul, obosit de munca grea, iar însăși călăreața lui de-abia se mai ținea dreaptă. Ea cercetă spatele lui Mac în timp ce mergeau, neputând descifra nimic din atitudinea lui. Se opriră în fața porților. Cowboy John ieși din magazie și le deschise.

- Ai făcut un duș, fată de la circ? Ești udă leoarcă.

John îl mângâie pe Boo atunci când acesta trecu pe lângă el, iar apoi îl observă pe Mac, care se afla lângă Sarah.

- Te pot ajuta, tinere? Te interesează niște ouă? Fructe? Am primit azi niște avocado tare buni. Pot să-ți dau o tavă întreagă pentru doar trei lire.

Mac se zgâia la Cowboy John de parcă nu mai văzuse niciodată pe cineva ca el. Poate că era atât de mirat fiindcă John purta cea mai uzată pălărie de cowboy pe care o avea, o eșarfă roșie și jacheta fosforescentă pe care unul dintre muncitorii care reparaseră strada o lăsase acolo cu un an în urmă. Dar probabil că uimirea lui Mac se datora mai ales jointului uriaș care se ivea dintre dinții îngălbeniți ai lui John.

- Avocado? Sună bine, spuse Mac după ce-și reveni.

- Mai mult decât bine, omule. Sunt cât se poate de copti. Dacă ar fi mai copti de atât, ar plesni și s-ar transforma singuri în guacamole. Vrei să îi atingi? Jur pe ce am mai sfânt că asta e cea mai bună ofertă pe care o s-o primești azi.

John chicoti răgușit. Mac intră pe poartă după Sarah.

- Condu-mă! spuse el.

Sarah își duse calul în grajd. Îi scoase șaua și căpăstrul, le șterse de apă și le așeză cu grijă în depozit, apoi începu să facă un pic de curățenie. Îl putea vedea, în capătul celălalt al curții, pe Cowboy John arătându-i lui Mac fructe și legume. Mac dădea din cap. Se tot uita primprejur, ca și cum ar fi încercat să-și întipărească totul în minte. Părea să pună întrebări. Sarah îl văzu pe John arătând spre diverși cai, spre găini și spre biroul lui. Pe Mac părea să-l intereseze totul. În cele din urmă, pe când ea îi umplea cu apă găleata lui Boo, John și Mac se îndreptară spre grajd, mergând pe sub arcade. Ploua chiar mai tare acum. Fire de apă se prelingeau pe pantă, curgând printre pietre.

- Ai terminat, fată de la circ?

Sarah dădu din cap în semn că da, ținându-se aproape de cal.

- Nu te-am văzut de două zile. Ți-a fost greu să ajungi? De dimineață, bătrânul Boo iarăși a vrut să scape din grajd.

Sarah se uită la Mac, apoi își plecă privirea.

- Cam așa ceva, răspunse ea.

- Ți-ai văzut bunicul?

Sarah clătină din cap. Se gândi cu groază că mai avea puțin până să înceapă să plângă.

- Mergem la el acum, spuse Mac.

Capul lui Sarah se ridică la iuțeală.

– Vrei să mergem? îl întrebă ea pe Mac.

– O cunoști pe fata asta?

Cowboy John făcu, teatral, un pas în spate, apoi arătă spre cutia de carton plină cu fructe pe care Mac o ținea în mâini.

– O cunoști pe Sarah? Omule, de ce n-ai zis nimic? Nu ți-aș fi vândut niciodată mizeria aia dacă știam că ești prieten cu *Sarah*.

Mac ridică dintr-o sprânceană.

– Nu pot să-ți vând așa ceva. Haide înapoi în biroul meu și-ți dau marfă bună. Pe astea le țin afară pentru trecători. Sarah, salută-ți bunicul din partea mea. Spune-i că trec pe la el sâmbătă. Dă-i bananele astea, spuse John.

Îi aruncă fetei un ciorchine de banane. În timp ce Mac îl urma pe John în birou, Sarah observă că pe buze îi juca un zâmbet.

Hainele ei erau încă ude atunci când se urcă în mașină. Mac primise o amendă pe care o dezlipea de parbriz. Tocmai se apleca să arunce amenda în compartimentul pentru mănuși, când observă că Sarah tremura.

– Ai nevoie de haine uscate? E un pulover în spate, pune-l peste uniformă, spuse el.

Sarah făcu ceea ce i se ceruse. Mac intră pe strada principală și începu să conducă, frământându-și mintea ca să găsească ceva de spus. Atunci când ajunseră la semafor, spuse:

– Deci asta era. Absențele. Disparițiile.

Nu pomeni nimic despre bani. Sarah dădu din cap abia perceptibil. Mac semnaliză și viră la stânga.

– Ei bine... cu siguranță ești plină de surprize.

Mac se liniștise. Sarah era doar un copil care avea un ponei. Un ponei mai mare.

– Ce făceai acolo? Ce era toată treaba aia cu acrobațiile în aer?

Sarah mormăi ceva ce el nu putu să audă.

– *Levada*, repetă ea mai tare.

– Care e ce?

– O mișcare din *haute école*. E ca dresajul.

– Dresaj? Asta e chestia aia care-i face pe cai să se plimbe roată?

Sarah zâmbi fără să vrea.

– Așa ceva, da.

– Calul e al tău?

– Al meu și al lui Papa.

– E destul de deștept. Nu știi nimic despre cai, dar al tău arată trăsnet. De unde ai făcut rost de un cal ca ăsta?

Sarah îl studie preț de o clipă, ca și cum ar fi calculat câte informații putea să-i dea.

– Papa l-a cumpărat din Franța. E un Selle Français. Folosesc cai din ăștia la academia de echitație din Franța, la care a fost Papa.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Papa știe totul despre călărie.
- Totul... Faci asta de mult? murmură Mac.
- Dintotdeauna, spuse ea.

Înota de-a dreptul în puloverul lui Mac. Își trăsesese mânecile peste mâini și-și ridicase genunchii pe sub el. Arăta ca un ghem de lână lipsit de apărare.

– Trebuia să mergem acolo. Să-i vedem. În Franța. Înainte să se îmbolnăvească Papa.

Mac avea în fața ochilor imaginea ei și a calului traversând strada printre autobuze și camioane, apoi o vedea pe Sarah adâncită în concentrare în timp ce urmele copitelor formau cercuri în iarbă. „Cu ce Dumnezeu ne-am trezit aici?” se întrebă el.

– Trebuia să fie un răsfăț, Pentru mine și Papa. O vacanță. N-am fost niciodată în altă țară, spuse ea.

Continuă, frământând mânecile puloverului:

- Nu voiam s-o pierd. Papa nu voia s-o piardă.
- Păi...

Mac se uită în oglinda retrovizoare.

– O grămadă de oameni își reprogramează vacanțele dacă cineva se îmbolnăvește. Sunt sigur că, dacă îi explici agentului de turism ce s-a întâmplat, o să te lase să mergi după ce bunicul tău se simte mai bine.

O văzu rozându-și unghiile.

– Îi putem suna mai târziu. Te ajut, dacă vrei.

Sarah zâmbi din nou, precaută. „De două ori într-o zi”, se gândi Mac. „Poate că, totuși, putem s-o ajutăm cu adevărat.” Se întinse și porni GPS-ul.

– Bun. La spital. Haide să dăm drumul la încălzire. Nu vrem să te vadă bunicul tău udă leoarcă, spuse el.

***

Mac știa la fel de puține despre medicină cât știa și despre cai, dar până și lui îi fu clar că domnul Lachapelle n-avea să meargă în vacanță – sau acasă – prea curând, indiferent de ceea ce voia Sarah să creadă. Bătrânul era pe jumătate întins și pe jumătate sprijinit de perne. Pielea lui avea culoarea specifică a oamenilor cu adevărat bolnavi. Nu se trezi atunci când ei intrară în salon. În cele din urmă, Sarah îi luă mâna, iar el deschise ochii. Mac rămase, nesigur, lângă ușă, simțindu-se ca un intrus.

– Papa, spuse Sarah cu blândețe.

Ochii bătrânului se ațintiră imediat la ea, un vâl ridicându-se de pe ei atunci când își dădu seama cine se afla în fața lui. Zâmbi strâmb.

– Iartă-mă că n-am putut să vin în ultimele două zile. Mi-a fost greu.

Bătrânul clătină din cap. Îi strânse ușor mâna lui Sarah, iar ea îi văzu privirea ațintindu-se asupra lui Mac.

– El e Mac. E unul dintre cei care au grijă de mine.

Mac se simți pus sub lupă. În ciuda fragilității bătrânului, ochii lui aveau ceva dur și scrutător, de parcă ar fi căutat indicii în înfățișarea lui Mac.

– E... foarte bun la suflut, Papa. Și el, și soția lui, spuse Sarah.

Mac văzu că fata se înroșise, ca și cum hotărârea cu care încerca să-l liniștească pe bătrân o făcuse prea vulnerabilă.

– Încântat de cunoștință, domnule Lachapelle! spuse Mac făcând un pas înainte și luând mâna bătrânului. *Enchanté*.

Încă un mic zâmbet se ivi pe fața bunicului, iar pe cea a nepoatei – unul mai larg.

– Nu mi-ai spus niciodată că știi franceză.

– Nu cred că bunicul tău ar fi de acord că știi franceză, spuse el.

Mac trase scaunul de pe cealaltă parte a patului. Sarah umblă la dulăpiorul bunicului ei, verificându-i cosmeticele și rearanjând fotografiile.

Mac, stânjenit din cauza tăcerii, vorbi din nou. Își dădea seama că vorbea puțin prea tare.

– V-am văzut nepoata călărind. E foarte talentată.

Ochii bătrânului alunecară din nou spre Sarah.

– Am ieșit la călărie de dimineață.

– Bine, spuse el cu un glas șoptit și care scârțâia precum o balama uzată.

Sarah zâmbi dintr-odată, iar zâmbetul acela îi transformă întreaga față.

– Bine, repetă ea ca și cum ar fi confirmat ceea ce spusese el.

– Bine, spuse bătrânul din nou.

Cei trei dădură din cap unul către altul, satisfăcuți. Mac presupuse că acel moment era un pas înainte în conversația lor.

– Boo a muncit din greu, Papa. Ploua și, deși știi că poate fi chiar răutăcios atunci când plouă, a reușit să se concentreze. N-a mușcat deloc din zăbală și m-a ascultat, chiar m-a ascultat.

Sarah călărea acum, cu spatele drept, cu mâinile în fața ei. Bătrânul o sorbea din ochi, ca și cum ar fi încercat să absoarbă fiecare detaliu.

– Ai fi fost mulțumit. Vorbesc serios.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nu știu nimic despre cai, domnule Lachapelle, dar atunci când l-am văzut ridicându-se pe picioarele din spate, mi s-a tăiat respirația, adăugă Mac.

Brusc, se lăsă tăcerea. Bătrânul se întoarse încet cu fața spre nepoata lui. Nu mai zâmbea. Mac se blocă.

– A fost... nemaipomenit...

Văzu că Sarah se înroșise din cap până-n picioare. Bătrânul nu-și luă ochii de la ea.

– *Levada*. Îmi pare rău, șopti ea, plină de vinovăție. Era atât de plin de energie și a trebuit să-i dau ceva nou ca să-i păstrez atenția. Avea nevoie de o provocare...

Cu cât fata se justifica mai mult, observă Mac, cu atât mai mult își clătina bătrânul capul, în semn de furie tăcută.

– *Gourmand*, spuse el. *Non gourmand*. Mic. Din nou.

Mac se chinui să înțeleagă ce spunea, până când realizează că vorbele acelea n-aveau nici un sens. Își amintea vag că pacienților care suferiseră un atac cerebral le venea foarte greu să-și exprime ideile în cuvinte.

– Cel. *Avant. Non. Cal. Cal.*

În mod evident frustrat, își strânse maxilarul și se uită în altă parte.

Mac era îngrozit. Sarah își rodea unghiile. Expresia bătrânului era plină de furie tăcută. Totul se întâmplase din vina lui, se gândi el. Încercă să se ecraneze, prefăcându-se complet detașat de acea scenă, dar apoi își ridică aparatul, care îi rămăsese atârnat de gât.

– Aăă... domnule Lachapelle? Am făcut câteva poze în timp ce Sarah lucra. Când mergea la trap și toate celelalte. Mă gândesc că poate vreți să le vedeți.

Se aplecă deasupra patului și căută printre imaginile digitale. Găsi, în sfârșit, una inofensivă și o mări. Sarah îi puse bunicului ei ochelarii. Bătrânul studie poza, părând cu totul absorbit pentru moment. Apoi se întoarse către Sarah și închise ochii de parcă s-ar fi concentrat intens.

– Gura, spuse el în cele din urmă.

Degetele îi tresăriră. Sarah se uită la fotografie.

– Da, căzu ea de acord, aici Boo se opunea. Dar a făcut asta doar la început, Papa. Din clipa în care am început să-i lucrez picioarele din spate, s-a relaxat.

Bătrânul dădu din cap, părând satisfăcut, iar Mac simți cum din piept îi ieșea un oftat de ușurare.

– Mai ai fotografii? De mai târziu? îl întrebă Sarah pe Mac.

El se uită printre poze, apoi îi dădu aparatul lui Sarah.

– De fapt, trebuie să dau niște telefoane. Vă las singuri. Poftim, Sarah, poți să navighezi printre poze așa. Mărește-le cu butonul ăsta ca să le puteți vedea mai bine. Ne întâlnim jos în jumătate de oră, spuse el.

Ridică mâna bătrânului.

– *Monsieur* Lachapelle, mă bucur că v-am cunoscut.

– „Căpitane“, toată lumea îi spune „Căpitanul“, spuse Sarah.

– Căpitane. Sper să ne mai vedem curând. Promit c-o să am grijă de nepoata dumneavoastră până când veniți acasă, spuse Mac.

„Dumnezeu știe când o să se întâmple asta“, se gândi el în timp ce părăsea salonul.

- Glumești.

- Ba deloc. Vrei să vezi?

Mac îi dădu Natashei pozele pe care le tipărise după ce ajunsese acasă. Natasha se întinse după poșetă, își scoase ochelarii și se uită prin ei. Mac observă că era prima dată când o vedea purtând ochelari.

- Nu era vorba de droguri, spuse el văzând că Natasha rămânea tăcută.

- Adevărat, zise ea încuviințând din cap.

Își scoase ochelarii și se uită la el.

- Dar un *cal*? Ce Dumnezeu ar trebui să facem cu un cal?

Îi dădu fotografiile înapoi lui Mac.

- Din câte îmi dau seama, nu trebuie să facem nimic. E calul ei, are grijă de el.

- Deci... în tot timpul ăsta a fost cu calul?

- N-am întrebat-o de bani, dar cred că e clar că pentru asta sunt.

- Cum ajunge un copil să aibă un cal?

- Îl ține sub arcadele unui pod de cale ferată, o lămuri Mac.

În minte încă i se învârtea un iureș de imagini ale curții lui Cowboy John.

- Se pare că are legătură cu bunicul ei. E un soi de maestru al cailor. Iar calul lui Sarah nu e vreun ponei Thelwell banal. Animalul ăla e ca scos dintr-o pictură a lui Stubbs. Are niște mușchi impresionanți. Sarah face toate... chestiile alea de dresaj cu el. Sărituri în aer.

- O, Doamne! se miră Natasha uitându-se în gol. Ce ne facem dacă are vreun accident de călărie?

- Din câte mi-am dat seama, era foarte stăpână pe situație.

- Dar nu știm nimic despre cai. Asistenta socială nu ne-a spus nimic.

- Asistenta socială nu știe. Sarah nu vrea să afle cei de la asistența socială. Crede că, dacă află, o să-i ia calul. Are dreptate?

Natasha ridică din umeri.

- N-am idee. Nu cred că există vreun precedent.

- Sarah m-a pus să promit că n-o să le spun nimic.

Natashei nu-i veni să creadă.

- Nu putem să promitem așa ceva.

- Ei bine, am făcut-o. Iar ea mi-a promis că n-o să mai chiulească de la școală. M-am gândit că am făcut un târg destul de bun.

O lăsase pe Sarah la școală la ora prânzului, după ce mâzgălise rapid un bilet pentru profesori. Fetei nu-i venise să creadă că Mac complota cu ea.

- Asta e singura dată, o avertizase el, dându-și seama că se purtase prea blând. O să vorbim despre asta când ajungi acasă, da?

Sarah se mulțumise să dea din cap în semn că era de acord. Nu-i mulțumise, își spusese Mac, iritat, în timp ce pornise mașina. Gândea deja ca un părinte. Cât de des nu-și auzise prietenii plângându-se din cauza așa-zisei nerecunoștințe a copiilor lor?

Natasha se așeză. Mormăise ceva în legătură cu un caz complicat, abuz domestic, de parcă Mac ar fi știut despre ce vorbea. Își dădu seama, puțin vinovat, că timp de ani întregi abia o ascultase atunci când îi vorbise despre munca ei.

– Ascultă, Tash, asta e o veste bună. Înseamnă că Sarah nu ia droguri. Și nici nu e încurcată cu vreun tip dubios. E doar o adolescentă obsedată de cai. Cred că ne putem descurca cu asta, spuse el.

– Faci ca totul să sune atât de simplu, îi zise Natasha pe un ton în care aproape că se simțea reproșul. Dar avem totuși o problemă, Mac. Nu se poate ocupa singură de cal. De-aceea tot chiulește de la școală. Mi-ai spus că bunicul ei făcea partea mai grea a muncii. Cine o să aibă grijă de cal atunci când ea o să-și vadă de teme? O s-o faci tu?

Mac râse cu jumătate de gură.

– Nu pot. Nu știu nimic despre cai.

– Iar eu, cu atât mai puțin. E cineva care poate s-o facă pentru ea?

Mac se gândi la bătrânul american cu țigările lui ciudate.

– Nu cred. Mda, sunt de acord cu tine. E dificil, spuse el.

Tăcură o vreme.

– Bine, spuse Natasha fără să-l privească în ochi. Am o idee.

Capitolul 11

„Obişnuieşte-l cu tot felul de privelişti şi cu tot felul de sunete. De fiecare dată când calul tânăr se sperie de așa ceva, trebuie învățat nu iritându-l, ci liniștindu-l, dându-i de înțeles că n-are motiv de teamă.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Probabil că ar fi trebuit să fie limpede de la început că ideea de a muta calul în Kent avea să fie un dezastru, se gândi Natasha mai târziu. Sarah se opuse cu îndârjire.

- Nu, trebuie să fie aici, sub supravegherea mea, spuse ea.
- O să fie în siguranță la Howe Farm. Doamna Carter e expertă în cai.
- Nu-l cunoaște. O să fie înconjurat de oameni care nu-l cunosc.
- Sunt sigură că doamna Carter știe mai multe despre cai chiar și decât știi tu.
- Dar nu-l cunoaște pe el.

Era ciudat, se gândi Natasha, că fata asta, care zile întregi abia dacă scosese un cuvânt, ridica acum vocea cu atâta insistență.

- Sarah, n-ai timp să le faci singură pe toate. Ai recunoscut și tu. Iar dacă vrei ca noi să ne ținem de promisiune și să nu informăm autoritățile, atunci înțelege că trebuie să găsim un alt mod de a avea grijă de el, acum că bunicul tău e în spital. La Howe Farm o să fie îngrijit în cursul săptămânii, iar în weekenduri mergem să-l vedem și poți să-ți petreci toată ziua cu el.

- Nu.

Sarah își încrucișă brațele și strânse din dinți.

- Nu-l las într-un loc necunoscut.

- Dar o să *cunoști* locul. Și e doar o soluție pe termen scurt. Oricum, ferma pare un loc mai bun decât grajdul în care trăiește el acum.

Sarah aproape că scuipă răspunsul:

- E fericit acolo unde e. Nu știi nimic despre el. E fericit pe Sparepenny Lane, spuse ea încruntându-se la Natasha.

Natasha răspunse, străduindu-se să nu ridice tonul:

- Dar, în situația de acum, n-ai cum să ai zilnic grijă de el, nu-i așa? Până când o să fim siguri că bunicul tău se poate întoarce acasă, n-avem cale de ieșire. Așa cum stau lucrurile, n-ai cum să te descurci.

- Nu te las să-l iei de lângă mine.
- Nu dramatiza, Sarah. Nimeni nu-l ia de lângă tine.
- Privește mutarea la fermă ca pe o vacanță pentru el, îi spuse Mac, care era întins pe canapea și mânca un măr, silind-o pe Natasha să-și reamintească mereu că asta era și casa lui. Își poate petrece toată ziua galopând pe câmpuri, sau făcând orice altceva fac caii. Nu-i mai bine decât să fie ținut sub arcadele unui pod de cale ferată, ce zici?

Cu instinctul ei de avocat, Natasha își dădu seama că Mac o prinsese în plasă pe fată. Pentru moment, Sarah păru să se înmoaie.

- Nu cred că a zburdat prea mult pe câmpuri la viața lui, nu-i așa?
Mac aruncă la gunoi cotorul de măr, care căzu cu un bufnet metalic.
- Câteodată îl leg cu o frânghie lungă și îl las să pască, spuse Sarah pe un ton defensiv.

- Dar nu e același lucru cu a avea libertatea să umble după bunul lui plac, nu?
- Totuși n-a călătorit niciodată cu camionul.
- Atunci, o să se învețe s-o facă.
- Iar el...
- De fapt, Sarah, oricât de mult aș urî să impun reguli, trebuie să-ți spun că, în cazul ăsta, decizia nu e a ta, spuse Natasha. N-ai timp să te ocupi de cal și să-ți vezi și de școală. Eu și Mac nu știm nimic despre cai, așa că nu te putem ajuta. Nu ne deranjează să plătim ca să stea la Howe Farm, iar după ce bunicul tău se pune din nou pe picioare, să plătim și ca să-l aducem înapoi. Atunci poți continua să faci ceea ce ai făcut și până acum. Iar pe mine vă rog să mă scuzați, trebuie să merg să lucrez, spuse Natasha cu fermitate.

Ieșind din încăpere, avu o ezitare. Văzuse că, dintr-odată, Mac păruse stânjenit atunci când ea îl pomenise pe bunicul lui Sarah, ca și cum ar fi știut ceva ce nu spunea. Simți privirea furioasă a lui Sarah mult după ce părăsise camera.

Călătoria fusese traumatizantă. Angajaseră o firmă din Newmarket, specializată în transportarea cailor, ca să-l mute într-o sâmbătă pe Boo. Mac îi povestise apoi Natashei că enormul camion se străduise să se strecoare pe Sparepenny Lane. Ajungând la curtea lui Cowboy John și văzând animalele din ea, șoferul nu fusese deloc impresionat.

- Era obișnuit cu grajdurile pentru caii de curse, care sunt foarte luxoase, o lămurise Mac pe Natasha.

- Nu mă miră, la câți bani cer, îi răspunsese ea.
Calul, deja speriat de cine știe ce schimbare microscopică din atmosferă, refuzase să intre în camion. Sarah se rugase de el, îl implorase, îi înjurase pe toți ceilalți atunci când încercaseră să se apropie. Se chinuise în repetate rânduri să-l conducă pe rampă și, de acolo, în interiorul confortabil. Dar Boo se oprise, se trăsese de lângă ea și, de frică, se ridicase pe picioarele din spate de mai multe ori, gonind micul grup

de trecători care-l priveau, și continuase să sară pe pavajul de piatră al străzii. Cu cât se prelungea scena aceea, povestise Mac, cu atât mai mulți oameni se adunau ca să se uite, iar calul era din ce în ce mai furios și mai asudat. Cu ochii albiți, Boo devenise aproape incontrollabil. Pe lângă cal și camion treceau băieți pe scutere, iar șoferii din trafic, blocați, claxonau agresiv. Cowboy John, fumând în poartă, își dăduse pălăria pe spate și clătina din cap, ca și cum tot ceea ce se întâmpla în jurul lui îi dădea ușoare motive de dezaprobare.

În două rânduri Sarah țipase la privitori, cerându-le să meargă acasă și să-i lase în pace. Până la urmă, șoferul și ajutorul lui îi spusese că nu mai aveau timp să continue așa. Folosind forța brută și ajutându-se de o funie lungă, împletită, ei forțaseră calul să intre în camion. Nechezatul lui Boo continuase să se audă dinăuntru, iar copitele lui loveau fără încetare în pereții mașinii, chiar și după ce camionul demarase lent și se îndreptase spre strada principală.

Sarah nu avusese voie să meargă cu ei („Se pot întâmpla accidente, dragă. Îmi pare rău!“). După ce o convinsese să intre în mașină, Mac observase că era albă la față și că-i sângerau palmele.

Sarah refuzase să vorbească tot drumul.

Mac îi povesti Natashei toate astea la telefon, în timpul unei scurte pauze pe care o făceau pe autostradă. Ea pornise înaintea lor pentru a pregăti căsuța. Sau, cel puțin, asta își spusese că avea să facă. Adevărul era că voia să șteargă de acolo orice urmă a lui Conor și, mai important decât atât, să se pregătească pentru ceea ce simțea ca pe o invazie în ultimul spațiu al vieții ei care-i mai aparținea exclusiv.

În căsuță se găseau două dormitoare. Sarah avea să ia camera de oaspeți, iar Mac avea să doarmă pe canapea. Doar gândul prezenței lor acolo o făcea pe Natasha să se simtă inhibată, captivă. Îi era teamă că, odată cu plecarea lui Mac, și această casă avea să rămână maculată de amintirile legate de căsnicia ei eșuată. Un spațiu care nu avusese legătură cu Mac și cu amintirile lor avea să se impregneze acum de un ecou nedorit. Cum de ajunsese ea în situația asta? Conor o ignora intenționat la serviciu, spunându-i că era ocupat ori de câte ori îi răspundea din greșală la telefon. Natasha îi scrisese un mesaj de dimineață, înfuriată de felul în care o ignora:

Doar pentru că soția ta te-a fraierit, asta nu înseamnă că și eu sunt la fel.

Îi trimisese mesajul înainte ca bunul-simț s-o facă să se răzgândească.

Nu merit asta, Conor.

Natasha își închise telefonul și se așeză în bucătăria tăcută, așteptându-se, cumva, să primească un răspuns la mesaj. Dar acesta nu veni, iar starea de rău sufletesc deveni și mai puternică.

Ieși în grădină, simțind începutul iernii în firele de păr care i se ridicau pe brațe. Tunsese iarba cu două săptămâni în urmă, dar răcoarea din ce în ce mai puternică îi încetinise creșterea, așa că încă arăta verde și dreaptă. Natasha măturase frunzele uscate, tunsese tufele al căror soi îl putea recunoaște și plantase rânduri lungi de bulbi pe locul în care crescuse cândva un arbust. Deasupra grădinii se aflau rânduri de lanterne chinezești aprinse, capetele lor portocalii strălucind în aerul cenușiu de toamnă. Câțiva ultimi trandafiri înfloreau, veseli, printre arbuștii subțiri. Grădina asta fusese un loc neîngrijit și sălbatic, dar acum avea o oarecare frumusețe.

Natasha inspiră adânc și-și petrecu brațele în jurul trupului, spunându-și că nu avusese altă opțiune decât să facă ceea ce făcuse. Cu puțin noroc, n-avea să fie nevoie ca Mac să mai vină vreodată la căsuță. În weekend, Sarah putea să călătorească singură până în Kent – deși se părea că fata voia să fie tot timpul alături de calul ei –, iar Conor nu trebuia să afle niciodată că Mac fusese aici. Era cu puțință că Sarah și Conor să se placă unul pe celălalt. În definitiv, Conor înțelegea copiii. Știa cum să vorbească cu ei. Nu ca ea.

Natasha merse încet de-a lungul bordurilor, privind cum i se întunecau pantofii de la umezeală, dorindu-și ca prezența fetei în viața ei să n-o fi făcut să se simtă atât de dezechilibrată. Fiecare conversație pe care o avea cu ea părea stângace, ca și cum n-ar fi reușit niciodată să găsească tonul potrivit. Mac, în schimb, trata fata cu lejeritatea unui frate mai mare. Natasha se simțea exclusă de fiecare dată când făceau o glumă pe care doar ei o înțelegeau, sau când vorbeau despre bunicul ei.

Sarah, se gândi Natasha, n-o plăcea. Trata fiecare întrebare inofensivă ca pe un interogatoriu și părea s-o privească pe Natasha cu o suspiciune abia ascunsă. Atunci când Mac îi spusese la telefon că Sarah refuza să vorbească cu el, se simțise aproape încântată. Ar fi vrut să-i strige în față că Sarah nu era arțăgoasă doar cu ea, cu Natasha, ci și cu el.

Dacă Natasha era sinceră cu ea însăși, trebuia să admită că n-avea încredere în Sarah, iar fata își dădea seama de asta. Da, banii furajați se duseseră, probabil, pe cheltuielile legate de îngrijirea calului. Nu, nu existau semne că Sarah s-ar fi drogat sau ar fi băut. Dar fata tot părea să se controleze prea mult, ca și cum ar mai fi existat niște lucruri pe care ea nu li le spusese.

Nu putea să vorbească despre toate astea cu Mac. Cum s-o fi făcut, când îi ascunsese existența căsuței din Kent timp de săptămâni întregi? Iar răspunsul lui la orice i-ar fi spus Natasha era doar că Sarah trecuse prin atâtea, așa că era firesc să fie precaută. Tonul lui sugera că Natasha era vinovată, fiindcă nu înțelegea.

„Fantastic“, ar fi vrut Natasha să spună, „am ajuns să-i țin în casă pe fostul meu soț și pe o adolescentă care nu mă place, și mai și plătesc pentru un afurisit de cal. Cât de înțelegătoare ar trebui să fiu?“

Mac o sună din nou pe Natasha la unu fără un sfert.

- Poți să te întâlnești cu noi la grajduri? O cunoști pe femeia care ar trebui să aibă grijă de cal, nu? o întrebă el.

- Tocmai am pus prânzul pe masă, zise Natasha uitându-se la chiflele proaspete și la oala cu supă de pe plită.

- Spune-i asta calului. Tocmai a țâșnit din camion și aproape că a ucis pe cineva. O, fir-ar să fie! Sarah țipă la femeie. Trebuie să închid, spuse Mac.

Natasha își luă jacheta și fugi de-a lungul străzii. Ajunse și îl găsi pe Mac încercând s-o îmbuneze pe doamna Carter, a cărei gură se strâmbase într-o grimasă de dezaprobare.

- E puțin agitată. Își face griji pentru el. Nu voia să spună lucrurile pe care le-a spus, pleda Mac.

- Oricine își aduce calul aici trebuie să-mi respecte regulile, se încăpățână doamna Carter.

- Nu vreau să-l țin aici! strigă Sarah de după ușa grajdului.

Capetele cailor se șteau din când în când pe lângă ea, iar apoi dispăreau, agitate, în întunericul dinăuntru, de unde răzbătea până la urechile Natashei sunetul scânderilor lovite.

- Mă tem că va trebui să plătești dacă animalul ăsta trece prin perete, spuse doamna Carter.

- E din cauză că l-ați speriat.

- Sarah, te rog! Bineînțeles că vom plăti pentru orice daune, promise Mac.

„Vom plăti? Noi?!“ se gândi Natasha.

Lângă camion așteptau cei doi bărbați care-l transportaseră pe Boo.

- Are cineva de gând să plătească? Trebuie să plecăm, spuse unul dintre ei.

Natasha merse către ei, căutându-și portofelul în jachetă.

- Cam de nesuferit, remarcă unul dintre ei.

- Mă tem că nu știi mare lucru despre cai, răspunse ea.

- Nu vorbeam despre cal, o lămuri el.

Întorcându-se, Natasha o văzu pe Sarah ieșind din grajd. Cearta dintre ea și doamna Carter părea să devină din ce în ce mai aprigă.

- Țin cai de patruzeci de ani, domnișoară, și n-am de gând să tolerez un asemenea comportament în curtea mea. N-o să tolerez asemenea obrăznicie de la cineva ca tine.

- Nu i-ați dat nici o șansă. Boo n-a ieșit niciodată din curtea lui, era speriat! strigă Sarah.

- Calul trebuia scos din camion ca să nu se accidenteze acolo.

- Trebuia să mă lăsați pe mine.

- Sarah, o îmbună Mac din nou, haide. Haideți să ne calmăm cu toții. O să plătim pentru orice daune, repetă el.

- Nu vreau ca femeia asta să aibă grijă de el, îi spuse Sarah lui Mac.

Doamna Carter se întoarse spre Natasha și-i spuse:

- Ai spus că e cuminte. Ai spus că fata e cuminte.
Sarah deschise gura, dar Mac i-o luă înainte:
- Era foarte liniștit în fostul lui grajd. L-am văzut eu, era de treabă, spuse el.
- De treabă?! repetă doamna Carter.
- E ascultător dacă oamenii din jurul lui știu cum să se poarte cu caii, spuse Sarah dând cu șutul în niște bulgări de pământ.
- Domnișoară, dacă vrei să știi...
- O săptămână, interveni Natasha, vă rog să aveți grijă de el doar o săptămână. Dacă ajungeți la concluzia că e imposibil să-l țineți aici, o să aranjez să-l ducem înapoi.

Natasha se uită la Sarah și-i zise:

- Iar apoi o să trebuiască să ne gândim la un alt plan.

Camionul o luă, în sfârșit, din loc. Natasha se gândi la supa ei care se răcea în oala din bucătărie.

- Vă rog, doamnă Carter, e limpede că Sarah e agitată întocmai ca și calul. Și nu putem să-l luăm astăzi de aici. Nu mai avem cu ce să-l transportăm.

Doamna Carter oftă. Se încruntă la Sarah, care se apleca peste ușa grajdului încercând să-l liniștească pe Boo.

- Nu pot să garantez că o să-l plimb zilnic.

- E în regulă.

Natasha n-avea idee despre ce vorbea femeia.

- Și va trebui să-l țin în grajdul de după colț, departe de ceilalți.

Doamna Carter se răsuci pe călcâie și plecă, mergând apăsât, către biroul ei.

- Perfect. Am rezolvat, spuse Mac.

Zâmbi larg, de parcă știuse de la început că aveau să se descurce.

- Mor de foame. Haide, Sarah. Lasă-l să se calmeze și mănâncă și tu ceva. După asta, poți să te întorci direct la el.

Sarah își mănca supa în grabă, iar după aceea își petrecu după-amiaza la grajduri. Mac fusese de părere să fie lăsată în pace. El pornea întotdeauna de la premisa că Sarah era un copil bun. Probabil că doamna Carter avea să vadă și ea asta, dacă el și Natasha le lăsau în pace. Amândouă iubeau caii. Cu siguranță că n-avea să treacă mult până să-și găsească un subiect de discuție.

Natasha își dorea să fie la fel de încrezătoare ca Mac.

După plecarea lui Sarah, ea rămăsese la bucătărie. Mac era acolo și el, tolănit pe un scaun. Natasha îl văzu studiind o poză cu părinții ei, luată din biroul casei lor de la Londra, și privind vesela pe care tot ea o adusese aici.

- Asta nu e casa lui Conor, nu-i așa? o întrebă el în timp ce ea spăla farfuriile.

Natasha privi bucătăria prin ochii lui: un spațiu feminin. Nu că obiectele din jur ar fi fost dantelate sau înflorate, dar atenția cu care ele fuseseră aranjate, blândețea

atmosferei și a decorațiunilor trădau faptul că persoana care locuia acolo era o femeie.

– N-am cumpărat-o, dacă asta vrei să știi. O închiriez, asta-i tot.

– Nu vreau să știu nimic. Sunt doar...

Mac se foi pe scaun, privind camera de zi prin ușa deschisă.

– ...puțin surprins.

Natasha nu știa ce să spună, așa că tăcu.

– Și vii aici în fiecare weekend.

– În majoritatea weekendurilor.

Dintr-odată, ea se simți nesigură, de parcă farfuriile ar fi fost gata să-i scape din mână.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi genul de om care să iubească viața la țară.

– Iar eu nu mi-am închipuit niciodată că aș fi genul de om care să divorțeze. Dar iată că nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

– Tu și Sarah sunteți pline de surprize.

– Ei bine, nu m-a avertizat nimeni că aveai să apari din nou la ușa mea.

Natasha dădu drumul la apă, bucuroasă să aibă ceva de făcut. Se simțea atât de ciudat cu el în casa aceea, i se părea că Mac se transformase în cineva pe care ea nu-l cunoștea. Uneori ei îi venea greu să creadă că fuseseră împreună. Mac părea atât de schimbat, atât de detașat de ea, iar Natasha își dădea foarte bine seama că, în mare parte, viața ei bătuse pasul pe loc.

– Mersi, spuse el, rupând tăcerea.

Natasha se pregăti să audă o remarcă sarcastică.

– Pentru ce?

– Pentru că ne-ai lăsat să venim aici. Văd că nu ți-e ușor.

N-avea nici urmă de sarcasm în glas. Ochii lui căprui erau sinceri. Asta o sperie îngrozitor pe Natasha.

– E o nimica toată.

– În cazul ăsta, oare acum e momentul să-ți spun că în tot acest timp am avut un apartament în Notting Hill?

Mac începu să râdă încă dinainte ca Natasha să se întoarcă spre el.

– Glumesc! Tash, glumesc!

– Hilar, spuse ea, disprețuitor, iar apoi se întrebă de ce zâmbea.

– Sarah o să se liniștească la un moment dat, știi, nu? spuse Mac după o pauză.

Vorbele lui avură darul s-o liniștească. Deci și Mac observase.

Mac veni lângă ea la chiuvetă.

– Cred că... pentru ea nu contează multe lucruri în afară de calul ăla și de bunicul ei. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, probabil că se teme foarte tare să nu piardă și calul. Iar asta o face să exagereze. Nu-i chiar atât de greu s-o înțelegi.

Mac îi întinse o lingură care rămăsese nespălată.

„Poate că ție ți-e ușor s-o înțelegi“, se gândi ea. Dar nu putea să recunoască așa ceva cu voce tare.

– Am mărit câteva dintre fotografiile pe care le-am tipărit, spuse el în timp ce se așeza din nou. Sunt în mașina mea. Dacă fac eu ceaiul, vrei să arunci o privire la ele?

Natasha nu mai avea, oricum, nimic de făcut. Încercă să nu tresară văzându-l pe Mac umblând încoace și-ncolo după căni și lingurițe. Cu el făcând ceai în locul lui Conor, se simțea ca și cum ar fi fost necredincioasă. Era acut conștientă de ironia situației.

Se așezară în sufragerie, Mac – pe scaunul pe care stătea de obicei Conor, iar Natasha – pe canapeaua de vizavi. Mac frunzărea fotografiile dintr-un dosar de plastic transparent.

– Locul în care Sarah îl ține pe Boo e ca scos din epoca victoriană – în afară de mașina care se vede în curte și de alte câteva lucruri. Tipul ăsta, spuse el arătând spre un bărbat de culoare, în vârstă, cu o pălărie uzată de cowboy pe cap, mi-a spus că în estul Londrei mai există câteva curți dintr-astea. Existau mai multe în trecut, dar dezvoltatorii le-au demolat pe cele mai multe dintre ele.

Natasha se uită la imaginea curții înghesuite, la foc și la găinile care se plimbau peste tot, încercând să-și dea seama în ce zonă anume se aflau toate astea. Curtea era un amestec dintre scenografia unui serial despre magazinele de vechituri și ceva tainic, magic, o rămășiță a unui stil de viață de mult apus. În fotografie apăreau găini, capre, cai imenși și copii slăbănogi. Pe deasupra curții, pe după o grămadă înaltă de paleți, trecea un tren modern și strălucitor, ai cărui pasageri habar n-aveau de priveliștea de sub ei. Iată de unde venea Sarah. Asta era lumea ei. Cum se potrivea un asemenea loc în lumea modernă? Cum se potrivea o fată ca Sarah în lumea de azi?

– Ce crezi? o întrebă Mac, scrutând-o atunci când ea își ridică privirea din fotografii, iar Natasha își dădu seama că el chiar voia să-i afle părerea.

– În mod sigur n-am mai văzut niciodată așa ceva.

O altă imagine îi atrase atenția, un cal ridicându-se pe picioarele din spate, încălecat de o siluetă micuță, dar bine cunoscută. O rază de soare ieșind dintre nori scâldea capul calului, creând o juxtapunere diafană cu străzile murdare din spate. Natasha își dădu seama, tresărind, că mai văzuse acea imagine. O văzuse o dată din goana unui tren.

– Dar îți plac? o întrebă Mac, iar apoi adăugă, cu glas mai puternic: Pentru că mă gândeam să fac un proiect fotografic. Voiam să i le arăt tipului de la galeria aceea de artă de lângă Waterloo – ții minte? Cea în care am avut o expoziție acum trei sau patru ani. I-am povestit despre fotografii, iar el a vrut să le vadă.

Se aplecă, cuprinzând cu palmele lui mari fotografia din mâna Natashei.

– Mă gândesc s-o prelucrez pe asta, așa. Ce crezi?

Continuă să-i povestească Natashei că făcuse fotografiile pe film, nu digital. Își folosise vechiul aparat Leica, iar astea erau aproximativ a zecea parte din totalul

fotografiilor pe care le făcuse. Fusese imposibil să facă o poză proastă în acel loc. Orice compoziție asupra căreia își așintise privirea fusese un cadru perfect. Lumea aceea n-avea să mai supraviețuiască mult timp. Cowboy-ul îi spusese. John știa de existența altor cinci asemenea locuri, care mai rămăseseră dintr-un total de treizeci. Mac chiar avea de gând să le viziteze pe celelalte. Era posibil să poată transforma proiectul într-o serie. Avea un ton volubil, entuziasmat. Natasha nu-l mai auzise de ani de zile vorbind cu atâta încântare despre munca lui.

La un moment dat, tăcu.

- Te plictisesc, spuse el și zâmbi cu un aer vinovat.

Își strânse lucrurile.

- Nu, spuse ea.

Îi întinse fotografiile care rămăseseră în poala ei.

- Vorbesc serios. Sunt minunate. Cred... că sunt cele mai bune poze pe care le-ai făcut.

Mac își ridică iute capul.

- Crede-mă, spuse ea, sunt frumoase. Nu că eu aș ști mare lucru despre fotografie.

Mac îi zâmbi larg.

- În fond, ești femeia care...

- ...care a folosit un film întreg făcând poze cu capacul pus pe lentilă. Știu.

Râseră cu stângăcie. În liniștea care se lăsase între ei, Natasha bătu cu degetele un ritm pe genunchi.

- În fine, spuse el ridicându-se, i-am dat lui Sarah o oră și jumătate. Ar fi momentul să mergem și să vedem ce dureri de cap îi cauzează doamnei Carter campioana noastră la călărie.

Natasha aranjă revistele pe masă, simțindu-se, în mod straniu, ca și cum pierduse ceva. Nu se putu uita la Mac.

- Da. Da, cred că ar trebui să plecăm.

Merseră spre Howe Farm, îmbrăcați gros din pricina aerului rece. Înfoliță în paltonul ei de lână albastră, Natasha se simțea stânjenită și derutată. Coatele li se atinseră în mers, iar ea se îndepărtă.

Îi auzise pe unii oameni divorțați descriindu-și foștii soți drept cei mai buni prieteni. Cum era posibil? Cum puteai trece atât de ușor de la pasiune - născută din iubire sau din ură - la genul acela de familiaritate dezinvoltă, care să-ți permită să mergi la braț cu celălalt. Își amintea de momente în care îl urâse pe Mac atât de mult încât își dorise să-l omoare, și de momente în care îl dorise atât de mult încât se temuse că avea să moară. Cum de putea fi transformată toată acea energie în ceva neutru, în ceva atât de *bej* precum prietenia? Cum de putuse Mac să se rupă de toate acele emoții atât de puternice fără să-i rămână nici o cicatrice vizibilă? Natasha știa că finalul căsniciei lor se afla încă prea aproape de suprafață, se iveau în gesturile ei, în răspunsurile ei nenaturale, în izbucnirile ei constante de furie. Și totuși, Mac

mergea înainte fără să-și dea seama de nimic, ca o corabie plutind pe ape veșnic line. Natasha își îngropă bărbia în fular și grăbi pasul, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să ajungă la fermă, sperând că nu i se citea deruta pe față.

Lumea de acolo era cu totul altceva față de incinta urbană, înghesuită, din fotografiile lui Mac. În curtea pitorească, mărginită de ziduri roșii de cărămidă, femeile de vârstă mijlocie și fete tinere, ale căror coapse subțiri erau îmbrăcate în pantaloni de călărie colorați, flecăreau adunate în jurul unui aparat de radio cu tranzistori. Fetele și femeile îngrijeau caii și curățau grajdurile, frânturi din conversațiile lor ajungând până la Mac și Natasha.

- Calul ăla nu merge niciodată bine pe nisip. E ca și cum i s-ar bloca picioarele din spate.

- Făceam o serpentină cu trei bucle, cu o schimbare de picioare la mijloc...

- Jennifer îi puna paie de orz drept așternut, până când calul a început să tușească. Acum talașul o costă o avere...

Caii așteptau, răbdători, lângă stâlpii folosiți drept punct de sprijin la încălecat, sau își scoteau, curioși, boturile peste uși, comunicând în liniște unii cu alții. Lumea aceea era una închisă, având un limbaj și niște obiceiuri necunoscute. Locuitorii ei erau uniți printr-o pasiune pe care Natasha n-avea cum s-o înțeleagă defel. Mac privea totul cu interes, iar mâinile i se agitău pe lângă corp ca și cum ar fi fost pierdute fără un aparat de fotografiat.

Calul lui Sarah nu era în boxa lui, a cărei ușă rămăsese larg deschisă. Doamna Carter ieși din biroul ei.

- I-am zis fetei că are voie să folosească arena o jumătate de oră, deși asta nu e o idee bună. M-am gândit că ar fi trebuit să lase calul să se odihnească, dar ea a spus că o să se adapteze mai repede dacă lucrează.

După maxilarul ei încleștat, se vedea foarte bine ce părere avea doamna Carter despre asta.

- Le știe pe toate, așa-i?

- Bunicul ei știe destul de multe. El o învață majoritatea lucrurilor.

- N-a învățat-o cine știe ce maniere, zise doamna Carter trăgându-și nasul. Ar trebui să merg să arunc o privire. Să mă asigur că nu strică arena.

Natasha îl privi pe Mac cu coada ochiului și-și dădu seama, îngrozită, că-i venea să chicotească.

Urmără șchiopătatul ușor artritic al doamnei Carter, încercând să nu dea peste câinele ei Jack Russell, și ajunseră la arena de nisip, în mijlocul căreia stătea Sarah. Calul era prins în două frâie, mergând la trap în jurul ei, schimbând direcția iarăși și iarăși, după comenzi invizibile. Acum încetini până când arătă ca și cum ar fi mers pe loc. Sarah stătea lângă picioarele lui din spate, aproape lipită de ele. Natasha era sigură că, dacă exista un loc în care n-ar fi trebuit să stai, acela era în spatele unui cal.

Natasha își îndesă mâinile în buzunare și privi în tăcere. Calul mergea atât de încet încât părea să plutească, cu genunchii ridicându-i-se și făcând pași ușor sălțați. Concentrarea intensă a animalului o reflecta pe cea a fetei. Flancurile îi tremurau; își lăsă capul în jos, tropotind într-un ritm auzit doar de el. Iar apoi porni din nou, galopând în jurul fetei într-un cerc strâns, iar Sarah prinse să-i murmure ceva din nou.

– E ca baletul pentru cai, îi spuse Mac Natashei.

Își dusese aparatul la ochi și făcea o serie de fotografii.

– Am mai văzut-o făcând chestia asta cu ridicatul. Nu mai țin minte cum se cheamă.

– *Piaffe*, spuse doamna Carter.

Femeia stătea lângă poartă, urmărind scena cu atenție. Devenise destul de tăcută.

– Sarah se pricepe, nu-i așa? Întrebă Mac coborându-și aparatul.

– E un cal talentat, recunosc doamna Carter.

– Vrea să facă... dresaj cu el. Ceva de genul ăsta. Ca niște mișcări de balet. Ceva legat de aer.

– Sărituri în aer?

– Cred că asta a spus.

Doamna Carter clătină din cap.

– Nu cred că ați auzit bine. N-are cum să facă sărituri. Nu la vârsta ei. Asta e regula academiilor europene.

Mac se gândi preț de un moment.

– Sunt sigur că a spus „dresaj“.

– Ei bine, trebuie să lucreze la testele de bază înainte de toate, testele preliminarii, de novice, de nivel intermediar... Dacă e bună, cu timpul poate să ajungă la un nivel mediu, cu un antrenament bun. Dar n-o să ajungă nicăieri dacă nu merge la competiții cu el.

Doamna Carter vorbea cu atâta siguranță, încât Natashei îi păru rău de Sarah. Nu-și dădea seama prea bine la ce anume se uita, dar fata era atât de adâncită în ceea ce făcea, atât de concentrată pe mișcărilor calului. Nu mai exista nici urmă din adolescența arțăgoasă, fata de acum radia o competență calmă, iar animalul de lângă ea îi răspundea în același fel, de bunăvoie.

– N-ați văzut-o călărind încă, e fantastică, spuse Mac în apărarea lui Sarah.

– Oricine poate să arate bine pe un cal cât de cât bun.

– Dar nu stă doar acolo. Chiar și când face chestia aia cu ridicatul...

Mac mimă un cal care se ridică pe picioarele din spate. Doamna Carter căscă ochii.

– Nici un cal n-ar trebui lăsat să se ridice pe picioarele din spate. O căzătură pe spate poate să-l rănească sau să-l omoare. Și-și poate ucide și călărețul, spuse ea cu fermitate.

Mac dădu să vorbească, apoi oftă din rărunchi și închise gura. Sarah și Boo terminaseră. Ea se întoarse și îl mână pe Boo spre poartă. Calul își ținea capul plecat,

părea relaxat. O împunse în spate cu botul în timp ce se apropiau de ceilalți.

– Îi place aici. Toate mișcările lui s-au schimbat. Terenul i se pare moale, spuse ea.

Pentru moment, păru să-și uite de încăpățănare, iar pe față i se zugrăvi un zâmbet larg.

– Boo n-a mai fost niciodată într-o arenă.

– Nu? Dar acasă unde îl antrenezi?

Doamna Carter deschise poarta pentru ca Sarah și Boo să poată să iasă. Speriată, Natasha făcu câțiva pași în spate.

– În parc, de obicei, răspunse Sarah. Nu prea am altă opțiune.

– În parc?

– Am delimitat o zonă în apropierea locului de joacă.

– Nu poți lucra într-un parc. În timpul verii, solul e prea dur, iar în timpul iernii, în caz că terenul devine noroios, o să-i rănești tendoanele. Dacă n-ai grijă, o să-i distrugi picioarele.

În tonul doamnei Carter se ghicea o undă de dojană, iar Natasha văzu cum Sarah se enervă.

– Nu sunt proastă. Îl antrenez doar atunci când solul e bun, răspunse ea.

Fluturarea de zâmbet exuberant dispăru de pe fața lui Sarah. „Așa e cu copiii“, se gândi Natasha. „Un cuvânt dur la momentul nepotrivit, și se simt striviți.“ Se gândi că Sarah n-avea să-i mai zâmbească doamnei Carter.

– În fine, acum du-l în grajd. În cel din spate, așa cum am stabilit.

Sarah se opri.

– Dar o să se simtă singur acolo. E obișnuit să fie cu alți cai.

– O să-i audă. E prea mare pentru grajdul în care sunt ceilalți cai. Și, în plus, trebuie să-l chem pe Brian ca să repare găurile pe care le-a făcut în perete, spuse femeia pe un ton apăsător.

– Ascult-o pe doamna Carter! Haide! Boo pare fericit acum, o încurajă Mac.

Privirea pe care i-o aruncă Sarah era plină de supunere vexată. Natasha nu-și putu da seama de ce o făcea să se simtă atât de ciudat, până când înțelese ce văzuse în privirea lui Sarah. Încredere. Fata conduse calul la noul lui grajd.

– Așa. Trebuie să completați niște formulare, le spuse doamna Carter și îi conduse în biroul ei.

– Aș vrea un cec pentru garanție. Și pentru reparații, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Începu să grăbească pasul, cu câinele mergându-i pe urme. Își așezase mâna pe brațul lui Mac – toate femeile făceau asta dacă aveau ocazia.

– Știți, nu e un cal rău. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face pentru el, domnule Macauley, ar fi să-i găsiți o nouă casă. Într-un loc în care să-și poată valorifica potențialul, spuse ea cu glas scăzut.

Urmă o scurtă pauză.

– Cred, spuse Mac, că aș prefera să mă asigur că asta o să se întâmple cu stăpânul calului.

Odată ajunși la căsuță, Sarah dispăru în camera ei. Natasha își petrecu ceva vreme căutând prosoape curate și făcând ordine în dulapul cu așternuturi. Abia după ce coborî din nou scările se gândi să-și verifice telefonul, pe care îl lăsase pe masă.

Avea un apel pierdut de la Conor și un mesaj de la agentul imobiliar:

Domnul și doamna Freeman au o ofertă pentru casă. Vă rog, sunați urgent.

Mac era afară, luând câteva lemne dintr-o stivă. Natasha îl privi aplecându-se plin de sprinteneală și aruncând buștenii uscați într-o parte. Apoi ea intră în bucătărie ca să vorbească la telefon. Agentul îi spuse că era o ofertă „rezonabilă“, cu doar câteva mii sub prețul pe care îl ceruseră. Familia plătea cu banii jos și se putea muta repede.

- Vă sfătuiesc să acceptați, având în vedere starea pieței, spuse el.
- O să vorbesc cu... o să revin. Mulțumesc, spuse ea și încheie apelul.
- Mă mir că n-ai mușchi ca Schwarzenegger de la cărat lemnele astea.

Mac intră pe ușă împleticindu-se, arătând prea mare pentru căsuța închiriată și cărând un coș plin cu lemne. Îi dădu drumul, cu un bufnet, lângă șemineu, stârnind o furtună de praf și de așchii.

- Asta, pentru că de obicei aduc doi sau trei bușteni odată, nu tot coșul.

Mac își șterse mâinile pe blugi.

- Să fac focul? Ar prinde bine un foc bun. Chiar se simte că se răcește.

Tremură exagerat, iar de pe jachetă îi săriră bucațele de scoarță. Frigul îi înroșise vârful urechilor.

Natasha se minună de cât de relaxat era în timp ce făcea focul într-o casă în care trebuia să simtă, cu siguranță, urmele prezenței unui alt bărbat. Mac aranjă buștenii peste vreascuri, apoi se lăsă pe vine și aprinse ziarul de dedesubt, suflând până când văzu că primele flăcări se aprinseseră.

- Avem o ofertă pentru casă, spuse Natasha ridicându-și telefonul. Cu două mii mai puțin decât am cerut, dar au banii jos. Agentul spune că ar trebui să vindem.

Mac o privi preț de o clipă, apoi se întoarse către foc.

- Sună bine. Câtă vreme tu ești fericită, spuse el în timp ce punea un alt buștean pe foc.

Într-un film, se gândi Natasha mai târziu, asta ar fi fost momentul în care ea ar fi spus ceva. Momentul în care ruptura dintre ei ar fi devenit ireparabilă, în care sentimentele și acțiunile lor ar fi căpătat un impuls propriu. Dar, oricât de tare se strădui, nu putu să-și dea seama ce voia să spună.

- Trebuie să-i spunem lui Sarah, în caz că... în caz că lucrurile se mișcă repede și suntem nevoiți să-i găsim un alt cămin, spuse ea.

- Haide să ne gândim la asta când o să vină ceasul, răspunse Mac fără să-și ia ochii de la foc.

- Atunci mă duc să-l sun pe agent, spuse ea.

Se întoarse în bucătărie. Picioarele ei, încălțate doar cu șosete, erau reci pe podeaua tare.

Mac ceruse voie să gătească. Scoase o cutie de ingrediente din portbagajul mașinii lui, o acoperi cu un prosop de bucătărie și decretă că Natasha și Sarah n-aveau voie să se uite decât atunci când masa era gata. Natasha, ușor dezarmată de noile talente culinare ale fostului ei soț, descoperi că acea tratație neobișnuită n-o făcea neapărat fericită, ci o bulversa și mai tare. De ce trebuise Mac să se transforme în Domnul Perfecțiune aproape imediat după ce se despărțiseră? Arăta mai bine, se purta mai bine, se înhămasse la o slujbă de adult responsabil. Și nu-și pierduse nici măcar un strop din vechiul lui farmec. Prin comparație, viața ei stagnase. Nu reușise decât să se mențină pe linia de plutire. Odată mâncarea pusă pe masă, se simți ciudat de ușurată.

- Este... ăăă... mâncare mexicană, spuse el pe un ton în care se putea ghici o scuză.

Natasha și Sarah se uitară la muntele de terci maroniu din castronul albastru. Foile de taco nu fuseseră scoase din ambalaj. Într-o baltă slinoasă de ulei pluteau niște fâșii de proveniență incertă, amestecate cu ceva roșu. Ochii celor două se întâlniră deasupra mesei și se puseră, la unison, pe chicotit.

- Bine... deci încă nu mă pricep la timpul de gătit. Scuze. Probabil că am lăsat carnea de vită prea mult pe foc, spuse Mac.

- Ce e aia? îl întrebă Sarah împungând mormanul vâscos.

Încercând să nu râdă, Natasha se gândi că arăta precum ceva ce Boo ar fi lăsat în urma lui.

- E pastă de fasole prăjită. N-ai mai mâncat așa ceva niciodată? vru să știe Mac.

Sarah clătină din cap cu o expresie vag bănuitoare, ca și cum totul ar fi putut să fie o farsă.

- E mai bună decât pare. Jur.

Mac așteptă, privindu-le.

- Of, bine. Haideți să comandăm niște mâncare, se învoi el.

- N-avem ce comanda, Mac, suntem la țară, spuse Natasha. Haideți, îi îndemnă ea desfăcând pachetul de tacos, dacă înecăm totul în smântână și brânză, o să fie în regulă. Doar pe asta se bazează mâncarea mexicană, nu?

După cină, Sarah dispăru ca să facă o baie, iar apoi reapăru ca să le spună că, dacă n-aveau nimic împotriva, ea voia să se culce.

- E doar nouă și jumătate! exclamă Mac.

El și Natasha se mutaseră în cămăruța din față. Mac își odihnea picioarele pe coșul cu lemne.

- Ce fel de adolescentă ești?

- Una obosită, cred. Ai avut o zi plină, spuse Natasha.

- Ce carte ai acolo? o întrebă Mac.

Sarah scoase cartea de sub braț. Era împachetată în hârtie roșie lipită cu bandă adezivă.

– E a bunicului, spuse ea.

Apoi, dându-și seama că cei doi o priveau ca și cum ar fi așteptat să le spună mai mult, adăugă:

– E Xenofon.

– Citești literatură antică? o întrebă Natasha, neputându-și ascunde surprinderea.

– E despre călărie. Papa o citea mai demult, așa că m-am gândit c-o să ajute...

– Grecii antici te pot învăța despre călărie?

Sarah îi întinse cartea lui Mac, care examinează coperta.

– Puține lucruri se schimbă, spuse fata. Știți caii albi din Viena?

Până și Natasha auzise despre armăsarii albi și strălucitori. Crezuse întotdeauna că erau doar o atracție turistică interesantă, asemenea Gărzii Regale.

– Cei care-i călăresc încă lucrează după Tratatul lui La Guérinière, care a fost scris în 1735. Capriola, crupada, *les curvets*... Salturile, mișcărilor nu s-au schimbat de pe vremea Regelui Soare.

– O grămadă de principii de drept provin din acea perioadă, spuse Natasha. Sunt impresionată că te interesează textele antice. Ai citit *Iliada*? Am un exemplar sus, s-ar putea să-ți placă...

Dar Sarah clătina deja din cap în semn de refuz.

– E doar... e doar vorba de antrenamentul lui Boo. Cât timp lipsește Papa.

– Spune-mi ceva, Sarah, spuse Mac, întinzându-se după un taco și băgându-l în gură. Ce e cu toate astea?

– Cu ce anume?

– Cu toate finețurile astea. De ce te tot asiguri că picioarele tale sunt în poziția perfectă? Că picioarele calului se mișcă exact într-un anume fel? Că-și ține capul exact așa. Adică... înțeleg scopul săriturilor sau al curselor. Dar m-am uitat la tine în parc, cum repetai aceleași lucruri din nou și din nou. *De ce?*

Natashei i se păru că Sarah tresărise, ca și cum întrebarea ar fi fost o erezie.

– Care e *scopul?* repetă Sarah.

– Care e scopul obsesiei cu mișcărilor alea mărunte. Îmi dau seama că arată frumos, dar nu înțeleg ce urmărești. Jumătate din timp nu înțeleg nici măcar ce încerci să faci.

Sarah se spălase pe cap, iar părul ei umed încă purta urmele subțiri și uniforme ale dinților pieptănului. Îl privi, calmă, pe Mac.

– Tu de ce continui să faci poze?

Mac zâmbi larg. Se distra.

– Pentru că mereu există o oportunitate să fac o poză mai bună.

Sarah ridică din umeri.

- Și eu aș putea să fac mereu o treabă mai bună. *Noi* am putea să facem mereu o treabă mai bună. Scopul e să atingi un nivel perfect de comunicare cu calul, iar o mișcare mică din deget pe frâie sau o re poziționare ușoară a greutății ar putea fi cheia. E diferit de fiecare dată pentru că Boo poate să fie într-o dispoziție proastă sau eu pot să fiu obosită, sau pământul poate să fie mai moale. Nu e vorba doar de tehnică - e vorba de două minți, de două inimi... care încearcă să găsească un echilibru. E vorba de ceea ce se transmite între cal și călăreț.

Mac ridică din sprâncene către Natasha.

- Cred că amândoi am înțeles asta, spuse el.

- Dar atunci când Boo reușește, continuă Sarah, atunci când reușim împreună, trăim un sentiment care nu se poate compara cu nici un altul.

Privirea îi alunecă într-o parte, iar mâinile i se strânseseră, fără să-și dea seama, pe niște frâie imaginare din fața ei.

- Un cal poate să facă lucruri frumoase, lucruri incredibile, dacă îți dai seama cum anume să i le ceri. E vorba de încercarea de a-i descătușa capacitățile... iar apoi, de a-l determina pe el să și le descătușeze. Și, mai mult decât atât, de a-l pune să și le descătușeze pentru că el vrea s-o facă. Pentru că, făcând asta, el își atinge potențialul maxim.

Urmă o pauză. Sarah arăta ca și când n-ar prea fi fost în apele ei, de parcă ar fi dezvăluit prea multe.

- În fine, spuse ea, Boo ar prefera să fie acasă.

- Lasă, o să-l iei înapoi în curând, după scurta lui vacanță. Iar eu și Natasha o să fim doar o amintire neplăcută, o poveste pe care să le-o spui prietenilor, zise Mac, vesel.

- Nu cred că Boo o să fie foarte fericit fără mine în timpul săptămânii, continuă Sarah ca și cum Mac n-ar fi spus nimic.

Nerăbdarea care o cuprinsese îi ascuți Natashei vocea.

- Am mai vorbit despre asta. N-ai putea să-l vezi nici dacă ar fi în Londra. Măcar poți fi sigură că aici are cineva grijă de el. Haide, Sarah...

N-avusese de gând să vorbească cu atâta iritare, dar era extenuată. Sarah dădu să iasă din cameră, dar se întoarse.

- Vindeți casa? îi întrebă ea din prag. Te-am auzit vorbind cu agentul pe când eram în baie, îi spuse Natashei.

Căsuța era prea mică pentru secrete. Natasha îl privi pe Mac, care expiră prelung.

- Da, spuse el, da, o vindem.

- Unde vă mutați?

Mac aruncă o cutie de chibrituri înspre tavan, iar apoi o prinse.

- Păi, probabil că eu o să mă mut undeva în Islington. Nu știu unde o să meargă Natasha, dar nu trebuie să-ți faci griji. Până când ne mutăm noi, tu o să fii din nou cu bunicul tău.

Sarah rămase în prag.

- Nu mai sunteți împreună, nu-i așa?

Era mai mult o observație decât o întrebare.

- Nu. Rămânem împreună doar de dragul copiilor. Adică de dragul tău.

Îi aruncă lui Sarah cartea, iar fata o prinse.

- Ascultă, nu te îngrijora tu în privința noastră. Suntem buni prieteni și suntem fericiți să rămânem împreună până când totul e în regulă. Nu-i așa, Tash? spuse el băgând de seamă stânjeneala lui Sarah.

- Da.

Cuvântul sunase ca un croncănit de cioară. Sarah se uita la ea, iar Natashei i se păru că o citea ca pe o carte deschisă, că îi simțea jena.

- O să-mi pregătesc eu micul dejun. Vreau să merg la Boo cât de devreme pot, dacă nu vă supărați, spuse Sarah în timp ce-și punea cartea sub braț.

Apoi dispăru, făcând să scârțâie treptele scării înguste care ducea spre dormitorul ei.

Mac și Natasha își petrecuseră prima noapte în casa lor de la Londra pe o saltea pusă direct pe podeaua prăfuită. Șuruburile cu care fusese asamblat patul lor dispăruseră la un moment dat, în timpul mutării din apartamentul ei, iar cei doi fuseseră atât de extenuați după o zi de despachetat, că întinseseră salteaua în fața caloriferului din camera de zi și se acoperiseră cu plapuma. Natasha își amintea cum se cuibărise în brațele lui, sub ferestrele fără perdele prin care se vedea strada întunecată. Un avion traversase cerul undeva în depărtare. Fuseseră înconjurați de cutii de carton clădite în grămezi instabile și care aveau să rămână închise vreme de săptămâni întregi, de pereții acoperiți cu tapetul altcuiva, de sentimentul straniu că dormeau în casa care le aparținea fără să fie încă a lor. Campând în acel spațiu, ei doi accentuau acel aer de ciudățenie, de irealitate. Natasha stătuse întinsă acolo, cu inima bătându-i prea repede, și nici măcar nu-și imaginase cum avea să fie viața lor în acel spațiu, cum avea să se schimbe casa. Se bucurase, în schimb, de un moment trecător, perfect, o împletire de fericire și de speranță, despre care nici chiar atunci nu crezuse, în adâncul inimii ei, că avea să dureze.

Simțind brațele lui Mac odihnindu-se pe trupul ei, simțind spațiul vast al vechii case în jurul lor, fusese copleșită de senzația că ar fi putut face orice. Ca și cum acela ar fi fost doar punctul de pornire a unui viitor la fel de infinit ca și cerul din spatele ferestrelor. Și-și întorsese privirea către el. Acel bărbat frumos, îndrăgostit. Își trecuse ușor degetele peste chipul lui adormit, îi sărutase pielea până când se trezise încetul cu încetul. Iar apoi, cu un murmur somnoros și surprins, Mac o trăsese deasupra lui.

Natasha își turnă un pahar mare de vin. Se uita în gol la ecranul televizorului, neștiind ce anume vedea. Se simțea ciudat de vulnerabilă și realiză cu groază că îi dădeau lacrimile. Își întoarse puțin fața, clipind cu furie, apoi luă o gură de vin.

- Hei, spuse Mac cu blândețe.

Nu se putu întoarce spre el. Niciodată nu fusese în stare să plângă discret. Era sigură că nasul ei strălucea deja ca un far. Îl auzi ridicându-se și traversând cămăruța ca să închidă ușa, iar apoi – așezându-se și stingând televizorul. Îl blestemă în gând.

– Ești bine?

– Da, spuse ea laconic.

– N-arăți bine.

– Și totuși, sunt, îl asigură ea ridicându-și din nou paharul.

– Te-a supărat Sarah?

Natasha își îndreptă spatele.

– Nu..., răspunse ea, dar își dădu seama că simpla negare nu era de ajuns. Cred că toată treaba asta cu casa mi se pare cam obositoare. De fapt, simpla prezență a unei adolescente poate fi cam obositoare.

Mac dădu din cap în semn că era de acord.

– Nu e... simplu, nu-i așa?

Îi zâmbi. „Nu fi cumsecade“, se gândi ea. „Nu face asta“, îl imploră în sinea ei, mușcându-și buza.

– E din cauza... casei?

Natasha se sili să aibă o expresie de totală nonșalanță.

– O, probabil că n-avea cum să nu fie puțin ciudat.

– Nici eu nu mă simt prea grozav. Iubesc casa aceea, spuse el.

Tăcură, privind focul. Pe dinafară, căsuța era învăluită în noaptea neagră care se lăsa doar la țară și care înăbușea cu totul sunetul și lumina.

– Totuși, toată munca aceea. Toți anii în care am făcut planuri, am decorat și ne-am imaginat. Mi-e doar... greu să știi că totul o să dispară. Mă tot gândesc la cum a fost atunci când am pășit acolo pentru prima dată. Atunci când casa era un dezastru, dar avea atât potențial, spuse ea.

– Încă am fotografiile, recunosc el, am o fotografie cu tine spărgând peretele acela din spate, acoperită de praf, cu ciocanul în mână...

– Ideea că altcineva ar putea locui acolo e pur și simplu ciudată. Noii proprietari n-o să știe nimic despre toate astea – despre balustradele de lemn reciclat, sau despre motivul pentru care am pus fereastra aia rotundă în baie...

Dintr-odată, Mac păru să nu-și mai găsească deloc cuvintele.

– Toată munca noastră. Iar apoi, nimic. Mergem mai departe, pur și simplu, spuse Natasha, care își dădea seama că vinul pe care îl băuse o făcea să spună prea multe și că nu era în stare să se oprească. Mă simt... ca și cum aș pierde o parte din mine.

Mac îi întâlni privirea, iar ea fu nevoită să se uite în altă parte. Un buștean se mișcă în șemineu, aruncând o cascadă de scânteii în sus, pe horn.

– Nu cred că aș putea să mai investesc atâta muncă într-un alt cămin, spuse ea aproape ca și cum ar fi vorbit singură.

Peste sunetul mocnit al focului, o auzea pe Sarah la etaj, deschizând și închizând un sertar.

– Îmi pare rău, Tash.

Mac ezită, apoi se întinse și-i luă mâna. Natasha se uită la degetele lor împreunate. Senzația ciudată, dar familiară a pielii lui pe a ei îi tăie respirația.

Se retrase, înroșindu-se.

– De asta nu prea beau, spuse ea și se ridică în picioare. Am avut o zi lungă. Și cred că toți oamenii se simt așa atunci când vând o casă în care și-au petrecut mult timp. Dar e doar o casă, nu?

Fața lui Mac nu dezvăluia nimic din gândurile lui.

– Sigur, e doar o casă, spuse el.

Capitolul 12

„Zeii i-au dăruit într-adevăr omului abilitatea de a-și învăța semenii, prin cuvânt și prin rațiune, despre datoria lor, dar calul nu e, bineînțeles, deschis către educație prin cuvânt și rațiune.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Natasha dormi prost, în ciuda oboselii. Liniștea rurală părea sufocantă, proximitatea lui Sarah și al lui Mac părea copleșitoare între pereții căsuței. De jos se auzea scârțâitul canapelei atunci când Mac se mișca, sunetul discret a picioarelor desculțe atunci când Sarah se furișea în baie în miezul nopții. Natasha avea senzația că putea chiar să-i audă respirând și se întrebă dacă asta însemna că Mac îi putea auzi și el fiecare mișcare. Dormi și se trezi din vise scurte și agitate în care se certa cu Mac, sau din imagini halucinante în care casa îi era invadată de străini. În cele din urmă, pe când lumina albastră și soarele portocaliu se ridicau deasupra copacilor îndepărtați, ea renunță să încerce să închidă ochii. O cuprinse un soi de pace, ca și cum circumstanțele fizice îi obligaseră mintea să se liniștească. Natasha rămase acolo, uitându-se țintă la tavanul din ce în ce mai luminos, până când coborî din pat și îmbrăcă un halat.

N-avea să se gândească la Mac. Era prostesc să-și îngăduie să sufere din cauza casei. Să se gândească la atingerea unei mâini era de-a dreptul o nebunie. Fusesse beată și lăsase garda jos. Dumnezeu știe ce ar fi spus Conor dacă ar fi văzut-o.

Se uită la ceas – șase și un sfert –, apoi așteptă zgomotul mocnit care o anunța că se pornise centrala. Aruncă o privire la ușa închisă, de parcă ar fi putut să vadă prin ea camera în care dormea Sarah, de cealaltă parte a coridorului.

„Am fost egoistă, își spuse ea. Sarah nu e proastă și îmi poate observa tulburarea.“ Oare cum era să pierzi atâtea, să fii atât de dependent de străini? Banii, vârsta ei, mediul din care provenea îi dădeau Natashei opțiuni pe care era posibil ca Sarah să nu le aibă niciodată. Se hotărî să fie mai prietenoasă în următoarele săptămâni, să-și ascundă reticența innăscută și neîncrederea. Avea să transforme această mică sedere la țară în ceva util. Un gest neînsemnat, dar nobil. Dacă se concentra mai mult pe Sarah putea fi mai puțin distrasă de prezența lui Mac. Putea să prevină genul de situație care survenise noaptea trecută.

Cafea, decise ea. Avea să facă o cafea și să se bucure de o oră de liniște și pace.

Deschise ușa dormitorului cât de încet putu și pași în coridor. Ușa camerei de oaspeți era întredeschisă, iar Natasha se uită la ea preț de o clipă, înainte de a înainta impulsiv și de a o deschide. Asta era ceea ce făceau mamele, își spuse ea. Peste tot în lume, mamele deschideau ușile dormitoarelor ca să-și privească odraslele dormind. Poate că avea să simtă un pic din ceea ce simțeau acele mame. Doar un pic. Atunci când fata dormea, Natashei îi era mai ușor, într-un fel, să simtă ceva, să încerce să simtă ceva.

Fu întreruptă de soneria stridentă a telefonului. Își retrase mâna. Un apel la o asemenea oră nu putea să aducă decât vești proaste. „Nu mama și tata“, se rugă ea către o zeităte invizibilă. „Sau sora mea, te rog, nu.“

Dar vocea celui care o sunase nu-i aparținea nici unui membru al familiei.

– Doamnă Macauley?

– Da?

Mac se trezise. Natasha îl privi ridicându-se de pe canapea.

– Sunt doamna Carter de la grajduri. Îmi cer scuze că vă sun atât de devreme, dar avem o problemă. Calul dumneavoastră pare să fi evadat.

– Cum dracu' a ieșit?

Mac se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi. Era îmbrăcat cu un tricou vechi, pe care Natasha și-l amintea, subțiat de la cât îl purtase de-a lungul anilor.

– Doamna Carter mi-a zis că uneori caii își dau seama cum să miște încuietorile. Ceva despre cum se lovesc de ușă până când le fac să sară. N-am prea fost atent la spusele ei.

„O, Doamne!“ se gândi Natasha. „Ce o să-i spunem lui Sarah? O să fie isterică. Și o să dea vina pe noi pentru că am obligat-o să-l aducă aici pe Boo.“

– Ce ne facem?

– Soțul doamnei Carter a ieșit cu un ATV și îl caută pe câmpurile din zonă. Doamna Carter o să iasă cu mașina ei de teren. Ne-a rugat să luăm un căpăstru și să scoatem mașina. Se teme ca Boo să nu fi ajuns la șosea. E posibil să-și fi petrecut toată noaptea afară.

Natasha își îmbrățișă trupul care-i tremura.

– Mac, trebuie s-o trezim și să-i spunem.

Mac își frecă fața. Expresia lui îi spunea Natashei că îi era la fel de frică de acel plan ca și ei.

– Nu. Haide să încercăm să-l găsim mai întâi. N-are sens s-o speriem dacă Boo e doar pe unul dintre câmpurile din apropiere. Era atât de obosită ieri, că s-ar putea să-l găsim înainte ca ea să se trezească, spuse Mac în timp ce-și trăgea pe el un pulover.

Solul era acoperit de o pojghiță subțire de gheață, iar roțile scârțâiră pe asfaltul argintiu pe când conduseră de-a lungul străzii. Merseră încet, cu geamurile

deschise, străduindu-se să vadă sau să audă un cal mare și murg. Fiecare umbră care se mișca în dumbrăvile îndepărtate, fiecare urmă de pe pământul înghețat păreau a fi semne ale unei prezențe recente. Natasha încercă să-și construiască în minte o hartă a străzilor din jurul lor, încercă să ghicească intențiile unui animal pe care nici măcar nu-l mângâiasse vreodată.

– N-avem nici o șansă, spuse Mac din nou, abia pot să văd peste gardurile vii, iar zgomotul motorului o să acopere orice sunet. Haide să coborâm.

Parcară mașina în capătul satului. Natasha își aminti că lângă biserică era un loc din care puteau vedea aproape toată valea. Binoclul lui Conor rămăsese în buzunarul ei. Nu era sigură că ar fi putut deosebi calul mare și murg al lui Sarah de oricare alt cal care s-ar fi putut afla pe câmpuri.

Se luminase acum, dar aerul era încă impregnat de răcoarea nopții, iar Natashei îi era frig. Pusese un palton pe ea, dar tricoul pe care îl purta dedesubt nu-i oferea nici un fel de protecție față de temperatura scăzută.

Mac se cocoșase pe un mormânt, uitându-se peste cimitir, mijindu-și ochii din cauza soarelui care abia răsărise pe cer. Natasha îi întinse binoclul, iar el văzu că ea își petrecuse mâinile în jurul trupului.

– Ești bine?

– Mi-e puțin frig. Cred că am greșit ieșind în grabă, fără haine groase pe mine.

„Dacă Sarah s-a trezit?“ se întrebă ea dintr-odată. Dacă a descoperit deja că Boo a evadat?

Mac își scoase fularul și i-l dădu ei.

– Poftim.

– Dar o să-ți fie ție frig.

– Nu simt frigul. Știi asta.

Natasha luă fularul și și-l puse în jurul gâtului. Încă emana căldura pielii lui, era atât de îmbibat de mirosul lui, că Natasha se simți, brusc, amețită. Se îndreptă spre niște borne pentru încălecat, ca să-și ascundă emoțiile. Cunoștea acel miros condimentat, ușor citric. Masculinitatea lui proaspătă. Ce fel de masochism era asta? Își scoase fularul și, atunci când fu sigură că el n-o vedea, îl îndesă în buzunar și-și ridică gulerul.

– Nu-l văd, spuse Mac coborându-și binoclul de la ochi.

– N-avem nici o șansă. Ar putea fi oriunde. Ar putea fi în spatele unui tufiș înalt. Într-o pădure. Ar putea fi pe drum spre Londra – pur și simplu nu știm de când e plecat.

– E vina noastră, așa-i?

Natasha își încrucișă mâinile pe piept.

– Încercam doar s-o ajutăm.

– Da. Am făcut o treabă grozavă până acum.

Natasha lovi pământul cu picioarele, privind cum cristalele de gheață i se topeau pe pantofi. Mac coborî, sprinten, iar apoi își puse o mână pe brațul ei.

- Nu te învinovăți. Am încercat doar să facem lucrul ăsta cât mai bine.

Se priviră unul pe altul, cuvintele lui răsunând în jur.

- Ar trebui să ne întoarcem.

Mac înaintă spre mașină.

- Poate că doamna Carter l-a găsit deja.

Natasha bănuia că nici unul dintre ei nu credea asta. Ceva îi spunea că pentru Sarah nu existau finaluri fericite și lipsite de complicații.

Străbătură drumul de întoarcere în tăcere. Dacă Mac observase că Natasha nu mai purta fularul, nu spusese nimic. Casa era tăcută, înconjurată de întuneric. Intrară în liniște, fericiți să fie din nou la căldură.

- O să pun apă la fiert, spuse Natasha dându-și jos paltonul și stând lângă plită ca să-și încălzească degetele.

- Ce-o să-i spunem?

- Adevărul. Adică, la naiba, Mac, poate că ea a lăsat grajdul descuiat. Poate că e vina ei.

- Părea destul de strictă în privința îngrijirii calului. O, Doamne!

Își trecu o mână peste bărbia nebărbierită.

- O să fie un dezastru.

Natasha scoase două căni și începu să prepare cafeaua, vag conștientă de faptul că Mac se plimba încolo și-ncoace de cealaltă parte a ușii. Se duse la ferestre și trase perdelele, aproape nebăgând în seamă lumina cenușie care umplu camera, iluminând rămășițele serii trecute, paharele de vin acrit și șemineul plin de cenușă.

„Cafea“, se gândi ea. Apoi avea s-o sune pe doamna Carter. Și s-o trezească pe Sarah.

- Tash!

Strânse din dinți fără să-și dea seama. Oare când avea să înceteze să-i spună așa?

- Tash!

- Ce-i?

- Vino aici!

- De ce?

- Uită-te pe fereastră! Pe cea laterală.

Natasha se îndreptă spre el, îi dădu o cană și se uită la grădină. În fața ei, ceea ce fusese cândva un gazon dreptunghiular și îngrijit devenise o mlaștină de noroi și de pământ răscolit. Lampioanele chinezești dispăruseră, iar tulpinile ultimelor flori tomnatice fuseseră rupte, turtite de pământul umed. Gardul ei din lemn de salcie, ridicat cu grijă la marginea câmpului, fusese dărâmat și se transformase într-o grămadă diformă, rezemată de un pom fructifer. Ghivecele ei zăceau sparte pe lespezile terasei. Era un câmp de luptă, o scenă a groazei. De parcă grădina ei frumoasă, îngrijită, fusese demolată cu un buldozer.

Natasha încercă să cuprindă cu privirea distrugerea, cu respirația tăiată. Își apropie ochii măriți de șoc, neîncrezători, de sticla aburită a ferestrei.

Abia vizibilă, pe partea stângă a terasei se contura silueta adormită a lui Sarah. Era înfășurată în paltonul ei de iarnă și acoperită cu rămășițele murdare a ceea ce fusese cândva cea mai bună plapumă de iarnă a Natashei.

La câțiva metri depărtare de mâna ei întinsă, stătea un cal mare și murg. Părea uriaș în grădina micuță, căutând, concentrat, ultimele mere care mai atârnavă de crengile golașe ale copacului, scoțând nori mici și diafani de aburi din nări.

Capitolul 13

„Ca să întorci un cal, trebuie ca mai întâi să privești în direcția în care vrei să mergi.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Sarah stătea la etajul autobuzului și-și număra banii din buzunar pentru a patra oară. De ajuns pentru două săptămâni de chirie, cinci baloturi de fân și o plasă de hrană; de ajuns ca să-și umple depozitul pentru încă două săptămâni. Nici pe departe de ajuns ca să scape de Sal Maltezul. Era trei și un sfert. Sal ajungea rar la grajduri înainte de patru și jumătate. Sarah avea de gând să-i lase banii lui Cowboy John sau să-i strecoare pe sub ușa biroului, împreună cu un bilet. Cu puțin noroc, Sal avea să fi plecat înainte să trebuiască să aibă o altă conversație cu el. De două ori de când se întorsese, Sal îi pomenise fetei de restanțe. Iar în ambele dăți, ea îi promisese că avea să găsească banii. Dar Sarah n-avea nici un plan concret.

Era doar ușurată că se întorsese. Boo fusese readus pe Sparepenny Lane la mai puțin de o săptămână după ce fusese luat de acolo. Mac și Natasha nu prea avuseseră de ales: proprietara grajdului o luase razna, spunând că-și petrecuse două ore conducând prin beznă și căutându-l pe Boo, acuzând-o pe Sarah că fusese iresponsabilă și proastă și spunând că în grădină existau tise și o grămadă de alte plante care ar fi putut otrăvi calul. Nici măcar Mac nu-i luase apărarea lui Sarah. El și Natasha o trataseră ca și cum ar fi fost vreun fel de criminal, doar fiindcă stricase puțin iarba. Fata nu-l mai văzuse pe Mac atât de serios până atunci. Nu fusese furios, nu tocmai, dar avusese acea privire dezamăgită pe care ți-o aruncau oamenii înainte să ofteze din rărunchi.

Își păstrase acea privire dezamăgită și atunci când îi condusesse pe ea și pe Boo înapoi la grajduri. Își ținuse mâinile îndesate în buzunare și-i spusese că grădina fusese importantă pentru Natasha, că doar pentru că Natasha nu-și dădea emoțiile pe față, asta nu însemna că nu simțea nimic. Fiecare om avea o pasiune, ceva ce-și dorea să protejeze; Sarah ar fi trebuit să înțeleagă asta mai bine decât cei mai mulți dintre oameni.

Ea se simțise prost văzând-o pe Natasha plângând în hol. Nu realizase cât de distructiv avea să fie Boo odată ajuns în grădină, se gândise doar că aceasta era un

loc sigur, din care el n-ar fi putut ieși. Aproape de ea. Mac nu spusese mai mult decât atât, dar lacunele din ceea ce spusese o făcuseră să se simtă prost. El încheiase sugerându-i că ar fi fost o idee bună ca ea și Natasha să se țină departe una de cealaltă o vreme.

Nimeni n-o lăsase să spună ceea ce gândea: că n-o puteau învinui pentru tot. Le pusese în vedere amândurora, în repetate rânduri, că n-o puteau separa de Boo. Trebuia ca ei să înțeleagă că nu-l putuse lăsa singur într-un loc străin, jelind pe câmpurile negre după toate lucrurile pe care le cunoscuse. Ironia sorții făcea ca ea să-l fi adus pe Boo atât de aproape de căsuță tocmai pentru ca Mac și Natasha să nu-și facă griji neștiind unde se afla ea.

Atmosfera rămăsese încordată timp de câteva zile după întoarcerea lor la Londra. Bineînțeles că Natasha era încă supărată. Uneori, Sarah îi auzea pe ea și pe Mac vorbind în șoaptă, închizând ușile încet atunci când începeau să discute, de parcă nu-și putea da seama că vorbeau despre ea. Mac ieșea apoi și se purta exagerat de vesel cu ea, spunându-i „fată de la circ“ ca și Cowboy John, prefăcându-se că totul era în regulă. O vreme îi fusese teamă că aveau s-o facă să plece. Dar lucrurile se așezaseră într-un fel de rutină. Se trezea devreme și mergea la grajduri înainte de școală. Mac chiar se trezise de dimineață vreme de câteva zile ca s-o ducă cu mașina. În acele dimineți făcuse fotografii curții, lui Boo și lui Cowboy John, dar apoi primise o grămadă de sarcini la școala la care predă, așa că nu mai venise deloc.

Seara trecută o chemase în bucătărie (Natasha era la serviciu; ea era, practic, mereu la serviciu) și-i întinsese un plic.

– John mi-a spus cât îți trebuie. O să plătim pentru Boo pe moment, dar tu trebuie să depui efortul. Iar dacă aflăm că ai chiulit sau că ai umblat pe unde nu trebuie, o să-l trimitem pe Boo altundeva. E un târg bun? îi spusese el întinzându-i plicul.

Sarah dăduse din cap, pipăind bancnotele prin plicul alb și subțire. Abia se abținuse să nu i-l smulgă din mână. Ridicându-și privirea, văzuse că Mac se uita țintă la ea.

– Deci... crezi că așa n-o să... mai dispară mărunțișul de prin casă?

Sarah se înroșise.

– Probabil, mormăise ea.

Nu putea să-i spună lui Mac despre banii pe care i-i datora lui Sal, nu atunci când amândoi erau încă supărați pe ea. Nu atunci când Mac tocmai o acuzase, voalat, de furt.

Încercă să vadă partea plină a paharului. Cei doi nu erau răi. Calul era cu ea. Viața era așa cum trebuia să fie. Sau pe cât de aproape se putea, în absența lui Papa. Și totuși uneori, pe când ședea dimineața în autobuz, își amintea cum arătase Boo în arena cu nisip moale, cum păruse aproape să plutească. Se gândea la plăcerea pe care o simțise Boo pentru că se aflase într-un loc în care putea să demonstreze cât de bun era. Își amintea cum calul ei se aflase departe de fum, de gălăgie și de trenurile zgomotoase, galopând în jurul padocului moale și verde, cu capul lui nobil ridicat de

parcă ar fi sorbit din priviri orizonturile îndepărtate, cu coada ridicată asemenea unui steag.

***

- Deci... cum merge?

Ruth Taylor acceptă cana de ceai și se lăsă puțin pe speteaza canapelei bej, moi. Asta nu era genul de cameră pe care obișnuia să-l vadă în munca ei de zi cu zi, se gândi ea. Studie picturile de pe pereți, podeaua lustruită, din lemn vechi de stejar. Și era plăcut să bea dintr-o cană de ceai fără să se întrebe cât de curată era.

- E totul în regulă?

Scoase dosarul lui Sarah Lachapelle din poșetă, gândindu-se cu melancolie că mai trebuia să facă patru vizite în acea după-amiază. Nu mai avea să dea de asemenea canapele moi. Două controale ale unor refugiați tineri, care locuiau într-un hostel urât de pe Fernley Road, un băiat care jura că îl bătea tatăl lui vitreg, și o mamă minoră din Sandown, dependentă de cocaină.

Cei doi se uitară unul la altul. Ceva nespus în cuvinte pluti între ei, iar apoi bărbatul răspunse:

- E bine. Totul e bine.

- S-a adaptat bine? Au trecut - cât - patru săptămâni?

- Patru săptămâni și trei zile, spuse femeia.

Doamna Macauley sosise chiar după Ruth și stătea acum pe scaun, cu servieta la picioare. Se tot uita pe furiș la ceas, ca și cum ar fi așteptat permisiune să poată fugi din nou.

- Și școala? Probleme cu chiulul?

Alt schimb de priviri.

- Am avut câteva probleme la început, dar cred că le-am rezolvat. Am impresia... că am făcut o înțelegere, spuse domnul Macauley.

- I-ați trasat niște limite, așa cum am sugerat.

- Da. Cred că acum ne înțelegem cu toții mai bine unii pe alții, spuse el.

O, dar era chipeș. Chiar genul ei de bărbat, cu părul ciufulit și cu ochi sclipitori. „Nu-i voie“, se certă Ruth pe ea însăși. N-ai voie să te gândești la clienți în felul ăsta. Mai ales nu la clienții ale căror soții stăteau chiar lângă ei.

- E sănătoasă, continuă el, mănâncă bine. Își face temele. Are... propriile ei interese.

Se întoarse spre soția lui.

- Nu știi ce altceva să mai spun, sincer.

- Sarah se descurcă bine, spuse ea apăsător.

- Nu vă faceți griji. Nu sunt aici ca să vă judec sau ca să vă dau note pentru capacitățile dumneavoastră parentale, spuse Ruth zâmbindu-le. Asta-i un plasament informal - familial, cum îl numim noi -, așa că nu ne implicăm prea mult. Am vorbit

deja cu Sarah, care spune că e fericită la dumneavoastră. Dar m-am gândit că ar fi o idee bună să trec pe aici și să verific cum îi merge, având în vedere istoria ei recentă.

– După cum am spus, e bine, serios vorbind, spuse domnul Macauley.

– Școala nu ne-a anunțat despre alte probleme. Nu ne trezește noaptea cu muzică dată tare. Doar șase sau șapte iubiți. Nu prea multe droguri grele. Glumesc, adăugă el atunci când soția lui se uită urât la el.

Ruth se uită la dosar.

– Avem vreo veste nouă despre bunicul ei? Îmi pare rău, știu că ar fi trebuit să sun personal, dar am fost cam ocupați la departament.

– Starea lui se îmbunătățește încet, deși nu pot spune că sunt un expert în lucrurile astea, spuse domnul Macauley.

Ruth își dori să nu fi purtat fusta ei maro, care îi făcea picioarele să arate ca niște bușteni.

– O, da. Îmi amintesc acum. A fost un atac cerebral, nu-i așa? Hmm... Nu se recuperează atât de repede pe cât și-ar dori medicii. Ați fi de acord... ca Sarah să continue să stea? Știu că am crezut inițial că avea să dureze doar câteva săptămâni...

Cei doi schimbară din nou o privire.

– Teoretic, facem un raport odată ce ați trecut de șase săptămâni. Ne-am putea gândi la un ordin de tutelă special, care v-ar da o anumită responsabilitate parentală.

– Există o posibilă complicație. O să vindem casa asta destul de curând. De fapt, am acceptat deja o ofertă, spuse domnul Macauley.

– Și veți avea loc pentru Sarah în noua casă?

Cei doi nu se uitară unul la celălalt de data asta. Bărbatul vorbi primul:

– Nu sunt încă sigur.

– Vreți să ajungă în grija autorităților? Să ne transferați din nou responsabilitatea? „Vă rog, nu spuneți da“, îi rugă Ruth în gând. „Am o listă de solicitări lungă cât brațele voastre. Și, credeți-mă, nu multe dintre casele în care ajung copiii ăștia arată ca a voastră.“

– Încercăm să ne dăm seama cum să facem. Încă nu ne-am hotărât unde... ăăă... mergem, nu-i așa, Tash? Dar, în următoarele câteva săptămâni, Sarah poate să stea cu siguranță aici.

Câteva săptămâni. Orice se putea întâmpla în câteva săptămâni. Ruth se relaxă puțin.

– Să sperăm că se va întoarce la bunicul ei în scurt timp.

Ruth zâmbi și se uită de jur împrejur.

– E o casă minunată. Sunt sigură că vă e greu s-o părăsiți.

Cei doi tăcură. Ruth își puse mâinile pe dosar și se aplecă spre ei.

– Iar dumneavoastră cum vă descurcați? Dacă nu ești obișnuit cu tinerii, constăți că pot fi surprinzător de dificili.

Îi adresă acele vorbe doamnei Macauley, care vorbise cel mai puțin.

- Suntem în regulă, spuse domnul Macauley.

- Doamnă Macauley?

Femeia se gândi înainte să vorbească. Din documentul aflat în fața ei, Ruth aflase că era avocată. Deloc surprinzător.

- E... mai obositor decât mă așteptam, spuse ea cu precauție, dar, pe de altă parte, nici nu știu cum am crezut că avea să fie.

- Aveți vreo problemă anume?

Femeia se gândi.

- Nu. Cred că, în principiu, avem... moduri diferite de a vedea lucrurile, spuse ea în cele din urmă.

- Adolescenții sunt speciali.

Domnul Macauley zâmbi larg.

- Puteți să fiți sigură de asta.

- Vin cu propriile lor provocări. Dar cei de la școală spun că Sarah e mult mai liniștită acum.

- E un copil bun, are ambiție, spuse domnul Macauley.

- Poate că ați fi mai fericiți cu copiii mai mici, dacă ați decide să mai luați copii pe viitor. Ați putea lua în considerare ideea de a deveni asistenți maternali înregistrați?

Ruth se gândi că era inutil să pună accentul pe beneficiile financiare. Cei doi nu arătau ca și cum banii ar fi fost o problemă în viața lor.

- Există foarte puțini asistenți maternali în zona asta, și o grămadă de copii care au nevoie de ei, adăugă ea.

- Știu, spuse doamna Macauley cu glas scăzut.

Ruth privi cum soțul ei își puse mâna peste a ei. Un gest blând. Încurajator. În mod straniu, Natasha se înroși.

- O să ne gândim la asta. Momentan, încercăm s-o luăm pas cu pas, spuse ea.

Sub ușa depozitului era un bilet. Sarah deschise ușa, ridică bucata de hârtie și o despătură, uitându-se la scrisul necunoscut.

Salutare, fată de la circ. Scuze că nu ți-am putut spune personal, dar a trebuit să plec în America. Sora mea, Arlene, s-a îmbolnăvit. Trebuie să mă duc la ea și să mă asigur că se face bine, având în vedere că n-avem pe nimeni altcineva în familie (nebuna a pus pe fugă trei soți).

Sal Maltezul are chei și o să-mi hrănească animalele, dar ai grijă de grajduri în locul meu, bine?

Spune-i Căpitanului că-mi pare foarte rău că nu pot să-l vizitez weekendul ăsta, dar că mă întorc într-o săptămână sau două. O să-i aduc și niște Jimmy Beam dacă o să i-l pot strecura pe lângă asistentele alea naziste.

CJ

Sarah împături biletul cu atenție și îl puse în buzunar. Se simțea ciudat de tulburată de ideea absenței lui John. Știa că el avea o soră în America – obișnuia să facă mereu glume despre cât era de urâtă –, dar Papa preluase întotdeauna responsabilitățile lui atunci când dispărea ca s-o viziteze. Acum curtea părea deznădăcinată fără prezența celor doi. N-avea să dureze mult, își spuse Sarah. Totul avea să fie bine în curând.

Începu să plouă mărunț, iar pavajul era ușor lipicios în zonele în care nimeni nu măturase firele de paie și hrana căzute pe jos. Sarah își atârână jacheta în cuier și îmbracă vechiul palton al lui Papa, cel pe care el îl folosea ca pe un halat de lucru. Știind instinctiv că munca avea să-i calmeze nervozitatea, verifică vasul cu apă al Shebei, apoi se ocupă de cai, netezindu-le așternuturile de paie și asigurându-se că ușile grajdurilor erau închise. Îi curăță boxa lui Boo, îi înlocui paietele și apa, îi verifică picioarele. Goni găinile și o capră nouă, pe care n-o cunoștea, apoi se întrerupse ca să stea de vorbă cu Ranjeet de la Raj Palace, care venise ca să cumpere ouă. În cele din urmă, se întoarse la depozit și-și încălță din nou pantofii de școală.

Își aminti de banii din plic chiar atunci când era pe cale să încuie depozitul. Vârî mâna în buzunar și tresări simțind că o palmă i se lăsase, cu blândețe, pe ceafă. Se întoarse pe călcâie, gata să lovească.

– Ce-ai pățit? Crezi că-s vreun nebun care vrea să-ți facă de petrecanie?

Sal Maltezul era foarte amuzat. Dintele de aur îi sclipea abia vizibil în întunericul depozitului, în timp ce agita un deget în fața ei.

Sarah tremură, ducându-și mâna la gât.

– Îmi lași o scrisoare de dragoste, fată de la circ?

Sal îi luă plicul din mână, ținând o țigară aprinsă în mâna lui liberă. Își crăcănase picioarele ca și cum ar fi vrut să accentueze faptul că ăsta era locul lui. Mirosul apei de colonie și al tutunului acopereau acum parfumurile dulci ale paielor și ale plantelor.

– Știi că-mi poți spune oricând în față dacă mă iubești.

– Banii, sunt banii tăi, spuse ea, jenată de felul în care i se frânse vocea în timp ce vorbea.

– Aha...

Sal luă banii de la ea, iar degetele lui le atinseră pe ale ei.

– Trebuie să plec, spuse Sarah ridicându-și ghiozdanul.

Dar Sal ridică o palmă. Deschise plicul și se uită înăuntru.

– Și asta ce e?

– Banii mei de chirie. Două săptămâni. Și pentru fân și hrană.

Afară începuse să plouă mai tare. Sheba se furișă pe lângă ei. Blana ciufulită îi era acoperită de picături sclipitoare de apă. Unul dintre cai necheză de sub arcadele podului feroviar. Copitele îi băteau în ciment.

– Și?

Sal se uită la ea, nerăbdător. Zâmbea, dar nu era un zâmbet real. Sarah înghiți în sec.

– Nu-i am.

– Restanțele?

– Nu încă.

Sal Maltezul șuieră printre dinți și clătină din cap.

– Știi ceva, ești norocoasă că am păstrat grajdul ăla pentru tine. Acum două săptămâni apari și iei calul de aici fără să-mi dai măcar vreo avertizare. Ți se pare frumos din partea ta?

– N-a fost...

– Am ținut grajdul deschis pentru tine, Sarah, chiar dacă aș fi putut să-l dau altor douăzeci de oameni. Apoi apari din nou cu calul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici măcar nu mi-ai mulțumit.

– Dar ți-am spus că n-a fost vina mea. A fost...

– Scumpo, mă doare-n cot a cui e vina. Acum mă gândesc doar la faptul că n-am de unde să știi că n-o să dispari din nou. Cu toți banii pe care mi-i datorezi. Ai chei. Tu și calul tău ați putea să plănuiți să fugiți în Timbuktu, iar eu n-aș avea de unde să știu.

Se apropiase de ea. Gulerul cămășii îi era la nivelul ochilor ei. Sarah nu putu să înghită decât cu zgomot.

– N-o să fug. Îmi plătesc mereu datoriile. Papa știe asta. Și John știe, spuse ea cu glas scăzut.

„Până acum, n-am mai avut niciodată datorii“, se gândi ea.

– Dar John nu-i aici. Papa nu-i aici. Și asta e curtea mea acum, nu a lor.

Sarah nu putea să-i dea nici un răspuns.

Un tren hurui deasupra aradelor. Luminile vagoanelor fulgerară curtea pentru câteva clipe. O mie de oameni treceau iute pe deasupra, în drum spre casele lor și spre viețile lor sigure și confortabile. Sal își înclină capul într-o parte, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Apoi mai făcu un pas spre ea. Era mai aproape acum, prea aproape. Lui Sarah i se opri respirația în piept.

Sal își coborî tonul.

– Bunicul tău e bolnav, Sarah.

– Știu, șopti ea.

– Bunicul tău e foarte bolnav, din ce mi-a spus John. Așa că trebuie să-mi spui ceva. Cum o să-ți plătești datoriile?

Vocea lui era blândă, muzicală, ca și cum ar fi cântat, ca și cum astfel ar fi ascuns pericolul ce pândea în spatele ei. Sal era atât de aproape încât Sarah îi simțea respirația caldă pe față, îi mirosea moscul apei de colonie și jacheta de piele. Dedesubtul lor, ea simțea ceva masculin și necunoscut.

Încercă să-și țină ochii plecați. Auzise zvonuri sinistre despre Sal Maltezul. Nimeni nu se punea cu el. Fusese la închisoare, avea prieteni răi și era interesat de lucruri

despre care era mai bine să nu pui întrebări.

- Deci?

- Ți-am spus...

- Nu mi-ai spus nimic. După cum ziceam, am crezut că ți-ai luat calul și că te-ai cărat. Acum trebuie să știu cum o să-mi primesc banii.

Ochii lui ardeau.

- Trebuie să facem o înțelegere, Sarah.

Sarah clipi privind-l, încercând să nu tremure atunci când respira.

- Trebuie să găsim un mod în care să-mi dai banii înapoi.

„Nu înțelegi că asta e tot ce vreau“, ar fi vrut ea să-i spună. Datoria îi atârna de gât, îi strângea stomacul ca într-o gheară ori de câte ori se gândea la ea. Întuneca fiecare vizită pe care i-o făcea calului, în așa fel încât prezența lui o liniștea din ce în ce mai puțin. Și nu exista nimeni căruia să-i poată spune despre ea. Nimeni în afara lui Sal nu-i putea ridica greutatea de pe umeri.

- Ți-aș putea curăța grajdurile, spuse ea repede.

- Am băieți care fac asta, Sarah.

- Atunci aș putea să am grijă de grajduri sâmbăta și duminica, șopti ea.

- Dar n-am nevoie să faci asta. Să vinzi ouă, să mături, chestiile astea nu valorează nimic pentru mine. Înțelegi? Pricepi conceptul valorii? spuse Sal.

Sarah dădu din cap în semn că da.

- Sunt om de afaceri. Astea fiind spuse, am încercat să te las mai moale din cauza circumstanțelor tale speciale. Am încercat să fiu înțelegător, Sarah... Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva...

Sal clătină din cap și încheie:

- Mi-aș fi pierdut răbdarea de mult.

El aruncă o privire în spatele lui, prin arcade, spre ploaia care curgea acum pe pavaj, spre porți, strălucind sub lumini. Preț de o clipă, Sarah crezu că avea să plece. Că se terminase. Dar Sal se întoarse din nou către ea.

Făcu încă un pas tăcut spre ea, până când o lipi cu spatele de ușă. Apoi ridică o mână și-i culese, delicat, un fir de pai din păr, ținându-l în fața ei înainte să-l arunce cu degetele lui puternice și pline de bătăture.

Sarah privi drept înainte, încercând să nu tresară. Sal Maltezul zâmbi, un zâmbet prelung și lent. Ochii lui îi spuseră că totul era bine, că înțelegea. Apoi, în timp ce Sarah se străduia să-i zâmbească, își așeză mâna pe sânul ei drept, trecându-și încet degetul peste sfârc. Atingerea era atât de ușoară și atât de relaxată, de sigură pe ea, că fetei îi trebuiră două secunde ca să realizeze ce făcea el.

- Nu trebuie să fie vorba de bani, Sarah, spuse el cu blândețe.

Apoi, cu un zâmbet scurt, își retrase mâna înainte ca Sarah să aibă șansa să și-o ridice pe a ei în semn de protest.

Lui Sarah îi ardea pe piele amprenta mâinii lui. Obrajii îi luaseră foc. Nu putea respira.

- Crești repede, scumpo, spuse el vârându-și plicul în buzunar cu degete tremurătoare, de parcă ar fi atins ceva fierbinte. O fată frumoasă se poate descurca mereu. Doar spune-i lui Sal.

Apoi dispăru, fluierând, dincolo de porțile de sârmă, lăsând-o pe Sarah nemișcată, cu ghiozdanul atârându-i în mână.

***

- Plec diseară.

În sfârșit, închiseră ușa în spatele lui Ruth. Înainte să plece, femeia îi aruncase lui Mac unul dintre acele zâmbete prea lungi, de soiul celor pe care femeile i le aruncau mereu lui Mac, iar împotriva voinței ei, Natasha se enervase. Îi mulțumea Domnului că-și făcuse planuri să se întâlnească în oraș cu sora ei.

- Bine. Oricum am promis c-o duc pe Sarah la spital după ce iese de la școală, zise Mac. Dar o să plec mâine, dacă e în regulă.

Nu-i spuse Natashei unde mergea.

- Bine.

Ea înaintă, dar Mac nu se dădu la o parte din calea ei.

- Am o ședință, Mac, și deja sunt în întârziere, spuse ea.

Observă că Mac purta niște blugi pe care ea îi iubise pe vremuri. Erau de un indigo închis, moi și fini, decolorați la buzunare fiindcă el insistă să care prea multe lucruri în ele, în ciuda observațiilor Natashei. Ea își amintea cum se rezemase de el într-o excursie pe care o făcuseră cu ani în urmă, cu vântul vuindu-i în urechi și cu mâinile îndesate adânc în buzunarele acelor blugi.

- Ți-am cumpărat ceva, spuse el.

Mac se întinse în spate și luă o pungă mare, plină cu bulbi amestecați.

- Știu că e doar un început, dar... ai fost atât de tristă.

Natasha luă bulbii. Din plasa împletită îi căzură pe mâini bucățele de pământ.

- Dacă vrei, te ajut. Weekendul următor. Pot măcar să repar gardul.

Natasha înghiți cu greu și-i spuse:

- O să crească la loc. La un moment dat.

Ridică ochii spre el și zâmbi.

- Dar îți mulțumesc.

Dintr-odată, avu o viziune în care Mac râdea și sporovăia cu ea, cu uneltele atârându-i de curea, în timp ce Natasha înlocuia cu grijă plantele pierdute. „Oare asta e o idee bună?” ar fi vrut ea să-l întrebe. „Nu s-au apropiat drumurile noastre deja prea mult?”

Rămaseră în hol, adânciți în gânduri. Deveni evident că mințile lor se duseseră în direcții diferite, când Mac spuse:

- N-am prea vorbit despre asta, Tash, dar ce facem dacă bătrânul nu se vindecă?

Se sprijini de ușa de intrare, blocându-i calea.

- Nu-i merge bine, să știi. Nu cred c-o să-și revină curând.

Natasha trase aer adânc în piept.

– Atunci, toată povestea asta trebuie să devină problema altcuiva.

– *Problema* altcuiva?

– Bine, responsabilitatea altcuiva.

– Dar ce facem cu calul?

Natasha își imaginează calul umblând nepăsător pe terasa ei, lăsând doar distrugere în urma lui. De când cu distrugerea grădinii, calul încetase să mai fie ceva frumos și grațios pentru ea.

– Mac, din ziua în care plecăm de aici n-o să mai fim o familie. N-o să-i mai putem oferi fetei o casă, cu sau fără cal. Slujba ta nu-ți permite să ai grijă de ea așa cum trebuie, și știi foarte bine că și eu sunt în aceeași situație. Abia reușim să ne descurcăm din zi în zi, oricum.

– Deci, o dezamăgim.

– Sistemul a dezamăgit-o. N-are flexibilitatea sau resursele ca să se ocupe de cineva ca ea.

Văzând expresia de pe fața lui Mac, Natasha încercă să-și îmblânzească tonul.

– Ascultă, s-ar putea ca autoritățile să-i găsească lui Boo un loc temporar la un adăpost, până când o să-i găsească și lui Sarah un nou cămin. Poate undeva la țară, dacă e atât de disperată să păstreze calul. S-ar putea să fie mai bine pentru ea.

– Nu-mi imaginez că ar fi prea multe șanse.

– Aș putea să vorbesc cu niște oameni, ca să vedem care sunt opțiunile. Fără să le dau amănunte.

Mac tot nu se mișcă din fața ușii. Ceasul îi spusese Natashei că avea să întârzie.

– Vrei ca Sarah să plece?

– N-am spus asta.

– Dar... nu pari s-o plăci.

– Bineînțeles c-o plac.

– Nu spui niciodată nimic bun despre ea.

Natasha își umblă prin poșetă ca să-și ascundă roșeața care îi năpădise obraji.

– Ce ar trebui să fac? Să nu pretinzi că eu sunt personajul rău în povestea asta, Mac. Sarah era o străină. I-am oferit casa mea – și am mințit Serviciile Sociale despre relația noastră, dacă ții bine minte. Am cheltuit sute de lire ca să-i mut calul în Kent și înapoi. Mi-am sacrificat grădina pe care o iubeam...

– Nu despre asta vorbesc.

– Atunci despre ce vorbești? Crezi că ar trebui să devenim cele mai bune prietene și să ne dăm una alteia sfaturi de machiaj? Am încercat, bine? Am încercat s-o duc la cumpărături. M-am oferit să-i decorez camera. Am încercat să vorbesc cu ea. Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca ea să nu mă placă pe mine?

– E *un copil*.

– Ce? Asta înseamnă că nu e în stare să nu placă pe cineva?

– Nu. Vreau doar să spun că e treaba adultului să treacă peste chestia asta.

- O, deci acum ești un expert în creșterea copiilor.

- Nu. Doar cineva cu puțină omenie.

Se uitară lung unul la celălalt.

Natasha așează bulbii pe masa din hol și-și luă dosarul cu documente. Obrajii îi erau roșii.

- Trebuie să fie grozav să trăiești în pielea ta, Mac. Toată lumea te iubește. La naiba, până și afurisita aia de asistentă socială aproape că ți s-a așezat în poală. Și, Dumnezeu știe de ce, dar ai același efect și asupra lui Sarah. Ceea ce e grozav pentru voi doi.

Își luă telefonul de pe masă.

- Dar nu mă ataca pentru că n-am același efect, bine? Fac tot ce pot. Îmi sacrific casa. Îmi sacrific relația doar prin simplul fapt că vă am aici zilnic, prin simplul fapt că ne jucăm de-a familia fericită, fir-ar să fie! Mă străduiesc să trec prin fiecare zi. Fac tot ce pot, la naiba!

- Tash...

- Și NU îmi mai spune TASH.

Natasha trecu de el cu forța, smuci ușa de la intrare și coborî scările, auzind încă vocea lui peste bătăile inimii ei. Se întrebă de ce îi dăduseră lacrimile.

- Bine. Ești nebună.

Jo își dădu jos mânușile de cauciuc și se îndreptă spre masa de bucătărie, la care Natasha își bea paharul de vin.

- Mac? Fostul tău soț?

- Dar asta e problema, nu-i așa? Nu e încă un fost soț cu adevărat, așa că are drepturi asupra casei.

- Atunci ar trebui să te muți tu. Asta e o nebunie. Uită-te la tine! Ești o epavă.

Dottie, fiica cea mai mică a lui Jo, intră în bucătărie rozând un os de cauciuc pentru câini.

- Nu, iubito, o să faci viermi la stomac.

Jo scoase jucăria din gura copilului și o astupă cu o bucată de caisă uscată, înainte ca Dottie să apuce să protesteze.

- Mama și tata știu?

- Normal că nu știu. Va dura doar câteva săptămâni.

- Trebuie să ieși de acolo. Du-te la un hotel. Erai un dezastru pe vremea în care locuiai cu el. Asta n-o să te ajute să treci peste relația voastră, nu crezi? Pentru numele Domnului, Tash, abia începuseși să-ți refaci viața în timpul verii. Voi doi, ÎN PAT! strigă ea auzind zgomotul îndepărtat a unei lupte în camera de zi. Chiar ar trebui s-o pun și pe asta în pat. Te descurci un minut dacă mă duc s-o pun la culcare? E opt fără un sfert.

- Bine, spuse Natasha.

În secret, Natasha fu ușurată atunci când adorabila Dottie, cu fața ei grăsuță, acoperită cu gem, și cu mirosul ei de pudră de talc, fu scoasă din cameră. Copiii mai mari își pierduseră suficient din aspectul lor de bebeluși, până într-atât încât păreau niște persoane. Dottie îi amintea în chip dureros de ceva ce ar fi trebuit să fie al ei. O absență cu care încă nu făcuse pace.

– Spune-i noapte bună mătușii Tash.

Natasha își luă inima-n dinți în așteptarea sărutului și se forță să pară relaxată.

– Nu, spuse copilul în timp ce se ascundea după picioarele lui Jo.

– Dottie, nu e frumos. Spune-i noapte bună...

– E în regulă, crede-mă.

Natasha îi făcu lui Dottie cu mâna.

– E obosită.

Știa că sora ei avea să-i socotească acel răspuns detașat drept încă un semn al genelor ei materne defecte.

– Dă-mi cinci minute ca să-i citesc o poveste.

În timp ce Natasha o privea pe Jo ridicându-și copilul pe șold cu ușurința cuiva care făcuse asta de zeci de ori, ea se gândi că Jo se îngrășase. Se plângea mereu că n-avea timp, că silueta îi fusese distrusă de sarcini, dar în tot acel timp își înmuia biscuiți în nelipsita cană de ceai. Era pentru glicemie, spunea ea. O făcea să nu țipe atâta la ora ceaiului.

Natasha evitase casa surorii ei pentru o perioadă lungă. La vremea la care pierduse sarcinile – familia ei știa doar despre una dintre ele –, casa gălăgioasă a lui Jo, cu desenele ei făcute de mână, cu zugrăveala ei scorojită și cu jucăriile de plastic, îi amintea prea tare de copiii pe care îi pierduse. Se urâse pe ea însăși fiindcă nu fusese îndeajuns de stoică pentru a trece peste gelozia ei față de acei trei copii, dar îi fusese mai ușor să pretindă că era prea ocupată. Familia ei o numise ambițioasă și obsedată de muncă încă de când se înscrișese la facultatea de drept. Era fiica absolventă de studii superioare, cea cu realizările mari. Atunci când spunea că era prea ocupată cu serviciul ca să vină la o masă de familie, că trebuia să se pregătească pentru cazul x sau y, știa că familia ei îi marca absența cu câte un comentariu indulgent, poate cu o oarecare melancolie de partea mamei ei la gândul incapacității Natashei de a-și devota energia lucrurilor cu adevărat importante în viață.

De când plecase Mac, nu mai îndrăzniseră să aducă vorba de viața ei personală. În rarele ocazii în care vorbiseră despre asta, îi spusese că măcar își mai avea slujba. Se consolau cu certitudinea că asta era tot ce-și dorise ea, oricum.

Jo se întoarse zece minute mai târziu. Aruncă restul de caisă în chiuvetă, apoi își prinse părul într-o coadă.

– Trebuie să merg urgent la coafor. Am avut o programare săptămâna trecută, dar Theo a avut gripă. Și tot a trebuit să plătesc jumătate din cost – ce nesimțire, spuse ea.

Se așeză și luă, cu mulțumire, o înghițitură mare de vin alb.

- Of. Mersi pentru vin. E al naibii de bun. Așa. O să-i mai las pe ceilalți să stea treji, că altfel nu reușesc să vorbesc nicidecum cu tine.

- Tu ești bine? Întrebă Natasha.

Bănuia că sora ei o socotea egocentrică. Femeile singure și fără copii deveneau așa după o anumită vârstă. Toată lumea spunea asta.

- Și David?

- N-am nici o problemă care să nu poată fi rezolvată de două săptămâni în Seychelles și de câteva operații estetice. O, și de sex. Nici nu mai țin minte cum e *aia*. Râse.

- În fine. Tu. Nu-mi spui niciodată nimic, dracu' să te ia. Ia varsă tot.

Viața ei se transformase într-un mic spațiu închis, ocrotitor și dens, realiză Natasha. Viața lui Jo era însăși normalitatea. Iar viața ei, a Natashei, nu era deloc normală.

- Am crezut că Mac avea să stea la mine doar câteva săptămâni. N-avea sens să-ți spun, zise ea.

- Vorbesc serios, Tash. Mută-te. Ți-aș oferi o cameră aici, dar ai lua-o razna în cinci minute.

Jo mai luă o gură de vin.

- Ai bani. Du-te și ia-ți o cameră într-un hotel drăguț, cu spa. Du-te la machiaj și la manichiură în fiecare zi după serviciu. Lasă-i lui Mac partea lui din casă. El e cel care te gonește din propriul tău cămin. Ce tupeu are!

- Nu pot.

Natasha mângăli cu unul dintre creioanele cerate ale copiilor.

- Ba poți. Fir-ar! Eu aș face-o cu prima ocazie. Ce rai!

- Nu, nu pot.

Natasha oftă și se pregăti psihic.

- Pentru că am preluat responsabilitatea pentru cineva. Pentru o fată.

Natasha regretă vag faptul că își văzuse sora atât de rar în ultimii ani, fiindcă, contrar așteptărilor ei, reacția lui Jo fu fantastică. O puse pe Natasha să-i spună povestea de două ori, iar apoi se ridică de pe scaun, făcu înconjurul mesei și-și îmbrățișă strâns sora mai mică, lăsând urme de făină pe costumul ei negru, în timp ce Natasha îi explica totul cu o voce nesigură.

- Doamne, Tash! E minunat. Ce lucru fantastic! Mi-aș dori ca mai mulți oameni să fie ca tine. Mi se pare minunat!

Jo se așeză, cu ochii sclipind.

- Cum e fata?

- Asta e chestia. Nu e cum crezusem. Noi două... nu părem să ne înțelegem nicidecum.

- E adolescentă.

- Da. Dar se înțelege cu Mac.

- Și Saddam Hussein s-ar înțelege cu Mac. Toată personalitatea lui Mac e flirt.

- Am încercat, Jo. Părem să ne enervăm una pe cealaltă cu tot ceea ce făceam. N-a mers așa cum mă așteptam...

Jo se aplecă spre ușă, verificând dacă nu cumva o auzeau copiii.

- O să fiu sinceră cu tine. În secunda în care Katrin a împlinit treisprezece ani, s-a transformat într-o vacă proastă. A fost ca și cum pușorul meu scump ar fi dispărut și ar fi fost înlocuit de un monstru hormonal. Se uită la mine cu atâta... scârbă, ca și cum aș fi fizic dezgustătoare. Tot ce spun o scoate din sărite.

- *Katrin?*

- Abia ai văzut-o în ultima vreme. Înjură ca un șofer de camion. Comentează întruna. Fură mărunțiș, deși David se preface că nu observă. Minte despre orice. E o membră cu acte în regulă în clubul scorpiilor premature. Pot spune asta pentru că sunt mama ei și o ador. Dacă n-aș știi că vechea Katrin e încă acolo și n-aș avea siguranța c-o să iasă din nou la suprafață, aș fi dat-o imediat afară din casă.

Natasha nu-și mai auzise niciodată sora vorbind despre copiii ei în termeni atât de lipsiți de sentiment. O făcea să se întrebe câte laturi ale vieții de mamă alesese ea însăși să ignore, preferând să-și imagineze versiunea roz și frumoasă care simțea că-i fusese răpită. O făcea să se întrebe dacă nu cumva fusese prea dură cu Sarah.

- Nu e vina ta. Și pare că fata a trecut prin tot felul de greutăți. Trebuie doar... să-i fii un sprijin.

- Nu sunt ca tine. Nu pot face chestiile astea.

- Prostii. Ești deșteaptă. Faci atâtea lucruri cu copiii ăia defavorizați.

- Dar ei sunt clienți, e diferit. Mi-e greu... Și mai e ceva. Am fost fraierită de un băiat pe care l-am reprezentat. Mi-a spus că a făcut o călătorie groaznică, lungă, ca să-și salveze viața, iar apoi am aflat că mințise. Acum mi-am pierdut încrederea în capacitatea mea de a-mi da seama când anume mă ia lumea de fraieră.

- Crezi că Sarah te ia de fraieră?

- Cred că nu mi-a zis toată povestea.

Jo clătină din cap.

- Are paisprezece ani. Există tot felul de lucruri pe care nu le spune nimănu. Poate că e îndrăgostită, poate că o chinuie alți copii, poate că are probleme cu greutatea, sau poate că o nesuferită mică de la școală nu mai vrea să fie prietena ei. Adolescenții nu ne spun lucruri dintr-astea. Le e teamă c-o să-i judecăm sau c-o să-i certăm, spuse Jo râzând. Sau, mai rău, c-o să dăm buzna ca să ne ocupăm noi de problemă.

Natasha se uită lung la sora ei. De unde știa ea toate lucrurile astea?

- Ascultă, mă îndoiesc că te înșală la modul serios. Probabil că undeva în adâncuri există un sufletel speriat, care ar vrea să se confeseze cuiva. Scoate-o la restaurant, doar voi două. Nu, nu la restaurant.

Jo își roase o unghie.

- Prea multă presiune. Mergeți și faceți ceva împreună. Ceva ce vă place. Nimic serios. Poate c-o să se relaxeze puțin.

Îi mângâie brațul Natashei.

– Haide. În cel mai rău caz, măcar o să-ți abată gândul de la nesimțitul ăla care locuiește în casa ta. Și ține minte că faci ceva minunat doar prin faptul c-o ții la tine în casă.

– Nu-i mare lucru.

– Asta nu înseamnă că nu-i minunat. Bun. Acum lasă-mă să duc monștrii la culcare.

„Și Mac?“ își dori Natasha să întrebe. „Cum fac să mă simt mai bine ori de câte ori mă gândesc la Mac?“ Dar sora ei dispăruse deja.

Bătrânul luă furculița de la Sarah cu mâna lui funcțională. Cu mișcări lente și cu o satisfacție tăcută și intensă, își puse în gură bucățile de mango. Mac cumpăraseră o cutie gata preparată de la supermarketul din drum, iar Sarah lua fiecare bucată de fruct cu furculița de plastic, dându-i-o apoi bunicului ei și lăsându-i demnitatea de a se hrăni singur.

Mac așteptă până când bătrânul termină. Căpitanul își șterse cu grijă gura cu un șervețel de hârtie, în timp ce Mac luă un dosar.

– Am ceva pentru dumneavoastră, Căpitane, spuse el.

Bătrânul se întoarse spre el. Mac se gândi că părea mai vesel, reacțiile lui erau mai alerte, cuvintele mai puțin confuze. Ceruse apă de două ori, destul de clar, și spusese *chérie* atunci când o văzuse pe Sarah.

Mac își trase un scaun lângă pat și deschise dosarul ca să-i arate bătrânului conținutul.

– Ne-am hotărât să vă decorăm camera.

Înainte ca bunicul lui Sarah să aibă timp să se mire, Mac scoase prima fotografie. Era un A4 alb-negru, cu Sarah și Boo executând pasul pe loc pe care fata îl numise *piaffe*. Bătrânul privi fotografia, apoi se întoarse către Sarah.

– A fost atât de cuminte în ziua aceea, spuse ea, chiar m-a ascultat. Chiar a încercat. Fiecare mișcare...

– Mică figură de frumos, rosti bătrânul cu grijă.

Sarah se târi pe pat și se aruncă peste el, părând copleșită de acel brusc puseu de cuvinte. Capul ei se odihnea pe umărul lui acoperit de pijama.

Mac, încercând să nu se uite la ei, scoase altă fotografie din dosar.

– Cred că asta e...

– Mersul cu umărul în interior, spuse ea.

– *Je ne peux pas voir*, spuse bătrânul.

Așteptă, răbdător, ca Sarah să-i așeze ochelarii pe față, apoi îi făcu lui Mac un semn să apropie fotografia de el. Mac ridică alta lângă prima. Căpitanul dădu din cap.

– Astea sunt pentru camera dumneavoastră, spuse Mac.

Își băgă mâna în buzunar și scoase banda adezivă. Începu să lipească fotografiile cu atenție în jurul patului, acoperind încetul cu încetul pereții goi și verzi pal, care fuseseră decorați doar cu o acuarelă din anii '80 și cu un afiș care ruga vizitatorii să se spele pe mâini. Mai lipi câteva la capătul patului.

Bătrânul se uita cu atenție, privindu-i pe amândoi pe rând, ca și cum ar fi încercat să-și întipărească fiecare detaliu în minte. Mac era sigur că s-ar fi putut uita la ei toată ziua.

Când îi spusese lui Sarah ce voia să facă, în drum spre spital, fata studiasese fotografiile tăcută și uimită.

– E în regulă? întrebuse Mac, îngrijorat de lipsa ei de reacție. Nu le-am inclus pe cele în care faci chestiile pe care n-ai voie să le faci, treaba aia cu ridicatul pe picioarele din spate și chestii de genul ăsta.

Sarah îi zâmbise, dar fusese un zâmbet trist.

– Mulțumesc.

Vocea ei sugera că nu întâlnise multe gesturi neașteptate de generozitate în viață, și că de acum încolo se aștepta la și mai puține.

– Și am păstrat-o pe cea mai bună pentru final.

Mac o despachetă pe cea pe care o înrămasese. Nici măcar Sarah n-o văzuse pe aceasta. Nu costase mult, era doar o ramă ușoară de lemn, cu spate de carton, dar dindărătul sticlei lucioase se vedea o fotografie în care fata avea obrazul lipit de cel al calului. Poza era strălucitoare și suficient de clară încât bătrânul să vadă fiecare detaliu. Mac surprinsese vulnerabilitatea, ciudățenia unei fețe care nu se hotărâse încă dacă avea de gând să fie frumoasă sau nu, lipită, într-un fel de uniune eterică, de structura osoasă, nobilă, a calului superb. Faptul că imaginea era monocromă și că avea o rezoluție înaltă le dădea celor două fețe un aer demn și misterios, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost în culori. Mac știa că era una din cele mai bune fotografii ale lui. Știuse asta aproape imediat după ce o făcuse. Inima îi bătuse mai repede atunci când o văzuse tipărită pe hârtie.

– Baucher, spuse Căpitanul în timp ce continua să se uite la fotografie. Sarah!

Îi pronunță numele ca și „Sara“.

– Iubesc fotografia asta. Am făcut-o chiar săptămâna trecută, când am plecat de la grajduri într-o dimineață. Nici nu și-a dat seama c-o fotografiam. Îmi place felul în care lumina de pe fața lui Sarah se mută pe fața calului. Felul în care amândoi au ochii pe jumătate închiși, ca și cum, în gândul lor, s-ar afla altundeva, spuse Mac.

Asta zisese și omul de la galeria de artă. Îi spusese lui Mac că voia să-i expună fotografiile. Îi plăcuseră la nebunie. Spusese că Mac surprinsese o parte a Londrei care era pe cale de dispariție. Fotografiile aveau ecouri ce aminteau de copiii călăreți din Dublin, doar că ceea ce fusese surprins în ele era mai interesant. Sugerase, pentru fiecare fotografie, niște prețuri care îl făcuseră pe Mac să caște ochii.

– S-ar putea să apară într-o expoziție la primăvară, dacă n-aveți nimic împotriva, în spuse Mac Căpitanului, dar copiile astea sunt ale dumneavoastră. M-am gândit că

ar fi frumos să aveți ceva la care să vă uitați...

Se lăasă o tăcere lungă. Mac nu era genul de persoană care să fie des copleșită de nesiguranță, dar acum îi simți fiorul înghețat. „E prea mult“, se gândi el. „Fotografiile îi amintesc bătrânului de toate lucrurile pe care le-a pierdut. Îi e teamă c-o exploatez pe Sarah.“ Cine se credea el, venind aici ca un rege darnic, făcând ce voia cu spațiul bătrânului, hotărând la ce avea acesta să se uite? Oare îi făcea doar în ciudă lipind pe pereți fotografiile astea care înfățișau o lume de care el nu se putea bucura?

Mac făcu un pas către perete.

– Adică, dacă e prea mult, pot să...

Bătrânul făcu un semn spre el, chemându-l mai aproape. Mac se aplecă iar bătrânul îi luă mâna într-ale sale și i-o strânse. Ochii îi erau umezi.

– *Merci*, șopti el, răgușit, *merci, Monsieur*.

Mac înghiți cu greutate.

– E o nimica toată. O să mai aduc câteva săptămâna viitoare, spuse el cu un zâmbet forțat.

Abia atunci o observă pe Sarah. Fusese neobișnuit de tăcută toată după-amiaza. Încă se sprijinea de bunicul ei, cu mâna strâns înfășurată în jurul brațului lui, de parcă n-ar fi vrut să plece niciodată de lângă el. Avea ochii strâns închiși și-și ascunsese fața. O lacrimă solitară i se prelinse pe obraz, luminată de neon. Era o priveriște șocant de tristă.

Sarah era atât de independentă, cu atât simț practic și atât de obsedată de calul ei, încât Mac uita, uneori, cât de pierdută trebuia să se simtă. Cât îi ducea dorul bunicului ei, alături de care își petrecuse copilăria. Mac se simți din nou nelalocul lui și-și îndesă banda adezivă în geantă.

– În fine, ne vedem jos, dacă n-ai nimic împotriva, Sarah. Cincisprezece minute?

Așeză pe pat fotografia înrămată și părăsi camera, bântuit de ultima imagine pe care o văzuse: bătrânul derutat, ridicându-și mâna tremurândă către părul nepoatei sale. Sarah îngropându-și fața în umărul lui, în încercarea de a-și ascunde lacrimile.

Capitolul 14

„În nici un caz nu spun că un animal trebuie respins imediat dacă nu reușește să execute toate mișcările la perfecție, fiindcă mulți cai vor eșua la început, nu din incapacitate, ci din lipsa de experiență.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Cu câțiva ani în urmă, pe când Mac și Natasha se mutaseră pe strada lor, cartierul le fusese descris cu optimism ca fiind unul „în dezvoltare“. Dacă așa era, se gândise Natasha, atunci mai avea mult până când să fie dezvoltat. Strada era caracterizată de o monotonie murdară. Trei sferturi din case nu mai fuseseră zugrăvite de cinci, poate chiar zece ani. Afară, pe o stradă fără marcaje galbene, zăceau mașini stricate și fără roți, așezate pe cărămizi, în vreme ce mașini break cu vopseaua scorjtită îi duceau pe proprietarii lor la serviciu.

Casele, cu stucul lor victorian crăpat și descojit, se înălțau în partea cea mai îndepărtată a grădinilor micuțe, în care poate că se mai aflau câte o tufă singuratică, o motocicletă acoperită cu o prelată sau câteva tomberoane de gunoi cu capace desperecheate și stricate. Natasha obișnuia să se oprească în drum ca să stea de vorbă cu vecinii ei, cu doamna Tomkins, pictorița în vârstă din Indiile Occidentale, cu Mavis și cu pisicile ei sau cu familia din asociația locatarilor și cu cei opt copii ai lor cu dinți lipsă. Ani în șir, ei fuseseră prietenoși, flecăriseră despre vreme, întrebaseră ce mai făcea Mac cu casa sau dacă Natasha știa despre planurile de a se introduce parcări pentru locatari. Îi spusese că un centru budist apăruse pe una dintre străzile principale. În măsura în care o stradă a capitalei putea avea un simț al comunității, asta îl avea.

Acum doamna Tomkins plecase, Mavis era moartă de mult, iar asociația își vânduse acțiunile și-și trimisese chiriașii Dumnezeu știe unde. Acum aproape toate casele erau zugrăvite în alb, crăpăturile lor fuseseră umplute cu atenție, ușile din față fuseseră vopsite în culori elegante, de la Farrow and Ball. Tise sau dafini flancau treptele de la intrări și jumătate din grădini fuseseră transformate în alei pietruite, pentru mașini, sau împrejmuite de garduri de fier strălucitoare și neprietenoase. În fața lor tronau uriașe mașini Mercedes 4 x 4. Angajați stresați se salutau unul pe altul cu mișcări rapide din cap, în timp ce se grăbeau de la și către stația de tren,

cuantumul ipotecilor pe care le plăteau fiind de ajuns ca să-i facă să nu mai aibă timp de nimic altceva în afară de muncă.

Strada era acum una bogată, care își scotea în evidență puținii locatari veterani, ferestrele lor cu rame scorojite și perdelele lor de plasă părănd vestigii ale unor vremuri apuse.

Natasha știa că, din punct de vedere financiar, profitase de pe urma aflului de noi vecini cu dare de mână, dar în adâncul sufletului era profund tulburată de schimbarea petrecută în lumea ei. Acum strada era ca toate celelalte: o mică oază ce oglindea ambițiile clasei de mijloc, înconjurată de blocuri ce începeau să arate din ce în ce mai întunecate, mai dure și mai amenințătoare, și care erau populate de oameni care aveau din ce în ce mai puține șanse să scape din ele.

Acum, cele două lumi nu se mai întâlneau deloc, decât dacă se întâmpla ceva de natură infracțională (ultima mașină furată, un jaf sau o poșetă șterpelită în vreun magazin), comercială (toată lumea avea o menajeră ori o bonă, bineînțeles) sau oficială (Natasha reprezentând în instanță un copil de doisprezece ani, ai cărui părinți alcoolici refuzau să-l ia acasă).

La astfel de lucruri se gândea Natasha acum, în timp ce conducea spre blocurile din Sandown, trecând de mașinile stricate și de felinarele pâlpâitoare. Sarah stătea lângă ea, tăcută, strângându-și cheile în mână. Nu vorbise de când părăsiseră salonul de spital al bunicului ei, iar Natasha, încă în stare de șoc din cauza celor văzute, nu încercase s-o convingă să vorbească. Nimic nu confirmase mai tare imensitatea, nesăbuința responsabilității pe care și-o asumaseră ea și Mac, decât imaginea bătrânului aceuia cu gâtul fragil sprijinit de perne și cu fața atârând ușor într-o parte.

- Se pune încet pe picioare. Am progresat mult, nu-i așa, Henry? spusesese asistenta, veselă.

- Henri. Se pronunță „Henri“. E francez, mârâise Sarah.

Ieșind din salon, asistenta ridicase din sprâncene către Natasha.

- Cât... cât credeți că mai trebuie să stea aici?

Natasha se grăbise s-o urmeze pe asistentă în timp ce Sarah își lua rămas-bun de la bunicul ei. Asistenta se uitase la ea de parcă ar fi fost puțin întârziată mintal.

- A suferit un atac cerebral. E o întrebare la care nu există un răspuns clar, explicase ea.

- Dar trebuie să-mi puteți da măcar o idee. Zile? Săptămâni? Luni? Avem... grijă de nepoata lui, așa că ar fi bine dacă am putea să ne facem o idee.

Asistenta aruncase o privire peste umăr. Sarah îi aranja păturile bunicului ei, vorbind cu el în timp ce acesta o privea calm.

- Chiar trebuie să vorbiți cu medicul lui, dar vă pot spune că, în mod sigur, nu e vorba de zile. Și n-aș paria nici pe săptămâni. A suferit un atac sever și are încă nevoie de o reabilitare lungă, spusesese ea.

- E vorba de ceva ce ar putea face... o persoană tânără? Să aibă grijă de el, vreau să zic.

Asistenta se strâmbase.

- Cineva de vârsta ei? Nu. Nu recomandăm așa ceva. E mult prea multă responsabilitate pentru un copil. La momentul actual, domnul Lachapelle are în continuare hemipareză - slăbiciune - pe o parte a corpului. Are nevoie de ajutor cu spălatul, are nevoie de ajutor cu toaleta. Am avut niște probleme cu iritarea pielii de la statul în pat și nici vorbitul nu merge perfect. Face fizioterapie de două ori pe zi. Totuși, se poate hrăni singur acum.

- O să rămână aici?

- Suntem o unitate pentru situații de termen lung. Nu cred că ar trebui să-l mutăm prea curând într-un azil, având în vedere că starea lui încă se îmbunătățește.

Își verificase ceasul.

- Îmi pare rău, trebuie să plec. Dar pot să vă spun că bolnavul progresează. Cred că fotografiile au ajutat, ca să vezi. I-au dat ceva pe care să se concentreze. Tuturor ne plac.

Natasha se uitase la cămăruță, la munca lui Mac expusă pe toți pereții. Iarși acest Mac diferit, care fermeca toate asistentele, care îi ajuta pe bolnavi chiar și atunci când nu era prezent.

Intrară în complexul mare de blocuri și în parcare de la Helmsley House. Începuse să plouă; câțiva dintre tinerii pe care îi văzuse Natasha atunci când o cunoscuse pe Sarah se adăposteau sub glugi și aprindeau chibrituri. O privire cum ieși din Volvo-ul ei vechi, dar sunetul unui telefon le distrase atenția.

- Mai spune-mi o dată ce voiai să iei de aici.

Natasha o urmă pe Sarah pe scările întunecate. Ploaia șuiera în jurul lor, curgând prin jgheaburi stricate și scurgându-se în canalizări blocate de punji de chipsuri și de gume de mestecat.

- Doar câteva cărți, spuse ea și adăugă ceva ce Natasha n-auzi.

Străbătură balconul, descuiară ușa și o închiseră repede în urma lor. Natasha se simțea recunoscătoare pentru protecția solidă a fierului pe care îl instalase Mac pe ușă. Înăuntru era rece. Sarah fusese aici cu câteva săptămâni în urmă, împreună cu Ruth, asistenta socială. Închiseseră încălzirea și luaseră cu ele alte câteva lucruri ale fetei. Sarah dispăru acum în dormitorul ei, în timp ce Natasha rămase în camera de zi. Era ordonată, dar avea aerul rece și neglijat a unei case care stătuse goală mult timp. Toate fotografiile fuseseră duse ori în camera lui Sarah din casa lor, ori în salonul de spital. Pereții erau goi și neprietenoși.

Natasha auzi sunetul sertarelor deschise și închise, iar apoi al unui fermoar de geantă. Natasha era sigură că Sarah n-avea să se mai întoarcă acasă. Chiar și dacă bătrânul se recupera, n-avea cum să se descurce cu scările. Gândul ăsta o apăsa. Oare Sarah realiza lucrul ăsta? Era o fată inteligentă. Ce credea că avea să i se întâmple?

Observă pe peretele coridorului o poză care nu fusese mutată. În ea era Sarah, la trei sau patru ani, în brațele unei femei cu păr sur și cu un zâmbet care semăna cu cel al fetei. Sarah arăta ca oricare alt copil: ocrotită, ancorată în îmbrățișarea familiei ei, cu ochii limpezi, netulburați de teamă sau de nesiguranță. În doar câțiva ani, ea devenise dependentă de bunătatea străinilor.

Natasha își luă capul în mâini. Țasta era dezavantajul atunci când aveai copii: responsabilitatea de neignorată a fericirii altui om.

– Știi ceva, haide să mergem să mâncăm, spuse Natasha în timp ce se urcau din nou în mașină și-și ștergeau apa de pe mânci. Ce zici de pizza?

Sarah se uită pieziș la ea, iar Natasha realizează, spre rușinea ei, că fata era surprinsă de o asemenea invitație dezinvoltă. Sarah păruse retrasă în ultimele zile, chiar mai mult decât era de obicei. Ceruse să mănânce singură în camera ei și abia comunicase, până și cu Mac, care o făcuse să râdă până atunci.

Natasha își aminti de ceea ce îi spusese sora ei. Era responsabilitatea ei să facă ceva, să încerce măcar.

– Haide. N-am chef să gătesc și am avut o seară lungă. Știu un loc drăguț la capătul străzii principale.

Încercă să pară veselă, relaxată. O, Doamne! Ar fi fost atât de bine dacă Sarah ar fi putut arăta un pic de entuziasm, chiar de plăcere. Cât de des ieșise la masă în vechea ei viață, pentru numele Domnului?

– Pizza lor e destul de bună, spuse ea.

Sarah își strânse geanta în poală.

– Bine, sună răspunsul.

Restaurantul era doar pe jumătate plin. Fură conduse la o masă de la geam. Natasha comandă pâine cu usturoi și două pahare de coca-cola, în timp ce Sarah se uita pe fereastră la strada aglomerată și întunecată. Geanta de voiaj îi era pitită sub scaun. Comandase o pizza cu șuncă și ananas de care abia se atinsese, mâncând atât de încet încât Natasha se întrebă dacă nu cumva fata începea să aibă o disfuncție legată de mâncat.

– Deci... te-au interesat mereu caii? întrebă ea atunci când tăcerea dintre ele deveni insuportabilă.

Sarah dădu din cap și mută o bucată de mozzarella dintr-o parte în alta a farfuriei.

– Datorită bunicului tău?

– Da.

Sprâncenele lui Sarah se ridicară suficient încât să-i transmită Natashei că întrebarea ei fusese stupidă.

– Din ce parte a Franței se trage?

– S-a născut la Toulon și apoi a trăit la Saumur. La academie.

Natasha persistă:

– Cum a ajuns să locuiască în Anglia?

- S-a îndrăgostit de bunica mea. Ea era din Anglia. De aceea a încetat să călătorească.

- Uau!

Natasha își imaginează Franța rurală, apoi mutarea într-un complex de blocuri din Sandown.

- Și ce a făcut când a ajuns aici?

- A lucrat la căile ferate.

- Trebuie să-i fi fost greu. Să părăsească în felul ăsta caii. Franța. Toată viața lui.

- A iubit-o.

Replica lui Sarah era aproape un reproș. Să fi fost lucrurile chiar atât de simple? Dacă iubeai pe cineva atât de mult, trebuia ca mediul tău să devină neimportant? Trebuia ca sacrificiile să-ți fie înghițite de trecut? Bineînțeles că pasiunea bătrânului erau caii, o pasiune care nu pierise, în ciuda exilului său autoimpus. Dar cum de se resemnase în privința a ceea ce pierduse?

Își aduse aminte de fotografia bunicii lui Sarah, o femeie obișnuită să fie iubită. Fața ei nu fusese marcată de nimic în afară de mulțumire, în ciuda faptului că pierduse pe mama lui Sarah. Natasha se gândi la certurile mărunte, la acumularea neîncetată de sentimente toxice care duseseră la sfârșitul căsniciei ei. Oare generația ei era, pur și simplu, incapabilă să mențină iubirea la asemenea cote înalte?

- Cum l-ai cunoscut pe Mac?

Furculița Natashei se opri în fața gurii. O așeză pe farfurie.

- Într-un avion.

- Ți-a plăcut de el imediat?

Natasha se gândi o clipă.

- Da. E... e foarte agreabil, spuse ea.

Sarah păru să accepte răspunsul.

„Te-a fermecat și pe tine“, se gândi Natasha, ușor melancolică.

- Tu l-ai părăsit? Sau el pe tine?

Natasha luă o gură de cola.

- Ei, n-a fost chiar atât de simplu...

- Deci el te-a părăsit pe tine.

- Dacă mă întrebi cine a părăsit casa, atunci da, el a făcut-o. Dar, ajunși în punctul acela, căzuserăm de acord că aveam nevoie de o pauză.

- Vrei să vă împăcați?

Natasha se înroși.

- Așa ceva nu intră în discuție. De ce?

Sarah luă o bucățică de crustă de pe pizza și o băgă în gură. Mestecă, înghiți, apoi spuse:

- Bunica mi-a spus cândva că spera ca bunicul să moară primul. Nu pentru că nu-l iubea, dar pentru că se temea că el n-avea să se descurce fără ea. Se gândea că ea s-ar fi descurcat mai bine decât el.

- Dar tu și cu el v-ați descurcat împreună.
- Nu e la fel de fericit pe cât era pe vremea când trăia bunica. Ea îl făcea mereu să râdă.

Fata căzu pe gânduri.

- Eu nu-l pot face să râdă. Mai ales acolo. Urăște locul ăla.

- Salonul de spital?

Sarah încuviință înclinând din cap.

- Trebuie să-i fie greu, răspuse Natasha, prudentă.

- E mai rău pentru el decât dacă ar fi murit.

Cuțitul și furculița Natashei rămaseră nemișcate. Cuvintele fetei conțineau, probabil, un grăunte de adevăr, oricât de neplăcut ar fi fost. Pentru un om care-și petrecuse întreaga viață afară, activ și agil, captivitatea într-o nouă existență în care era hrănit și schimbat ca un bebeluș trebuia să fi fost insuportabilă.

Încercă să vorbească pe un ton calm:

- O să se facă mai bine. Asistenta a zis că progresează, spuse ea cu blândețe.

Poate că Sarah n-o auzise, sau poate că informația contrazicea adevărul bănuț de fată. Ea își așază cuțitul și furculița pe farfurie în semn că terminase, deși era evident că nu mâncase.

- Crezi c-o se întorcă acasă până de Crăciun? întrebă ea.

Natasha își ridică șervețelul, trăgând de timp, dar chiar și scurta ei ezitare spusese îndeajuns de mult.

- N-am cum să-ți dau un prognostic. Nu sunt specialistă în așa ceva.

Sarah își mușcă buza și-și aținti privirea la ceva de pe stradă.

- Îmi pare rău, Sarah.

Era atât de palidă. Se putea chiar să fi slăbit puțin. Natasha se întrebă dacă să întindă o mână spre ea.

- Știu că ți-e foarte greu.

- Am nevoie de niște bani.

- Poftim?

- Trebuie să-i cumpăr niște lucruri lui Papa. Cadouri de Crăciun. Pijamale noi și altele, spuse Sarah, sec.

Natasha își băgă altă bucată de pizza în gură și mestecă, tulburată de felul în care schimbase Sarah subiectul.

- Ce-ți trebuie? întrebă ea după ce înghiți. Pot să trec pe la niște magazine mâine, când vin de la serviciu, dacă vrei.

- Mă descurc dacă îmi dai banii.

- N-ai timp, Sarah. Tot timpul tău e ocupat de Boo și de teme.

- Pot să merg la prânz.

- Asta n-are nici un sens. N-ai voie să pleci de la școală la prânz. Nu văd când altcândva ai putea s-o faci.

- E din cauză că am luat mărunțișul din borcanul tău, nu-i așa?

- Nu. Pur și simplu nu vreau să mai chiulești...
- Îmi pare rău, bine? Îmi pare rău pentru furtul mărunțișului. S-a întâmplat pe când nu-ți puteam spune despre Boo. O să-ți dau banii înapoi.
- Chiar nu trebuie.
- Atunci, lasă-mă să cumpăr niște lucruri pentru Papa. Trebuie să le aleg eu. Știu ce-i place, insistă ea.

Vocea i se ridică peste gălăgia tacâmurilor.

- Cei de la spital îi tot iau cosmeticele și hainele, și nu pot cumpăra nimic pentru că Serviciile Sociale i-au luat carnetele de economii. Nu ți-aș cere dacă nu mi-ar trebui.

Natasha se șterse la gură cu șervețelul.

- Atunci, haide să mergem împreună sâmbătă dimineață. Luăm orice crezi că îi trebuie, iar apoi te las la grajduri.

Privirea fetei îi spuse exact ceea ce credea ea despre idee.

Natasha se întrebă de ce voia Sarah să meargă singură. Oare pentru că de fapt nu voia pijamale, iar banii erau pentru altceva? Sau pentru că ideea unei alte ieșiri cu ea era atât de rea? Natasha se simți extenuată. Sarah se uita pe geam, la fel de misterioasă și de inaccesibilă cum fusese la început.

- Mai vrei ceva? Înghețată?

Sarah clătină din cap în semn că nu. Nici măcar nu se uită la ea.

- Mă duc să plătesc. Iar apoi ar trebui să plecăm. Nu i-am spus lui Mac că ieșim, spuse Natasha, obosită.

Natasha n-avea încredere în ea. Sarah se blestemă pentru că luase bani din borcanul ei. Dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi putut ajuta pe ea însăși acum, când chiar conta.

Își așează piciorul pe geantă, asigurându-se că mai era acolo. Serviciile Sociale luaseră pensia și economiile lui Papa, dar nu știuseră despre obligațiunile sale premium. Dacă reușea să le încaseze și să-l evite pe Sal o vreme, mai avea șanse să-și plătească datoriile. Îl văzu din nou în fața ochilor, îi simți mâna pe sân, îi auzi vocea în ureche și o trecu un fior.

Avea nevoie de banii aceia. Se gândi la celelalte lucruri pe care le luase de la apartament: un ornament vechi de sticlă, pe care îl învelise cu grijă într-un pulover și pe care se gândea să i-l vândă proprietarului magazinului de mobilă veche. CD-urile ei, pe care cineva de la școală le-ar fi putut cumpăra. Ceva. *Orice*.

- O, Doamne! E zece și un sfert. N-aveam idee că-i atât de târziu, spuse Natasha.

Își scoase portofelul ca să plătească. Puse cardul în aparat, flectând cu un ospătar în timp ce tasta codul PIN.

2340.

Era ușor de ținut minte.

Sarah închise ochii, strâmbându-se la gândul reacției lui Papa dacă ar fi știut că măcar se gândise la asta. Când unul dintre băieții de la bloc era escortat către mașina de poliție pentru a patra oară într-o săptămână, Papa îi spunea că nimic nu scuza furtul. Dacă furai ceva, nu câștigai nimic. Ba chiar pierdeai. Papa nici măcar nu era adeptul creditului. Spunea că nu posedase niciodată ceva pentru care să nu fi putut plăti.

Dar, în timp ce mergea înapoi la mașină, urmând țăcănitul sonor al tocurilor Natashei pe pavaj, acele patru cifre îi răsunară ritmic în urechi, întipărindu-i-se într-un colț întunecat al minții.

Mac îi promisese s-o lase acasă, iar acum o rugă să-l aștepte pe scări până când dădea o fugă înăuntru ca să-și ia cheile de la mașină. Mac băgă de seamă că lumina din camera lui Sarah era aprinsă. Mașina Natashei lipsea. Ea spusese că era posibil să lucreze până târziu, dar el era surprins c-o lăsase pe Sarah singură atâta timp. Maria apără dintr-odată în spatele lui, în timp ce stătea pe trepte și încerca să-și găsească cheia. Se lipi de el, silueta ei înaltă și sinuoasă șerpuiind în jurul lui.

– Haide să intrăm.

– Nu.

– Îmi ești dator. Țsta a fost cel mai prost film pe care l-am văzut vreodată. Îmi datorezi o oră și jumătate din viața mea.

– Sigur. Dar nu aici.

Maria făcu o strâmbătură comică.

– Dar îmi e dor de tine. A trecut mai mult de o săptămână! O să-ți arăt locurile mele albe, spuse ea.

Își trase blugii cu talie joasă, dezvăluindu-și abdomenul bronzat.

– Sunt foarte, foarte mici. Va trebui să te uiți *foarte* atent, spuse ea cu o voce seducătoare.

Maria era frumoasă și simplă, și îl dorea. Mac bănuia că nu-l iubea, că nici măcar n-avea nevoie de el, și tocmai de aceea o plăcea. Avea nevoie de robustețea ei. Voia să știe că, orice ar fi făcut, n-avea s-o rănească.

– Scumpo, nu pot, spuse el.

– Mă aduci aici în weekenduri. De ce nu acum?

Mac se uită în josul străzii.

– Pentru că fosta mea nevastă o să ajungă imediat, și nu e corect față de ea.

Maria se trase de lângă el.

– Nu e corect față de mine. Grr! De ce o lași pe femeia aia mizerabilă să-ți conducă viața? Mi-ai spus că are un iubit, da?

– Da.

– Face sex cu el?

– Nu știu, presupun, mormăi el stânjenit.

– Normal că da.

Maria își așează mâna pe pieptul lui.

– Mult sex cu un bărbat bătrân și oribil. Doi oameni oribili și triști, împreună. Deci de unde știi că nu e cu el acum?

Mac încercă să-și amintească ce-i spusese Natasha de dimineață, dacă avea să fie acasă seara. Încercase să prindă scorul de crichet și nu fusese atent.

– Nu știu.

Maria zâmbi.

– Face sex scârbos cu el. Sex oribil, pentru oameni deplorabili. Dar râde la gândul că fostul ei soț nu îndrăznește să facă sex cu iubita lui frumoasă, în propria lui casă, de teamă c-o supără.

Îi zâmbi dulce, distrându-se pe seama stânjenelii lui.

– Ești o femeie foarte rea.

– O, pot fi mult mai rea.

– Nu mă îndoiesc.

– Atunci, haide. Mă bagi pe furiș în camera ta. Facem sex repede și după aia plec. O să fie de parcă am fi adolescenți din nou. Mă rog, ca și cum tu ai fi adolescent din nou, pentru mine n-a trecut atât de mult timp.

Își puse brațele în jurul taliei lui Mac și-și îndesă mâinile în buzunarele lui din spate, trăgându-l spre ea.

Mac se uită la ceas. Nu putea fi sigur că Sarah dormea.

– Știi ceva, haide să mergem la tine!

– Am doi veri care stau la mine. Și unchiul Luca. E ca la circ. Cu *bigos*.

– *Bigos*?

– E... varză călită.

– Excitant.

– Mac...

Vocea ei se transformă într-un murmur răgușit:

– Mac... îmi place casa ta.

Își învârti pe deget o șuviță de păr.

– Îmi place camera ta. Îmi place patul tău...

Mac încercă să nu cedeze.

– Sunt sigur că ar putea să-mi placă *bigos*.

Maria își miji ochii la el, zâmbind ca o felină.

– Știi ce înseamnă cuvântul ăsta? Tradus?

– N-am dicționarul polonez-englez la mine.

– „Necaz“. E cuvântul pentru „necaz“, îi șopti ea, atingându-i urechea cu buzele.

Probabil că Sarah dormea. Și chiar dacă nu dormea, era oare chiar atât de rău? Sarah își petrecea oricum majoritatea serilor în camera ei.

Îi dăduseră micul lor televizor portabil, pentru că nu dorise să se uite la emisiunile la care se uitau ei. Sau poate că pur și simplu nu dorise să-și petreacă timpul cu ei.

Maria se trase puțin în spate. Se uită în jos, apoi își ridică ochii spre el.

- Nu poți să spui că nu ți-a fost dor de mine, zise ea.

„Probabil că Natasha e la Conor“, se gândi el în timp ce o împingea prin ușa de la intrare pe femeia care chicotea. Iar Maria nu putea să fie atentă multă vreme. Îi veni în minte un vechi proverb pe când înăbușea vocea interioară care-i spunea să se oprească. Era o expresie despre caii de dar și despre dinți.

- Luminile sunt aprinse. Înseamnă că Mac e acasă deja, spuse Natasha ca și cum nu s-ar fi putut gândi la ce altceva să spună.

Sarah observă că gura ei se transformase într-o linie subțire. Își scoase cheia și-și luă poșeta de pe bancheta din spate, răspândind împrejur un val de parfum scump.

- Ai nevoie de ajutor cu geanta de voiaj?

De parcă ar fi fost un copil.

- Nu, mulțumesc, spuse Sarah.

Nu putea să piardă geanta din ochi. În câteva momente ale serii avusese senzația că singurul lucru care o ajutase să nu se prăbușească la pământ fusese geanta.

- Trebuie să iei autobuzul mâine. Mac mi-a scris de curând un mesaj în care-mi spunea că are treabă devreme, și mă tem că eu am o ședință. E în regulă? continuă Natasha încuind mașina.

- Da.

- Iar după aceea ne asigurăm că bunicul tău primește niște lucruri noi și frumoase. Plătesc cu plăcere pentru ele.

Natasha deschise ușa de la intrare și se întoarse spre Sarah în timp ce o închidea. Avea expresia ei înțelegătoare, cea pe care probabil c-o folosea cu clienții. Era cald în casă, iar Sarah își dezbracă paltonul.

- Nu e vorba de încredere, Sarah. Dacă chiar n-aș avea încredere în tine, nu te-aș lăsa să stai în casa mea. Cred doar că ar fi mai bine dacă am face cumpărăturile împreună, sâmbătă după-amiază. O să-mi termin actele de dimineață și te pot lua direct de la grajduri. Mergem la ce magazine vrei. Am putea merge la Selfridges cu un taxi, dacă vrei. Ce zici?

Sarah ridică din umeri. Chiar și fără să se uite la ea, își dădea seama că Natasha era exasperată.

- Ascultă, e târziu. Du-te sus și discutăm dimineață.

Auzind gălăgie în bucătărie, se întoarseră. Natasha își dădu jos fularul și se îndreptă spre ușă.

- Mac? Tocmai îi spuneam lui Sarah că...

Natasha rămase nemișcată atunci când o femeie înaltă și blondă păși în hol, îmbrăcată doar într-un tricou bărbătesc și într-o pereche de chiloți. Ținea două pahare de vin în mână. Avea genul de păr pe care îl vedeai doar în reclamele la șampon, neverosimil de fin și de strălucitor. Picioarele îi erau infinit de lungi și ușor bronzate. Unghiile ei de la picioare arătau ca niște scoici micuțe și roz.

- Trebuie să fii Natasha.

Zâmbi, ținând cu stângăcie paharele într-o mână și o întinse pe cealaltă.

- Sunt Maria.

Zâmbetul ei era larg, dar nu prietenos. Avea ceva batjocoritor. Sarah rămase în spatele Natashei, privind fascinată cum mâna atârna în aer.

Natashei părea să-i fi pierit graiul.

- Mac mi-a spus atâtea despre tine, spuse femeia înaltă.

Își retrase mâna fără să pară jignită.

- Voiam să fac ceai, dar n-ai lapte de soia, nu-i așa? Lactatele sunt *atât* de rele pentru ten.

Se uită la tenul Natashei cu o secundă prea mult.

- Scuză-mă. Trebuie să mă întorc sus. Cineva mă așteaptă...

Trecu pe lângă Natasha cu un zâmbet pe față. Nu purta sutien și sânii îi săltau pe sub tricou. Un parfum subtil de mosc rămase în aer după ce trecu pe lângă ele.

Natasha rămase încremenită.

Sarah privi scena cu gura întredeschisă. Natasha era destul de palidă, iar degetele i se albiseră pe mânerul servietei. Arăta așa cum se simțea Sarah atunci când știa că avea să plângă, dar nu voia s-o facă.

După câteva momente, Sarah înaintă cu pași ezitanți.

- Vrei o cană de ceai?

Trebuia făcut ceva. Era oribil să vezi o ființă omenească trecând prin asta.

- *Mie* îmi place laptele normal, adăugă ea cu o voce slabă.

Natasha arăta de parcă ar fi uitat că Sarah era acolo. Își ridică privirea, deschise larg ochii și se forță să zâmbească.

- Foarte... drăguț din partea ta. Dar nu, mulțumesc, Sarah.

Nu părea să știe ce să facă. Sarah își strânse geanta la piept. Ar fi vrut să se ascundă în camera ei, dar, dacă ar fi mers sus, gestul ei ar fi însemnat că alegea una dintre cele două tabere. Nu știa cum să se simtă în legătură cu ceea ce tocmai văzuse.

- Știi ceva...

Natasha își duse o mână la obraz. Paloarea îi trecuse, iar acum fața îi era destul de trandafirie.

- Știi ceva... cred c-o să...

Auziră zgomotul unei uși și râsete. Apoi Mac coborî scările în goană, cu mâna pe balustradă. Purta doar blugi, fără tricou.

- Tash!

Se opri la mijlocul drumului.

- Îmi pare rău. Credeam că ești... credeam că Sarah...

Natasha îl privi fix. Părea, brusc, foarte obosită, se gândi Sarah.

- Elegant, Mac, spuse ea cu glas scăzut.

Mai rămase nemișcată preț de câteva clipe, dădu din cap ca și cum tocmai și-ar fi confirmat ceva, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din casă închizând apăsat ușa în urma ei.

Capitolul 15

„Ceea ce face un cal atunci când cineva îl silește... o face fără să înțeleagă. Dacă e tratat în acest fel, și calul, și omul vor face mai multe lucruri urâte decât frumoase.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Sarah stătea întinsă în pat, cu genunchii trași la piept și cu brațele petrecute în jurul lor. Plapuma cu puf de găscă îi învăluia ușor silueta ghemuită, creând un cuib moale, un cocon pe care se putea preface că nu trebuia să-l părăsească niciodată. Cearșafurile de bumbac egiptean păstrau încă mirosul delicios al spray-ului pe care îl folosea menajera la călcat. Avea aromă de lavandă și rozmarin. Perdelele dintr-o mătase gri, tivită cu voal, lăsau să intre în cameră o lumină delicată, care o trezise cu blândețe. Dar, în timp ce camera se lumina, cu comoda ei veche, cu oglinda venețiană imensă și cu candelabrul mic, de sticlă, Sarah simți cum ea însăși se întuneca.

Se uită la perete, concentrându-se pe respirație. Dacă nu te gândeai la respirație, ea doar trecea prin corpul tău. Nu conta ce făceai, dacă fugeai, călăreai sau dormeai, respirația trecea prin corp, făcându-și datoria, ținându-te în viață. De cum te gândeai prea tare la ea, devenea un lucru pasiv, care te aștepta să-ți umpli plămâinii. Și ți se oprea dacă te gândeai la lucruri rele, dacă ți se strângea stomacul de frică.

Nu-l mai putea evita acum. Avea să fie acolo vineri, mereu era. Avea să fie acolo în weekend. N-avea să se lase convins de puținii bani pe care reușise să-i adune. Sarah închise ochii, gonind gândurile, respirând și expirând.

Probabil că Papa era treaz deja; mereu se trezise devreme. Oare și el se uita la perete? Oare aștepta ca lumina zilei să dezvăluie imaginile cailor, ale nepoatei pe care o iubea? Oare se imagina călărind caii, acum pierduți, pe care îi cunoscuse cândva, adâncit în concentrare tăcută în timp ce dansau într-o arenă vastă? Sau era pe jumătate adormit din cauza medicamentelor, salivând, spălat de asistente care-i vorbeau ca și cum ar fost nu doar prea bătrân ca să le înțeleagă, ci și prost? Sarah își strânse genunchii mai tare, tremurând.

Seara trecută, Papa o ținuse de mână cu degetele lui tremurânde. Pielea îi era pergamentoasă, vechiul lui miros era înlocuit acum de ceva ascuțit și chimic. Nu mai era el însuși. De fiecare dată când îl vedea, indiferent de ceea ce spuneau asistentele despre recuperare, era puțin mai distant, puțin mai deznădăduit. Era ca și cum toate

părțile din el care îl făceau Papa, Căpitanul, soțul iubit al bunicii ar fi fost aruncate afară din el cu fiecare gură de aer pe care o lua. Uneori, Sarah avea senzația că știa exact cum se simțea bunicul ei.

La câțiva kilometri depărtare, Natasha fu trezită de vecinul care pornise apa la baie. Se gândi, somnoroasă, la egoismul oamenilor care considerau că era acceptabil să-și pornească televizorul cu sonorul dat la maximum la ora șase și un sfert dimineața. De ce trebuia să ascuți televizorul în timp ce făceai baie? Oare oamenii aștia nu puteau sta în liniște nicăieri?

Știrile. Era șase și jumătate. Din pricina pereților subțiri, Natasha putea să-și afle chiar și cât era ceasul. Se ridică în capul oaselor, simți primele săgeți de avertizare ale unei dureri serioase de cap și, pentru un moment, nu înțelese unde era. Senzația enervantă a unei amintiri pe jumătate uitată vestea o problemă chiar mai mare. I se adună un nor deasupra capului. Iat-o: o plapumă necunoscută. Poșeta ei, atârnată de spătarul unui scaun. Un covor bej, cu modele. O sticlă de vin aproape goală.

Amintirea nopții trecute îi năvăli în minte. Natasha se întinse pe pernele de hotel, închizând ochii. Felul în care femeia aceea se uitase la ea, ca și cum ar fi fost neimportantă. Râsul din ochii femeii, care-i sugerase că secretele îi fuseseră expuse, că trecutul ei fusese batjocorit. Cum putuse Mac să facă așa ceva? Natasha își șterse ochii. În fond, de ce să n-o fi făcut? Asta nu era decât despărțirea lor definitivă. Ce putea ea să aștepte de la Mac? Atâtea imagini: Mac, pe când erau împreună, înconjurat de femei care n-o priveau nici măcar ca pe un obstacol. Înfățișarea lui: un bărbat care făcea femeile să-și întoarcă, fermecate, capul după el. Fusesse întotdeauna cu o treaptă deasupra ei pe scara frumuseții fizice, iar femeile o știuseră prea bine. Avuseseră grijă ca Natasha să știe și ea. La început se gândise că nu conta, în vremurile în care Mac își concentrase tot farmecul și toată atenția doar asupra ei, pe când se simțise adorată, dorită. La petreceri, ea îl îndemna în glumă să flirteze, întâlnindu-i apoi privirea care-i spunea că nimic nu se compara cu ea.

Iar apoi, cu fiecare sarcină pierdută, își pierduse și încrederea în propria feminitate. Se trezea gândindu-se la fertilitatea altor femei, comparându-se cu ele în defavoarea ei. În ochii Natashei, celelalte arătau fecund, coapte. Tinere. Natasha începuse să se simtă bătrână, uscată pe dinlăuntru. Iar în tot acel timp, Mac continua să le farmece pe toate și probabil că deja plănuia o nouă relație cu o parteneră mai tânără, mai frumoasă. Una care să-i poată face copii. De ce ar mai fi umblat Mac după ea acum? El se înfuriase atunci când ea îi spusese asta. În cele din urmă, pentru Natasha devenise mai simplu să nu-i mai spună nimic. Conor fusese primul bărbat care o făcuse să simtă că Mac fusese norocos c-o avusese.

Mac nu era al ei. Era foarte posibil să nu fi fost niciodată al ei. Realitatea asta fusese acum, la urmă, ascunsă sub circumstanțele care îi siliseră să locuiască din nou împreună, într-un soi de apropiere artificială.

Sarah era o maestră a pașilor aproape inaudibili. De-a lungul ultimelor săptămâni devenise ceva normal să apară neuzită în spatele lui Mac, pe scări sau lângă el, în bucătărie. Era ca și cum s-ar fi hotărât să devină o prezență cât mai discretă, să ocupe cât mai puțin spațiu, să nu tulbure casa cu vreun sunet. În mod normal, scârțâitul ușor pe care fata îl făcea coborând scările nu l-ar fi trezit pe Mac. Dar era treaz de ore întregi.

Maria plecase seara trecută puțin după ora unsprezece, la o jumătate de oră după plecarea Natashei. N-avusese nici un sens s-o urmărească pe aceasta din urmă: nu știuse unde mergea și nu-i venise nici o idee despre ce-ar fi putut să-i spună dacă ar fi găsit-o.

Maria pufnise batjocoritor atunci când Mac urcase scările, se așezase, greoi, pe pat și refuzase paharul pe care ea i-l întinsese.

– E supărată din cauza vinului? Îi cumpăr o sticlă nouă. Oricum, e doar vin de la supermarket.

Ea luase o gură de vin și continuase:

– În Polonia e foarte nepolitic să nu fii gazdă bună.

Mac înțelesese că Maria știa că nu era vorba de vin. Doar preț de o clipă, o urâse. Fusese crudă intenționat, și-i făcuse plăcere.

– Cred că ar trebui să pleci, îi spusese el.

– Oricum, ce-ți pasă? Nici măcar n-ai văzut-o timp de un an întreg. Divorțați în câteva săptămâni. Chiar tu mi-ai spus asta, îi răspunsese ea în timp ce-și îmbrăca blugii și-și mișca șoldurile ostentativ.

Mac nu putuse să-i răspundă. Dar, oare, de ce îi păsa? Pentru că nu voia s-o rănească pe Natasha? Pentru că atunci când se mutase înapoi în casă crezuse, în mod stupid și optimist, că poate aveau să devină prieteni? Pentru că sperase că, odată ce aveau să treacă peste devastarea și trauma divorțului, acea femeie amuzantă, sarcastică și inteligentă avea să rămână în viața lui? Sau pentru că fața ei palidă de șoc și de durere, cu furia sclipindu-i în adâncul ochilor, avea să-l bântuie toată noaptea?

Se ridică, își aruncă niște apă rece pe față, îmbrăcă o pereche de blugi și coborî scările. Sarah era în bucătărie, purtându-și uniforma de școală perfect călcată. Făcea un sendviș.

– Scuze, ar fi trebuit să-ți pregătesc mâncarea, spuse el, năuc.

Își frecă începutul de barbă întrebându-se dacă avea timp să se bărbierească.

– Natasha îmi face mâncarea de obicei, spuse ea.

– Știu. Cred că n-am gândit limpede aseară. Mergi la grajduri?

Se uită la ceas.

– Vezi să nu întârzii.

– O să fiu în regulă.

– Te-aș duce cu mașina, dar trebuie...

– Nu trebuie să mă duci, îl întrerupsese ea.

- Vrei un măr pentru Boo?

Mac se întinse după bolul cu fructe și-i aruncă mărul, așteptându-se ca fata să ridice mâna și să-l prindă. Devenise un mic ritual pentru ei. Dar Sarah păși într-o parte, lăsând mărul să cadă, cu un bufnet, pe podeaua de gresie.

Mac ridică mărul și studie spatele ei subțire și țeapăn, postura dreaptă și forțată.

- Ești supărată pe mine?

- Nu-i treaba mea, spuse Sarah în timp ce-și punea cu grijă sendvișurile în ghiozdan.

Mac turnă apă în fierbător.

- Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi-noapte.

- Nu cred că mie trebuie să-mi ceri scuze.

- N-am știut că se întorcea acasă, spuse el.

- Dar e casa ei, totuși.

- Casa *noastră*.

- Cum spui tu.

Sarah ridică din umeri.

- Ți-am zis, nu e treaba mea.

Mac își făcu o cafea, șocat că o fată de paisprezece ani putea să te facă să te simți atât de prost. Știuse că Natasha avea să fie supărată. Dar nu se așteptase la asta.

- Poți să-mi dai niște bani?

Sarah stătea în spatele lui, pregătită de plecare.

- Sigur, spuse el.

Era bucuros că putea să facă ceva pentru Sarah. Orice ca să mai scadă tensiunea din atmosferă.

- Cât îți trebuie?

Începu să-și caute prin buzunare.

- Cincizeci? întrebă ea.

Mac căută printre monede.

- Poftim, spuse el întinzându-i o monedă argintie.

- Cincizeci de penny?

- Voiai cincizeci de lire? Foarte amuzant. Ascultă, am treabă în dimineața asta. O să scot niște bani de la bancomat după-amiază. Primești zece lire. Fă-ți de cap. Invită-ți prietenii la un burger.

Sarah păru mai puțin încântată decât sperase el. Dar era mai bine dacă nu trebuia să-și facă griji în privința cinei și dacă Sarah se afla altundeva.

Trebuia să vorbească cu Natasha. Dar nu știa ce Dumnezeu avea să spună.

Fiecare document legal pe care îl primea un avocat – în afară de cele referitoare la treburi guvernamentale – era legat cu o panglică roz. Acest anacronism nu era cauzat doar de nevoia de ordine sau de vreo metodă antică de arhivare. Panglica avea un scop; simboliza capacitatea avocatului de a se detașa emoțional de caz.

Avocatul era ales tocmai pentru independența lui, pentru obiectivitatea lui. După ce panglica se lega din nou, se returnau documentele. Avocatul lăsa în urmă informațiile cazului.

Totuși, în unele situații era mai simplu să fii obiectiv decât în altele, se gândi Natasha stând vizavi de Michael Harrington. Se întâlniseră în biroul lui ca să discute cazul divorțului Persey, care era pe cale să înceapă.

- Arăți obosită, Natasha! Sper că detaliile cazului nu-ți dau insomnii, spuse el și-și chemă asistentul.

- Nu, nu, deloc.

- Cred că ar trebui să ne întâlnim cu doamna Persey mâine-dimineață. Văd că așteptăm și după declarațiile contabililor judiciari. Pot să le aduci la întâlnire? Mi-ar plăcea și să hotărâm ce martori chemăm fiecare.

Se uita la ea, iar Natasha nu mai știe de cât timp își ținea ochii ațintiți la hârtii.

- Natasha, ești bine?

- Da.

- Poți să vii mâine?

Se uită în agentă; ziua era deja îngrozitor de plină.

- O să-mi fac timp.

- Bine. În regulă. Probabil că asta e totul pentru azi.

Se ridică, iar Natasha își adună lucrurile.

- Nu, nu. Nu voiam să spun că trebuie să pleci acum. Ai câteva minute libere? Să bem ceva pe fugă?

Natasha își aminti de seara precedentă.

- Un ceai ar fi perfect. Mulțumesc, spuse ea în timp ce se așeza din nou.

- Perfect.

Asistenta lui își vârî capul pe ușă.

- Beth, ne poți face două cești de ceai, te rog? Zahăr? Fără zahăr în ambele.

Mulțumesc.

Domnul Harrington schimbă, brusc, subiectul. Vorbi despre copiii săi adulți, despre pasiunea lui redescoperită pentru iahting. Discută în legătură cu un avocat despre care știa amândoi că fusese implicat de curând într-un scandal de asistență juridică.

- Să știi, continuă el, că vreau să vorbesc cu tine de ceva vreme. Încercăm să restructurăm lucrurile pe aici, să schimbăm puțin organizarea birourilor. Și e posibil să avem un post liber.

Natasha așteaptă.

- Ți-am urmărit cariera cu mult interes. Mi-a plăcut munca ta în cazul Richmond versus Turner, de asemenea în cazul cu răpirea tripleților. Mulți avocați specializați în instrumentarea cazurilor mi-au vorbit despre tine și mi-au spus numai lucruri bune.

- Mulțumesc.

- Dacă apare un post aici, ai fi interesată?

Natasha era surprinsă. Pe când fusese stagiară, Harrington Levinson era considerat un exemplu de birou de avocatură progresist, cu o reputație impunătoare. Acum Michael Harrington, fondatorul, o curta intens.

- Sunt foarte flatată.

Asistenta intră cu ceaiul. Cei doi așteptară până când închise din nou ușa în urma ei.

- Trebuie să-ți spun că e posibil să fiu făcută asociat la firma mea actuală.

- Nu sunt sigur că asta ar fi cea mai bună mișcare pentru tine. Știi că mulți avocați de tip hibrid, ca tine, decid să se dedice exclusiv reprezentării clienților? Ai sprijinul necesar. Și ne-am bucura să te luăm în perioada de probă. Ai putea să intri în barou în mai puțin de doi ani, spuse el.

Natasha încercă să cuprindă cu mintea ceea ce auzise, implicațiile. Putea părăsi haosul de fiecare zi a slujbei ei actuale. Își putea asuma o poziție mai distantă, de avocat pledant fără alte îndatoriri de consultanță. Nu mai avea să fie nevoită să se implice în viețile clienților ei. De când cu Ali Ahmadi, nu mai era sigură dacă implicarea de genul ăsta era importantă.

- Michael, asta e o mișcare importantă, desigur. Trebuie să reflectez serios, spuse ea gândindu-se la Conor.

Michael scrisese ceva pe o bucată de hârtie și i-o înmână.

- Numerele mele de telefon. Nu încerca să mă contactezi prin secretari - mă păzesc ca niște dulăi. Dar sună-mă dacă ai vreo întrebare despre firmă - despre bani, stagii, birouri, orice.

- Ai avea nevoie de scrisori de recomandare?

- Știu tot ce trebuie să știu despre tine.

Michael îi zâmbi.

- Unde mergi? Ai altă întâlnire?

Natasha se uită la panglica roz, silindu-se să-și amintească ce simboliza.

- Cam așa ceva, spuse ea în cele din urmă, punându-și ceașca și farfurioara pe masă. O să te sun, Michael. O să mă gândesc serios la oferta ta.

***

Nimic nu deosebea casa asta de toate celelalte case moderne, cu fațada banală de cărămidă urâtă și cafenie. Soneriile de la intrări erau singurele indicii că aceste căsuțe erau compartimentate în apartamente chiar mai micuțe. Dar pe trotuar, încă fluturând trist în vânt, banda de delimitare mototolită a poliției, care se iveaua de sub gardul viu, spunea altă poveste. Culorile ei stridente dădeau un indiciu despre gravitatea celor întâmplate în spatele acelei uși.

Natasha se opri pe trotuar și privi în sus, la ferestrele acoperite cu perdele de plasă. Oare unde se afla acum acea asistentă de vânzări în vârstă de douăzeci și șase de ani? Era oare înăuntru, uitându-se prin perdele, sau era încă în spital? Era, oare,

prea speriată ca să se întoarcă acasă? Oare se întrebase ce înlănțuire de evenimente l-ar fi putut aduce pe tânăr la ea?

Ce-l făcuse pe Ali Ahmadi să aleagă tocmai acea adresă? Cum se încheiase călătoria lui impresionantă, din celălalt capăt al lumii, pe cele șase trepte din fața acestei uși de intrare? Cum de dusesse o mică omisiune făcută de ea – sau de oricine altcineva – la un asemenea eveniment catastrofal?

O femeie în vârstă trecu pe lângă ea împingând un cărucior de cumpărături cadrilat. Natasha se dădu la o parte și încercă să zâmbească, dar femeia doar o privi cu niște ochi opaci și-și continuă mersul solitar și hotărât.

Natashei i se puse un nod în gât. Poate că nu venise aici în căutare de indicii. Poate că venise ca să ofere o scuză tăcută. „Ar fi trebuit să-l verific“, îi spuse ea, în gând, victimei. „Dacă aș fi verificat numele orașului, distanța pe care Ahmadi a spus că a parcurs-o pe jos, te-aș fi putut salva. Te-aș fi putut salva dacă nu încercam să-l salvez pe el.“

O întrerupse telefonul mobil.

– N-ai uitat de întâlnirea de la patru și un sfert, nu-i așa? Credeam c-o să te întorci mai devreme, îi spuse Ben.

– Reprogrameaz-o! spuse ea.

Rămase lângă mașină, uitându-se la două fete care plimbau cărucioare de cealaltă parte a străzii. Amândouă vorbeau la telefon, părând să-și ignore bebelușii și să se ignore una pe cealaltă.

– Poftim?

– Anuleaz-o! Nu mai vin la birou tot restul zilei.

Urmă o pauză lungă.

– Ce să-i spun Lindei? Ești bine?

– Da. De fapt, nu, nu mă simt prea bine. Mă duc acasă. Transmite scuze din partea mea. Reprogramează întâlnirea mai târziu săptămâna asta. E vorba de Stephen Hart. El o să înțeleagă.

Natasha își dădu seama abia după ce încheie apelul că nu mai avea opțiunea de a merge acasă.

Jessica Arnold avusese douăzeci și trei de iubii: paisprezece din anul ei de studiu, patru din anul următor, iar restul – tipi care nu-i erau colegi de școală, ci localnici de prin complexele de blocuri din împrejurimi. Iubiții ei actuali erau bărbați mai maturi, care o așteptau în fața porților școlii în mașini joase, de lux, care, din secunda în care Jessica se urca în ele, începeau să gonească de-a lungul străzilor, cu muzica bubuind în difuzoare. Ea se culcase cu cei mai mulți dintre acei tipi. Nu se lăuda fără motiv, așa cum făceau majoritatea colegelor ei atunci când vorbeau despre „experiență“. Experiența ei era reflectată în mesajele scrijelite pe pereții toaletelor, în pachetele goale de anticoncepționale care-i cădeau des din poșetă și în expresiile bărbaților din mașini. Aceștia erau genul de bărbați pe care nu-i satisfăcea

doar un sărut lung pe banca din parc. Jessica își purta cu mândrie, ca pe niște medalii, urmele purpuriu de pe gât. Trebuia să se poarte astfel, ca și cum ea alesese stilul ăsta de viață, ca și cum asta își dorise. Dacă n-o făcea, ar fi fost doar o curvă.

Dacă Jessica era într-un capăt al spectrului de activitate sexuală din clasa a zecea, atunci Sarah era în celălalt, împreună cu Debbie Dermott, care purta ochelari groși și aparat dentar, și cu Saleema, care trebuia să poarte o *burkha* de fiecare dată când se afla în afara școlii și nu vorbea niciodată cu băieți. Saleema, în mod sigur, nu săruta băieți. Sarah nu era urâtă, dar nu era prea interesată de ei.

Băieții pe care îi cunoștea n-ar fi vrut s-o audă vorbind despre Boo și despre drumul ei încet, dar sigur, de la *basse école* la *haute école*. N-ar fi vrut să vină la grajduri cu ea și să meargă acasă cu autobuzul. Ar fi făcut comentarii stupide despre cum mirosea curtea în care se aflau grajdurile, ar fi strigat și ar fi speriat caii. Ar fi fumat în preajma paielor. Nu i-ar fi înțeles viața.

Nu-i spusese niciodată lui Papa, dar uneori, târziu în noapte, în rarele momente dureroase în care se simțea copleșită, iar corpul îi era plin de senzația că pierduse ceva ce nu înțelegea, își imagina că se afla la Le Cadre Noir. Ar fi fost cel mai bun călăreț pe care îl văzuseră vreodată cei de acolo. Ar fi avut lângă ea un tânăr căpitan în uniformă neagră, cu epoleți aurii, un călăreț nemaipomenit care i-ar fi înțeles toate dorințele. N-ar fi condus mașini neasigurate în jurul blocului, nu s-ar fi lăudat cu numărul ordinelor de restricție și al furturilor pe care le-ar fi avut la activ. Nu i-ar fi dat iubitului ei de la Le Cadre Noir săruturi pline de salivă, cu gust de kebab și de sos de chili. Ea își imagina o poveste de dragoste de un romantism pur, în care caii erau personajele principale. Sarah avea multe lacune în cunoștințele ei, lacune pe care le-ar fi putut umple numai poșeta Jessicăi și mângălelele de pe pereții toaletelor.

Visul ei romantic era felul în care își imaginase mereu viitorul, știuse că avea să fie așa, după cum știuse și că avea să fie viitorul lui Boo. Dar toți banii ei însemnau șapte lire și cincisprezece penny câștigați din vânzarea CD-urilor și ornamentelor ei, zece lire de la Mac și un certificat pentru obligațiunile premium pe care avea să-l poată încasa în cel puțin trei săptămâni, și doar cu semnătura bunicului.

Se părea că acele lacune din cunoștințele ei aveau să se umple mai devreme decât bănuise.

- Trebuie să vorbesc cu tine.
- Mi-ai adus banii?
- Despre asta voiam să vorbesc cu tine.
- Atunci, vorbește.

Sarah făcu un semn din cap spre bărbații care stăteau în celălalt capăt al curții.

- Nu cu ei aici.

Sal își împacheta țeșalele, fiecare dintre ele fiind strălucitoare și imaculată, ca și cum nu s-ar fi atins niciodată de praful de pe vreun cal. Se ocupă de ultima, apoi își ridică privirea la ea.

- Ce vrei, fată de la circ?

Sarah își coborî glasul și-și învârti breteaua ghiozdanului în jurul încheieturii stângi.

- Voiam să știu cât de mult... de câți bani m-ai scuti... dacă..., spuse ea în șoaptă.

Sal nu răspunse. Nu zâmbi. Nu arătă nici surprindere, nici plăcere. O parte din Sarah sperase că avea să izbucnească în râsete gălăgioase și să-i spună că el doar glumise, ce fel de bărbat credea ea că era? Dar nu făcu nici asta.

Sal dădu ușor din cap, ca și cum și-ar fi confirmat lui însuși ceva, apoi se uită la ea și se răsuci pe călcâie. Se duse la oamenii lui, care stăteau în jurul focului. Aerul rece le transforma respirația în nori de aburi, astfel încât era imposibil să faci diferența între fum de țigară și aer. Sal făcu niște gesturi către ei, mormăind ceva ce Sarah nu putea auzi. Bărbații ridicară din umeri, se bătură peste buzunare ca să se asigure că țigările și cheile lor se aflau acolo, iar apoi aruncară niște ambalaje de hârtie în foc. Ralph o privi din celălalt capăt al curții de parcă și-ar fi schimbat părerea despre ea. Poate că era doar gelozie din cauză că Sarah îi captase atenția lui Sal, dar ea bănuia că Ralph o vedea altfel acum. Nu ca pe nepoata Căpitanului, ca pe o prietenă cu care să meargă în aventuri, ci ca pe un obiect de vânzare, ceva fără valoare. Plecând, nu-i aruncă lui Sarah nici o privire.

Ea merse la grajdul lui Boo și trebăluia la așternutul de paie, punându-și capul pe pielea lui caldă, ca să se consoleze. Capul imens al calului se întoarse. Boo o cercetă din priviri, încercând să-și dea seama ce anume făcea ea. Sarah îl mângâie pe față, trasând cu degetele conturul oaselor de sub pielea lui moale.

Îl văzu pe Sal venind spre ea, vesel, cu o țigară între degetul mare și arătător. Își luă rămas-bun în malteză de la bărbații care ieșeau din curte. Apoi, după ce dispăru și ultima mașină, închise porțile și trase lanțul greu peste ele. Era întuneric acum, iar Sheba, agitată, se foia pe lângă porți așteptând, poate, întoarcerea lui Cowboy John.

Apoi Sal intră în grajdul lui Boo, fluierând așa cum ar fi făcut-o cineva care n-avea nici o grijă pe lume.

- Deci, spuse Sarah atunci când Sal se opri în fața ușii, încercând să pară dură.

Încercă să imite fetele din Sandown, cele pe care le auzea țipând după băieții de pe biciclete. Dure. Nonșalante. Ca și cum nimic nu le putea răni.

- Cum facem?

Sal se purtă de parcă nici n-ar fi auzit-o. Trase adânc din țigară, apoi intră în grajd și închise ușa. Boo își pierduse interesul și se întorsese la fânul lui, rumegând, calm, în spatele ei. Doar felinarul cu sodiu din curte mai arunca un pic de lumină în grajd. Sal nu-i putea vedea fața lui Sarah, dar ea știa că lumina cădea pe corpul ei, dându-i o tentă fantomatică și portocalie.

- Dă-ți bluza jos.

O spusese atât de nonșalant ca și cum ar fi rugat-o să încuie porțile.

- Poftim?

- Dă-ți bluza jos. Vreau să mă uit la tine.

Sal mai trase un fum din țigară, fără să-și mute privirea ațintită în ochii ei. Sarah se uită lung la el. „Nu acum“, se gândi ea. „Nu sunt pregătită pentru asta acum. Am vrut doar să-mi dau seama ce aveai de gând să-mi ceri.“

- Dar...

- Dacă nu vrei să rezolvăm problema...

Sal se prefăcu că pleca, iar fața i se întunecase deja.

- Joci jocuri de copilă. Credeam că te pot lua în serios.

Cu două degete, Sal își luă țigara dintre buze și o aruncă pe dalele de afară. Chiștocul străluci o clipă înainte să fie stins de umezeală. Apoi Sarah văzu hotărârea rece și dură de pe fața lui, iar mintea i-o luă la galop.

Își trase bluza peste cap aproape înainte să-și dea seama ce făcea. Purtase un pulover. Fără căptușeala lui caldă, simți înțepăturile aerului rece, care intra prin ușa închisă și atingea cu degete înghețate ceea ce mai înainte fusese cald și protejat.

Sal se întoarse. Ea nu-i putea vedea ochii, dar îi simți ațintiți asupra ei, stabilind care-i era valoarea. Se părea că nu ea hotăra lucrul ăsta. Se simțea invadată de privirea lui, ca și cum i-ar fi putut vedea carnea crudă pe sub pielea goală. „O să se termine curând“, își spuse ea și se forță să stea dreaptă, aproape sfidătoare. „Iar apoi n-o să-i mai datorez nimic. Totul o să fie bine.“

- Și sutienul.

O spusese încet, dar era un ordin. Era vocea unuia obișnuit să primească ceea ce-și dorea.

Sarah vru să se asigure că auzise bine.

- Dar ce vrei... n-ai spus..., protestă ea.

- Acum îmi spui ce să fac? Dictezi condițiile? o întrebă el, cu vocea înăsprită.

Sarah tremura, pe brațe i se făcuse piele de găină. Închise ochii. Inima îi bătea atât de tare încât abia îl putea auzi pe Sal.

- Dă-l jos.

Sarah înghiți cu greutate, apoi întinse mâinile în spate. Maxilarul i se încordase ca să nu mai clănțane din dinți, nu știa dacă de frig sau de frică. Sutienul era ieftin și de calitate proastă, puțin prea mare. Papa cumpăraseră șosete, iar lui Sarah îi fusese atât de rușine la gândul că el ar fi putut observa sutienul, că îl luase repede și ieșise din magazin fără să-l probeze.

Sal i-l luă din mână și îl aruncă pe jos, lângă ea. Sarah era goală de la brâu în sus. Simțea frigul pe piele, iar sfârcurile i se întăriră din pricina asta. Îl auzi pe Sal respirând iute, auzi pașii care îl aduseră mai aproape de ea. Își dădu seama că se prăbușise într-o prăpastie. O prăpastie despre a cărei existență nici măcar nu știuse.

Nu-și putea deschide ochii, nu putea respira. Rămase acolo, un obiect, un nimic, distanțându-se de propriul corp ca să nu fie ea. Ca acel corp să nu fie Sarah, stând dezbrăcată în grajd, cu noul cal al lui Sal nechezând sub următoarea arcadă, cu câinele lătrând afară și cu sunetul unei voci vorbind pe stradă. Asta nu era ea, cu mâna fierbinte și uscată a acestui bărbat alunecându-i pe pielea rece, cu respirația

lui caldă pe față, cu vorbele lui dezgustătoare și de neînțeles, șoptite la ureche. Un miros straniu, necunoscut, în nări, cureaua lui ascuțită împungând-o dureros în șold în timp ce o împingea cu spatele la peretele de piatră rece. Lumea reală se retrase până când tot ce mai rămase erau el, acele cuvinte și atingerea lui insistentă și interminabilă pe care ea n-o putea opri. Nu era ea. Nu ea. Oricum, ce se întâmplase cu Sarah? Toate astea nu mai erau viața ei, familia ei, viitorul ei. Ea n-avea nici un cuvânt de spus. Deci, de ce să nu-l lase pe bărbatul ăsta să posede fiecare centimetru din ea cu respirația lui fierbinte și cu mâinile lui curioase?

În fond, nu a ei era mâna pe care o strângea Sal și o trăgea spre el de lângă corpul ei tremurător. Dinții încleștați îi înăbușeau gemetele de frică. „E doar o chestie mică“, își repetă ea. „O chestie mică, iar apoi se termină totul.“ Auzi sunetul unui fermoar și respirația lui greoaie crescând în intensitate, aspră. Îi auzi cuvintele și se întrebă, absentă: „Oare vreau să fac asta?“ Simți cum degetele ei atingeau stofa groasă a blugilor lui, apoi pipăi ceva moale și cald, dar dur. Ceva ce instinctul îi spunea să nu atingă.

Nu se putu controla. Își trase mâna în timp ce degetele lui puternice se strângeau în jurul degetelor ei, trăgându-le înapoi pe carnea caldă. Erau insistente. Nu mai încercau s-o convingă, ci îi *ordonau*. Dar ceva se dezlănțuise în ea, o eliberase. Un strigăt îi țâșni de pe buze și îl împinse pe Sal de pe ea, lovindu-l, strigându-i:

– Dă-te jos! Dă-te jos de pe mine!

Boo tresări și sări într-o parte. Copitele lui izbiră peretele grajdului. Apoi, apucându-și ghiozdanul, Sarah se smulse din strânsoarea lui și fugi afară din grajdul întunecat, spre porți. Le deschise cu o smucitură și-și trase puloverul peste cap în timp ce alerga pe trotuar, spre luminile vii ale traficului orei de vârf de pe strada principală.

– Mă întrebam dacă o să vii.

Conor ședea în fața ei, cu o halbă de bere în mână.

– Richard voia să stea de vorbă cu tine după-amiază. A trebuit să inventez ceva ca să te scuz.

Natasha nu spuse nimic, așa că el adăugă:

– Și Linda își face griji.

Natasha se rezemă de speteaza canapelei din separeu.

– Linda e mult prea interesată de viețile celorlalți. Poți să vezi cu ochii tăi: sunt bine.

Conor își plimbă privirea de-a lungul paharelor goale din fața ei. Se dezbracă de palton și se așeză vizavi de ea. Era sfârșitul zilei de lucru, iar barul începea să se umple. Conor luă o gură de bere.

– Te-am sunat acasă. Dar... tânăra ta musafiră tocmai intrase pe ușă și mi-a spus că nu știa unde ești.

Natasha sorbi din pahar. Dacă beai suficient vin alb, acesta începea să aibă gustul unui suc de struguri carbogazos.

- Nu locuiesc acolo.

Conor făcu ochii mari.

- Bine, Natasha. Ce se petrece?

- O, acum te interesează?

- Ascultă, e clar că ceva se petrece cu tine. De cinci ani n-ai mai lipsit de la o întâlnire. Acum îți iei liber dintr-odată toată după-amiaza, fără nici un motiv.

Nu mai adăugă „și ești beată“, pentru că faptul era evident.

- Genial, Holmes.

Vocea ei era joasă și calmă. Realizase că iubea cu adevărat vinul Chardonnay, oricât de demodat ar fi fost. De ce descoperise asta abia acum?

- Am mers să văd casa femeii pe care a atacat-o Ali Ahmadi.

- De ce naiba ai face așa ceva?

- Nu știu.

- Credeam că ai trecut peste toate chestiile astea. De ce naiba îți faci încă griji în privința asta?

Natasha clipi.

- Pentru că încă mă tulbură. Mă tot gândesc la ea. Mă tot gândesc la ea!

O pereche de mâini cu piele brună, ridicate în semn de implorare. Strângând un gât de femeie.

- E ridicol, Natasha. Nu... nu te porți rațional.

- Aha. Asta din cauză că sunt beată.

- Bine. Te trimit acasă cu un taxi. Haide, șefa.

O luă de mână, dar Natasha și-o retrase.

- Nu mă duc acasă.

- De ce?

- Pentru că stau la hotel.

Conor se uită la ea cu aerul cuiva care privea o bombă nedetonată.

- Stai la hotel.

- La Holiday Inn.

- Te pot întreba de ce?

„Nu“, vru Natasha să spună. „Nu, pentru că ți-ai luat tălpășița din viața mea cu mult timp în urmă, în clipa în care problemele s-au ivit la orizont. Nu, pentru că m-ai ignorat vreme de săptămâni întregi și m-ai făcut să mă simt oribil. Nu, pentru că te-ai purtat ca și cum fericirea mea nu te interesa deloc.“

- E mai simplu așa.

Ghici întrebarea din tăcerea lui. Abia îl putea distinge de cealaltă parte a mesei ei. De ce nu pleca odată?

- A fost mai simplu așa, bine? Ai avut dreptate. A devenit prea complicat acasă. A fost o greșeală să cred că mă puteam descurca. Ești fericit acum?

Conor nu spuse nimic. Natasha înghiți în sec și încercă să se concentreze la paharele din fața ei, care-i înotau, încăpățâdate, în câmpul vizual. Se încruntă la ele până când se aranjază, ascultătoare, într-un șir într-o câțva ordonat.

În cele din urmă, Natasha renunță la jocul ei și se uită la Conor. Ochii lui erau blânzi, iar expresia – tristă.

– O, șefa. Îmi pare rău!

Se ridică și făcu înconjurul mesei. Se așeză lângă ea și oftă.

– Îmi pare rău, spuse el din nou.

– N-ai de ce să-ți faci griji. A fost stupid să încerc. Trebuie să fi fost nebună.

– Păi, da, ești.

Îi înconjură umerii cu brațul și o trase mai aproape. Natasha se sprijini de el puțin ezitantă, fără să i se cuibărească în brațe.

– Îmi pare rău. Sunt un prost invidios. N-am vrut niciodată să te văd nefericită, îi murmură el în păr.

– Minți.

– În regulă, n-am vrut să te văd fericită cu el. Dar niciodată nu mi-am dorit... asta.

– Sunt bine.

– Evident. Dar eu nu sunt. Și totul e doar vina mea.

Se opri, îi luă fața în mâini și o întoarse spre a lui.

– Haide la mine!

– Ce?

– M-ai auzit.

Natasha se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Conor, nu știu ce să zic. Viața mea e un dezastru. Am căzut într-o groapă și nu știu cum o să ies din ea.

– Știu eu cum.

Îi dădu părul la o parte din ochi.

– Haide la mine!

– Ți-am spus, am...

– Haide să stai!

Făcu o pauză.

– Să locuiești la mine, dacă vrei.

Natasha nu se mișcă, nefiind sigură dacă auzise bine.

– Lasă-l pe Mac să repare totul. El te-a băgat în mizeria asta. Iar tu... vino să locuiești cu mine, continuă el.

– Nu trebuie să faci asta.

– Știu că nu trebuie. Dar, crede-mă, nu m-am gândit la nimic altceva în ultimele două săptămâni. M-am tot gândit la voi doi luând cina împreună, povestind, făcând...

Își frecă fața.

- ...făcând naiba știe ce. Nu-mi spune că... dacă ați făcut-o, apropo, nu vreau să știu. Dar noua voastră apropiere mă pusese pe gânduri. Haide s-o facem.

- „S-o facem“, repetă ea. Ești un adevărat romantic.

O făcuse. Îi oferise ceea ce-și dorise timp de luni întregi, chiar dacă ea nu fusese în stare s-o recunoască. Poate din cauza șocului din seara trecută ori din cauza ultimelor săptămâni, ea nu știu cum să reacționeze.

- E o hotărâre importantă, Conor. Amândoi suntem...

- ...un dezastru. Suntem dezastru care se potrivesc unul cu celălalt.

- O faci să sune atât de bine.

- Vorbesc serios, Natasha.

Conor ezită.

- Te iubesc.

Natasha își goli paharul.

- Nu știi ce să zic. Vorbele tale mă iau cu totul prin surprindere.

- Ai prefera să rămâi la Holiday Inn. Am știut eu că ai o slăbiciune pentru locul ăla.

Conor vorbea puțin prea repede, iar râsul îi era forțat. Dintr-odată, Natasha fu cuprinsă de tandrețe, se întinse și-i luă mâna.

- O să vin în seara asta, spuse ea.

Se rezemă de el, lăsându-l s-o îmbrățișeze. Închise ochii în timp ce Conor își odihnea bărbia pe umărul ei, ignorând privirile celor de la masa alăturată.

- Dar haide să le facem pe toate treptat.

Capitolul 16

„Când un om se găsește în apropierea inamicului, el trebuie să-și țină bine calul în frâu. Acest lucru... îi va permite să-i facă cel mai mult rău dușmanului, iar el să aibă de suferit cât mai puțin.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

De luni dimineată încoace, el încercase s-o sune pe Natasha de cincisprezece ori. De fiecare dată îi răspunsese direct mesageria vocală. Colegii ei susțineau că era „în sala de judecată“. Faptul că încetaseră să întrebe cine era îl făcea să creadă că Natasha le ceruse să nu-i transmită mesajele lui. Încetase să-i lase mesaje. Își dădea doar numele, iar apoi rostea numele ei. Uitase de mult ce voia să-i spună.

Își mai turnă o ceașcă de cafea, înjurând cafetiera Natashei, care părea să verse mereu lichidul, indiferent de cât de atent erai. Își aminti dintr-odată de frumosul aparat de cafea italianesc pe care îl primiseră drept cadou de nuntă, un Gaggia strălucitor, care se umplea de praf într-o unitate de depozitare din vestul Londrei. Avea să-i dea Natashei aparatul de cafea, își jură el. Nu-l folosise de un an de zile. N-avea cum să-i ducă dorul. Făcuse o grămadă de asemenea jurăminte în ultimele câteva zile.

Sarah dormea în camera ei de la etaj. Se dusese direct acolo luni seara, după ce ajunsese acasă. Refuzase să mănânce sau să bea. Nu vorbise deloc. Fusese atât de evazivă, evitând să-l privească și ascunzându-se în camera ei, încât Mac bănuise că încă îl pedepsea. Era destul de ciudat că fata îi era, brusc, atât de loială Natashei. Mac ar fi vrut să-i bată la ușă, s-o certe, să-i amintească de faptul că Natasha fusese, *de fapt și de drept*, prima care se făcuse vinovată de infidelitate. Dar își dăduse seama, un moment mai târziu, cât de ridicol ar fi fost să cicălească o fată de paisprezece ani ca să-și justifice propriile fapte.

Ieri spusese că era bolnavă și-și petrecuse toată ziua în camera ei. Nu arăta bine, pielea ei avea o paloare translucidă. Nu trebuise să se chinuie prea tare ca să-l convingă să n-o trimită la școală în ziua următoare.

La șase și douăzeci, la treizeci și șase de ore după plecarea Natashei, se auzi zgomotul unei chei vârâte în încuietoare. Natasha închise ușa încet, își scoase pantofii și și-i lăsă pe preș, iar apoi intră în hol încălțată numai cu șosetele. Purta

costumul pe care îl avusese pe ea atunci când plecase, dar cu un tricou pe dedesubt. Tricoul lui, probabil, se gândi Mac.

Se priviră unul pe celălalt.

- Am un caz important. Am venit doar ca să mă schimb și ca să-mi iau încărcătorul de telefon, spuse ea.

Fața îi era palidă, nemachiată, părul îi era ușor ciufulit de la somn. Arăta extenuată.

- Am încercat să te sun. De zeci de ori.

Natasha își flutură telefonul prin fața lui.

- Mort. După cum spuneam, am nevoie de încărcător.

Începu să urce scările.

- Natasha, te rog, așteaptă cinci minute. Chiar trebuie să vorbim.

- N-am timp azi. Trebuie să ajung la birou într-o oră.

- Dar trebuie să vorbim. Te întorci diseară?

Natasha se opri la mijlocul drumului.

- O să termin târziu. Iar după ce mă întorc, trebuie să lucrez la documentele mele.

- Încă ești supărată pe mine? Din cauza Mariei?

Natasha clătină neconvincător din cap. Mac urcă scările două câte două, trecând pe lângă ea ca să poată sta în fața ei, privind-o de la înălțime.

- Of, haide. Nu e ca și cum n-ai avea un iubit, ce naiba! spuse el.

- Și nu e ca și cum l-am chemat vreodată aici ca să te umilească, răspunse ea. Ascultă, nu vreau să fac asta acum...

- Nu. Niciodată nu vrei să faci asta. Dar, dacă tot o facem, spune-mi, cu ce te-a umilit prezența Mariei aici? Noi doi nu suntem împreună. N-ai ascuns niciodată faptul că ai un iubit. Tot ce s-a întâmplat a fost că ai întâlnit-o pe Maria. Ascultă, nu spun că n-a fost puțin aiurea din partea mea, dar a fost o greșeală involuntară. Am crezut că erai în oraș. N-aș fi invitat-o dacă aș fi știut...

Natasha nu părea să vrea să-l privească.

- Tash?

Atunci când, în sfârșit, își ridică privirea, ochii ei erau reci.

- Nu pot să fac asta, Mac. Bine? Ai câștigat. Casa e numai a ta până când o vindem. Adu pe cine vrei aici. Nu-mi mai pasă.

- Cred, pur și simplu, că ar fi mai bine să încetăm mascarada asta chiar acum.

Mac își întinse brațele în fața scărilor, ca s-o oprească.

- Stai, stai, stai așa! Ce? Pleci, pur și simplu? Și ce o să se întâmple cu fata? Ce facem cu Sarah? Știi că nu pot să am grijă de ea de unul singur.

- Plec în secunda în care îi găsim un alt cămin. Ar fi trebuit să plece cu săptămâni în urmă. O să-i grăbim, doar, plecarea.

- Nu mai poți să reziști un pic? Câteva săptămâni?

Natasha începu să vorbească de parcă și-ar fi repetat spusele mai întâi, ca pe un rol:

- Știi la fel de bine ca și mine că bunicul ei n-o să se însănătoșească. Ea trebuie să meargă la o familie stabilă, care să poată să aibă grijă de ea așa cum se cuvine. Să meargă într-un loc în care să nu fie folosită drept amortizor între doi oameni în toată firea, care par să fie incapabili să se poarte matur unul cu celălalt.

- Așa vezi tu situația?

- Ai de gând să-mi spui că nu-i așa?

Natasha se forță să mai urce o treaptă, pentru ca Mac să fie obligat să se dea la o parte dacă nu voia să dea nas în nas cu ea. Păru să-și dea seama că avea un avantaj, așa că mai urcă o treaptă.

- Și calul?

- Mac, crede-mă că acel cal e ultimul lucru la care mă gândesc în momentul ăsta.

- Deci o s-o părăsești, pur și simplu?

- Nu îndrăzni. Nu *îndrăzni* s-o folosești. Povestea asta ne privește doar pe noi doi. Nu contează cum ne-am purtat în fața ei sau a oricui altcuiva, povestea noastră a fost sortită să n-aibă niciodată un final fericit, Mac. Știi și tu, spuse Natasha.

Degetele i se albisera de la cât de încleștate și le ținea pe balustradă.

- Nu m-am gândit la nimic altceva în ultimele treizeci și șase de ore. N-ar fi trebuit defel să-i oferim un cămin, în condițiile în care casa asta n-a fost niciodată un adevărat cămin. A fost nedrept față de ea să pretindem orice altceva.

- Deci asta e ceea ce crezi tu.

- Nu, asta e ceea ce știu. E timpul să fim sinceri – față de ea și față de noi înșine. Acum, scuză-mă, dar chiar trebuie să mă schimb.

Trecu cu forța de el și urcă restul treptelor.

- Tash!

Îl ignoră.

- *Tash!* Nu încheia totul așa, o rugă Mac întinzându-se după ea. Haide, am făcut doar o greșeală.

Natasha se întoarse spre el, cu fața copleșită de un amestec de emoții – furie, ciudă, tristețe.

- Cum altcumva ar trebui să încheiem asta, Mac?

- Nu știu. Dar urăsc toată situația. Te urăsc... când ești așa. Credeam că...

- Ce ai crezut? Că aveam să ne facem cu mâna unii altora cu drag, ca apoi să plecăm pe aripile vântului și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

- Nu...

- Divorțul nu e niciodată frumos, Mac. Știi ceva? Uneori, oamenii n-o să te placă. Uneori, celebra charismă a lui Mac n-o să funcționeze. Și...

- Tash...

Natasha oftă prelung, tremurând.

- Și nu, nu pot să mai fiu în preajma ta.

O mașină opri pe stradă, iar muzica din ea se auzea nepotrivit de tare pentru cât de devreme era. Cei doi rămaseră pe scări, despărțiți de numai câțiva centimetri. Nici

unul dintre ei nu se putea mișca. Mac știa că ar fi trebuit să coboare, dar nu-și putea ridica picioarele. Simți la Natasha urmele unui parfum pe care nu-l mai recunoștea drept al ei. Îi văzu mâna care încă strângea balustrada, în căutarea unui sprijin fără care nu se putea descurca.

– Știi care e cea mai rea parte?

Mac așteptă următoarea bombă.

– Știi ce nu pot să suport?

Mac nu putu vorbi.

– E ca... mă simt ca înainte ca tu să fi plecat pentru prima oară.

Vocea i se frânse. Apoi merse, cu pași apăsați, spre camera ei.

La etaj, Sarah se îndepărtă repede de balustradă și fugi în dormitorul ei. Cuvintele Natashei îi răsunau în urechi. Lumea i se năruia în jur. Natasha pleca, iar Sarah trebuia și ea să plece. *N-ar fi trebuit defel să-i oferim un cămin.* Nu reușise să audă restul conversației lor, dar auzise de ajuns. Se uită la reflexia ei din oglindă. Își purta cel mai mare și gros pulover, iar pe sub blugi avea ciorapi de lână. Dar acum se simțea paralizată. Oare Ruth avea s-o aștepte la școală și s-o trimită altundeva, cu lucrurile adunate în genți negre, așezate pe bancheta din spate? Mac și Natasha nici măcar n-avuseseră curajul să discute cu ea despre lucrurile astea.

Sarah se așeză pe podea, lângă pat, și-și apăsă pumnii pe ochi ca să nu plângă. Toată ziua și noaptea trecute simțise mâinile lui Sal pe pielea ei, îi auzise cuvintele dezgustătoare în urechi. Se frecase cu toate cremele și poțiuni scumpe ale Natashei, încercând să alunge mirosul lui, urmele invizibile lăsate de gura lui. Tremurase la gândul că cineva i-ar fi putut găsi sutienul în grajdul lui Boo. Dintr-un motiv sau altul, imaginea sutienului aruncat în fân o supăra mai tare decât orice altceva.

O auzea pe Natasha deschizând și închizând sertare și uși de dulap în camera alăturată. Trebuia să vorbească de îndată cu Papa. N-avea să se ducă la școală de dimineață, iar, după ce trecea pe la grajduri, avea să meargă la spital și să-i spună lui Papa că el trebuia să se întoarcă acasă. *Trebuia* s-o facă. Putea să aibă grijă de el, indiferent de spusele celorlalți. Era singura cale. Dacă Sal știa că Papa se întorsese, avea s-o lase în pace.

Natasha bătu la ușă.

– Sarah?

Fata se ridică repede în picioare, silindu-se să afișeze o expresie impasibilă.

– Bună, spuse ea.

Fața Natashei era umflată, iar pielea îi era albă ca varul din cauza nesomnului.

– Am venit doar ca să-ți spun că sunt puțin ocupată pe moment și că s-ar putea să vin târziu acasă, dar ce zici să stăm de vorbă un pic mai încolo?

Sarah dădu din cap în semn că era de acord. *Să stăm de vorbă. Doar câteva cuvinte înainte să te arunc iarăși la groapa de gunoi.*

Natasha se uita la ea cu atenție.

– E totul în regulă?

– Sunt bine, spuse Sarah.

– Aha. Păi, după cum spuneam, în seara asta o să stăm toți trei de vorbă. Și sună-mă dacă ai vreo problemă. Știi numărul meu de mobil.

După plecarea Natashei, Sarah auzi ceva lovindu-se de ușa de la intrare. Atunci când se furișă jos, zece minute mai târziu, găsi pantoful lui Mac.

Mașina de teren a lui Sal era parcată în fața curții, ostentativă, strălucitoare și solidă. Imaginea ei îi strânse stomacul lui Sarah și o făcu să-și încrucișeze brațele pe piept. Trase adânc aer în piept și-și strânse paltonul în jurul gâtului, apoi intră pe poarta de plasă de sârmă.

Sal era în celălalt capăt al curții, vorbind cu Ralph și cu alți câțiva dintre acoliții lui. Își încălzeau mâinile la foc, bând cafea din pahare de plastic. Ralph o observă și-și făcu de lucru mângâindu-l pe unul dintre cailor lui Sal. Sarah speră că asta nu însemna că Ralph nu-l hrănise pe Boo în seara precedentă. Ea nu venise, gândindu-se că era mai bine să-l lase pe Sal să se calmeze vreme de o zi.

Acela nu fusese singurul motiv pentru care nu venise, dar poate că n-ar fi trebuit să-și facă griji. Sal nici nu se uită la ea, deși trebuia s-o fi auzit împingând poarta. Sarah se rugă în gând ca el să nu fi observat că era ea, sau să se fi hotărât că era mai bine să pretindă că întâmplarea din seara precedentă nici nu existase. Poate că îi era rușine, deși undeva, înăuntrul ei, Sarah bănuia că lui Sal nu-i fusese niciodată rușine de nimic.

Intră în depozitul ei și-și schimbă pantofii de școală cu cizmele de călărie, dureros de conștientă de murmurul conversațiilor din cealaltă parte a curții. „Te rog să nu vii aici!” își zise ea în gând. Se grăbi să-și descheie nasturii paltonului ca să se schimbe și ca să iasă de acolo înainte ca Sal să poată intra. Turnă hrana de dimineață într-o găleată, umplu o plasă cu fân și, aruncându-și-o peste umăr, se îndreptă iute spre grajd. Își ținu capul plecat, hotărâtă să nu privească pe nimeni în ochi.

Îi luă un moment ca să-și dea seama că ușa grajdului era deschisă. Lăsă fânul să cadă pe jos.

Boo nu era acolo. Ușa boxei lui era și ea deschisă, pe așternutul lui de paie erau încă balegi. Se uită prin curte. Oare de ce îl mutaseră în alt grajd?

Verifică celelalte grajduri. Mai multe capete de mai multe culori se iviră pe deasupra ușilor. Dar Boo nu era nicăieri. I se puse un junghi în inimă, iar panica i se revărsă în piept. Se duse, pe jumătate fugind, la locul în care stăteau bărbații. Panica era mai puternică decât oricare dintre sentimentele pe care i le stârnea Sal.

– Unde e Boo? îl întrebă ea, încercând să păstreze un ton calm.

– Cine-i Boo? îi răspunse Sal, care nici măcar nu se întoarse spre ea.

- Boo-hoo, mormăi unul dintre bărbați, cu un râs neprietenos.
- Unde e? L-ai mutat?
- E vreo pisică prinsă pe undeva? Aud un zgomot enervant. Ca un mieunat, zise Sal ducându-și mâna la ureche.

Sarah făcu înconjurul grupului de bărbați, silindu-l pe Sal să se uite la ea. Respira repede, panica inundând-o asemenea transpirației reci care-i acoperise pielea.

- Unde e? Unde l-ai dus? Sal, asta nu-i amuzant deloc.

- Ți se pare că râd?

Sarah îl prinse de mână. Sal se eliberă.

- Unde e calul meu? întrebă ea.

- Calul tău?

- Da, calul meu.

- Am vândut calul *meu*, dacă la asta te referi.

Sarah clătină ușor din cap, încruntându-se.

- Mi-am vândut calul, repetă el. Tu n-ai nici un cal.

- Despre ce vorbești?

Sal își vârî mâna în buzunar, scoase un carnețel de piele, îl deschise și-i arătă paginile.

- Opt săptămâni de chirie pe care mi le datorai. Opt săptămâni. Plus fân și hrană. Condițiile contractului tău spun că, dacă nu plătești timp de opt săptămâni, calul tău e al meu. L-am vândut ca să-ți plătești datoriile.

Gălăgia străzii fu înlocuită de țiuitul din urechile ei. Pământul i se clătina periculos în fața ochilor, ca și cum ar fi fost o corabie pe marea învolburată. Sarah așteptă poanta glumei, așteptă ca Sal să nege ceea ce fața lui îi spunea că era adevărat.

- Ți-am vândut calul, Sarah, și-o spun de-a dreptul în caz că încă n-ai înțeles.

- Nu - nu-l poți vinde! N-aveai nici un drept! Ce contract? Despre ce vorbești?

Sal își înclină capul într-o parte.

- Toată lumea are o copie a contractului. A ta e în depozit. Poate că n-ai observat-o. Acționez conform drepturilor mele legale de proprietar al acestei curți.

Ochii lui aveau culoarea întunecată și rece a apei fetide și sălcii. Se uitau prin ea ca și cum ar fi fost făcută din sticlă. Sarah își mută privirea la Ralph, care trăgea șuturi unei pietre desprinse din pavaj. În stânjeneala de pe fața lui, ea citi că spusele lui Sal erau adevărate.

Se întoarse din nou spre Sal, cu gândurile amestecându-i-se în cap.

- Ascultă, îmi pare rău pentru bani. Îmi pare rău pentru tot. O să fac rost de bani. O să fac rost de ei mâine. Doar dă-mi-l înapoi. O să... o să fac orice, spuse ea.

Nu-i mai păsa dacă ceilalți o auzeau. Avea să facă orice voia Sal, avea să fure de la familia Macauley. Orice.

- Nu înțelegi?

Vocea lui Sal devenise aspră, neplăcută.

- L-am vândut, Sarah. Chiar dacă aş vrea să-l aduc înapoi, n-aş putea.

- Cui? Cui i l-ai vândut? Unde e?

Îl apucă pe Sal cu amândouă mâinile și îl ținu strâns. Sal se desprinsese din încleștarea ei.

- Asta nu-i problema mea. Îți sugerez să-ți respecti obligațiile financiare data viitoare.

Își băgă mâna în buzunarul jachetei.

- O, da. N-a făcut prea mulți bani. Temperament prost, ca și stăpâna lui.

Se întoarse către ceilalți, așteptând inevitabilele hohote de râs.

- Aștia sunt banii care ți-au rămas din vânzare după ce ți-ai plătit datoriile.

Sub ochii neîncredători ai lui Sarah, el scoase cinci bancnote de câte douăzeci de lire și i le întinse.

- Deci acum suntem chit, fată de la circ. Găsește-ți alt ponei cu care să faci trucuri.

Privind zâmbetele abia schițate ale celorlalți, fata își dădu seama că ei știau ceea ce știa și ea: Sal n-avea să-i spună niciodată cui i-l vânduse pe Boo. Sarah se pusese cu el, iar acum asta era răzbunarea lui.

Picioarele i se înmuieră. Se împletici înapoi către depozit și se așeză pe un balot de fân. Își privi lung mâinile tremurătoare și scoase un geamăt răgușit. În colțul depozitului, în spatele ușii, se afla o hârtie albă, scrisă la mașină, pe care erau detaliate așa-zisele condiții ale contractului. Foaia de hârtie strălucea în lumina slabă. Sal o pusese acolo ieri.

Sarah își lăsă capul să cadă pe genunchi și și-i îmbrățișă, imaginându-și calul ei speriat, închis într-un camion, trecând printr-un tunel rutier, cu ochii măriți de groază, cu capul ridicat de frică. Deja putea fi la un milion de kilometri depărtare. Îi clănțaniră dinții. Ridică fruntea și îi văzu, printr-o gaură din ușă, pe bărbații de afară stând de vorbă și oprindu-se ca să râdă de ceva.

- Boo-Hoo! se jeli unul, batjocoritor.

Cineva aruncă o țigară pe jos și o strivi cu călcâiul cizmei. Era Ralph, care îmbrățișă locul cu privirea. Poate c-o văzuse pe Sarah ghemuită în umbre. Apoi se întoarse și plecă și el.

- Bună treabă, spuse Harrington în timp ce ieșeau din Sala 4, ai făcut o treabă excelentă cu martorul lor. O manevră subtilă. Am început bine.

Natasha îi dădu lui Ben hârtiile ei și-și scoase peruca. Încă îi era cald de la adrenalină și începuse să aibă mâncărimi. Își desprinsese de pe cap cele două ace de păr, iar apoi și le vârî în buzunar.

- Mâine n-o să fie atât de simplu, spuse ea.

Ben scotoci prin teancul de dosare, iar apoi îi întinse unul dintre ele.

- Astea sunt rapoartele pe care le așteptam de la ceilalți contabili. Nu cred că e ceva nou pe acolo, dar nu știi niciodată.

- O să mă uit peste ele diseară.

Conor apăru pe coridor. Îi făcu cu ochiul, iar Natasha, înainte să meargă la el, așteptă până când Ben se adânci în conversație cu Harrington.

- Cum a fost? o întrebă el și o sărută pe obraz.
- O, n-a fost rău. Harrington a demolat declarațiile lor financiare.
- Pentru asta e plătit. Vrei să treci pe la birou mai întâi?

Natasha se uită la Ben.

- Nu, la parter am toate documentele care îmi trebuie. Haide să mergem!
- Conor o luă de braț, un gest neobișnuit de posesiv.

- Mai vrei să vii diseară?

Imaginea lui Mac pe scara din casa lor îi apăru dintr-odată în minte Natashei. „Ai un iubit“, îi spusese el. „De ce te-ar deranja Maria?“

- Pot să vin, dar nu pot să rămân, răspunse ea îmbrăcându-și paltonul. I-am spus lui Sarah că trebuie să avem o discuție despre viitorul ei. Dar o baie lungă în cadă și un pahar de vin mi-ar prinde bine înainte de asta.

Conor se opri din mers și-i zise:

- Păi, ești liberă să bei vin, dar poate că mai aștepți cu baia.

Natasha era derutată.

- I-am invitat pe băieți. Mă gândeam că ar trebui să faci cunoștință cu ei.
- În seara asta? îl întrebă ea, neputându-și ascunde consternarea.
- Am așteptat destul. Am vorbit cu mama lor. Am crezut c-o să fii încântată.
- Dar..., începu Natasha, oftând. Sunt în mijlocul unui proces important, Conor. Aș fi preferat să-i cunosc într-o perioadă în care să fiu mai puțin... distrată.

Conor n-o luă în seamă.

- Nu trebuie să faci nimic, șefa. Zâmbește, doar, fii fermecătoare ca întotdeauna. Ajunge să fii acolo. La naiba, fă-ți baia! Noi o să ne jucăm în camera de zi. O să ne prefacem că ești o piesă de mobilier.

Natasha schiță un zâmbet.

- O să-ți dăm un pic de timp înainte să te forțăm să te pui în genunchi ca să ne jucăm de-a calul.

Cuvântul „cal“ o făcu să tresară, dar Conor zâmbea, părând pierdut într-o viziune anticipatoare a lor patru în camera lui de zi. Natasha se gândi la Sarah, la discuția pe care trebuia s-o aibă cu ea și la ce însemna asta pentru fată. Dar Conor o conducea deja spre ușă.

- Și gătesc, norocoaso. Ce zici de crochete de pește cu ketchup, pe niște felii de pâine?

Sarah nu era în stare să vadă cuvintele de pe partea din față a autobuzului. Stătea sub copertina stației deja de o oră, uitându-se lung la autobuzele roșii care treceau prin fața ei. Cu un scrâșnet de frâne, ele aruncau o tură de pasageri pe trotuar și înghițeau o alta. Farurile lor străluceau în noaptea neagră care se lăsase peste oraș. Sarah nu vedea nimic. Ochii îi erau încețoșați de lacrimi, degetele de la mâini și de la

picioare îi înghețaseră. Se simțea paralizată. Ar fi fost incapabilă să se hotărască ce autobuz să ia, chiar dacă ar fi fost în stare să-și dea seama încotro ar fi dus-o.

Totul era pierdut. Papa nu se întorcea. Boo dispăruse. N-avea casă, n-avea familie. Se așeză pe banca rece de plastic, își strânse paltonul în jurul ei și ignoră privirile curioase ale oamenilor care veneau și așteptau în stație, pentru ca apoi să-și continue propriile vieți.

Înainte ca Sarah să-l audă, îi spuse de două ori cum îl chema. Fata era prea adâncită în durere, paralizată.

– Sarah!

În fața ei stătea Ralph, cu o țigară înfiptă în colțul gurii.

– Ești bine?

Sarah nu putea vorbi. Se miră c-o întrebase așa ceva. Ralph se înghesui într-un colț în așa fel încât să fie ascuns de stație și de oamenii care așteptau.

– Îmi pare rău, înțelegi, nu-i așa? N-am avut nici o legătură cu asta.

Sarah tot nu putea vorbi. Nu-și dădea seama dacă avea să mai poată deschide vreodată gura.

– A făcut-o ieri. A zis că-i datorai o groază de bani, Sarah. Am încercat, da' știi cum e... Orice ai făcut, l-ai scos din sărite în ultimul hal.

Sarah auzise că atunci când caii erau transportați în străinătate, erau înghesuiți în camioane și nu primeau nici apă, nici mâncare. Unii dintre ei ajungeau să fie atât de slăbiți, încât rămâneau în picioare doar datorită faptului că erau înghesuiți între ceilalți cai. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

– În fine, spuse Ralph scuipând zgomotos pe asfalt și alegându-se cu o încruntătură feroce din partea unei femei nigeriene. Îți spun o chestie, dar n-ai voie să-i zici că ți-am spus, ne-am înțeles?

Sarah își ridică încet privirea.

– Fiindcă, dacă Sal își dă seama că știi ceva, o să-și dea seama și că informația a venit de la mine, nu? Așa că n-o să vorbesc cu tine la grajduri sau pe stradă sau oriunde altundeva. O să mă prefac că nu te cunosc, bine?

Sarah dădu din cap în semn de încuviințare. Înlăuntrul ei se aprindea o luminiță.

Ralph se uită la ea, apoi aruncă o privire peste umăr. Trase adânc din țigară. Sarah nu-și dădu seama dacă expira fum sau aburi de răsuflare.

– E la Stepney. În spatele parcurii. L-au luat nomazii. Sal o să facă poimăine o cursă cu iapa gri, împotriva lui și a trăpașului.

– Dar Boo nu poate să tragă o șaretă. N-a făcut asta niciodată.

Ralph se uită la ea, stânjenit.

– A făcut-o acum. Înainte de micul dejun, Sal l-a înhămat la șareta lui și l-a pus s-o tragă, îi spuse el lui Sarah, ridicând din umeri. Boo s-a descurcat destul de bine. Nu e rapid ca iapa gri, dar nici n-a lovit șareta sau ceva de genul ăsta.

I se trăgea de la tot antrenamentul cu frâie lungi, se gândi Sarah, absentă. Calul ar fi ascultat orice ordin al lui Sal.

- Unde se ține cursa?
  - La locul obișnuit. La pasaj. Pe la șase jumate.
  - Ce pot să fac? Cum pot să-l iau înapoi? întrebă Sarah.
  - Nu-i treaba mea, Sezza. Ți-am spus deja prea multe.
- Ralph dădu să plece, dar Sarah îl prinse de încheietură.
- Ralph. Te rog. Ajută-mă!
- Mintea îi alerga cu viteza luminii.
- Te rog.
- Ralph clătină din cap.
- Nu pot s-o fac de una singură, spuse ea.
- Era încă adâncită în gânduri, cu cealaltă mână vârâtă în buzunar. Ralph trăgea din țigară, prefăcându-se că Sarah nu-l atingea.
- Trebuie să plec, frate. Am treabă, spuse el în cele din urmă.
  - Ascultă! Întâlnește-te cu mine undeva. Nu în apropiere de locul cursei – undeva unde să nu te vadă Sal. În spatele fabricii de mobilă. Adu șaua și frâiele lui Boo, spuse Sarah.
- Băgă mâna în buzunar, scoase cheile curții și i le puse în mână.
- Poftim! Poți să le iei înainte să vină Sal. La ce te ajută șaua și frâiele?
  - Le vreau ca să-l pot călări.
  - Ce? O să dai buzna și o să-l echipezi, sau ce? O să pleci călare? Te rog, nenea, îmi pot lua căluțul înapoi?
  - Doar întâlnește-te cu mine, Ralph.
  - Nu. Eu cu ce mă aleg? Dacă Sal află că am avut vreo legătură cu asta, o să mă facă praf.
- Sarah nu-i dădu drumul, dar își coborî glasul ca să n-o audă ceilalți pasageri.
- O carte de credit premium.
- Ralph râse.
- Da' de unde!
  - Și codul PIN. Crede-mă, Ralph, pot să-ți fac rost de el. Știu pe cineva cu mulți bani. Poți să scoți de la bancomat o groază înainte ca banca să blocheze cardul. Poate chiar mii de lire.
- Ralph îi studie fața, apoi își trase brațul din strânsoarea ei.
- Ai face bine să nu mă duci de nas.
  - Trebuie să-mi promiți c-o să fii acolo. Dacă n-aduci echipamentul, nu facem târgul, spuse ea.
- Ralph aruncă din nou o privire peste umăr, apoi își scuipe în palmă și o întinse spre ea.
- Vineri dimineață, la fabrica de mobilă. Dacă nu ești acolo la șapte, mă car.
- Liam împunse pastele cu furculița și strâmbă din nas.
- Arată ca niște mucii, declară el.

- N-arată ca niște mucii, spuse Conor, calm. Joseph, nu mai lovi piciorul mesei așa, dragule. O să dărâmi paharele tuturor.

- Are și gust de mucii, stăruie Liam aruncându-i o privire Natashei.

- E doar sos pesto. Mama voastră spunea că vă place.

- Nu-mi place sosul *ăsta*, spuse Joseph, și-și împinse farfuria cu putere.

Doar intervenția Natashei opri acel pahar de suc să se verse peste propriile ei paste. Băieții n-avuseseră chef să mănânce crochetele de pește ale tatălui lor. Se aflau la restaurant de aproape trei sferturi de oră, iar ea și Conor abia dacă schimbaseră trei cuvinte în afară de momentul în care comandaseră băuturi.

- Joseph, poți să stai frumos, te rog? Știi că acasă nu stai așa.

- Dar nu suntem acasă.

- ăsta e un restaurant, deci e chiar mai important să stai frumos, spuse Conor.

- Dar nu-mi plac scaunele astea. Îmi fac fundul să alunece.

Natasha privi cum Conor își așeza fiul pe scaunul de lângă el pentru a paisprezecea oară, și se minună de expresia lui de răbdare resemnată. Cina cu fiii lui era ca și cum încercai să faci un banc de pești să te asculte, în timp ce negociai cu conducătorii a două facțiuni rivale dintr-un război civil balcanic. De fiecare dată când se hotăra ceva începea un nou război, legat de pâinea cu usturoi, de șervețele sau de un scaun care fusese prea alunecos pentru fundul unui băiețel. Toate astea fuseseră îndreptate către tatăl lor. Copiii n-o băgaseră în seamă pe Natasha și nu încercaseră s-o antreneze în conversațiile lor.

Să-i fi pus mama lor să se poarte așa? Oare le ceruse să adune informații despre iubita tatălui lor? Oare Natasha fusese popularizată drept personaj negativ încă de dinainte să-i întâlnească?

Simți privirea lui Liam și se sili să zâmbească, încercând să nu se gândească la timpul pe care și l-ar fi putut petrece pregătind documentele pentru a doua zi.

- Deci, spuse ea în timp ce se ștergea la gură cu un șervețel, vă place *Locomotiva Thomas*? Nepotul meu îl adoră.

- Nu, e pentru bebeluși, spuse Liam batjocoritor.

- Dar există de vânzare și seturi de trenulețe nemaipomenite, pentru adulți, cu personajele din *Thomas*. Le-am văzut eu.

Cei doi se uită la ea impasibili.

- Atunci, ce vă place? Care sunt hobby-urile voastre? îi întrebă ea pe un ton vesel.

- Vă place să vă plimbați cu bicicletele, nu-i așa? Și să vă jucați pe calculator, interveni Conor.

- Joseph mi-a stricat PlayStation-ul și mami a spus că n-avem destui bani ca să-l reparăm, spuse Liam.

- Nu l-am stricat, se apără Joseph, iar apoi murmură, dușmănos: Ești un caca.

- Mami spune că n-avem bani. N-avem bani pentru chestii distractive.

- Ei, asta nu-i adevărat. Mama voastră primește o groază de bani de la mine. Iar dacă vă lipsește ceva, trebuie să-mi spuneți. Știți că fac mereu tot ce pot pentru voi,

spuse Conor.

- Mami spune că ne dai doar strictul necesar.
- Vreau un Nintendo. Toată lumea de la școală are unul, zise Liam.
- Sunt sigur că nu-i adevărat.

Tonul lui Conor devenea crispat.

- Ba e.
- Nepoții și nepoatele mele n-au voie să se joace pe calculator și tot se distrează, îndrăzni Natasha să spună.

- Atunci, sunt proști.

Natasha trase aer în piept și înfipse furculița în paste.

- Haideți, băieți. Spuneți-i Natashei despre lucrurile distractive pe care le facem. Uneori ne ducem cu bicicletele la Richmond Park, nu-i așa? Ne place să ne plimbăm cu bicicletele.

- Ba nu. Ai țipat la mine fiindcă nu mergeam destul de repede, spuse Joseph.

- N-am țipat la tine, Joe. Voiam doar să mergi pe unde te puteam vedea.

- Dar roțile tale sunt foarte mari, iar ale mele sunt mici.

- Ne place și să patinăm, continuă Conor.

- Ai spus că a fost o păcăleală, spuse Liam.

- Mi s-a părut cam scump, da.

Conor se uită în direcția Natashei.

- Dar tot ne-am distrat, nu?

- Tu și mami vorbiți tot timpul de bani, spuse Joseph, sumbru.

Natasha își pierduse ultimele urme de poftă de mâncare. Își împături șervețelul și îl așează lângă farfurie.

- Băieți, mă bucur că v-am cunoscut, dar mă tem că trebuie să plec, spuse ea întinzându-se după jachetă.

- Deja?

Conor îi puse o mână pe braț.

- E aproape opt și știi că mâine am o zi grea.

- Credeam că ai putea să ne pui pe primul loc în seara asta. Având în vedere ocazia și toate celelalte, spuse el.

- Conor...

- O să-i duc acasă într-o jumătate de oră. Nu mai e mult până atunci, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ascultă, pune-te în locul lui Sarah. E doar un copil și e pe cale să fie mutată în a patra ei casă din ultimele câteva luni. O să fiu cu tine și cu băieții tăi de acum încolo, dar mai întâi trebuie să merg la Sarah, spuse ea cu glas scăzut.

Se întinse pe furiș și îl atinse pe mână, conștientă de privirile băieților.

- Poate că e mai bine ca prima întâlnire să fie scurtă. O să-ți cunosc băieții, Conor, dar trebuie să mă ocup de chestia asta mai întâi. Am luat-o pe fată în casa mea, nu pot să-i întorc spatele, pur și simplu.

- Sigur că nu.

Tonul lui Conor era nervos. Se întoarse la mâncarea lui în timp ce Natasha își lua poșeta atârnată de spătarul scaunului, apoi adăugă, nonșalant:

- Mac o să fie acolo?

- N-am idee, spuse ea.

- Nu, bineînțeles că nu, spuse el.

***

Cu mult înainte să devină fotograf, Mac folosise în viață o strategie care, dacă nu prezisese cariera lui, sugerase, poate, o aptitudine pentru ea. Ori de câte ori situațiile deveneau incomode sau prea emoționale, atunci când nu voia să aibă de-a face cu ceea ce i se întâmpla, oprea sonorul în mintea lui și privea scena de la distanță, ca și cum ar fi încadrat o fotografie. Emoția brută era filtrată prin lentilă, redusă la o compoziție frumoasă, o uniune extraordinară dintre linie și lumină. Așa privise, la douăzeci și trei de ani, trupul tatălui său în sicriu, fața lui bine cunoscută, prea nemișcată și rece, ca și cum fusese lăsată de mult în urmă. O înrămasese în minte, studiind, cu un ochi distant, felul în care moartea relaxase mușchii și ștersese de pe trăsături tensiuni vechi, împreună cu o viață întreagă de expresii. Își amintea cum privise corpul Natashei întins pe pat, după ce ea pierduse cea de-a doua sarcină, ghemuit sub plapumă în poziție fetală, de parcă asta ar fi fost o amintire subconștientă a ceea ce pierduse. Pe atunci, Natasha îi întorsese deja spatele, se închisese înlăuntrul ei. Mac simțise ecoul devastării ei în el însuși până când asta îi devenise de nesuportat, așa că se concentrase pe felul în care lumina se juca în cutele așternuturilor, pe șuvițele ei delicate de păr, printre vâlătucii de ceață ai dimineții.

Aceiași lucru îl făcea acum. Se uita la cele două femei din fața lui, cea mai în vârstă fiind așezată elegant pe canapea, îmbrăcată în costumul ei de serviciu și explicându-i celei mai tinere de ce ea însăși avea să plece definitiv din casă în dimineața următoare. Apoi îi explică fetei de ce trebuia să se mute în altă casă mai potrivită pentru ea.

Sarah nu strigă, nici nu-i imploră, așa cum se temuse Mac. O privi doar pe Natasha și dădu din cap, fără să pună nici o întrebare. Poate că se așteptase la asta din momentul în care sosise. Poate că Mac se mințise singur făcându-și speranțe că traiul lor în comun avea să funcționeze.

Însă cea care îi atrase privirea fu Natasha. Acum, sprijinită de pernele pastelate ale canapelei, cu spatele drept și elegant, arăta că supraviețuise furtunii și că, dacă cerul rămas în urma acelei năpaste nu era chiar albastru, era măcar calm, un cer sub care puteai vedea până departe, la orizont. „A lăsat totul în urmă“, se gândi Mac. „Orice am făcut seara trecută, am eliberat-o.“ Gândul ăsta fu însoțit de o durere neașteptată, iar Mac își dădu seama că el era cel mai emoționat dintre toți, fiind singurul care încerca să-și înghită lacrimile.

- O să găsim noi o soluție, Sarah. O să plătesc eu chiria pentru calul tău, dacă trebuie. N-o să te lăsăm pur și simplu de izbeliște, se trezi Mac vorbind după ce între cele două se așternuse tăcerea.

În cele din urmă, Natasha se ridică în picioare.

- Bun, spuse ea uitându-se la el pentru prima oară. Am dat cărțile pe față. Toată lumea știe ce se petrece. Aveți ceva împotriva dacă merg să-mi fac bagajele?

O femeie scundă, de treizeci și cinci de ani, foarte puțin machiată și cu părul neperiat încă de dimineață. Nu era nici fotomodel, nici stilistă, nici vreo întruchipare a tiparelor clasice de frumusețe. Mac o privi părăsind încăperea. Privirea lui Sarah se așinti, diplomatic, la poșeta Natashei.

- Ești bine? o întrebă Mac.

De sus se auzeau tocurile Natashei, care umbla la dulapuri.

- Sunt bine. De fapt, mi-e puțin foame, spuse Sarah, calmă.

Mac se plesni peste față și forță un zâmbet.

- Cina. Știam eu că am uitat ceva. Mă duc să fac de mâncare. Vii și tu?

- Vin într-un minut, spuse ea.

Parcă Sarah ghicise că Mac avea nevoie să fie singur. Sau cel puțin asta crezu el în acel moment. Mai târziu, Mac descoperi că fusese vorba despre cu totul altceva.

Capitolul 17

„În clipele de pericol, stăpânul își sacrifică propria viață ca s-o salveze pe cea a calului.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Sarah stătea în spatele unei dube Tranzit parcate cam la o sută de metri de intersecția celor două șosele suspendate, ignorând norișorii de abur pe care-i scotea pe gură și care se evaporau în aerul umed din fața ei. Se afla acolo de o jumătate de oră. Trecuse suficient timp pentru ca, de la frigul dimineții, să nu-și mai simtă degetele de la picioare, iar jacheta să i se umezească sub ploaia mărunță și persistentă. Stătea pe acel drum trist, sub lumina felinarelor cu sodiu, în locul în care mlaștinile se transformau în oraș, sub rețeaua de piloni care făceau trecerea inevitabilă către urbanizare.

Aproape că-și pierduse speranța, când văzu primele camionete. Se mișcă, încercând să-și ușureze povara ghiozdanului de pe umeri. Nu-și luă ochii de la mașini în timp ce pasagerii lor începură să coboare pe stradă. Chiar și de la distanță, îi recunoștea pe oamenii lui Sal. Băteau din palme în frig, râzând și făcând schimb de țigări. Îi vedea și pe spectatorii care coborau în urma lor. Asta era o cursă mare, cea mai mare pe care o văzuse Sarah. Drumul de acces de sub șoseaua suspendată se umplea rapid de mașini aliniat, o mulțime mică adunându-se lângă ele. Atmosfera era veselă, încărcată de nerăbdare, în ciuda orei matinale și a împrejurimilor deprimante. Capătul cursei era în locul acela, din care avea să înceapă propria cursă. Uitându-se la toți bărbații și la toate mașinile, o trecură fiorii. Își puse degetele pe marginile liniștitoare ale cardului de plastic pe care îl ținea în buzunar.

Era șapte fără douăzeci și cinci de minute.

Își încordă, de probă, degetele în cizme, întrebându-se dacă era posibil să fugi pe picioare pe care nu ți le mai simțeai. Bărbații se adunaseră în grupuri mici, unii dintre ei deschizându-și umbrelele colorate și flecărind de parcă se întâlнисeră doar pentru o bîrfă de dimineață. Sarah îl întrebese de trei ori pe Ralph dacă era sigur de locul și de ora la care avea să se țină cursa, și de fiecare dată el jurase că era sigur. Dar putea avea încredere în el? Putea prietenia lor să învingă admirația lui pentru Sal Maltezul? Era asta, oare, o capcană? Își tot amintea cum, la grajduri, Ralph îi

întorsese spatele. El trăia după propriile reguli: independent, egoist. Nu te puteai baza pe el. Dar Sarah trebuia să aibă încredere: n-avea de ales.

Îi chiorăi stomacul. Era aproape șapte fără douăzeci. Caii, șaretele și proprietarii lor ar fi trebuit să ajungă de mult. Trebuia să fi existat o schimbare de plan. Boo n-avea să vină, se gândi ea și simți un junghi în inimă. Nu-și putea imagina ce avea să facă dacă nu venea Boo. N-avea nici un plan de rezervă. Totul fusese lăsat ireversibil în urmă, distrus, din momentul în care părăsise casa familiei Macauley. Se gândi, fugar, la Mac și la Natasha, care probabil că se treziseră deja. Oare când aveau să-și dea seama de ceea ce făcuse ea?

O mașină trecu încet prin apropiere, cu șoferul privind-o, curios, printre mișcările lente ale ștergătoarelor de parbriz, iar Sarah mimă că-și căuta ceva în buzunar, încercând să se poarte ca o persoană normală, care se pregătea pentru o zi normală.

Era șapte fără nouăsprezece minute.

Auzi o voce cunoscută, purtată de vânt.

– Mlaștinile alea de acolo au mai mult verde decât aveți voi. Dacă aveți gura atât de mare, scoateți banii.

Cowboy John se plimba de-a lungul șirului de camioane, cu pălăria uzată strălucindu-i de la ploaie și cu mâna întinsă ca să-i salute pe ceilalți. Din locul în care se afla, Sarah de-abia îi putea vedea punctul aprins a țigării.

– Ai venit direct de la aeroport? Diferența de fus orar îți întunecă judecata, Cowboy.

– Nu-ți bate tu capu' cu judecata mea. Gândește-te la picioarele calului ăluia. Am văzut câini cu trei picioare care fug mai repede decât calul tău.

Râsete.

– Au început deja? Mi-a scris Sal un mesaj. Mi-a spus că începeți la șase și jumătate. Ar trebui să fiu în pat, dar sistemul mi s-a dat peste cap de la diferența de fus orar.

– Au început la Old Axe. Ar trebui să ajungă în curând.

Sarah își smuci capul în sus atunci când auzi un sunet de claxon, urmat de un strigăt puternic. Ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton, zgomotul traficului amuți brusc. Nici o mașină nu se mai auzea, gălăgia nedeslușită a vehiculelor de deasupra lor se oprise. Se formase un vid în atmosferă; bărbații se opriră, așteptând să li se confirme ceea ce vedeau, iar apoi fugiră spre rampa de acces umedă, ca să poată vedea mai bine. La început un punct mic, apoi conturul distinctiv – iată-l, galopând de-a lungul șoselei de deasupra lor, înhămat la o șaretă de culoare bleu. Capul îi era ridicat, plin de nervozitate. De pe scaunul șaretei, un bărbat cu păr cenușiu și cu un gât gros trăgea tare de frâie. Iapa cenușie a lui Sal mergea la trap elegant, la o distanță mică de ei. Trecând pe lângă Boo, Sal se aplecă din șareta lui ca să-i strige o insultă vizitiului rival.

Sarah nu-și putea lua ochii de la calul ei. Trupul lui imens și musculos era prins între cele două bare de lemn, picioarele i se mișcau rapid pe drumul lung. Purta

ochelari de cal, ceea ce îl făcea să pară orb și vulnerabil, ca și cum ar fi fost un fel de ostatic. Cele două șarete ieșiră de pe strada cu două benzi. Preț de câteva clipe fură ascunse de intersecție, apoi se întoarseră spre mulțime descriind o buclă fluidă, în timp ce traficul de deasupra lor pornea din nou. Bărbații de pe rampă fugiră la drumul de acces pe unde aveau să treacă șaretele, iar Sarah se ascunse după camioneta albă, ținându-și respirația. Se uită la cei doi cai care coborau pe drum, oprindu-se sub stâlpii uriași de ciment. Izbucniră chiote, exclamații, se trântiră uși de mașină, o voce se ridică în semn de protest. Boo nu-și dădea seama dacă trebuia se oprească, iar capul îi fu tras înapoi cu brutalitate, smucitura aproape făcându-l să se prăbușească pe picioarele din spate.

Sarah auzi vocea lui Cowboy John:

- Ce mama naibii caută e/ aici?

Dacă eșua? Dacă nimic nu mergea bine? Fata simți cum i se opri respirația în piept, apoi cum îi ieși, cu un tremur prelung, din plămâni îndurerați. „Gândește-te. Analizează.“ Sarah își petrecuse nopțile nedormite citind sfaturile pe care li le dăduse Xenofon călăreților, și o propoziție îi veni acum în minte: *Este mereu util să cunoști în avans și de la o distanță cât mai mare poziția inamicului.*

Își schimbă poziția în spatele camionetei, cu privirea ațintită la calul ei. „Sunt aici, Boo“, îi spuse ea în gând, iar apoi se pregăti de acțiune.

Mac o auzi pe Natasha pornind dușul, se uită la ceas și se strâmbă văzând ce oră era. Pentru moment, rămase întins în pat, vag conștient de faptul că trebuia să facă ceva. Apoi semnificația acelei dimineți îi năvăli în minte. Natasha pleca. Asta era. Povestea lor se sfârșea.

Se ridică din pat. Putea auzi dușul de pe cealaltă parte a coridorului, șuieratul slab al ventilatorului precum o muzică îndepărtată. Natasha avea să plece cu cât mai puțin tam-tam.

- O să vin să mă ocup de casă înainte să trebuiască să ne mutăm lucrurile, îi spusese ea seara trecută, după ce Sarah se dusese la culcare. Mă ocup de căratul mobilei și documente. Orice. Și pot vorbi cu asistenta socială, dacă preferi să n-o faci tu. Dar n-o să mai locuiesc aici de acum încolo.

Abia se uitase la el în timp ce vorbise, făcându-și de lucru cu cărți scoase la întâmplare din bibliotecă.

- Nu trebuie să faci asta, Tash, spusese el cu glas scăzut.

Dar Natasha nu-i luase în seamă cuvintele.

- Am un caz important, Mac. Cel mai mare din cariera mea. Trebuie să mă concentrez.

Nu fusese nici un pic de răutate sau furie în vocea ei. Asta era Natasha pe care o ura: versiunea închisă în sine și necomunicativă a soției lui. Cea a cărui

comportament fals politicos parcă îi înșira toate lucrurile pe care se părea că le făcuse greșit în timpul căsniciei lor.

Auzi soneria, stridentă și invazivă. Să fi fost poștașul? La ora asta? Natasha n-avea cum să audă soneria peste sunetul apei. Oftând, își trase un tricou pe el și coborî scările.

Pe treptele ușii de la intrare stătea Conor. Mac se uită la costumul lui elegant, la bărbia lui perfect bărbierită. Realiză, nu pentru prima dată, cât de mult îl ura pe acest bărbat.

– Mac, spuse Conor, calm.

– Conor.

Mac n-avea de gând să coopereze. Așteptă.

– Am venit s-o iau pe Natasha.

„S-o iau.“ De parcă ea ar fi fost un obiect pe care i-l împrumutase lui Mac. Acesta din urmă ezită, apoi se dădu la o parte ca să-l lase să intre în hol, simțind o ciudă amară la fiecare pas pe care intrusul îl făcea peste prag. Conor intră de parcă ar fi avut vreun drept asupra casei, o luă la stânga, intră în camera de zi și se așeză pe canapea cu siguranța de sine provenită din obișnuința de a se afla acolo. Deschise ziarul.

Mac își mușcă buza.

– Scuză-mă că nu stau la taclale. Mă duc să-mi chem soția, spuse el.

Urcă scările, copleșit de furie. Pe canapeaua pe care o alesese și o plătitise el ședea alt bărbat, așteptând să-i ia soția. Dar chiar în timp ce, în sinea lui, îi dădea dreptate aceluia răget teritorial și primitiv, o altă parte din el îi răspunse cu o imagine a Mariei, sumar îmbrăcată și ținând două pahare de vin în mână. Își aminti de încântarea ei vicleană atunci când văzuse durerea Natashei.

Dușul se oprise. Mac bătu la ușa băii și așteptă. Nu veni nici un răspuns, așa că mai bătu o dată, apoi deschise ușa, timid.

– Tash?

Îi văzu reflexia înainte s-o vadă pe ea. Stătea în fața oglinzii, înfășurată într-un prosop. Apa încă i se prelingea din părul ud, pe umerii goi. Tresări atunci când intră Mac. Mâna îi zbură, fără să-și dea seama, la gât. Gestul ei defensiv era o încă o respingere.

– Am bătut.

În toată camera erau împrăștiate bagaje pe jumătate făcute. Era atât de aproape să evadeze, se gândi Mac.

– Scuze. Eram în lumea mea. Cazul e de vină...

– Conor e aici.

Natasha căscă ochii.

– Nu-l așteptam.

– Păi, e jos, așteaptă să te ia.

Cuvintele îi ieșiră pe gură ușor sarcastice.

- O! exclamă ea.

Luă halatul de pe pat și se înfășură în el. Se aplecă și începu să-și usuce părul cu prosopul.

- Spune-i..., începu ea. De fapt, lasă-l în pace!

Mac își trecu mâna peste marginea unei valize deschise. Nu recunoștea multe dintre hainele împăturite pe care le pusese acolo Natasha.

- Deci asta a fost. Pleci, pur și simplu, spuse Mac.

- Da. Așa cum ai făcut și tu, răspunse ea, senină, îndreptându-se de spate ca să-și perie părul. Sarah s-a trezit?

- N-am verificat.

- Cu tot ce s-a întâmplat azi-noapte, am uitat să-ți spun - are un formular care trebuie semnat. Pentru o excursie cu școala.

- O să-l semnez eu.

Natasha își întinse costumul pe pat și ținu mai întâi o cămașă, apoi alta, lângă sacoul bleumarin. Pe când erau căsătoriți, ea îl întrebese mereu ce credea despre combinații și, destul de des, alegea altceva. În primii lor ani de căsnicie, asta fusese o glumă între ei.

Mac își încrucișă brațele pe piept.

- Deci... unde să-ți trimit corespondența?

- Nu e nevoie. O să mă întorc o dată la câteva zile. Doar sună-mă dacă apare ceva despre care trebuie să discutăm. Ce vrei să faci în privința Serviciilor Sociale? Vrei să-i sun după-amiază, după ce ies din sala de judecată?

- Nu. O să vorbesc mai întâi cu Sarah. Vedem ce ar fi...

Nu putea să spună „cel mai bine pentru ea“. Nimic n-avea să fie bine pentru ea.

- Tash...

Natasha stătea cu spatele la el.

- Poftim?

- Urăsc asta. Știu că lucrurile au devenit destul de complicate, dar nu văd de ce totul trebuie să se termine așa.

- Am mai avut discuția asta, Mac.

- Nu, n-am avut-o. Am locuit aici aproape două luni și n-am avut nici un fel discuție în adevăratul sens al cuvântului. N-am vorbit despre ceea ce s-a întâmplat între noi, sau despre ce dracu'...

Se întoarse brusc. În prag stătea Conor.

- Natasha, m-am gândit că ai nevoie de ajutor cu valizele.

Mirosea a aftershave, băgă de seamă Mac. Cine naiba putea să miroasă a aftershave la ora asta?

- Sunt astea de pe pat, Natasha?

Natasha era pe cale să-i răspundă, dar fu întreruptă de Mac:

- Dacă nu te superi, aș prefera să aștepti în camera de zi, spuse el pășind în fața lui Conor.

Urmă o tăcere scurtă și tensionată.

– Am venit să iau valizele Natashei.

– Intri în dormitorul meu și te rog să n-o faci, spuse Mac cu glas scăzut.

– Teoretic, nu cred că...

Mac se dezlănțui.

– Ascultă, prietene! Casa asta, jumătate din ea, e a mea. Îți cer cu frumosul să ieși din dormitorul meu – din dormitorul nostru – și să aștepti la parter până când îmi termin discuția cu femeia care, teoretic, cel puțin, e încă soția mea. *Dacă* n-ai nimic împotriva, spuse el auzindu-și dușmănia abia controlată din voce.

Natasha se oprise din periat. Se uită de la unul la altul, apoi dădu din cap discret către Conor.

– Mă duc să fac loc în mașină, spuse Conor și ieși din cameră cu cheile zornăindu-i ostentativ în mână.

În dormitor se așternuse o tăcere deplină. Ventilatorul din baie se opri.

Mac simți cum îi încetineau bătăile inimii.

– Ei bine, asta a fost, presupun.

Încercă să zâmbească, dar zâmbetul îi ieși strâmb. Se simțea ca un prost.

Expresia ei era imposibil de descifrat.

– Da, spuse ea printre dinții strânși.

Începu să-și strângă restul lucrurilor.

– Trebuie să mă grăbesc, Mac. Poți să ieși, te rog? Sună-mă diseară odată ce ai stabilit împreună cu Sarah un program pentru tot ce-i de făcut de acum încolo.

Își luă costumul de pe pat și dispăru în baie.

La cursă participaseră doi trăpași, iapa lui Sal și Boo. Ralph îi spusese lui Sarah că nimeni nu se aștepta ca Boo să câștige. Toată lumea pariase împotriva lui Boo, în ciuda înfățișării lui frumoase. Conform așteptărilor, calul pierduse cursa.

Din locul ei de după camionetă, Sarah îl privi pe vizitiu sărind din șaretă, luând frâiele și lovind cu putere calul în pulpă. Boo sări într-o parte, cu capul dat pe spate de durere. Fetei îi ieși pe gură un geamăt de protest, iar picioarele o purtară către cei doi aproape fără să-și dea seama. Apoi se trezi la realitate, se lăsă pe vine și închise ochii strâns. Se forță să se concentreze, să nu acționeze impulsiv. La aproape o sută de metri de ea se afla unul dintre oamenii lui Sal, care ținea de frâie iapa asudată. Mâinile lui erau împreunate deasupra flăcării brichetei, în încercarea de a-și aprinde țigara.

– Sal, jur că vitaminele alea pe care i le dai calului sunt ciudate, spuse el în timp ce-și punea bricheta înapoi în buzunar.

– Nu e calul meu acela care a eșuat.

– S-a speriat de vânt. Pe latura aia am fost loviți din plin.

– După cum ți-am spus acolo, sus, Terry, băiete, cursa asta e *încheiată*.

Boo se foia acum, împovărat de greutatea șaretei, speriat că avea să fie lovit din

nou, iar proprietarul lui îl legă superficial de oglinda laterală a camionetei lui. Se răsti la el și-și ridică mâna, amenințător, apoi plecă. Sarah îl săgetă din priviri și îl lovi, în gând, așa cum îl lovise el pe Boo. Avea senzația că nu fusese niciodată mai plină de furie. Se sili să respire. Îl observă pe Cowboy John la mică distanță de ea, prins într-o conversație intensă cu Sal. Se tot uita la Boo și clătina din cap, cu apa prelingându-i-se de pe pălărie. Sal ridică din umeri și-și aprinse încă o țigară. John îi așeză o mână pe umăr, încercând să-l conducă departe de mulțime, dar, chiar în timp ce el se întorcea, Sal fu chemat înapoi în cercul bărbaților care numărau banii.

Sarah era calmă acum. Privea totul cu atenția unui animal de pradă, cu viclenia strategică a lui Xenofon, în timp ce se furișa mai aproape, ascunsă de mașinile parcate și de stâlpii uriași de ciment grosolan ai șoselelor suspendate. Sarah era acum la doar câțiva metri de Boo, suficient de aproape încât să-i poată vedea transpirația de pe gât și pielea întunecată de ploaie. Suficient de aproape încât să-și dea seama câte hamuri îl legau de șaretă. „Nu mă chema“, îl avertiză ea. Bărbații se certau lângă iapă, în timp ce Sal declara sus și tare că iapa era câștigătoarea și că de acum încolo Boo îi aparținea lui, ceea ce fu contestat de către alt bărbat. Acela susținea că iapa lui Sal se abătuse de la trap de două sau de trei ori, așa că trebuia descalificată. Urmă un murmur de nemulțumire, iar apoi unul la fel de intens de aprobare.

– Trebuie să ne cărăm. Duceți-vă acasă, vine poliția! strigă, cu accent irlandez, unul dintre ei.

Sarah se strecură lângă Boo și văzu cum calul își întindea capul ca să vadă cine era acolo, orb din pricina hamului și a ochelarilor. Ea îi făcu semn să tacă și-și trecu mâna peste flancul lui tremurător, văzând cum îi tresăriră urechile fiindcă o recunoscuse. Sarah le aruncă o privire bărbaților, apoi strecură barele de lemn printre hamuri, mișcându-și degetele cu îndemânare pe curele.

Vocile amuțiră brusc, iar Sarah se dădu înapoi și se ascunse în spatele unuia dintre stâlpii de beton, cu inima bătându-i puternic în piept. Apoi vocile se porniră din nou, de data asta certându-se de-a binelea. Sarah se uită la ei pe furiș și văzu că împărțeau bani, se certau pe ei, și-i dădeau unii altora. Știa că asta era șansa ei: n-aveau să se uite în altă parte atunci când erau numărați banii.

Avea la dispoziție doar câteva secunde. Degetele îi tremurau în timp ce umbla la ham, adrenalina pompându-i sânge în urechi și înăbușind, astfel, sunetul traficului. „O să te scot de aici, Boo.“ Trei curele. Două curele. Doar una.

– Haide! murmură în șoaptă.

Chiar pe când se lupta cu ultima curea, cu degetele alunecându-i pe pielea udă, auzi exclamația de care îi era groază:

– Hei! Tu, acolo!

Bărbatul masiv, cel cu gâtul mai lat decât capul, venea spre ea. Făcea pași uriași, emanând pericol prin toți porii.

– Hei! Ce crezi că faci?

Boo sări într-o parte, contaminat de nervozitatea ei, iar Sarah îi șuieră să stea pe loc.

- Haide, murmură ea către curea.

Alți bărbați începuseră să se uite în spate, dându-și seama că ceva nu era în regulă și că fata nu era unul de-ai lor. Apoi Sarah văzu uluirea de pe fața lui John și grimasa pe care o făcu Sal, șocat, recunoscând-o.

- Haide, murmură ea din nou.

Bărbatul mătăhălos începu să alerge. Ultima curea nu voia să cedeze. Sarah o smuci, gâfâind din greu. Iar apoi, pe când bărbatul ajunsese la doar câțiva metri depărtare de ea, cele două bare de lemn la care fusese înhămat calul căzură pe jos, scoțând un zdrăngănit puternic. Boo fusese eliberat. Sarah îl apucă de o șuviță din coamă și desprinse sfoara de zăbală. Se aruncă în spatele lui, frica ridicându-i picioarele de la pământ.

- Fugil îi strigă ea strângând din picioare.

Calul țâșni ca din pușcă pe drumul de acces, de parcă asta ar fi fost momentul pe care îl așteptase, mușchii lui încordându-se sub fată cu o asemenea putere încât ea fu nevoită să-și înfigă degetele în coamă ca să nu fie aruncată de pe spinarea lui.

Izbucni haosul. Sarah auzi strigate și huruitul motoarelor de mașină. Se aplecă peste gâtul lui Boo, strigând cu glas strident din pricina panicii:

- Haide!

Sarah trase cu stângăcie de frâul din dreapta, cele două frâie atârând înspre picioarele calului.

Ea îl îndreptă pe Boo către rampa care ducea la șoseaua de deasupra lor, iar apoi ajunseră sus din trei sau patru pași. În timp ce traversă, zburând, cele două benzi ale șoselei, Sarah auzi scârțâitul cauciucurilor și urletele claxoanelor.

Apoi galopă pe șoseaua suspendată, sus, deasupra orașului, gonind printre mașini, abia observându-i pe șoferii care se dădeau la o parte din calea ei. Nu vedea nimic în afară de mlaștinile din depărtare, nu auzea nimic în afară de sunetul propriei inimi, nu se gândea la nimic în afară de faptul că aveau s-o prindă în curând. Știa unde să meargă, se pregătise toată noaptea pentru acel moment, repetându-și planul de evadare. Iat-o, venindu-i în întâmpinare: ieșirea spre stânga, pe care o văzu la câteva sute de metri în fața ei, plină de vehicule nemișcate. Știa că, dacă ajungea la ea și se îndrepta spre zona industrială, nu mai aveau cum s-o prindă din urmă.

Chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, o mașinuță albastră se mută, brusc, pe banda din dreapta. Șoferul hotărâse prea târziu să schimbe banda, fără să fi observat calul din spatele lui. Sarah icni, încercând să-l încetinească pe Boo, având în vedere că mașina și cozile celor două benzi o blocau. Se uită în dreapta, dincolo de șosea. Nu putea sări peste bariera dintre benzi fără să nimerească direct în trafic. N-avea nici o cale de ieșire. Se uită pe sub braț și văzu în spatele ei mașina de teren roșie al lui Sal, care claxona strident în timp ce se strecura printre celelalte mașini.

Sal avea s-o prindă dacă rămânea pe autostradă. Înghiți în sec, simțind gustul metalic al friicii.

Se uită la mașina din față în timp ce încă alerga spre ea, rugându-o în gând să i se dea din cale. N-avea de ales. „Iartă-mă, Papa“, își spuse ea, tot în gând, și îl mână pe Boo să meargă mai departe, îngropându-și mâna în coama lui și împingându-l spre capota mașinii.

Boo, neînțelegând ce i se cerea, ezită. Dar apoi simți picioarele lui Sarah strângându-se în jurul lui drept imbold, îi auzi cuvintele încurajatoare, și, brusc, făcu o săritură în aer. Picioarele lui din spate, uriașe și musculoase, se întinseră în timp ce sărea peste mașină. Iar Sarah era Xenofon, auzind sunetele bății sub ea, întregul ei corp și întreaga ei ființă încrezându-se în curajul animalului pe care-l călărea. Era atotputernică, protejată, nimic n-o putea opri. Era furie și glorie, necerând nimic mai mult decât să supraviețuiască. Lumea din jur încremenise. Sarah scoase un țipăt mut. Ochii i se închiseră, apoi i se deschiseră, nevăzând nimic în afară de cer, în afară de mașinile care fugeau din calea ei și a lui Boo. Apoi calul atinse din nou pământul, cu zgomot. Boo se împiedica pe asfaltul alunecos, iar Sarah, pe jumătate căzută de pe gâtul lui, atârna de el și bătăia, disperată, după frâie, după coamă, după orice lucru de care se putea agăța ca să nu cadă.

Boo galopa de-a lungul șoselei, cu picioarele mișcându-i-se cu viteza luminii. Cu un răcnet de efort, Sarah își întinse brațul stâng în sus, se prinse de căpăstru și se aruncă din nou pe spatele calului. Ajunseră, în sfârșit, pe strada de acces care ducea la canal. Gălăgia ambuteiajului și claxoanele scandalizate se stinseră în urma lor.

– Cine e primul martor?

Natasha îi mai trimise un mesaj lui Ben, rugându-l să verifice din nou dacă avea documentele corecte pentru acea dimineață și să-i confirme că avea s-o aștepte în fața sălii de judecată în treizeci de minute. Era cu Conor într-o cafenea.

– Psihologul pentru copii. Unul de-al nostru. O să-l speriem pe soț cu sugestia c-o să menținem acuzațiile de abuz, în timp ce Harrington și celălalt avocat încearcă s-o convingă pe doamna P. să-i dea soțului acces la copii în schimbul unei situații financiare mai bune.

Nu sunt un imbecil, îi răspunse Ben.

Asta decid eu, îi scrisese ea.

– Soția primește tot ce vrea. N-o să trebuiască să mai miște un deget toată viața, iar reputația unui tată bun o să fie distrusă. Nu credeam c-o să joci murdar, îi spuse Conor cu amărăciune Natashei.

Ea îl înghionti.

- E singura metodă prin care copiii pot să rămână cu mama. Haide, Conor, e un divorț. Ai face exact același lucru ca mine.

Își miji ochii spre oglinda de pe peretele opus.

- Îmi stă bine părul? Harrington crede că presa o să aștepte afară.

- Îți stă bine.

Natasha nu-și putea permite să facă vreo greșală în cazul ăsta. Era important nu doar să-l câștige, ci și să-l folosească drept demonstrație pentru Michael Harrington. Oferta lui era o prezență nelipsită în minte, un dar pentru momentele în care se simțea copleșită de dezastrul care era restul vieții ei. Avea să fie atât de rău să-și schimbe stilul de muncă? Desigur că avea să fie mai plăcut decât contactul constant cu clienții care era parte din munca ei de acum. Se gândi la Ali Ahmadi. N-avea posibilitatea să mai facă asemenea greșeli dacă se muta la Harrington Levinson.

Nu-i spusese lui Conor despre ofertă. Nu voia să recunoască în fața ei înseși de ce n-o făcuse.

Conor îi atinse piciorul cu al lui.

- N-am multă treabă de dimineață, așa c-o să-ți duc lucrurile acasă după ce te las la sala de judecată.

Vorbele lui o surprinseră.

- Ești sigur?

- Da. Dar n-am zis c-o să le și despachetez. Nu te aștepta să mă transform chiar așa de ușor într-un soț.

- Mersi, Conor.

- N-ai pentru ce, șefa. După cum spuneam, n-am multă treabă în următoarea oră.

- Mă refeream la faptul că mă lași să stau la tine.

Conor își studie pantofii, apoi se uită la ea cu o căutătură ciudată.

- De ce spui așa ceva? Doar nu ești musafir, îi spuse el încruntându-se. Vrei să zici că asta e, pentru tine, doar o chestie temporară? Că eu sunt doar o relație provizorie?

- Nu vorbi prostii. Dar nu știu cât de mult ar trebui să stau, ca să fiu sinceră. N-am avut timp să mă gândesc la nimic din toate astea. Nu știu dacă ar trebui să sar direct...

- ...din lac în puț.

- N-am spus asta. Dar ai avut dreptate să zici că amândoi suntem niște dezastre, ca să folosesc cuvintele tale minunate.

- Dezastre care se potrivesc unul cu altul. Doamnă avocată, vă rog să nu dați informații greșite.

Natasha realizează că era rândul ei să comande.

- O, scuze. Un latte fără cofeină, vă rog.

- Cunoscut și sub numele de De Ce Te Mai Obosești, spuse Conor.

Fata de la casă schiță un zâmbet vag, ca și cum ar fi fost a șapte suta oară când auzea acea glumă.

- Un *macchiato* cu două shoturi de espresso, vă rog.
- Lasă-mă să termin cu cazul ăsta, Conor. Nu pot să mă concentrez pe nimic altceva acum.

Natasha așteptă ca el să spună ceva. El n-o făcu, așa că ea își vârî mâna în poșetă, silindu-se să fie veselă.

- Le plătesc eu. Măcar atât pot să fac având în vedere că ai ratat micul dejun din cauza mea. Ai chef de o brișă? îl întrebă ea.

Apoi se uită în poșetă.

Sarah nu-l vedea nicăieri pe Ralph. Zbură prin curtea fabricii de mobilă și coti spre locul în care camionetele de livrare ascundeau parcare. Fata respira sacadat, ploaia i se prelingea pe față, iar ea trebuia să-și șteargă ochii mereu, ca să poată să vadă ceva. Se dădu jos de pe cal. Boo transpira, agitat din cauza celor petrecute în ultimele două zile, înghețat din cauza ploii torențiale. Sarah trebui să-l tragă de hături ca să meargă în urma ei.

- Ralph!

Nici un răspuns. Ferestrele goale ale clădirii de birouri o priveau fără nici un interes. Zgomotul ploii îi înăbușea vocea. Obloanele fabricii de mobilă erau încă trase. Nimeni n-avea să vină la serviciu în următoarea jumătate de oră.

Sarah făcu un pas înainte, uitându-se în spatele unei camionete parcate.

- Ralph!

Nimic.

Își șterse picăturile de apă de pe față, pierzându-și încrederea în ea, fiindcă adrenalina ultimelor treizeci de minute pieria încet. Era doar o fată, stând într-o parcare și așteptând să intre în belele.

Ralph n-avea să vină. Bineînțeles că nu. Fusesse naivă să creadă altceva. Probabil că-i spusese lui Sal unde anume trebuia s-o întâlnească. Sarah se opri preț de un minut, realizând că se băgase într-o fundătură și că ar fi fost pierdută dacă oamenii lui Sal ar fi venit către ea din spate.

Se forță să nu intre în panică, încercă să gândească strategic. Putea călări fără șa? O putea face cu căpăstrul ăla stupid, cu ochelari de cal? Răspunsul era simplu: n-avea de ales. Nu putea risca să aștepte acolo și să fie găsită de oricine. Își adună frâiele în mâna stângă și se pregăti să sară înapoi în spatele lui Boo.

- Nu trebuie să urlî, fată de la circ.

Ralph ieși dintr-un gang și veni agale spre ea, trăgându-și gluga pe cap.

- La dracu', spuse el uitându-se la cal.

Sarah fugi spre Ralph, cu Boo urmând-o împotriva voinței lui.

- Le-ai adus? întrebă ea.

Ralph întinse mâna.

- Doar nu credeai c-o să te fraieresc, Ralph.

Sarah își vârî mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote.

- Unde e cardul?
- N-am putut să fac rost de el, dar ai aici douăzeci de lire.
- Du-te naibii! Ce, crezi că sunt fraier?
- Cincizeci.
- Aș putea vinde șaua pentru mai mult. O sută cincizeci.
- O sută. E tot ce am.

Ralph întinse mâna. Sarah îi puse banii în palmă. Banii lui Sal. Se bucura să scape de ei.

- Unde e șaua?

Ralph făcu un semn spre gang, prea ocupat cu numărarea banilor. Îl rugă pe Ralph să-l țină pe Boo în timp ce-l înșeuă, încă respirând prea iute în timp ce făcea asta. Apoi îi scoase calului căpăstrul cu ochelari, pe care-l aruncă pe terenul gol de după zid, iar apoi îi puse lui Boo propriul lui căpăstru.

- Știi ceva, dragă? spuse Ralph îndesându-și banii în buzunarul blugilor. Ai sânge-n tine.

Sarah își puse piciorul în scăriță și sări pe spatele calului. Boo făcu iute câțiva pași în spate, încântat să plece.

- Unde o să-l duci? Sal o să vină după tine, știi asta, nu? N-are sens să încerci la Stepney sau într-una dintre curțile din Whitechapel. Poate c-ar fi mai bine să mergi la sud de râu.

- N-o să rămân prin împrejurimi. Ascultă, Ralph, mai am nevoie să faci un ultim lucru pentru mine.

- O, nu, se împotrivi Ralph clătînând din cap. Te-am ajutat cu destule, fată de la circ.

- Du-te la spitalul St. Theresa. Spune-i bunicului meu... spune-i că Boo și cu mine am plecat în vacanță. O să știe el la ce mă refer. Spune-i c-o să-l sun.

- De ce aș face orice altceva pentru tine? O, Doamne, m-ai scos din pat la șase și un sfert azi-dimineață. Practic, asta e ilegal.

- Te rog, Ralph. E foarte important.

Ralph se bătu cu degetele peste buzunar și porni agale în josul străzii.

- Poate c-o s-o fac, spuse el.

Picioarele de copil de doisprezece ani îi înotau în adidașii prea mari.

- Dar să știi că sunt un om ocupat...

***

- Nu pot să vorbesc acum, Natasha. Mă pregătesc să ies din casă.

Mac își trânti geanta cu echipament pe podeaua holului.

- Cardul meu de credit, Mac. E cumva pe măsuța de cafea pe care mi-am lăsat poșeta azi-noapte?

Mac se abținu de la orice comentariu. Natasha plecase de acasă, doar nu se aștepta de la el să alerge după catrafusele din poșeta ei. Se uită la măsuță din pragul ușii.

- Nu. Nu e nimic pe masă, spuse el.

Urmă o scurtă pauză. Mac auzea în fundal voci și un clinchet de cești.

- La naiba! rosti Natasha.

Mac ridică dintr-o sprânceană. Natasha înjura rar.

- Ce s-a întâmplat?

- Sarah e acolo?

- Nu, am verificat. Trebuie să fi plecat înaintea noastră.

- Mi-a luat cardul.

- Poftim?

- M-ai auzit.

Mac ridică ochii spre tavan.

- Iarăși te iei de ea. Probabil că l-ai pus tu pe undeva.

- Nu, Mac. Tocmai mi-am deschis poșeta ca să descopăr că unul dintre cardurile mele de credit lipsește.

- Și ești sigură că e la ea?

- Păi, mă îndoiesc că e la tine, nu-i așa? Îți spun eu, Mac, mi-a luat afurisitul de card.

- Dar nu știe codul PIN.

Mac auzi o conversație înăbușită, apoi Natasha se întoarse la telefon.

- Fir-ar să fie, trebuie să mă întorc în sală. Nu pot să întârzii. Mac, poți...

- O iau de la școală mai încolo. O să vorbesc cu ea.

- Nu știi dacă să blochez cardul sau nu.

- Nu-l bloca acum. Mă îndoiesc c-o să-ți cheltuiască toți banii la cantină. Lasă-mă să vorbesc cu ea mai întâi. Sunt sigur că există o explicație plauzibilă.

- O explicație plauzibilă? Pentru faptul că mi-a furat cardul?

- Ascultă, nu știm cu siguranță că e la ea. Haide să vedem ce are și ea de zis, bine?

Nu spuneai tu că voia să-i cumpere ceva bătrânului?

Urmă o pauză lungă.

- Ba da, dar asta nu scuză furtul.

Mac începu să protesteze, dar Natasha îl întrerupse.

- Știi ceva, Mac? Poate că puștii ăștia au avut vieți grele, dar nu tot timpul sunt ei victimele.

Mac închise telefonul și rămase pe hol. Comentariile Natashei îl enervaseră la început și se forțase să-și înăbușe răspunsurile pe care i le dicta instinctul. Nu și-o amintea pe Natasha atât de cinică în privința clienților ei. Nu-i plăcea femeia în care se transformase ea.

Era pe cale să-și ridice geanta de jos, când își aminti de purtarea bizară a lui Sarah din seara precedentă, de felul în care preferase să rămână în sufragerie în timp ce el plecase să pregătească cina. Mac crezuse că fusese diplomată. Încă mai credea asta.

Rămase nemișcat încă un moment, apoi urcă încet scările și deschise ușa lui Sarah.

Era imposibil să intri în camera unei adolescente fără să te simți ca un fel de invadator libidinos. Mac se trezi îndesându-și mâinile în buzunare, nevrând să atingă nimic. Nu știa sigur ce anume căuta, știa doar că avea nevoie să se asigure că totul era cum trebuia să fie. Poate că o cunoștea, totuși. Deschise dulapul și oftă de ușurare. Haine, blugi, pantofi. Patul era făcut cu grijă. Era gata să iasă din cameră, când se răsuci pe călcâie.

Fotografia înrămată a bunicului ei dispăruse. La fel și cartea în limba greacă despre călărie pe care o citea ea. Mac se uită lung la spațiul gol de pe noptieră, pe care fuseseră așezate cele două obiecte, apoi intră în baie. Nici o periuță de dinți. Nici o perie de păr. Nici un săpun. Și, atârând de un calorifer, uniforma ei de școală. Singura pe care o avea.

Mac coborî scările în fugă și-și luă telefonul.

– Tash? spuse el, iar apoi înjură în surdină. Da, știu că e în sala de judecată. Puteți s-o aduceți la telefon? E urgent. Spuneți-i... că avem o problemă.

Capitolul 18

„Cred că, dacă aş deveni călăreţ, aş fi un om cu aripi.“
Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Ploaia se oprise. Sarah mergea la trap iute de-a lungul cărărilor nesfârșite, împrejmuite de iarbă, care duceau spre Royal Docks și spre City Airport, privind cum părul lui Boo se deschidea la culoare în timp ce se usca. Calul se calmase, liniștit de sunetul familiar al vocii fetei, și de senzația nu mai puțin familiară a greutateii ei pe spatele lui. Dar inima lui Sarah bătea încă dureros de repede, iar ceafa o durea din pricină că se uita în spate atât de des.

Spațiile erau mai vaste aici, cerul de deasupra lor era un infinit cenușiu, neîntrerupt de clădiri înalte. Ea și Boo se puteau mișca mai repede, dar erau expuși. Erau atât de vizibili încât Sarah nu schimbă direcția, ci rămase pe cărările de pe care putea s-o ia la sănătoasa dacă era nevoie. Atunci când ajunseră în zona cu iarbă, Sarah îl mână pe Boo în galop și săriră peste șanțurile de irigații.

Norul cenușiu începu să se ridice, iar fata văzu dintr-odată aeroportul în fața ei. Se gândise să meargă pe podurile Londrei, dar, bănuind că ar fi fost prea aglomerat – o fată pe un cal ar fi atras atenția –, merse spre est, prin cartierele de blocuri în stil sovietic din Newham și Beckton. Ajunse în câmpia din nordul Woolwich-ului, lăsând în urmă turnurile strălucitoare de la Canary Wharf.

Ora de vârf se apropia de final, iar șirul nesfârșit de vehicule, torentul motorizat de neoprit care se îndrepta spre City, era mai puțin dens. Câte o mașină mai trecea pe lângă Sarah, gonind, probabil, pe o scurtătură spre Blackwall Tunnel sau spre Insula Câinilor. Dar bărbații care mâncau sendvișuri și băieții călare pe biciclete, care ascultau muzică la maximum, nu-i dădură prea mare atenție fetei. Ea purta jacheta ei anti-vânt și-și ridicase gluga atât de mult, încât îi ascundea întreaga față. Zona asta, cu halele și cu grămezile ei de hoteluri ieftine, ca niște epave printre șosele aglomerate, nu era una în care să te oprești decât dacă era neapărată nevoie. Era genul de loc prin care doar treceai, populat de funcționari navetiști de rang mediu și de comis-voiajori.

Boo începea să obosească. Sarah încetini ca să-l lase să-și tragă sufletul și se uită la semnele de circulație. Un bar soios se ridica, singuratic, în mijlocul ierbii cenușii,

înconjurat de o mână de case dărăpănate. La mică distanță de ele se aflau blocuri de locuințe recent construite (cele noi nu erau niciodată numite „blocuri de apartamente“) și se zărea strălucirea ștersă a Tamisei, apa fiind acoperită de dungi de lumină acolo unde soarele se ivise de după nori. Iar apoi, în capătul unei străzi prost asfaltate, flancat de clădiri de beton, se afla terminalul de feribot. Sarah încetini, aruncă o privire în urma ei și-și îndreptă calul spre terminal.

– Domnule Elsworth, spuneți-i instanței numele dumneavoastră întreg.
– Mă numesc Peter Graham Elsworth.
– Mulțumesc. Și puteți spune instanței care este profesia dumneavoastră?
– Dețin o clinică de psihoterapie și psihologie care e specializată în tratarea copiilor, mai ales a celor care au suferit diverse forme de traume.
– Sunteți practicant de mai bine de treizeci de ani și sunteți considerat unul dintre experții în domeniu, nu-i așa?

Elsworth își îndreptă ușor spatele.

– Da, am publicat, în numeroase periodice academice, articole evaluate „inter pares“.

Natasha își privi notițele. În spatele ei, doamna Persey bătea, agitată, dintr-un picior încălțat într-un pantof delicat, oftând abia perceptibil din pricina nervozității și a frustrării.

– Domnule Elsworth, ați putea să afirmați că nu toți copiii tind să proceseze trauma în același fel?

– Adevărat. Copiii procesează traumele în moduri la fel de variate ca și adulții.

– Deci nu există nici o reacție standard.

– Așa e.

– Este corect, atunci, să spunem că anumiți copii vor reacționa vizibil la un eveniment traumatic – de exemplu, plângând sau confesându-se prietenilor sau adulților –, în timp ce alții, care au trecut prin experiențe la fel de traumatice, vor avea puține reacții vizibile?

Elsworth se gândi puțin.

– Asta ar depinde de nivelul de dezvoltare al copilului, de relația cu oamenii din jurul lui – și de natura evenimentului traumatic, bineînțeles.

– Dacă un copil ar simți, de exemplu, că ar supăra un părinte dacă ar recunoaște că s-a întâmplat ceva rău, ar putea să nu spună nimic?

Peruca Natashei, cu care ea nu era încă obișnuită, începuse să-i dea mâncărimi. Se abținu și nu-și scărpină ceafa.

– Conform experienței mele, da, răspunse domnul Elsworth.

Domnul Persey se uita țintă la Natasha. Era un bărbat înalt și lat în umeri, cu obraji cărnoși și un cu bronz care sugera trei concedii bune pe an. Avea o privire fixă și scrutătoare, care ar fi făcut-o pe Natasha să se simtă stânjenită în alte

circumstanțe. Era evident de ce doamna Persey ajunsese să fie atât de agitată și de isterică.

– Știți cumva, de asemenea, din experiența dumneavoastră, dacă într-un caz care implică părinții – poate că niște părinți care sunt în conflict – un copil ar putea ascunde dovezile traumei pe care le-a suferit, ca să nu intensifice conflictul apărut în relația părinților?

– E un fenomen psihologic cunoscut. Copilul încearcă să protejeze părintele în cazul în care crede că, vorbind despre trauma sa, i-ar putea cauza părintelui respectiv mai multe probleme.

– Chiar dacă părintele ar putea să fi fost făptașul?

– Obiecție, spuse avocatul domnului Persey, sărind în picioare. Onorată instanță, am stabilit deja că nu există dovezi care să demonstreze că domnul Persey și-ar fi abuzat vreodată copiii. Continuarea acestei idei, mai ales prezentată într-un asemenea limbaj emoțional, este profund înșelătoare.

Natasha se întoarse spre judecător.

– Onorată instanță, încerc doar să stabilesc că, în asemenea cazuri, absența dovezilor evidente, materiale sau fizice, sau chiar a unei mărturii verbale a copilului, nu înseamnă neapărat că nu s-a petrecut nici o traumă.

Avocatul domnului Persey, un bărbat solid pe nume Simpson, cu o voce plângăreață, pufni apăsător.

– Am putea la fel de bine să susținem că o femeie care acuză un bărbat de abuz ar trebui să fie scutită de la a-și arăta vânățiile, spuse el. Dar, în cazul de față, nici măcar copilul însuși nu susține că ar fi avut loc vreun abuz.

Era genul de avocat care considera că era sub nivelul lui să se pună cu un avocat de tipul Natashei. Existau încă surprinzător de multe prejudecăți împotriva avocaților de tipul ei.

– Onorată instanță, dacă îmi permiteți să continui, voi încerca să vă arăt că un copil e un caz special tocmai din acest motiv. Copiii tind să-și ascundă trauma în încercarea de a-i proteja pe cei din jurul lor.

Judecătorul nu-și ridică privirea.

– Continuați, doamnă Macauley.

Natasha se aplecase din nou deasupra hârtiilor, când Ben îi împinse un bilet de-a lungul mesei. Pe el scria: *Sună-l pe Mac urgent*. Natasha se întoarse spre el, luată prin surprindere.

– Ce vrea? șopti ea.

– Nu știi. A spus doar că e extrem de important să-l suni.

Natasha n-avea cum să-l sune.

– Doamnă Macauley, ați dori să continuați?

– Da, onorată instanță.

Îi făcu un semn subtil cu mâna lui Ben.

- Domnule Elsworth, ar fi... ar fi posibil, în opinia dumneavoastră, ca un copil căruia îi e frică de un părinte să-i ascundă celuilalt părinte orice problemă legată de asta?

- Onorată instanță...

- Poate să continue, domnule Simpson. Doamnă Macauley, asigurați-vă că rămâneți la subiect.

Elsworth se uită la judecător.

- Depinde de vârsta și de circumstanțele copilului, desigur, dar, da, e posibil.

- Vârsta și circumstanțe. Ce vreți să spuneți cu asta?

- Ei bine, printre pacienții tineri pe care îi am se întâmplă ca, deseori, copilul să fie mai puțin priceput în ascunderea evenimentului traumatic dacă e mai mic de vârstă. Trauma tinde să se dezvăluie singură – chiar dacă acel copil nu poate să-și verbalizeze suferința – prin alte tipuri de comportament: udatul patului, tulburări obsesiv-compulsive, chiar agresiune nespecifică.

- Și la ce vârstă ați spune că un copil devine capabil să-și ascundă suferința... într-un mod eficient? În așa fel încât copilul să nu prezinte caracteristicile pe care tocmai le-ați enumerat.

- Depinde de copil, dar am văzut și copii de șapte sau opt ani care erau surprinzător de capabili să ascundă lucrurile care li se întâmplaseră.

- Evenimente profund traumatice?

- În unele cazuri, da.

- Deci nu e imposibil ca un copil de zece ani să poată face așa ceva.

- În mod sigur, nu.

- Domnule Elsworth, ați auzit de sindromul alienării parentale?

- Da.

- Este... citez, „o tulburare în care copiii sunt preocupați în mod obsesiv de denigrarea și/sau criticarea unui părinte. Cu alte cuvinte, denigrare nejustificată și/sau exagerată“. Este aceasta o definiție corectă, după părerea dumneavoastră?

- Nu sunt expert, însă da, pare o definiție corectă.

- Domnule Elsworth, sunteți, după spusele dumneavoastră, un savant a cărui muncă de cercetare a fost publicată în reviste de psihologie de vârf timp de mulți ani. Credeți în existența clinică a sindromului alienării parentale?

- Nu. Dar nu cred că aceasta e...

- Bine, o să reformulez. Îmi puteți spune câți copii ați tratat?

- În general? În clinica mea? De-a lungul anilor, ar fi, probabil, câteva mii. Poate că mai mult de două mii.

- Și a demonstrat vreodată vreunul dintre tinerii dumneavoastră pacienți comportamentul corelat cu ceea ce înțelegeți prin noțiunea de sindrom al alienării parentale?

- Am tratat mulți copii care fuseseră convinși să aibă o părere proastă despre un părinte, chiar mulți care au dezvoltat o animozitate față de acel părinte, sentiment

care i-a stăpânit vreme de mai mulți ani. Am tratat mulți copii profund afectați de divorțul părinților. Dar n-aș putea să spun că asemenea stări psihice sunt dovada vreunui sindrom. Cred că asta ar fi o exagerare.

Natasha îi lăasă pe cei prezenți să mediteze puțin asupra acelei informații.

– Domnule Elsworth, știți ceva despre ponderea declarațiilor false privind abuzul fizic sau sexual comis asupra copiilor în timpul divorțului sau al desfășurării procedurilor de obținere a custodiei?

– Din câte înțeleg, există un număr de articole recent apărute pe această temă.

– Articole evaluate „inter pares“? Scrise de cercetători respectați? Ne puteți da o idee despre concluziile lor privind numărul acestor declarații care se dovedesc a fi false?

– Cred că cel mai recent articol, din 2005, a demonstrat că există foarte puține declarații false în asemenea cazuri. Cred că un număr reprezentativ de studii făcute în acel an a arătat că rata acuzațiilor false în contextul procedurilor de obținere a custodiei era între unu și șase virgulă șapte la sută.

– Între unu și șase virgulă șapte la sută, repetă Natasha dând din cap de parcă și-ar fi confirmat ceva ei înseși.

– Deci mai mult de nouăzeci la sută ar fi acuzații de abuz întemeiate. Ați spune că acest număr e reflectat și de experiența dumneavoastră din cadrul clinicii?

Elsworth făcu o pauză.

– În experiența mea, doamnă Macauley, abuzarea copiilor tinde să fie sever subraportată, atât în timpul, cât și în afara situațiilor ce țin de divorț sau de probleme legate de obținerea custodiei.

Natasha văzu zâmbetul satisfăcut al lui Michael Harrington. Abia se abținu să zâmbească, la rândul ei.

– Onorată instanță, nu mai am alte întrebări.

Feribotul din Woolwich, care mergea din nord în sud, era gol. Un rând de bănci stăteau solitare și goale pe puntea lui *Ernest Bevin*. Ocupanții lor, îmbrăcați în costume, coborâseră cu câteva minute în urmă pe cealaltă parte, ca să ajungă la căile ferate Docklands Light. Sarah ezită atunci când feribotul se opri, pe urmă îl conduse pe Boo pe rampa lungă, iar apoi către platforma pentru mașini, poziționându-l la o distanță considerabilă față de cabina căpitanului. Boo se uita în jurul lui, alunecând ușor pe suprafața unsoasă, când motoarele începură să vibreze. Dar el nu păru foarte tulburat de mijlocul acela ciudat de transport. Pe feribot nu se afla nici un camion, nici o mașină, nu erau decât Sarah, Boo și platforma goală. Fata aruncă încă o privire în urmă, încercând să miște feribotul cu puterea minții, rugându-se în gând să nu vadă acea camionetă roșie. Știa, rațional, că era improbabil ca Sal s-o fi urmărit, dar îi intrase frica în oare. Vedea camioneta peste tot, ca pe o fantomă care se ivea de după fiecare colț și era tot timpul parcată în fața ei. O amenințare mereu prezentă.

În timp ce ea stătea acolo, strângând în mână hățurile lui Boo, căpitanul ieși din cabina lui. Era un bărbat înalt, ușor adus de spate, cu păr încărunțit. Stătu nemișcat un moment, ca și cum încerca să-și confirme ceea ce vedea, apoi se apropie încet de fată. Sarah strânse frâiele mai tare și se pregăti să se certe cu căpitanul. Dar el se apropie zâmbind.

- Țsta trebuie să fie primul cal pe care l-am văzut aici în treizeci de ani, spuse el.

Rămase locului la câțiva metri de Boo, clătinând din cap.

- Tatăl meu a lucrat pe feribot în anii '30-'40. Încă își mai amintește de vremurile în care aproape toată circulația se făcea cu tracțiune animală. Pot să-l mângâi?

Sarah dădu din cap în semn că da, aproape năucă de ușurare.

- Ce băiat frumos, nu-i așa? spuse căpitanul trecându-și mâna peste gâtul lui Boo. Ce animal frumos! Caii aici, sus, iar oamenii jos, așa era pe vremuri, continuă el arătând cu degetul către zonele în care stătuseră caii. Sigur, toate au fost înainte să se facă seria asta de feriboturi.

Apoi el arată către podul uriaș, alb și galben, care traversa vasul.

- E băiat bun, nu-i așa? Cuminte?

- Da, este, murmură Sarah.

- Cum îl cheamă?

Sarah ezită.

- Baucher, spuse ea.

Apoi, fără să știe de ce, adăugă:

- E numit după un călăreț francez faimos.

- Falnic nume, nu-i așa?

Căpitanul îl frecă pe Boo pe frunte.

- Un nume falnic pentru un băiat falnic. Am în cabină o vedere cu trăsurile vechi încărcate pe feribot. Vederea e, și ea, foarte veche. Dacă aștepți, ți-o arăt după ce ne punem în mișcare.

- Cât costă? Pentru cal, vreau să spun. Cât trebuie să plătesc? îl întrebă Sarah repede.

Bărbatul păru surprins.

- Nu trebuie să plătești nimic aici, draguță. O, nu. Nimeni n-a mai plătit ca să meargă cu feribotul ăsta din 1889, spuse el, apoi chicoti: Cam de când am început eu să lucrez...

Merse cu pași țepeni spre cabină și dispăru înăuntrul ei. Feribotul vibră, apoi se desprinse cu ușurință de malul de nord al Tamisei și se lansă pe apa întunecată și învolburată. Sarah rămase singură pe platformă, lângă calul ei, și se uită la pescărușii care zburau deasupra fâșiei pustii de râu, la structurile strălucitoare ale Barierei Tamisei și la rafinăria de zahăr Tate. Trase aerul umed adânc în piept.

Îi era foame. În ultimele douăsprezece ore nici nu se gândise că stomacul ei ar fi putut să simtă și altceva în afară de nervozitatea care i se încuibase acolo. Își luă

ghiozdanul, îl deschise și găsi un biscuit. Rupse o bucată și i-o dădu lui Boo, ale cărui buze catifelate o împunseră insistent până când îi mai dădu un pic.

Stătea alături de calul ei în mijlocul râului, în miezul unui pustiu ciudat, al unui peisaj dintr-un vis din care ea încă nu se trezise de tot. Dar poate că locul nu era atât de ciudat, fiindcă Boo era doar un alt cal dintr-un șir vechi de mai bine de-un secol. Iar, în timp ce se îndepărtau de mal, Sarah simți cum respirația i se liniști, mintea i se limpezi, ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-un imens con de umbră. Camioneta rămăsese pe malul de nord împreună cu tot necazul, cu toată neliniștea și cu toată frica ce o sufocaseră timp de luni întregi. Totul era atât de simplu acum. Se trezi zâmbind, antrenând mușchi care păruseră să se fi atrofiat în decursul ultimelor câtorva săptămâni.

- Poftim, spuse ea dându-i lui Boo încă o bucată de biscuit. E timpul să plecăm.

Ben îi întinse Natashei un alt bilet. *Mac a sunat-o pe Linda de patru ori.* Natasha se uită la bilet în timp ce-și aranja peruca, încercând să forțeze acul de păr să treacă prin material. Avocații de tipul ei primiseră abia de curând privilegiul de a purta peruci. Natasha fusese împotriva ideii, dar asociații de la firmă o convinseseră s-o poarte. Oponenții ei aveau s-o ia mai în serios, spuseseră asociații. Natasha bănuise că-și doriseră doar ocazia să crească prețurile serviciilor pe care le ofereau, iar peruca era un mod de a o face.

- Sună-l înapoi. Numărul lui e în agendă. Spune-i că nu pot vorbi cu el până la pauză, șopti ea și-i întinse lui Ben telefonul închis.

- Linda spunea că părea agitat. Ceva legat de... plecarea lui Sarah.

În cealaltă parte a încăperii, Simpson încerca să găsească lacune în mărturia lui Elsworth. „Mult noroc“, se gândi Natasha. Elsworth era unul dintre cei mai buni experți din domeniul lui, iar sumele pe care le cerea pentru mărturiile de expert o dovedeau din plin.

- Spune-i lui Mac că stabilim o dată pentru plecarea ei după ce vorbește cu mine despre card. Și spune-i că nu mai pot răspunde la alte apeluri, așa că n-are sens să mă mai sune.

Începu să-și ia notițe, încercând să-și limpezească mintea.

- L-ați prins, așa-i?

De peste bancă, degetele subțiri ale doamnei Persey o apucară de încheietură.

- Tot ceea ce ați spus dovedește că el a abuzat fata.

Avea ochii măriți, iar tensiunea din privirea ei era evidentă, în ciuda machiajului făcut cu grijă.

Natasha observă, ațintită asupra lor, privirea rece a judecătorului.

- Discutăm afară. Dar, da, a mers bine, șopti ea și se aplecă înainte, ca să se concentreze la spusele lui Simpson.

Ben se întoarse după câteva minute. *Nu pleacă, e plecată deja*, spunea biletul. *A dispărut.*

Natasha scris repede: *??? Unde?*

Mac nu știe. E vorba de un membru al familiei?

Ea își luă capul în mâini.

- Doamnă Macauley, vă simțiți bine? răsună vocea din fața ei.

Natasha își îndreptă peruca.

- Sunt bine, onorată instanță.

- Aveți nevoie de o scurtă pauză?

Natasha se gândi repede.

- Dacă îmi permiteți, o problemă urgentă a apărut din senin și ar trebui să mă ocup de ea.

Judecătorul se întoarse spre Simpson, care o privea pe Natasha cu o privire în care se ghicea o furie cu greu stăpânită, ca și cum ea plănuse totul.

- În regulă. Suspendăm ședința pentru zece minute.

Mac răspunse la telefon înainte ca acesta să fi apucat să aibă sunet de apel.

- A dispărut. S-a cărat cu jumătate din lucrurile ei, spuse el.

- Ai sunat la școală?

- Am tras de timp. Le-am spus că e bolnavă. M-am gândit că, dacă se dovedea că era acolo, le puteam spune că am făcut o greșeală.

- Dar nu e la școală.

- A plecat, Tash. Fotografii, periuța de dinți, și-a luat totul cu ea.

- Probabil că e la grajduri. Sau la bunicul ei.

- Am sunat la spital. Bătrânul n-a avut nici un vizitator astăzi. Cei de la spital sunt siguri că n-a fost acolo. Eu tocmai sunt în drum spre grajduri.

- N-ar părăsi calul. Gândește-te, Mac. Nu și-ar părăsi calul și n-ar pleca prea departe de bunicul ei. Bătrânul e mai important pentru ea decât oricine altcineva, spuse Natasha, sigură pe sine.

- Sper să ai dreptate. Nu-mi place treaba asta.

Mac părea neobișnuit de agitat. Natasha se gândi, brusc, la felul în care se purtase Sarah cu o seară în urmă. Fusese tăcută și ciudat de cooperantă. Natasha știuse că ceva nu era în regulă. Dar se bucurase atât de mult că fata acceptase mutarea fără să facă scandal, încât nici nu se gândise să-și pună mai multe întrebări.

- Trebuie să mă întorc la treabă. Sună-mă după ce ajungi la grajduri. Sarah are cardul meu, nu? După cum ai spus și tu, probabil că s-a dus doar la cumpărături, să-i cumpere bunicului niște afurise de pijamale pe banii mei.

Cowboy-ul se rezema de mașina ruginită și flecărea cu unul dintre băieți. Mac se luptă cu poarta, încercând să ignore câinele ciobănesc care scoase un mârâit de

avertizare atunci când îl văzu intrat în curte. Mac se uită la arcada podului feroviar. Grajdul calului era deschis și se vedea limpede că nu era nimeni în el.

– Ăăă... domnule... ăăă... John? Sunt Mac, mă mai ții minte? Prietenul lui Sarah. Cowboy-ul își înfipse țigara în gură și dădu mâna cu Mac. Apoi strânse din buze.

– O, da, îmi amintesc de tine.

– O caut pe Sarah.

– Ca toți ceilalți. Să mă ia dracu' dacă știu ce naiba s-a petrecut pe aici cât timp am fost plecat, spuse bătrânul.

Băiatul se uită de la John la Mac.

– Așa cum ți-am zis, John, abia am trecut pe aici.

– Nu ești bun de nimic.

– Știi că nu mă amestec în treburile nimănui.

– Sarah a fost aici? întrebă Mac.

– Am văzut-o doar pentru o secundă. Nici măcar nu mi-a spus ce se petrece. S-a întâmplat un mare pocinog, asta-i clar.

Cowboy John clătină trist din cap.

– Stai așa – ai *văzut-o*? Azi? îl întrebă Mac.

– O, am văzut-o. La șapte dimineața. Ultima oară când am văzut-o zbura peste șoseaua suspendată de parcă blestematul ăla de cal de circ ar fi avut aripi. Doar ea și bunul Dumnezeu știu cum de fata asta mai e în viață.

– A ieșit la o plimbare călare?

– Plimbare călare?

Cowboy John îl privi pe Mac de parcă l-ar fi crezut bătut în cap.

– Nu știi?

– Ce să nu știu?

– O caut pe aici de dimineață. A dispărut. Și-a luat calul înainte să-și poată da oricine seama ce face, și dusă a fost.

– Unde a plecat?

– Păi, dacă aș ști, n-aș mai sta aici, nu?

Cowboy John trase aer printre dinți, enervat.

Băiatul își aprinse o țigară. Își ținea fața aplecată peste brichetă. Mac se duse la depozitul lui Sarah.

– Ai cheia de la ăsta?

– Nu mai e proprietatea mea. I-am vândut-o...

– Am eu o cheie. Sarah mi-a dat-o ca să-i pot hrăni calul atunci când ea nu era aici, explică băiatul.

– Iar tu ești...?

– Dean.

– Ralph, spuse Cowboy John, înghiontindu-l pe băiat cu degetele lui lungi și brune. Îl cheamă Ralph.

Băiatul se căută prin buzunar și scoase o legătură de chei mari. Se uită la fiecare în parte și separă, în sfârșit, una pe care o folosi ca să descuie lacătul depozitului. Mac deschise ușa. Depozitul era gol. Pe raft nu se mai vedeau nici o șa, nici o zăbală, doar un căpăstru împletit și niște țesale într-o cutie.

– John, spunei că a plecat cu calul? îl întrebă Mac.

Cowboy John își ridică ochii spre cer și îl înghionti pe Ralph.

– Nu-i prea deștept, este? spuse el. Da, a plecat cu afurisitul de cal și m-a lăsat într-un mare rahat. Am pe cap niște oameni care sunt foarte, foarte nemulțumiți. Mă bate gândul că aici s-au întâmplat o groază de chestii despre care eu nu știu nimic, spuse Cowboy John pironindu-l pe Ralph cu o privire furioasă. Dar, pentru început, trebuie să mă gândesc cum să-i spun lui *Le Capitaine* că n-am nici cea mai mică idee unde e fetița lui iubită.

Mac închise ochii și nu-i deschise ceva vreme. Apoi oftă prelung.

– Da, și eu la fel.

Soarele era în cel mai înalt punct care, având în vedere perioada anului, nu era foarte înalt. Astrul mersese în cerc, așa încât îi strălucea acum direct în față, făcând-o să-și mijească ochii pe sub căciulă. Sarah făcu câteva calcule în minte, încercând să-și dea seama cât de departe putea să ajungă înainte să se lase întunericul. Înainte ca Boo să obosească prea tare ca să mai poată merge.

Un cal de duranță putea să parcurgă între optzeci și nouăzeci și ceva de kilometri într-o zi. Sarah citise despre asta.

Trebuia ca animalele de acest fel să fie aduse la un asemenea standard încetul cu încetul, mușchii lor fiind întăriți de muncă lentă și nesfârșită, spatele și picioarele – de călărie constantă la deal și la vale. Trebuia să le fie verificate potcoavele și protejate picioarele.

Boo nu se bucura de nici una dintre aceste îngrijiri. Sarah îi vorbi în timp ce se îndreptau spre Dartford, urmând semnele de circulație și trecând în pas iute prin suburbii. Fata simțea cum pașii lui Boo încetineau. Din felul în care calul își mișca urechile, Sarah își dădu seama că el spera să i se ceară să se oprească. „Nu încă“, îi spuse ea în gând, strângând delicat din picioare și schimbându-și lin poziția în șa. „Nu încă.“

Era mai aglomerat aici, iar fata de pe cal atrăgea tot felul de priviri curioase, sau câte un strigăt venit din camionetele care treceau pe lângă ei, ori de la copiii care stăteau la coadă în fața unei tonete ce vindea cartofi prăjiți. Dar Sarah își ținu capul plecat, comunicând doar cu calul. De obicei putea trece de oameni înainte ca ei să-și dea seama ce văzuseră.

Îndrăzni să folosească un bancomat numai atunci când găsi unul pe o stradă liniștită. Descălecă, traversă strada cu Boo, scoase cardul Natashei din buzunar și tastă codul PIN, pe care îl știa pe de rost, căci și-l întipărise adânc în minte. Aparatul zumzăi și păru să se gândească o eternitate la ceea ce îi ceruse Sarah. Inima fetei

începu să bată mai repede. Probabil că Mac și Natasha își dăduseră deja seama. Natasha descoperise ceea ce făcuse, trădarea ei. Sarah își dorea să le fi lăsat un bilet în care să le explice, dar nu-și putuse găsi cuvintele, iar mintea îi fusese încețoșată de frică, șoc și durere. Și nu putuse risca să știe nimeni unde pleca.

În sfârșit, apărură mesajul pe ecran. Câți bani voia să scoată? Zece lire, douăzeci, cincizeci, o sută, o sută cincizeci? Sumele erau amețitoare după ce ea petrecuse săptămâni întregi adunând fiecare monedă, făcându-și griji în legătură cu fiecare liră. Nu voia să fure, dar știa că familia Macauley avea să-i blocheze cardul de îndată ce și-ar fi dat seama că ea îl furase. Iar banii aveau să se termine.

Asta putea fi singura ei șansă.

Sarah trase aer adânc în piept și-și puse degetele pe tastatură.

La amiază, atunci când Natasha ieși în pauză, descoperi că Mac o aștepta în fața sălii de judecată. Era cu spatele la ea, dar se întoarse imediat cum îi auzi vocea.

– Vreo veste? îl întreabă Natasha.

– A luat calul.

Mac privi cum ea pricepu semnificația vorbelor lui în etape: mai întâi arată un fel de neputință calmă de a înțelege, apoi ajunse la simpla neîncredere pe care o simțise și el. Pe buze i se ivi un fel de surâs jenat, pentru că ideea era nespuse de ridicolă.

– Cum adică a luat calul?

– Adică a fugit cu calul.

– Dar unde ar putea merge cu un *cal*?

Privirea ei se mută de la Mac și se concentrează asupra lui Cowboy John, care înainta agale de-a lungul coridorului, fredonând. Îi luase ceva vreme să urce scările.

– Nu înțeleg de ce n-ai putut folosi un telefon, gâfâi el în timp ce-și încleșta mâna pe umărul lui Mac.

Cowboy John mirosea a piele veche și a câine ud.

Mac făcu un pas în spate, împingându-l pe bătrân înainte.

– Natasha, el e... Cowboy John. Se ocupă de grajdurile în care își ține Sarah calul.

– Mă ocupam de ele înainte. La naiba! Dacă păstram grajdurile, n-am fi intrat cu toții în belelele astea.

Cowboy John îi strânse repede mâna Natashei, iar apoi se aplecă și tuși într-o batistă.

Natasha tresări, cu mâna încă suspendată în aer. Un grup mic de oameni îi priveau pe furiș. O femeie slabă și blondă, îmbrăcată în haine scumpe, era atât de socată încât încetă să mai vorbească.

– Deci... ce facem? întreabă ea.

– Ar fi un început bun dacă am găsi-o, fu de părere Cowboy John. Eu zic să ne despărțim și să începem să întrebăm oamenii. O fată pe un cal sigur a atras atenția.

– Dar ai spus că ai căutat-o încă de dimineață și că n-ai aflat nimic. John a văzut-o în zona mlaștinilor, explică Mac.

Bătrânul își atinse borul pălăriei, cu ochii umezi ațintiți în gol.

– Știa unde mergea, atât pot să vă spun. Avea un rucsac în spate și fugea de mama focului.

– A plănuit totul. Ar trebui să sunăm la poliție, Tash.

John clătină vehement din cap.

– Nu e bine să-i lăsați să se amestece pe toți nepoftiții. Din pricina asta a și dat fata de necaz. Și pe lângă toate cele – poliția? Nu, nu, nu. Fata n-a făcut nimic rău. A dat-o-n bară, e adevărat, dar n-a făcut nimic atât de rău...

Mac și Natasha se uitară unul la altul. Nici unul dintre ei nu vorbi. Mac așteptă, tulburat de reticența ei. Apoi îi aminti:

– Tu spuneai că suntem datori în fața legii să-i raportăm dispariția.

Natasha se uită în lungul coridorului și clipi de mai multe ori.

– Tash?

Ceea ce spuse Natasha îl făcu pe Mac să-și plece capul, neștiind dacă o auzise bine sau nu.

– Ascultă, nu vreau s-o raportez încă. Ultima oară s-a întors, nu-i așa? spuse ea întorcându-se spre John. O cunoști. Unde ar fi putut să se ducă?

– Singurul loc în care s-ar duce fata asta e la bunicul ei.

– Atunci, haideți să mergem la el, spuse Mac. O să stăm de vorbă, o să aflăm dacă-i dă prin minte ce anume am putea să facem. Tu ce zici, Tash?

Ea îl privi în tăcere.

– De ce nu zici nimic?

– Nu pot să plec, Mac. Sunt în mijlocul unui caz.

– Tash, Sarah e *dispărută*.

– Îmi dau seama de asta, dar nu e prima oară când o face. Și nu pot să las baltă totul de fiecare dată când se hotărăște să dispară câteva ore.

– Trebuie să vă spun că nu cred să aibă de gând să se întoarcă în curând, fu de părere Cowboy John.

Apoi el își dădu jos pălăria și se scărpină în vârful capului.

– Nu pot să las baltă cazul ăsta.

Natasha arătă spre femeia slabă și blondă, care se înfășurase într-un șal de cașmir precum o victimă a unui accident.

– ăsta e cel mai important caz din cariera mea, Mac, știi asta.

Nu-l putu privi în ochi, iar obrajii i se înroșiră ușor. Lui Mac i se strânse stomacul de furie.

– Nu pot să dau totul deoparte, Mac.

– Atunci, îmi pare rău că te-am deranjat. O să te sun la Conor dacă apare fata, bine? spuse Mac, tensionat.

– Mac! protestă ea.

Însă Mac îi întorsese deja spatele. Într-un fel, nimic din ceea ce făcuse ea vreodată nu-l dezamăgise mai tare decât asta.

– *Mac!*

El îl auzi pe Cowboy John târându-și picioarele și gâfâind în spatele lui.

– Fir-ar să fie! Chiar o să mă pui să mă târăsc iarăși pe scările alea?

– Cu cât e mai lat pieptul, cu atât e mai chipeș și mai puternic... gâtul îl protejează pe călăreț, iar ochiul vede ceea ce se află în fața picioarelor.

Sarah nu-și putea aminti ca Papa s-o fi ținut în brațe – oricum, nu așa cum o făcuse bunica, a cărei îmbrățișare era, parcă, la fel de naturală ca și răsufierea. După ce venea de la școală, Sarah obișnuia să meargă la scaunul bunicii, iar aceasta o lua în brațe, lipind-o de capotul ei de nailon. Acel miros de pudră, cald și dulce, îi umplea nările. Pieptul pufos de care se sprijinea era pentru Sarah o sursă infinită de iubire și de ocrotire. Atunci când îi ura noapte bună, bunica o strângea în brațe mai mult decât era nevoie, certându-se singură pentru asta.

După ce murise bunica, Sarah se sprijinise câteodată de Papa, copleșită de tristețe, iar el își trecea un braț în jurul ei și o bătea pe umăr. Dar nu era un gest pe care să-l facă în mod natural, iar Sarah avusese mereu senzația că era ușurat după ce ea își revenea din accesul de tristețe. Fata simțise durerea provocată de lipsa tandreței, cu mult înainte să înțeleagă ce anume îi lipsea.

Poate cu un sau doi în urmă, bunicul ei șezuse într-o zi la masa din bucătărie, iar Sarah, întoarsă devreme de la grajduri, îl întrebase ce citea. Cartea îi era cunoscută, atât de cunoscută încât niciodată nu fusese curioasă să afle despre ce era. Iar bunicul ei, așezând cu grijă volumul pe masa cu blat laminat, începuse să-i povestească despre un bărbat care avusese talentul unui poet, priceperea pe câmpul de luptă a unui general și care fusese unul dintre primii oameni care propuseseră parteneriatul între om și cal, o relație ce nu era bazată pe cruzime sau pe forță. Îi citise câteva paragrafe. Cuvintele ar fi putut veni dintr-un manual modern de călărie, dacă n-ar fi fost tonul învechit al traducerii:

– *„De fiecare dată, așadar, când îl convingi să se poarte în modul cu care e înzestrat de la natură, când își dorește cel mai tare să-și etaleze frumusețea, îl faci să arate ca și cum i-ar face plăcere să fie călărit și îi dai o îmbrățișare nobilă, plină de forță și atrăgătoare.“*

Sarah își apropiase scaunul de al lui.

– De asta îți spun mereu că n-ai voie să te enervezi în preajma unui cal. Trebuie să-l tratezi cu bunătate, cu respect. Totul e scris aici. Xenofon e părintele artei echitației, spusesse Papa bătând cu degetul în carte.

– Trebuie să fi iubit mult caii, fusese de părere Sarah.

– Nu, o contrazisese Papa, clătinând din cap cu hotărâre.

– Dar a spus...

– Nu e vorba de iubire. El pomenește iubirea o singură dată în carte. Nu e sentimental. Tot ce face, toată această *doucer* pe care o demonstrează, e pentru că

înțelege că astfel obții rezultatele cele mai bune de la animal. Iată cum omul și calul ajung să exceleze împreună. Nu cu pupici.

Papa se strâmbase, făcând-o pe Sarah să râdă.

– Nu cu sentimente. Autorul știe că cea mai bună metodă e ca omul și calul să se înțeleagă unul pe celălalt, să se respecte unul pe celălalt.

– Nu înțeleg.

– Un cal nu vrea să fie un cățeluș, *chérie*. Nu vrea să fie împopoțonat cu panglici, să i se cânte, așa cum fac fetele alea prostuțe la grajduri. Un cal e *dangereux*, puternic. Dar poate fi supus. Dacă îi dai unui cal un motiv să lucreze pentru tine, să te protejeze, înțelegând lucrurile pe care vrea să le facă el însuși, atunci realizezi ceva frumos.

Sarah îl privise, încercând să se asigure că-l înțelesese. Dar se simțise dezamăgită. Își dorise să creadă că Boo o iubea. Își dorise s-o urmărească prin curte nu pentru că ea avea hrana care-i plăcea lui, ci pentru că simțea nevoia să fie cu ea. Nu-și dorise să se gândească la el ca la un instrument.

Papa o mângâiase pe mână.

– Ceea ce îți cere Xenofon e mai bun decât iubirea. Cere respect, cea mai bună purtare de grijă, răbdare, corectitudine, bunătate. Ar fi calul mai fericit dacă Xenofon ar cere iubire? *Non*.

Sarah fusese foarte hotărâtă să nu fie de acord cu el.

– Se vede limpede că în ceea ce face Xenofon există iubire, spusese Papa, la fel ca și în ceea ce... propune. Doar pentru că nu vorbește despre ea, asta nu înseamnă că iubirea nu există în fiecare cuvânt din carte. E acolo, Sarah. În. Fiecare. Gest. Mărunt, spusese Papa, cu colțurile ochilor încrețindu-i-se și bătând cu palma în masă.

Sarah înțelegea acum, deși atunci nu putuse. Bunicul nu-i arătase niciodată mai pe deplin decât atunci cât de mult o iubea.

Sarah și Boo se odihniseră puțin în apropiere de Sittingbourne. Sarah îl lăsase pe Boo să pască pe marginile verzi ale câmpurilor, ținându-l de frâiele lungi. Fata fusese, în sfârșit, îndeajuns de înfometată încât să mănânce una dintre chiflele pe care le luase cu ea. Șezuse pe o pungă de plastic, pe o alee liniștită, protejându-se de iarba udă. Privise cum își ridică Boo capul ca să se uite după o cioară îndepărtată sau, la un moment dat, după un cerb.

Sarah călărise cu viteză în câmp deschis, galopând pe lângă marginile câmpurilor arate și urmând poteci pentru cai de fiecare dată când putea, ca să-i protejeze picioarele lui Boo. În tot acest timp ținuse șoseaua în dreapta ei și avusese grijă să audă mereu zgomotul îndepărtat al traficului, știind că astfel nu se putea rătăci. Contactul cu verdeța îl făcuse pe Boo să prindă puteri. Se ridicase de mai multe ori pe picioarele din spate după ce Sarah îl lăsase pentru prima dată să străbată un

teren vast și plat. Capul uriaș al calului se dăduse pe spate de încântare, iar coada i se ridicase. Lui Sarah îi venise să râdă și îl încurajase, chiar dacă știa că ar fi trebuit ca Boo să-și păstreze energia pentru orele care-l așteptau.

Când mai fusese el atât de liber? Când îi mai fuseseră ochii plini doar de orizonturi verzi și îndepărtate, când îi fuseseră copitele răsfățate de pământul moale? Când fusese Sarah vreodată liberă? Cale de câțiva kilometri minunați, fata își îngădui să uite de tot ce lăsase în urmă și să se concentreze doar pe plăcerea pură de a fi împreună cu acel animal magnific, împărtășindu-i bucuria, simțind fericirea că o putere superioară accepta să i se supună. Zburară de-a lungul câmpurilor, sărind peste tufișuri și peste șanțuri pline de apă noroioasă. Boo, simțind buna dispoziție a fetei, alergă mai repede, refuzând să încetinească în timp ce traversa alei mici și sărind, în schimb, peste ele cu urechile ridicate și cu picioarele din spate mâncând pământul de sub ei.

„Cred că, dacă aș deveni călăreț, aș fi un om cu aripi.“

Sarah avea aripi, ca și Xenofon. Gâfâind, râzând, cu lacrimi adunându-i-se în colțurile ochilor și curgându-i pe față, Sarah îl îmboldi pe Boo să meargă mai repede. Calul mușcă din zăbală, își întinse trupul și alergă, așa cum fugeau caii de la începuturile timpului, de frică, de plăcere sau de dragul gloriei. Sarah îl lăsă. Nu conta încotro se îndreptau. Inima ei era veselă și bătea tare, gata să-i sară din piept. La asta se referise Papa, nu la orele infinite pe care fata și le petrecuse perfecționând o mișcare a picioarelor, nu la cercurile de *passage* sau la grija cu care se gândise la ce putea realiza. O propoziție spusă de Papa îi tot răsuna în minte, ritmic, în același timp cu tropotul înăbușit al copitelor lui Boo pe pământ.

– Așa o să evadezi, îi spusese Papa.

Așa o să evadezi.

– Al doilea vizitator într-o după-amiază. O să fie *foarte* mulțumit.

Atunci când ajunseră în fața camerei Căpitanului, asistenta tocmai închisese ușa în urma ei. Ea ezită.

– Trebuie să vă spun că nu s-a simțit foarte bine în ultimele câteva zile. Medicul vine mai târziu, dar bănuim că a mai suferit un atac cerebral. E posibil să nu puteți înțelege prea mult din ceea ce vorbește.

Mac văzu disperarea de pe fața lui John. Acesta insistase deja să ia o lungă pauză de țigară în parcare, ca să poată face față chinului care-l aștepta.

– Al doilea? A venit nepoata lui? Întrebă Mac.

– Nepoata? Nu... un băiat. Părea să-l cunoască. Un băiat cumsecade, spuse asistenta, veselă.

Lui Cowboy John nu prea păru să-i pese de acel amănunt. Clătină ușor din cap, ca și cum încerca să se adune, iar apoi intrară în salon.

Capul Căpitanului era sprijinit de pernă, gura îi era întredeschisă. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani în ultimele câteva zile.

Se așezară de o parte și de alta a patului, lăsându-se cu atenție pe șezutul scaunelor, ca să nu-l trezească. Mac se bătu cu degetele peste genunchi, întrebându-se dacă, în primul rând, ei ar fi trebuit să se afle în acel loc. John îl privi pe bătrân, apoi își aținti privirea la una dintre fotografiile cu Sarah și Boo, la ghirlandele de Crăciun destrămate și uzate care atârnav pe pereții din jurul lui.

– Îmi plac pozele. Îi fac bine, spuse el.

Cei doi rămaseră acolo o vreme. Nici unul dintre ei nu voia să-l trezească pe bătrân și să-i dea vestea cumplită că amândoi îl dezamăgiseră în cel mai groaznic mod. Respirația Căpitanului era superficială, ca și cum fiecare gură de aer ar fi fost un efort, un gest prea dificil pentru un trup prea obosit ca să facă mai mult decât să existe. Mâna lui stângă, cândva puternică, era acum o gheară atrofiată, culcată pe pieptul pe jumătate acoperit de pătură. Obrajii lui aveau o paloare cadaverică, pielea îi era uscată și translucidă, venele aveau culoarea mov și erau dureros de vizibile. Pe măsura de lângă pat se afla un pahar transparent, pe jumătate plin cu ceai lăptos. Un pai rigid se ridica din mijlocul capacului.

Mac rupse tăcerea.

– Nu-i putem spune, John, șopti el.

– Nu-i dreptul tău să *nu-i* spui. Sarah e singura membră a familiei pe care o mai are. A dispărut, iar bătrânul are dreptul să ne ajute s-o găsim.

Mac voia să-l întrebe cum ar fi putut să-i ajute Căpitanul. Ce altceva putea să facă acea veste groaznică decât să-l distrugă? Mac își sprijini coatele pe genunchi și-și plecă capul. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, doar nu acolo. Voia s-o caute pe Sarah pe străzi, să întrebe trecătorii dacă nu cumva o văzuseră. Ar fi preferat să fie la secția de poliție, mărturisindu-și eșecul ca așa-zis părinte, discutând cu prietenii lui Sarah. O fată și calul ei nu puteau să dispară pur și simplu de pe fața pământului. Cineva trebuia s-o fi văzut.

– Hei... hei, *Capitaine!*

Mac își ridică privirea. Cowboy John zâmbea.

– Cum îți merge, afurisitul? Te-ai plictisit să stai cu burta în sus?

Căpitanul își întoarse încet capul spre el. Gestul păru să necesite un efort incredibil.

– Vrei ceva?

John se aplecă spre el.

– O gură de apă? Ceva mai tare? Am niște Jimmy Beam în buzunar.

Zâmbi. Căpitanul clipi, poate că voind să arate că gluma îl distrase. Sau poate că doar clipea.

– Am auzit că nu te simți prea grozav.

Bătrânul îl privi fix. Mac își dădu seama că până și John șovăia. El se întoarse către Mac, apoi către bătrân.

- *Capitaine*, trebuie... trebuie să-ți spun ceva.

Înghiți în sec, apoi continuă:

- Trebuie să-ți spun că Sarah a ta a făcut ceva cam nebunesc.

Bătrânul continuă să-l privească. Ochii lui albaștri încetaseră să clipească.

- A dispărut cu calul ăla al tău. Și... și e posibil să plec de aici, iar Sarah să ne aștepte în curte. Dar tre' să-ți spun, cred că...

Trase aer adânc în piept.

- Cred că l-a luat și a fugit undeva.

În spatele lui, Sarah zâmbea în fotografia alb-negru, aplecându-se peste gâtul calului, cu o șuviță de păr rătăcită fluturându-i peste gură.

- N-am vrut să vă îngrijorăm, începu Mac, și trebuie să vă spun că i-a mers bine la noi. Vorbesc serios. A fost fericită - pe cât de fericită putea fi fără dumneavoastră - și în mod sigur nu ne-a dat nici un motiv serios de îngrijorare. Dar de dimineață m-am dus în camera ei, iar cartea dumneavoastră dispăruse, și ghiozdanul - la fel. Și când m-am uitat în baie...

- Mac, îl întrerupse John.

- ...periuța de dinți dispăruse. Și poate că John are dreptate, poate că e deja la grajduri și râde de noi, dar mă întrebam dacă știți un loc în care s-ar fi putut duce, dacă...

- Mac, taci naibii din gură!

Mac se opri. John dădu din cap spre bătrân.

- Încearcă să vorbească, spuse el.

Se aplecă mai aproape de el, dându-și jos pălăria ca să-și poată apropia urechea de gura lui. Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Mac.

- Ce? întrebă el, nedumerit.

Mac se aplecă peste bătrân, chinându-se să-i audă șoaptele peste zumzetul mașinărilor și trăncăneala asistentelor de afară. Mac își îndreptă spinarea.

- A spus „*Știu*”, repetă el cuvântul pe care-l auzise de la Căpitan.

Bătrânul, își dădu Mac seama, nu se tulburase nici un pic la auzul veștii despre Sarah. Pe fața lui nu se vedea nici o urmă de nervozitate. Mac îl privi pe John și-i zise:

- Spune că *știe*.

Capitolul 19

„Un cal neascultător nu e doar inutil, dar joacă adesea rolul trădătorului.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Începuse să plouă în cursul după-amiezii. La început fuseseră doar câteva picături timide, dar greutatea lor și norii grei care se rostogoleau iute pe cer erau o avertizare. Era ca și cum lumina zilei dispăruse în câteva minute. Nu se transformase încet în seară, nici într-un apus care să se aștearnă treptat, ci lumina fusese înlocuită, în doar câteva minute, de întuneric și de o ploaie grea, torențială.

Șoferul se opri, brusc, în fața ei. Sarah îl trase pe Boo înapoi, speriată, dar șoferul își scoase doar capul pe geam:

- Tâmpito! Ar trebui să porți o bandă reflectorizantă. V-aș fi putut lovi pe amândoi! strigă el în timp ce luminile de avarie ale mașinii pâlpâiau.

Sarah spuse, cu o voce răgușită de spaimă:

- Îmi pare rău, am... am uitat-o, spuse ea.

- Atunci, treci pe strada principală, unde te pot vedea șoferii, la naiba! zise el.

Acum era întuneric. Ploaia cădea neîncetat de aproape o oră, iar energia lui Boo scădea cu fiecare kilometru pe care îl străbăteau. Calul mergea la trap fără vlagă, cu capul pe cât de plecat îi permitea Sarah să-l țină. Coama i se lipise de gât. Sarah încerca să-l încurajeze, dar și ea suferea. Rucsacul plin de obiecte pe care le socotise neprețuite o apăsase pe umeri în timp ce străbătuseră ultimii zece kilometri. Oasele șezutului o dureau atât de tare încât trebuia să se tot foiască, încercând în van să găsească o poziție confortabilă. Șaua i se întunecase de la apă, iar blugii îi erau learcă, în ciuda jachetei impermeabile. Sarah știa că, dacă mai mergeau mult, materialul aspru și ud avea să-i irite pielea înghețată. Dar deja se vedeau luminile felinarelor cu sodiu ale orașului. Îi spuse lui Boo că în curând aveau să se poată odihni.

Când ajunseră la autostrada cu patru benzi, traficul era asurzitor. Sarah se ținu pe margine, ignorând luminile farurilor și gălăgia amețitoare, croindu-și drum printre camioanele care se aliniau de-a lungul benzii de urgență și care staționau pe ultima parte a șoselei. Fata și calul trecură pe lângă cabine ale căror perdele trase sugerau că șoferii se culcaseră și pe lângă altele, în care televizoare portabile aruncau umbre

mișcătoare în interioarele mici, amenajate ca niște cămăruțe și decorate cu beteală. Sarah văzu camioane din Cehia și din Polonia, în ale căror cabine se găseau fotografiile de familie și postere cu femei dezbrăcate, afișe făcute de mână pe care scria: „Acest camion își face revizia periodic“ sau „Imigranții ilegali vor fi pedepsiți conform legii“. Câțiva șoferi o observară pe fată în timp ce trecea pe lângă ei, iar unul îi strigă ceva ce nu putu auzi.

Boo era prea obosit ca să mai fie tulburat de toate astea. Începuse să meargă strâmb, cu picioarele slăbite de distanța pe care o străbătuse. Iar apoi li se ivi în față un semn imens, care se arcuia peste șosea. Sarah se îndreptă în șa și apucă frâiele. Odată ajunsă la marginea dealului, ea văzu feriboturile care așteptau în port, cu geamurile lor strălucitoare, și mai văzu șerpuirea elegantă a drumurilor de acces pe care mașinile ajungeau la feriboturi.

Încă trei kilometri. Sarah simți cum înlăuntrul ei creștea încântarea. Mângâie gâtul calului extenuat, implorându-l să mai meargă un pic:

– O poți face. Doar du-ne acolo. După asta, promit că nu te mai părăsesc niciodată, murmură ea.

– Puteți să spuneți instanței numele dumneavoastră?

– Constance Devlin.

– Spuneți-ne, vă rog, și profesia dumneavoastră.

– Sunt învățătoare la Norbridge School. Sunt diriginta clasei a patra și dețin acest post de unsprezece ani.

Se opri ca să ia o gură de apă și ca să privească luminatorul din acoperiș, pe care cădea ploaia.

– Doamnă Devlin, de cât timp o cunoașteți pe Lucy Persey?

– Păi, școala noastră e mică. O cunosc pe Lucy de când a fost dată la școală, și i-am fost învățătoare anul trecut. Eu dau și meditații la limbi străine, iar Lucy mi-e elevă de aproape doi ani.

– Ați putea vorbi mai tare? Îmi e greu să vă aud, spuse judecătorul.

Femeia se înroși. Natasha îi zâmbi, încercând s-o liniștească. Constance Devlin fusese un martor neobișnuit de agitat. Îi spusese Natashei, în repetate rânduri, că nu voia să se amestece în treaba asta, care chiar că nu intra în fișa postului ei. Nu pusese niciodată piciorul într-o sală de judecată și nu era sigură că voia să fie implicată într-un caz de divorț. Natasha o citise din prima: o fată bătrână care se simțea confortabil doar în lumea ei plină de fete cumiți, în atmosfera izolată și apăsătoare a unei școli private. Era genul de femeie dedicată slujbei ei, care începea să plângă dacă nu găsea biscuiții ei digestivi preferați în cancelarie.

– Aș prefera să-mi puneți cât mai puține întrebări.

Mâinile ei tremurânde contrastau cu tonul calm și hotărât pe care vorbea.

– Ați spune că vă cunoașteți elevele bine, doamnă Devlin? o întrebă Natasha, încercând să vorbească pe un ton cât mai blând.

- Da, probabil mai bine decât celelalte învățătoare.
Se uită la judecător, învârtind, agitată, o batistă între degetele ei grăsuțe.

- Avem clase foarte mici. E o școală... micuță și bună.

- Și cum vi s-a părut Lucy Persey în toată perioada în care ați cunoscut-o?
Constance Devlin făcu o pauză, apoi vorbi:

- Ei bine, n-a fost niciodată genul de elevă vorbăreacă. A fost puțin timidă de la început. Dar a fost mereu un copil vesel. E deșteaptă. Înțelege bine numerele și poate citi și scrie mai bine decât majoritatea.

Zâmbi puțin, gândindu-se la copil. Apoi zâmbetul îi pieri de pe buze.

- Deși... anul trecut... a rămas puțin în urmă.

- A rămas în urmă?

- A început să ia note proaste. Avea dificultăți la școală.

- I s-a schimbat personalitatea în vreun fel?

- A devenit, după părerea mea, mai retrasă.

Ben intră în sala de judecată și se așază, în tăcere, în spatele Natashei. Ea aproape că se aștepta deja la un alt bilet, însă Ben îi întinse un dosar cu rapoarte de la școală, iar Natashei începu să-i umble mintea în alte direcții. Mac trebuia să fie acum la spital. Oare avea s-o sune dacă o găsea pe Sarah acolo?

- Doamnă Devlin, aici scrie că Lucy a lipsit mult de la școală.

- A lipsit de câteva ori, da.

- Cam cincisprezece zile în fiecare semestru. Părinții ei știau?

- Am... presupus că da. De obicei, vorbim cu doamna Persey.

- De obicei vorbiți cu doamna Persey.

Natasha lăasă informația să plutească în aer. Îl văzu pe domnul Persey șoptindu-i insistent avocatului său ceva la ureche.

- Și cum a motivat doamna Persey aceste absențe?

- Nu exista niciodată un motiv anume. Doamna Persey spunea că Lucy nu se simțea bine. Uneori avea dureri de cap. De câteva ori, mama ei nu ne-a comunicat nici un motiv.

- Și conducerea școlii n-a avut nimic de zis?

- Ne-am îngrijorat întru câtva din cauza numărului de absențe. Și... din cauza schimbării comportamentului lui Lucy.

- Pentru că a devenit mai retrasă și a rămas în urmă cu lecțiile?

- Da.

- Doamnă Devlin, de cât timp sunteți învățătoare?

Femeia în vârstă respira acum mai calm, iar vocea îi devenise mai sonoră.

- De douăzeci și patru de ani.

Privi în jurul ei în timp ce vorbi. Natasha îi zâmbi încurajator.

- În experiența dumneavoastră, ce concluzie ați trage dacă ar exista o schimbare în comportamentul copilului și în activitatea lui școlară?

- Obiecție, spuse Simpson ridicându-se în picioare. Îi cereți martorului să extrapoleze.

- Cred că experiența doamnei Devlin în domeniu este importantă, onorată instanță.

- Reformulați-vă întrebarea, doamnă Macauley.

- Doamnă Devlin, ar putea sugera asemenea schimbări comportamentale probleme în familie?

- Obiecție, onorată instanță.

- Stați jos, domnule Simpson! Doamnă Macauley, aș aprecia o altă formulare.

- Doamnă Devlin, în cazurile în care există probleme în familia elevului, care ați spune că sunt cele mai frecvente schimbări comportamentale care se arată la școală?

- Păi...

Doamna Devlin o privi pe doamna Persey cu un aer jenat.

- Aș zice că note proaste... poate că și un comportament retras sau nesupus. Elevul poate oscila între cele două.

- Și, de-a lungul carierei dumneavoastră, ați avut ca elevi mulți copii despre care știți că aveau probleme acasă?

- O, da. Mă tem că o școală privată nu protejează copiii de problemele din familie, spuse doamna Devlin, obosită.

- Doamnă Devlin, credeți că v-ați fi putut da seama dacă ceva cu adevărat rău s-ar fi întâmplat acasă la Lucy, dacă ea ar fi suferit din cauza unui eveniment chiar mai traumatic decât era divorțul părinților?

Tăcerea care se lăsă peste sală dură atât de mult, încât judecătorul se opri din ceea ce făcea și bătu, nerăbdător, cu pixul în masă. Natasha, așteptând ca femeia să-și pună ordine în gânduri, îi scrisese un bilet lui Ben: *A sunat Mac?*

Ben clătină din cap.

- Doamnă Devlin? Ați auzit întrebarea? vru să știe judecătorul.

- Da. Am auzit întrebarea și răspunsul e că nu știu, spuse ea cu glas scăzut și precis.

„La naiba“, se gândi Natasha.

Doamna Devlin își așeză mâinile pe lemnul din fața ei.

- Știu doar că, atunci când un copil devine tăcut, înseamnă că suferă.

Totul la Lucy – tăcerea, lipsa de entuziasm față de lucrurile care obișnuiau s-o facă fericită, izolarea de prietenii ei – îmi arată că suferă, spuse Doamna Devlin trăgând aer adânc în piept. Dar nu știu exact din ce motiv suferă copiii ca Lucy, pentru că n-au suficientă încredere ca să ne spună. Nu le mărturisesc nici învățătorilor, nici părinților. Pentru că nu pot crede că aceștia n-au să se supere pe ei atunci când le spun ceva ce nu vor să audă. Deci nu, doamnă Macauley, ei nu ne spun nimic pentru că în majoritatea timpului nimeni nu-i ascultă, oricum.

Sala de judecată era foarte tăcută. Doamna Devlin li se adresa acum direct părinților. Fața i se înroșise, iar vocea îi devenea din ce în ce mai puternică și mai agitată.

- Văd asta săptămână de săptămână, an de an, știți? Am văzut cum lumea anumitor copii se destramă în jurul acestora fără ca ei să aibă vreun cuvânt de spus. N-au nici un control asupra locului în care trăiesc, asupra persoanelor cu care își petrec timpul, asupra persoanelor care le devin părinți vitregi - o, Doamne, uneori n-au de ales și le e schimbat chiar și numele de familie - iar noi, învățătorii, cei care ar trebui să fim mentorii lor, suntem siliți să le spunem că situația asta e normală, că așa e viața, că trebuie doar să treacă peste traume. O, și să ne asigurăm că nu rămân în urmă cu lecțiile.

- Doamnă Devlin..., începu judecătorul.

Însă acum parcă se dezlănțuise un potop.

- Dar o astfel de atitudine din partea noastră nu e normală. E o trădare. E o trădare, iar noi nu spunem nimic pentru că... păi, pentru că viața e grea, și uneori copiii ăștia trebuie să învețe că e grea, nu-i așa? Așa-i viața. Dar, dacă ați putea vedea, din poziția în care sunt eu, acești copii, acești copii *pierduți*... Rătăcesc, sunt mai singuri decât vă puteți imagina... Tot acest potențial pierdut... Ei bine, sincer vorbind, nu mai contează dacă părintele lovește copilul sau nu.

Doamna Devlin își șterse fața cu mâna ei plinuță, apoi continuă:

- O, da, știu ce anume mă întrebați, doamnă Macauley. Da, am spus-o. Pentru mine, faptul că un copil nefericit în familie nu e lovit fizic nu înseamnă nici o diferență. Iar faptul că sunt aici și că mi se cere să vă arăt exact care parte anume din acel copil suferă și cine e de vină, doar ca să hotărâți cine câștigă în ciroul ăsta oribil, mă face și pe mine vinovată.

Doamna Persey înghețase. De cealaltă parte a băncii, soțul ei murmură, furios, către avocat:

- N-am de gând să ascult așa ceva. Femeia e, în mod clar, isterică.

- Doamnă Devlin...

Natasha nu reuși să continue, pentru că femeia ridică o mână.

- Nu, spuse ea cu fermitate, mi-ați cerut să fac parte din toată această chestiune, așa că voi spune ce am de spus. O, da, copiii vor supraviețui, spuse ea clătinând din cap cu sarcasm. Și sunt sigură că vă veți spune vouă înșivă că ei se vor maturiza puțin mai repede și că vor deveni puțin mai înțelepți. Dar știți ce altceva se va mai întâmpla? Nu vor mai fi la fel de încrezători. Vor deveni un pic mai cinici. Își vor petrece viețile așteptând să le cadă din nou lumea în cap. Pentru că sunt foarte rare persoanele care să poată să facă față propriei dureri și să le ofere copiilor lor susținerea și înțelegerea de care aceștia au nevoie. Din tot ceea ce am văzut până acum, majoritatea părinților n-au timpul sau energia să facă așa ceva. Dar ce știu eu? Nu sunt părinte. Nici măcar nu sunt căsătorită. Sunt doar unul dintre nenorocoșii care sunt plătiți ca să adune mizeria făcută de alții.

Se opri. Sala de judecată era cufundată în liniște, așteptând. Grefierul, care fusese ocupat să tasteze cât mai repede, făcu o pauză. Dar doamna Devlin trase aer în piept. După ce păru să se adune, ea se întoarse către judecător.

– Vă rog, îmi permiteți să plec? Mi-aș dori foarte mult s-o fac.

Judecătorul părea complet șocat. Se uită la Natasha, care dădu din cap în tăcere, vag conștientă de faptul că Simpson făcea același lucru.

Doamna Devlin își luă poșeta și se îndreptă, hotărâtă, spre ușă. Trecând pe lângă banca familiei Persey, ea se opri. Urechile îi căpătaseră o tentă rozie, iar atunci când vorbi, vocea îi tremură:

– Ar fi surprinzător de ușor ca Lucy s-o ia pe un drum greșit. Tot ce trebuie să faceți e să încetați s-o ascultați, spuse ea cu glas scăzut.

Natasha rămase nemișcată, uitându-se cum silueta scundă și îngrijită dispărea dincolo de ușa grea de lemn. Natasha auzi murmurul de supărare din dreapta ei. Dintr-odată, văzu scena prin ochii altcuiva, o privi așa cum ar fi făcut-o Mac: părinți lui Lucy, o dată în viața lor mai furioși pe un inamic comun decât unul pe celălalt; stagiarul ei zâmbind discret, încântat de răsturnarea neașteptată de situație; judecătorul șușotind cu grefierul.

– Onorată instanță, aș dori să solicit o suspendare a ședinței, spuse ea.

– Ce anume vrei?

Sarah se afla la casa de bilete pentru pasageri fără autovehicule. Din jacheta ei se scurgea apă pe podeaua barăcii mari. Își scosese căciula, dar o fată în cizme și blugi uzi tot atrăgea atenția. Putea simți ochii celorlalți pasageri ațintiți asupra ei.

– Un bilet. Pentru o persoană și un cal, spuse ea cu glas scăzut.

– Îți bați joc de mine?

Bărbatul cel gras se uită la oamenii care stăteau la coadă, căutând o confirmare. Expresia lui spunea: „Uitați-vă ce avem aici“.

– Știu că transportați și cai. Căii traversează des Canalul Mânecii.

Îi arată casierului pașaportul lui Boo.

– Calul meu e chiar din Franța.

– Și cum crezi că a ajuns aici?

– Pe o barcă.

– A vâslit el?

În spatele ei răsunară câteva hohote de râs.

– A venit pe un feribot. Știu că pe ruta asta adeseori sunt transportați și cai. Am banii. Și amândoi avem pașapoarte. Trebuie doar să...

Bărbatul făcu un semn către o colegă care stătea la câțiva metri de el, în spatele panoului mare de sticlă. Femeia, îmbrăcată într-un sacou de uniformă identic, se ridică și se apropie de geam. Cercetă înfățișarea lui Sarah și studie pașaportul din mâna ei.

- Nu poți transporta calul la un loc cu pasagerii fără autovehicule, spuse ea după ce colegul ei îi explică situația.

- Știu asta. Nu sunt proastă. Vreau doar să aflu cum pot să fac rost de un bilet pentru el.

Nervozitatea îi asprise vocea.

- Calul trebuie să călătorească într-un transportor de animale. Trebuie să mergi la o firmă specializată. Actele animalului trebuie emise de către un veterinar. Există reguli Defra pentru transportul animalelor de fermă.

- Nu e animal de fermă. E un Selle Français.

- Ar putea să fie și un pechinez, nu-mi pasă. Dar felul în care animalele traversează Canalul e foarte strict reglementat. Deci, dacă nu poți să mă convingi că două dintre picioarele alea ale lui sunt de plastic, asta îl include și pe el.

- Mă puteți ajuta? Îmi puteți spune unde pot găsi o asemenea companie? E foarte urgent.

Încăperea umedă și intens luminată începea s-o apese. Îl legase pe Boo de balustrada albă de afară și îl putea vedea pe fereastră, așteptând ascultător. Rămase calm chiar și atunci când un grup mic de copii se adună în jurul lui, copiii întinzându-se din brațele părinților ca să-l atingă.

- Trebuie să traversez în seara asta, spuse Sarah, iar vocea i se frânse.

- N-ai nici o șansă s-o faci, nu fără documente. Nu putem pune un cal pe un feribot pentru pasageri, așa, pur și simplu.

Cineva țâșâia din buze, în semn de dezaprobare. Dintr-odată, Sarah se simți extenuată, simți în ochi înțepătura lacrimilor de frustrare. N-avea nici un sens să insiste, își putea da seama din vocile lor. Fără un cuvânt, se întoarse și se îndreptă spre ușă.

- Ce crede că facem aici? Ture de plăcere?

În timp ce ieșea afară, îi auzi pe oameni râzând. Briza răcoroasă o lovi drept în față.

Îl dezlegă pe Boo. Un transportor? Documente? De unde să fi știut toate astea? Se uită la feribot. Rampa fusese coborâtă, iar vehiculele treceau încetul cu încetul de pe mal pe navă. Bărbați îmbrăcați în bluze fosforescente le dirijau ca să alcătuiască cozi înguste. Știa că n-avea nici o șansă să treacă de ei. Nici o șansă. Un hohot de plâns își croi drum prin pieptul fetei. Cum putuse să fie atât de proastă?

Un bărbat se apropie de ea. Îl privi pe Boo din cap până-n picioare, cu o căutătură scrutătoare, dar blândă, caracteristică celor cărora le plăceau caii.

- Faci vreun fel de cursă sponsorizată? spuse el.

- Nu. Da. Da, sunt într-o cursă sponsorizată. Trebuie să ajung în Franța, spuse ea ștergându-se la ochi.

- Am auzit ce ți s-a spus înăuntru. O să ai nevoie de un spațiu de adăpostire.

- Spațiu de adăpostire?

- E ca un hotel pentru cai. Există unul la vreo șase kilometri în josul străzii. O să-ți rezolve ei problema. Poftim!

Își scrisese numele pe o carte de vizită pe care i-o înmână lui Sarah.

- Întoarce-te la sensul giratoriu, mergi la cea de-a treia ieșire și o să-l găsești la câțiva kilometri mai încolo. E fără pretenții, dar e curat și n-o să te coste prea mult. Calul tău arată ca și cum i-ar prinde bine un pic de odihnă.

Sarah se uită la cartea de vizită, pe care omul acela scrisese „Ferma lui Willett“.

- Mulțumesc! strigă ea în urma lui, dar bărbatul dispăruse deja, iar vocea ei se risipi în briza mării.

***

Natasha se lăsă pe spate în scaun, trecându-și căluțul de argint dintr-o mână în alta. Se oxidase puțin, iar ea îl frecă, privind cum degetele i să pătau cu gri.

Richard, asociatul principal, era adâncit într-o conversație cu un client. Vocea lui răsunătoare și acustica bizară a clădirii vechi făceau ca sunetul să traverseze coridorul de parcă Richard s-ar fi aflat în camera vecină. Râsetul lui suna cordial și puternic. Natasha se întrebă, în treacăt, ce anume auzise Linda din apelurile ei telefonice de-a lungul anilor: programări pentru revizia tehnică a mașinii, teste Papanicolau la care nu reușise să ajungă, certurile căsniciei ei eșuate. Nu se gândise niciodată la câte ar fi putut să audă

Era patru fără un sfert.

Dosarele din fața ei erau așezate în teancuri ordonate și etichetate. Așeză, cu grijă, căluțul peste ele. Sarah, în felul ei, nu era deloc diferită de Ali Ahmadi. Văzuse o șansă și profitase de ea, mergând pe calea pe care apucau toți copiii ai căror primi ani de viață îi obligaseră să se bazeze doar pe ei înșiși. Purtarea fetei, deși nu putuse fi prevăzută, putea măcar să fie explicată.

Și, deși Natasha era furioasă, știa că nu putea da vina pe Sarah. Se învinuia pe ea însăși, pentru că crezuse c-o putea integra pe Sarah în viața ei fără să plătească prețul, fără să stârnească valuri care să-i tulbure existența organizată minuțios. La fel ca în cazul lui Ali Ahmadi, Natasha plătise un preț foarte mare.

Îi luase aproape patruzeci de minute s-o convingă pe doamna Persey că Richard era persoana potrivită ca să-i preia cazul.

- Dar vă vreau pe dumneavoastră. Îmi cunoașteți soțul. Ați spus că veți face tot posibilul, protestase ea.

- Am avut motive întemeiate ca să-l aleg pe Michael Harrington. E cel mai bun și cel mai dur avocat pledant în domeniu. Credeți-mă, doamnă Persey, absența mea nu va fi un dezavantaj. Cu puțin noroc, mă voi întoarce într-o zi sau două, iar, între timp, Richard este pregătit să vă preia cazul.

Fusese obligată să-i ofere o reducere, din cauza „inconvenienței“ provocate. Richard spusese, tensionat, că banii aveau să fie scăzuți din propriul ei onorariu. Natasha bănuia că doamna Persey n-ar fi observat dacă reducerea apărea sau nu pe

factura ei finală – iar suma ar fi contat, desigur, mult mai puțin pentru cineva cu banii ei decât conta pentru Natasha – însă doamna Persey era genul de femeie care simțea nevoia să câștige ceva din fiecare înțelegere pe care o făcea. Dacă asta era nevoie să faci ca să păstrezi clientul, spusese Richard, atunci asta trebuia să faci. Micul pufnet de iritare pe care el îl scosese atunci când Natasha rostise cuvintele „urgență de familie“ o făcuse dintr-odată pe aceasta să devină pe loc mai înțelegătoare față de colegii ei care aveau copii.

– Natasha! Asta e cumva o glumă?

Conor intră în cameră fără să bată la ușă. Natasha se așteptase să vină.

– Nu, nu e, spusese ea căutându-și cheile prin sertare. Da, cedez cazul Persey și da, toată lumea se poate descurca vreo două zile și fără mine. Cu puțin noroc, mă întorc chiar mâine.

– Nu poți să cedezi afurisitul de caz pur și simplu. E unul foarte important, Natasha. A apărut și în ziare.

– Până când mă întorc, îl preia Richard. Doamna Persey îl are pe Harrington pentru aranjamentele de ordin financiar, iar după ziua de azi aș fi foarte surprinsă dacă cei doi n-ar cădea de acord asupra problemelor legate de custodie. Plictisitoarea noastră doamnă Devlin ne-a făcut chiar o favoare.

Conor rămase de cealaltă parte a biroului și-și așează mâinile pe el.

– Doamna Persey te vrea *pe tine*. Nu poți s-o ții de mână în întreaga etapă preliminară, iar după aia s-o lași singură în mijlocul procesului.

– Am discutat deja cu ea. Nu vreau să mai chem alți martori. Harrington poate să se ocupe de tot restul.

Conor începu să clatine din cap, dar Natasha continuă:

– Conor, nici unuia dintre noi nu-i pasă de binele lui Lucy – în cazul ăsta, e vorba doar de bani și de răzbunare. Majoritatea divorțurilor n-au decât miza asta, după cum bine știi.

– Dar unde pleci? o întrebă Conor.

– Încă nu știu sigur.

– Nu știi *sigur*?

Linda intră în cameră cu o ceașcă de ceai în mână și cu Ben pe urmele ei.

– Interesant, murmură ea.

– E o urgență de familie, spusese Natasha închizându-și servieta.

Conor se uită lung la ea.

– E vorba de fata aia. Credeam că urma să le-o dai Serviciilor Sociale, ca să aibă ei grijă de ea. Trebuia să fie treaba altcuiva acum.

Natasha îi făcu semn din ochi să tacă. Putea vedea curiozitatea de pe fețele Lindei și a lui Ben.

– Lasă-l pe Mac să se ocupe, o sfătui Conor.

– Nu pot.

– Mac? repetă Linda.

Încetase de mult să aibă aerul că nu asculta discuția.

– Mac, fostul soț? Ce treabă are el?

Natasha o ignoră.

– Mac nu știe de unde să înceapă. Nu se poate ocupa singur de asta, spuse ea.

– O, da. Și, în fond, tu trebuie mereu să dai totul deoparte pentru Mac.

– Nu-i adevărat.

– Atunci, lasă poliția să se ocupe. Dacă e vorba de un furt.

Linda așeză ceaiul pe masă.

– Vă pot ajuta cu ceva? îi întrebă ea.

Natasha nu spuse nimic. Conor strânse din dinți.

– Natasha, trebuie să înțelegi. Dacă lași cazul baltă în momentul de față, e sinucidere profesională în ceea ce privește firma asta.

– N-am de ales.

– Nu fi dramatică!

– „Sinucidere profesională“? Cine e dramatic?

– Natasha, asta e *divorțul Persey*. L-ai implicat și pe Michael Harrington. Știi că rezultatul procesului ar putea să decidă dacă devii sau nu asociat și ar putea influența reputația firmei. Nu poți să lași totul baltă ca să fugi după un copil dubios, care probabil că te-a păcălit tocmai ca să te facă să alergi după el.

Natasha se ridică și merse la fereastră.

– Lin, Ben, puteți să ne lăsați singuri un minut?

Așteptă până când plecaseră. Bănuia că rămăseseră în fața ușii, așa că își coborî glasul.

– Conor...

– N-ai prins-o furând? Și, în plus, niciodată n-ai știut sigur ce să crezi despre ea.

De la bun început.

– Nu știi toată povestea, Conor.

– Mă întreb de ce.

– Bine. Ce-ai fi făcut tu dacă ar fi fost vorba despre unul dintre copiii tăi?

– Dar *nu* e vorba despre unul dintre copiii *tăi*. Asta e toată ideea, fir-ar să fie!

– Sunt responsabilă pentru ea în fața legii. E o fată de paisprezece ani.

– O fată pe care de dimineață o înjurai pentru că ți-a furat cardul de credit.

– Faptul că e o hoață nu mă absolvă de responsabilitate.

– Dar merită să-ți distrugi cariera pentru o hoață mică? O, Doamne, Natasha! Acum câteva săptămâni îți făceai griji că băiatul acela cu drumul pe jos o să-ți distrugă cariera. Acum ești gata s-o arunci pe fereastră pentru o ticăloasă pe care nici măcar n-o reprezinți.

Natasha auzi cuvintele așa cum le-ar fi perceput acei copii, ca pe niște etichete: *ticăloasă, hoață*. Întinse mâna ca să-și ia paltonul.

– Ascultă, îmi pare rău. Nu voiam să zic asta. Încerc doar să te protejez, spuse el.

– Aici nu e vorba de protecție, nu-i așa, Conor? Nu e vorba de cariera mea.

- Ce ar trebui să însemne asta?

- E vorba de Mac. Nu poți să suporti faptul că am luat-o pe Sarah în grija mea împreună cu el. Iar acum dispariția ei înseamnă că trebuie să mă ocup de situație tot împreună cu el.

- O, revino-ți!

- Deci... care e problema?

- Sunt asociat la firma asta, Natasha. Dacă dispari în mijlocul cazului, nu pierdem doar bani, ci și reputația noastră are de suferit. Și cât de ușor crezi c-o să ne fie să mai apucăm un caz serios, dacă toată lumea o să creadă că ne lăsăm clienții baltă în mijlocului procesului?

- Cine trebuie să afle? S-ar putea să mă întorc chiar până mâine. Și o să-i explic lui Harrington. O să înțeleagă.

- Eu, în mod sigur, nu înțeleg. O să arunci *totul...*, spuse el accentuând într-un fel oribil acel ultim cuvânt. E vorba de un copil pe care nici măcar nu-l plăci, și de un fost soț care ți-a făcut viața un calvar. Ei bine, mult noroc. Sper că merită, spuse el, rece.

Vechea clădire nu fusese niciodată foarte solidă, dar bufnitura ușii trântite fu de ajuns ca să arunce o grămadă de cărți de pe rafturi.

Boo auzi sunetul înaintea ei. Calul fusese atât de obosit de-a lungul ultimului kilometru, încât Sarah aproape că plânsese de vinovăție. Boo își târșâia copitele cu capul plecat, rugând-o, cu fiecare mușchi îndurerat din trupul lui, să-l lase să se oprească. Dar Sarah n-avea de ales: nu mai puțin îndurerată decât calul, cu oasele înțepenite de oboseală, îl îndemnase să meargă mai departe. În cele din urmă, văzând semnul care spunea că Ferma lui Willett se afla la dreapta, la o distanță de un kilometru și jumătate, Sarah descălecuse și mersese pe jos, ca să-l lase pe Boo să se odihnească un pic. Lacrimile de oboseală i se amestecau cu picăturile de ploaie care i curgeau pe față.

Iar apoi auziră sunetul, purtat până ei de vântul puternic: o pocnitură înăbușită, un geamăt și un vaiet, strigătele unor bărbați. Pe urmă vântul își schimbă, brusc, direcția. Se lăsă tăcerea.

Efectul pe care îl avusese gălăgia asupra lui Boo fusese electric. Capul i se ridică dintr-odată și-și uită oboseala. Se opri din mers și se întoarse cu tot corpul spre sunetul neașteptat. Papa îi spusese cândva lui Sarah că un cal era un animal cinic. Mereu se așteptau la ce era mai rău. Boo, un cal curajos, începu să tremure. Sarah își înăbuși un fior și se strădui să audă ce auzea el. Sunetele, oricât de slabe ar fi fost, prevesteau ceva îngrozitor.

Înaintară, Boo mergând cu pașii delicați și împleticiți a unei creaturi speriate de ceea ce s-ar fi putut afla în fața ei, dar incapabilă să nu se uite. Acum, calul era echivalentul animal al femeilor îmbrăcate în cămăși de noapte, din filmele de groază.

Se opriră în fața porții și priviră tabloul din fața lor. Un camion imens era parcat în mijlocul curții, cu partea din spate îndreptată către ei, cu luminile neașteptat de intense în întuneric. O femeie îmbrăcată într-o jachetă matlasată stătea la marginea rampei, cu mâinile ridicate în dreptul feței, în timp ce doi bărbați se străduiau să țină un cal care părea legat într-un mod ciudat, cu partea din spate împinsă în jos și cu fața ascunsă. Un perete separator părea să fi căzut peste el, iar cei doi bărbați încercau să-l ridice, strigând și făcându-și semne din mâini unul altuia.

Peste tot era sânge. Acoperise podeaua, împrôșcase pereții de metal ai camionului. Stropi mici plutiră spre Sarah, iar ea îi simți gustul ușor metalic pe buze. De frică, Boo pufni și se dădu în spate.

– Nu pot să opresc sângerarea. Mai am nevoie de un bandaj, Bob.

Unul dintre bărbați era îngenuncheat peste gâtul calului, în care injecta ceva. Aruncă seringă pe jos. Brațele îi erau stacojii, fața – mânjită cu roșu. Picioarele calului se contorsionară, iar bărbatul din spate, care era mai masiv, înjură atunci când o copită îl lovi în genunchi.

– Veterinarul e pe drum, dar o să-i ia câteva minute să ajungă. E la Jake! strigă femeia.

Ea se urcă în camion și încercă să ridice separatorul de pe cal.

– N-avem câteva minute.

– Pot să ajut cu ceva?

Femeia se întoarse și văzu calul lui Sarah și casca ei de călărie – semne că ar fi putut să se facă utilă. Arătă cu capul spre un grajd.

– Pune-ți calul acolo, scumpo, și ajută-mă să ridic asta.

– Nu e asigurată, Jackie, gâfâi bărbatul mai în vârstă în timp ce se lupta cu un șurub de pe podea.

– N-avem altă șansă să dăm chestia asta jos de pe el, spuse bărbatul din spate, care vorbea cu un puternic accent irlandez. O, Doamne, bătrâne, cum dracu' ai ajuns în beleaua asta? se văită el, iar apoi capul îi dispăru în spatele separatorului. Tranchilizantul ăsta n-ajută la absolut nimic. Mai ai o seringă, Jackie?

Sarah îl împinse pe Boo în grajd și fugi înapoi la camion.

– În biroul de acolo e un dulap deschis. Găsește o sticlă pe care scrie – ăăă, la naiba, ce scrie pe ea? – Romifidină, ia și o seringă și adu-le, bine? strigă femeia.

Sarah o luă la fugă, energizată de atmosfera înfiorătoare, de loviturile și de bufniturile desperate care încă se auzeau din camion. Căută prin dulap până când găsi o sticlă transparentă și o seringă în ambalaj de plastic. Când se întoarse, femeia avea deja brațul întins după ele.

– Of, Iisuse, Jackie, cred că l-a rupt, răsună o voce disperată din camion.

Sângele se prelingea de pe preșurile de cauciuc pe piatra cubică de afară. Sarah privi cum forma ovale vâscoase în jurul fiecărei pietre.

– Dă-i tranchilizantul oricum. N-o să conteze pentru el dacă e rupt sau nu, și poate că o să-l calmeze cât de cât. Unde e veterinarul ăla afurisit?

- Haide! Încearcă să ridici chestia asta, îi spuse Jackie lui Sarah.

Fata se urcă în spatele camionului și apucă partea de jos a separatorului, care se îndoise foarte tare. Mâinile îi alunecară, deja ude de sânge. Își îndreptă privirea către curte, încercând să nu se uite la cal.

Jackie rupse cu dinții ambalajul de plastic al seringii. Desfăcu sticla, înfipse acul în ea și trase de piston, iar apoi îi dădu seringă bărbatului din fundul camionului.

- Ești bine, scumpo?

Sarah dădu din cap fără să spună nimic. Cei doi bărbați erau learcă de sânge. Un pârau dezgustător și vâscos se prelingea în jurul părții din spate a calului, mișcându-se încet, amenințător, aproape pulsând. Sarah văzu că blugii și jacheta ei se mânjiseră deja.

- Încet, băiete, încet, îi șopti irlandezul calului.

- Ușor. I se închid ochii, Jackie. Cred că tranchilizantul și-a făcut efectul. Dar nu pot să ajung la picior până când nu ridicăm separatorul.

Pe Sarah o durea spatele, dar nu le putea spune asta. Tocmai își ridicase privirea, când fu orbită de niște faruri care luminară curtea dintr-odată. Apoi se auzi o portieră trântită. Se apropia sunetul pașilor cuiva care călca în udătură. Un bărbat roșcat alerga pe rampă, cu servieta deja deschisă.

- La naiba, n-arată bine.

- Credem că și-a rupt piciorul, Tim.

- E o groază de sânge. De cât timp sângerează așa?

- De câteva minute. Am legat strâns rana, dar s-a lovit foarte tare atunci când a căzut pe jos.

Acum picioarele calului erau nemișcate, și doar din când în când mai tresărea, însă fără forță. Sarah privi cum veterinarul se lăsă pe vine, cu spatele la ea, și-și începu examinarea. Fata nu-și putea da seama ce făcea, fiindcă îi blocau vederea irlandezul și partea de separator care fusese ridicată.

- Nu ți-aș putea spune cum a reușit. A intrat în panică în momentul în care am scos cârlanul din camion, s-a ridicat și și-a prins cumva piciorul în partea de sus. Atunci când și-a retras piciorul, a tras tot separatorul peste el. Nu-mi vine să cred cât de repede s-a întâmpat.

- Nu încetez niciodată să mă mir de problemele în care se bagă caii de unii singuri. Haide, trebuie să scoatem separatorul ca să ne putem uita mai bine la el. Fetelor, luați partea din spate, iar noi o să-l tragem spre noi ca să eliberăm partea din față.

Sarah își adună puterile, transpirând, și i se alătură femeii cu păr creț de lângă ea, a cărei față era roșie de la efort și care purta o jachetă îmbibată cu miros de fum de țigară. Separatorul se desprinsese, în sfârșit. Îl înclinară și îl scoaseră cu atenție din camion, cărându-l pe rampă și așezându-l lângă ea.

Jackie își șterse mâinile pe blugi, fără să se sinchisească de pete.

- Ești bine?

Sarah dădu din cap în semn că da. Blugii ei erau stacojii.

- Haide, nu mai avem nimic de făcut aici. Mergem în birou. Trebuie să fac un ceai. Vrei și tu? o întrebă femeia.

Gândul la un ceai fierbinte era atât de seducător, încât Sarah nu-și găsi cuvintele. O urmă pe Jackie în biroul micuț și se așeză acolo unde îi arătă ea. Scaunul de plastic cenușiu se umplu imediat de sângele de pe hainele ei.

- Nasoală treabă, spuse Jackie în timp ce umplea fierbătorul electric. Pierdem doar vreo doi în fiecare an, dar mă face să mă simt oribil de fiecare dată. Nu e vina lui Thom, e atent.

Aruncă o privire peste umăr.

- Vrei zahăr? Te ajută să ieși din șoc.

- Da, te rog.

Sarah tremura. Văzuse calul după ce dispăruse separatorul: arătase ca Boo.

- Îți dau două cuburi de zahăr. Îmi pun și mie două. Al naibii cal!

Pe un perete atârna o tablă albă, pe care erau mâzgălite vreo paisprezece nume de cai. Documente, regulamente Defra și o listă cu numere de urgență erau agățate alături. Diverși și șoferi de transportatoare lipiseră cărți de vizită pe perete, pe lângă vederi de Crăciun și fotografii cu cai necunoscuți. Sarah o recunoscuse pe Jackie, pozată lângă unul dintre ei.

- Poftim.

Sarah luă ceaiul, recunoscătoare pentru căldura pe care o emana cana fierbinte pe mâinile ei înghețate.

- O să-i aștept să termine treaba, iar după aceea o să le fac și lor ceai. Dacă salvează calul, o să dureze o vreme.

- Crezi c-o să supraviețuiască?

Jackie clătină din cap.

- Mă îndoiesc. N-am mai văzut niciodată un cal care să se accidenteze atât de tare. Trebuie să-și fi lovit piciorul rău de tot ca să poată îndoii separatorul în halul ăla. Iar caii pursânge au picioare atât de subțiri...

Se așeză cu greutate pe scaunul din spatele biroului și se uită la ceas. Apoi o privi pe Sarah de parcă o vedea pentru prima oară.

- E cam târziu pentru călărie. Nu ești din zonă, nu?

- Mi... mi s-a spus să vin aici. Am nevoie de un grajd până mâine.

Jackie o studie.

- Pleci undeva?

Sarah luă o gură de ceai și dădu din cap în semn că da. Dacă ultimele luni o învățaseră ceva, era că trebuia să spui cât mai puțin.

- Pari foarte tânără.

Sarah o privi în ochi.

- Toată lumea îmi spune asta.

Se sili să zâmbească. Jackie deschise un carnet așezat în fața ei.

- Ei bine, putem rezolva cu grajdul. Se pare că avem un loc liber. Cum îl cheamă?
- Baucher, spuse Sarah.
- Pașaport?

Sarah băgă mâna în rucsac și-i întinse lui Jackie pașaportul.

- E la zi cu vaccinurile.

Jackie frunzări pașaportul, scrise un număr și i-l dădu înapoi.

- Douăzeci și cinci de lire pe noapte, cu fân și hrană incluse. Mâncarea solidă costă în plus. Îmi spui ce îi trebuie și rezolvăm.

- Am putea sta două zile? Trebuie să plănuiesc următoarea etapă a călătoriei.

Jackie îi spuse, învârtind pixul între degete:

- Poți să stai cât vrei, scumpo, atât timp cât plătești. Doar lasă-mi un număr de telefon la care să te pot contacta.

- Nu pot să stau și eu aici?

- Dacă nu vrei să dormi pe paie, nu, îi spuse Jackie oftând. Nu te-ai cazat nicăieri?

- Am crezut că și oamenii pot să stea aici.

- Nu ținem oameni, scumpo. Nu merită bătaia de cap. Șoferii dorm de obicei în camioane, iar ceilalți stau la pensiuni. Dar îți pot da un număr de telefon, dacă vrei. Poftim.

Arătă spre o listă de pe perete.

- Cei de la The Crown nu cer, de obicei, rezervări în prealabil. Patruzeci de lire pe noapte, cu baie în cameră. Kath o să aibă grijă de tine. N-au mulți clienți în perioada asta. O s-o sun.

- E departe?

- La vreo șase kilometri și jumătate de aici.

Umerii lui Sarah se pleoștiră. Rămase tăcută preț de câteva minute, pentru că-i pierise, pur și simplu, vocea.

- Am venit călare, n-am cum să plec de aici, spuse ea, înăbușindu-i cuvintele cu gulerul.

Se auzi o împușcătură. Sarah și Jackie își ridicară privirile. Jackie luă un pachet de țigări dintr-un sertar din fața ei, scoase una cu o mișcare rapidă din încheietură și o bătu de masă. Așteptă un moment înainte să vorbească din nou.

- Tocmai ai zis că ai venit călare? De unde?

Lui Sarah încă îi răsuna împușcătura în urechi.

- E... complicat.

Jackie aprinse țigara, se lăsă pe spate în scaun și trase un fum lung.

- Ai dat de necaz?

Sarah cunoștea acel ton. Așa vorbea cineva dacă bănuia cele mai rele lucruri despre tine.

- Nu.

- E al tău calul?

- I-ai văzut pașaportul.

Femeia se uită lung la ea.

– Numele meu e pe pașaport, îmi spuse Sarah. Ascultă, mă cunoaște. O să-l chem la mine, dacă vrei. E al meu de când aveam patru ani.

Veterinarul ieși din camion cu servieta închisă.

– Avem o cameră goală în spate. Douăzeci și cinci de lire, și îți dau și de mâncare, având în vedere că ești blocată aici. I-am promis lui Thom că îl hrănesc în seara asta, deci o porție în plus n-o să facă mare diferență.

Se aplecă peste masă și continuă:

– Dar nu te trec în registru. Îmi dau seama că e ceva ciudat la mijloc. O să-ți dau o cameră, dar nu vreau să mă amestec.

Fură întrerupte de sunetul ușii care se deschise. Cei doi bărbați intrară în birou, umplând spațiul mic. Irlandezul clătină din cap.

– Of, păcat. Haide, șezi, Thom. Îți fac un ceai. Iar tu, Bob, așază-te lângă...

– Sarah, spuse ea.

Își ținu mâinile pe cană. Se temea că, dacă spunea sau făcea prea multe, avea să-și piardă șansa de a rămâne.

– Fractură frontală și o arteră ruptă. Bietul băiat n-a avut nici o șansă.

Fața irlandezului era albă din cauza șocului, pătată cu roșu acolo unde își atinsese pielea fără să-și dea seama.

– Tim nici n-a avut timp să-i semneze hârtiile. Are o iapă care fată. Când pleacă unul, vine altul, ei?

– Of, dracu' să-l ia de ceai, zise Jackie trântind capacul peste fierbător. E nevoie de o picătură de ceva mai tare.

Se întinse spre celălalt sertar și scoase de acolo o sticlă plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

– Nu pentru tine, Sarah.

Ochii lui Jackie îi transmiseră un avertisment tăcut. „Mi-a ghicit vârsta“, se gândi Sarah. N-avea de gând s-o amestece pe Jackie în problemele ei mai mult decât era necesar. Își ținu capul plecat.

– Prefer să beau ceai, spuse ea.

Capitolul 20

„Niciodată să nu te ocupi de el atunci când ești copleșit de emoții puternice. Furia, nerăbdarea, frica... orice emoție umană compromite comunicarea eficace cu un cal.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

În ciuda ploii, Natasha ieșise deja din birou, arătând nelalocul ei în costumul elegant și pe tocuri. Mergea dintr-o parte în alta pe trotuar, cu pași mici și nerăbdători. În clipa în care îi văzu mașina, fugi spre ea, cu servieta și poșeta vârâte sub braț. Mac se simți ușurat: mai exista o parte din Natasha pe care o putea înțelege. Îi zâmbi în timp ce se apleca să-i deschidă portiera. Natasha intră, fără să-i pese de șoferii din spatele lor, care-i claxonau.

– Credeam că...

– Nu spune nimic, îi zise ea printre dinții încleștați și scuturându-și părul udat de ploaie. Iar din secunda în care o găsim, n-o să mai trebuiască să avem nimic de-a face unul cu altul. Bine?

Zâmbetul îi muri lui Mac pe buze. Fusesse pe cale să intre în torentul traficului, dar se opri.

– Mersi că ai venit până în cealaltă parte a orașului ca să mă iei, Mac, îi spuse el, ironic.

– Vrei să-ți mulțumesc? Bine. Mersi, Mac. Nici n-ai idee cât de mult am așteptat această mică ieșire. E mai bine așa?

Natasha era îmbujorată de furie, având pe obraji pete mici, care i-i coloraseră în roșu.

– Știi că nu trebuie să vii, nu? Mi-ai dat de înțeles destul de clar.

– Sarah e și responsabilitatea mea. Și tu mi-ai dat *de înțeles* destul de clar.

Răbdarea lui Mac era deja pe ducă.

– Știi ceva? Situația asta e destul de dificilă și fără să am pe cap tâmpeniile tale. Dacă vrei să vii cu mine, bine, dar, dacă ai de gând să te porți așa, te duc acasă. Mergem în mașini diferite.

– Să ai pe cap tâmpeniile mele? Ai vreo idee ce a trebuit să las deoparte ca să vin s-o caut? Sau ce efect o să aibă asta asupra reputației mele?

- Mă bucur să te văd din nou!

Natasha sări în sus, fiindcă însuși Cowboy John își întinse mâna prin spațiul dintre scaunele din față.

- Voiam doar să vă reamintesc că aveți un public, le zise el continuând să-și aprindă țigara.

Natasha se întoarse spre Mac cu gura căscată.

- Se pricepe la cai și o cunoaște pe Sarah de când era copil, îi explică el.

Cum Natasha nu spuse nimic, Mac adăugă:

- Aveai de gând să te ocupi tu de cal după ce o găsim, Tash?

Ea își făcu de lucru scotocind prin poșetă.

- Deci... unde e? Ai auzit ceva? Trebuie să mă întorc la serviciu cât de repede pot.

- Mda, în fond tu ești singura cu o slujbă reală, mormăi Mac intrând, în sfârșit, cu mașina în trafic.

- Sunt în mijlocul unui caz important, Mac.

- Da. Mi-ai mai spus.

Natasha se întoarse în scaun și se uită la el.

- Ce vrei să zici?

- Vreau să spun că tot ce ai făcut până acum a fost să te plângi de cât de dificilă e pentru tine povestea asta cu Sarah. De cât de mult îți tulbură viața. De cât de mult ți-am tulburat *eu* viața.

- Ești nedrept.

- Dar spun adevărul. Te-ai gândit vreodată că poate din vina ta te simți așa?

Cowboy John se lăsă pe spate și-și trase pălăria peste ochi, zicând doar:

- Aoleu!

- Vina *mea*?

Traficul era îngrozitor. Mac își scoase brațul drept pe geam și-și forță intrarea pe altă bandă, la fel de aglomerată și de lentă.

- Da, a ta.

Poate că Mac era furios din cauză că se simțea ca și cum ar fi mers în cerc toată ziua. Poate că enervarea îi venea din teamă pentru Sarah. Poate că-l irita imaginea Natashei, elegantă în costumul ei stilat și tratându-l mereu ca pe un dușman, ca pe un vinovat, ca pe un țap ispășitor convenabil.

- Tu ai plecat, Natasha. Tu ești cea care s-a hotărât să aibă grijă de Sarah, pentru ca apoi să ajungi la concluzia că totul e prea dificil.

O simți cum radia de furie, dar nu-i pășă.

- Crezi că ești singura căreia nu-i convine situația? A trebuit să renunț la proiecte în perioada asta. Și John, aici de față, are lucruri mai bune de făcut.

Mac smuci de volan și se strecură pe banda din mijloc. Mașina părea să se micșoreze în jurul lui.

- Poate că, dacă ai fi rămas acasă și ai fi pus-o pe Sarah mai presus de mândria ta rănită, n-am fi intrat în necazul ăsta.

- Dai vina pe mine pentru situația de acum?

- Spun doar că ai avut și tu o vină.

Natasha începu să strige la el:

- Da, cine și-a adus iubita acasă ca s-o plimbe, îmbrăcată numai în chiloți, prin fața lui Sarah?

- N-am plimbat-o nicăieri!

- N-avea aproape nimic pe ea. Intru în casa mea - casa noastră - și dau de un afurisit de fotomodel care arată de parcă încă n-ar fi intrat în pubertate, care nu poartă nimic în afară de chiloți și care mă mai ia și în pleasă!

- Îmi plac lucrurile care se întâmplă la voi acasă! spuse John.

- Crezi că lui Sarah i-a plăcut? Tocmai pe când începuserăm să pretindem că eram familia pe care și-o dorise întotdeauna?

- O, nu te prefacă că întâmplarea *aia* a avut vreo legătură cu fuga lui Sarah.

- Păi, nu prea a creat o atmosferă armonioasă, ce crezi?

- Am spus că-mi pare rău, zise Mac, lovind volanul. Ți-am spus că n-avea să se mai repete. Dar, fii sinceră, și tu ți-ai adus iubitul în casa noastră. În dormitorul meu.

- Nu e dormitorul *tău*.

- În ceea ce a fost dormitorul nostru.

- Devine din ce în ce mai bine, spuse John trăgând un fum.

- N-a rămas peste noapte nici măcar o *dată* de când te-ai mutat înapoi. Așa că nu...

- Doar pentru că aveai un alt loc în care să mergeți.

- O, spuse ea lăsându-se pe spate, cu brațele încrucișate. Chiar mă întrebam când urma să aduci vorba de asta!

- Să aduc vorba de ce?

- De a doua mea casă, îi spuse ea clătînând din cap. Am fost prevenită. Ar fi trebuit să ascult.

Mac se uită la ea, nedumerit.

- Ce dracu' vrei să zici?

- C-o să folosești a doua mea casă împotriva mea atunci când o să facem un aranjament financiar.

- O, pentru numele Domnului, ești ridicolă. Crezi că-mi pasă de prostia ta de căsuță închiriată? M-ar dura în cot și dacă ai avea un afurisit de vas de croazieră pe care să-ți petreci weekendurile.

- Îmi cer scuze că vă întrerup, le spuse John aplecându-se din nou spre ei și suflând un nor mare de fum. Și credeți-mă că aș putea asculta asta *ore* în șir, da' nu credeți că ne-am pierdut un pic concentrarea?

Lui Mac îi bătea inima dureros de tare în piept. Natasha se așeză cât de departe putu în mașina mică și prea plină, ca și cum Mac ar fi fost contagios, iar ea ar fi preferat să se afle oriunde altundeva.

- Ați putea să faceți un armistițiu, dragi prieteni? Doar până când o găsim? Ar fi...

drăguț, spuse John.

Tăcură. Mac se îndreptă spre estul orașului. Își ținea dinții încleștați.

– Din partea mea, putem, spuse Natasha cu glas slab, întinzându-se ca să ia atlasul geografic uzat. Totuși, unde mergem?

– O să-i placă asta, chicoti John.

Mac își păstră privirea ațintită în față.

– Franța, spuse el, și-i aruncă pașaportul în poală. Sarah e în drum spre Franța.

Lui Mac îi luă tot timpul pe care și-l petrecură în ambuteiajul din Blackwell Tunnel să-i explice Natashei ce anume se petrecuse la spital. Ea îi întrebă pe Mac și pe John de nenumărate ori dacă îl auziseră bine pe bunicul lui Sarah și dacă bătrânul era măcar în deplinătatea facultăților mintale, până când Cowboy John se enervase.

– E bolnav, dar e la fel de deștept ca și tine, duduie, mormăise el.

Mac își dăduse seama că John n-o plăcea pe Natasha. Ochiul lui umezi o priveau cu aceeași suspiciune de care aveau parte și găștele isterice din curtea sa.

– Chiar și în cazul în care l-ați auzit bine, mi se pare greu de crezut ca Sarah chiar să-și imagineze că poate să călărească până la... Cum se numește locul?

– Uită-te pe hartă, o îndemnă Mac făcându-i un semn cu degetul, pe când ochii îi erau ațintiți în continuare la drum. E în mijlocul Franței.

Natasha își miji ochii.

– Dar n-o să ajungă până acolo, nu-i așa?

– Eu și John credem că n-o să ajungă nici măcar până la Dover.

Ieșiră sub cerul care se întuneca, iar lui Mac i se strânse inima atunci când văzu că traficul era la fel de dens și de lent ca și pe partea cealaltă a tunelului. Arătă spre dreapta, intrând pe șoseaua cu patru benzi.

– John spune că Boo o să aibă nevoie de odihnă cu mult înainte să ajungă acolo.

Natasha tuși demonstrativ, apoi deschise geamul. Adulmecă aerul, apoi se răsuci în scaun. Tăcerea care se lăsase nu prevestea nimic bun.

– Chestia aia pe care o fumezi e ceea ce cred eu că e? Îl întrebă ea pe John.

– De unde să știu? Nu-ți pot citi gândurile, îi răspunse el.

– E... hașiș?

John își scoase dintre buze țigara răsucită de mână și o studie cu atenție.

– Păi, sper că e, la câți bani am dat pe el.

– Nu poți fuma aia în mașină. Mac, spune-i și tu.

– Păi nu pot să ies din mașină, nu, duduie?

Natasha își luă capul în mâini. Trase aer adânc în piept.

– Știi ceva, domnule Cowboy, sau cum te-o chema, ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai fuma droguri în mașină. Măcar nu cât timp suntem blocați în trafic.

Se foi pe scaun, trăgând cu ochiul la mașinile de lângă ei.

– Mă ajută să nu-mi fie greață. Și, în plus, sunt stresat pentru că vă tot certați. Iar stresul nu-i bun pentru noi, bătrânii. Ai văzut ce i s-a întâmplat Căpitanului.

Natasha înghiți în sec. Arăta de parcă mai avea un milimetru până să ajungă la capătul răbdării.

– Ca să înțeleg, dacă nu te lăsăm să fumezi substanțe ilegale în mașina lui Mac, o să vomți sau o să mori de stres?

– Cam așa ceva.

Mac privi cum Natasha se chinuia să-și controleze respirația. Îi luă o vreme până să reușească. Pentru prima oară după zile întregi, îi veni să zâmbească.

După spusele lui Cowboy John, existaseră vremuri în care ora de vârf a Londrei fusese doar atât: o oră. Acum traficul începea să încetinească și cozile începeau să se lungească chiar înainte să se sune de plecare la școală, iar apoi traficul nu se decongestiona timp de ore întregi. John fu de părere, cu nepăsarea senină a unui observator – sau poate cu a cuiva care tocmai fumase aproape șapte grame de hașiș –, că n-ar fi putut alege un moment mai prost ca să pornească la drum. O, și dacă n-aveau nimic împotriva, trebuia să meargă la baie. Din nou.

Începuse să plouă tare, de parcă atmosfera nu era îndeajuns de încordată. Mașina lui Mac stătea acum la o coadă lungă pe autostrada A2, șirul de lumini roșii ale mașinilor arătând asemenea unei cozi de dragon care apărea și dispărea printre ștergătoarele de parbriz scârțâitoare.

Natasha nu le spusese nici un cuvânt în ultima jumătate de oră, trimitând, în schimb, mesaje, vorbind la telefon, frunzărindu-și documentele de serviciu și scriind notițe. Avu o conversație șoptită și intensă cu cineva în legătură cu procesul ei, și o conversație șoptită cu cineva despre care Mac bănuia că era Conor. După ce Natasha închise apăsat clapeta telefonului, Mac simți o mulțumire secretă. Umblă la radio pentru a zecea oară, încercând să găsească buletinul de informații despre trafic.

– Nu știu de ce tot faci asta. Se vede cu ochiul liber că suntem blocați! se răsti Natasha.

Mac nu spuse nimic. Își dădea seama că discuțiile de la telefon o enervaseră. N-ar fi îmbunătățit cu nimic situația dacă îi spunea că ar fi vrut să caute știri despre accidente cu cai.

– Eu cred că Sarah trebuie să fi ieșit deja din Londra, fu el de părere, bătând cu degetele în volan. Părerea mea e că ar trebui să ieșim de pe A2 la următoarea intersecție și, poate, s-o luăm pe o șosea secundară. Probabil că Sarah a ieșit de mult de pe drumul principal. Dacă avem noroc, putem chiar s-o depășim.

Scoase o mână pe geam către cineva care-l lăsase să intre în șirul de mașini de pe banda cealaltă.

– Mă gândesc să mergem cât de departe credem că ar putea să meargă ea. Dacă n-o găsim până la ora opt, sunăm poliția.

Pe locul din spate se vedea doar pălăria lui John. El dădu din cap.

– Pare un plan bun, deși tot nu-s prea fericit că vrei să suni la poliție, se auzi de sub pălărie.

- Pentru că ar trebui să-ți arunci hașișul pe geam?
- Scumpo, mai degrabă mor decât să mă despart de hașișul meu.
- Putem aranja asta, îi răspunse ea cu glas dulce.

Mac îi aruncă o privire Natashei.

- M-am mai gândit la ceva. Dacă îți anulăm cardul, Sarah n-o să aibă nici un ban. O să trebuiască să se oprească din drum și să se întoarcă.

Natasha căzu pe gânduri, apoi spuse:

- Dar e mai riscant pentru ea s-o lăsăm fără bani.

Vocea lui Cowboy John se băgă în discuție:

- Nu cred c-o s-o oprească lipsa de bani. E destul de hotărâtă din fire.

- Depinde de câți bani a scos deja, dar, dacă poate folosi cardul în continuare, ar putea să ajungă oriunde. Aproape că-i facem treaba mai ușoară, spuse Mac.

- Ești absolut sigură că ți-a luat cardul? Îți spun, o cunosc de mult timp și nu-i genu' să fure, interveni din nou vocea de sub pălărie.

Mac așteptă ca Natasha să spună ceva, poate să pomenească despre crochetele de pește din supermarket și despre banii care lipseau din casa lor. Dar Natasha rămase tăcută lângă el, părând adâncită în gânduri.

- Tash?

- Dacă Sarah continuă să scoată bani de pe card, gândi ea cu voce tare, în felul ăsta o să fie ca și când chiar ea ne-a spune unde merge. Poți să suni la un număr ca să afli detaliile ultimei tale tranzacții.

Se întoarse spre Mac, arătând pentru prima dată ca și cum n-ar fi fost pe cale să-l acuze de ceva.

- De obicei, chiar la câteva ore după tranzacție. E cea mai bună șansă s-o urmărim fără să se amestece poliția. Iar dacă s-a cazat într-un hotel, cu atât mai bine. Putem merge direct acolo, adăugă ea, îngăduindu-și chiar un ușor zâmbet. E posibil s-o găsim chiar în noaptea asta.

Cowboy John scoase un nor mare de fum.

- Gagica ta nu-i atât de prostuță pe cât pare.

- Nu sunt gagica lui, spuse Natasha repede, iar apoi formă un număr pe telefon. Deschide-ți geamul, Cowboy. Pute.

Cincisprezece minute mai târziu, ea le spuse, triumfător:

- Dartford. A scos o sută de lire la Dartford, cândva înainte de prânz. Suntem pe drumul cel bun.

Drumul lor arătase atât de simplu pe hartă, se gândi Natasha trasând linia roșie cu degetul. Autostrada mergea în linie relativ dreaptă prin Sittingbourne, Gillingham și se îndrepta către Canterbury. Dar mașina înainta prin întuneric, cozile punându-se în mișcare și oprindu-se din nou, ploaia și aburii respirației celor trei oameni încețoșând geamurile, fără vreun semn că o fată și calul ei ar fi existat măcar, darămite să fi trecut pe acolo.

Natasha tăcu. Pe măsură ce se îndepărtau mai tare de Londra, pe atât mai greu devenea nodul solid care i se ghemuise în stomac. Cu fiecare kilometru pe care-l parcurgeau, înțelegea din ce în ce mai bine importanța lucrului pe care încercau să-l facă. Sarah putea fi oriunde pe o arie de optzeci de kilometri pătrați. Ar fi putut merge de la Dartford către est. Ar fi putut anticipa că orice operațiune de căutare s-ar fi îndreptat spre Dover, și astfel s-ar fi putut hotărî să meargă într-unul dintre porturile mai mici. Mai rău de-atât, ei trei ar fi putut înțelege totul greșit, iar Sarah ar fi putut să nu fie deloc în drum spre Franța.

Odată ajunși la Canterbury, Natasha se convinsese că merseseră prea departe. Le spuse celor doi că Sarah n-ar fi putut ajunge niciodată până acolo. Vremea rea făcea ca supoziția Natashei să fie și mai plauzibilă. Ea își miji ochii, încercând să deslușească siluete imaginare în lumina slabă. O distrăgeau oamenii și câte o mașină care trecea pe sub felinare.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea.

Dar Mac insistă în părerea lui cum că Sarah ar fi apucat-o pe această rută, iar dacă ea nu era acolo, asta însemna că trebuiau să meargă mai departe.

– A plecat din oraș la șapte dimineața, spuse el, ar fi putut ajunge al naibii de departe până acum.

Era aplecat peste volan, uitându-se la orizontul întunecat. John părea nesigur. Calul era puternic și ar fi făcut orice îi spunea Sarah...

– Ce?

Natasha se întoarse spre el.

– Ce erai pe cale să spui?

Mașina era cufundată în întuneric, iar fața lui John era ascunsă.

– Eram pe cale să spun că Boo ar face orice, atât timp cât n-ar avea vreun accident.

Traficul se mai decongestionă pe la ora șapte, iar semnele care arătau spre Dover deveniră mai frecvente. Se opriră de patru ori, fie ca să se ușureze John, fie ca, îndrumați de indicatoarele către hoteluri și pensiuni, să ajungă la acestea. Dar atunci când Natasha întrebă dacă o fată și un cal se cazaseră la ei, recepționerii se uitară cu toții la ea de parcă ar fi crezut-o nebună. Natasha nu-i putea învinovăți: suna nebunesc chiar și pentru ea.

De fiecare dată când se întoarse în mașină, îi întreba din nou dacă erau siguri că bunicul spusese că Sarah se îndrepta spre Franța, până când Mac îi spuse să nu-i mai trateze ca pe niște imbecili. Și în tot acest timp, mesajele loiale ale lui Ben o țineau pe Natasha la curent cu întâlnirea dintre asociați, care avea loc fără ea.

Ben încheie cu *Linda spune să nu-ți faci griji*, ceea ce era, după părerea Natashei, un semn sigur că trebuia să-și facă griji.

În ultimele treizeci de minute, deveniseră cu toții nesiguri. Mac făcea mereu calcule matematice, încercând să-și dea seama cât de departe ar fi putut să ajungă o fată și un cal care mergeau cu aproximativ douăzeci și cinci de kilometri pe oră, luând în calcul condițiile meteorologice și lipsa hranei.

- Cred c-o să se oprească undeva pe lângă Canterbury. Sau poate că ar trebui să ne întoarcem la Sittingbourne, concluzionă el.

- O să fie al naibii de ud, spuse John cu tristețe, în timp ce-și ștergea geamul cu mâneca.

- Cred că ar trebui să ne oprim undeva, să sunăm la toate hotelurile și să întrebăm dacă a văzut-o cineva. Dar am nevoie de alt telefon, al meu se descarcă, spuse Natasha.

Mac își vârî mâna în buzunar și-i dădu telefonul lui. Natasha îl luă și se trezi gândindu-se la ultimul an al căsniciei lor, când Mac își ascunsese telefonul, așa cum făcuse și ea. Pe atunci, mesajele lui către alte femei erau tot atâtea capete de acuzare, sau poate că fuseseră chiar unul dintre simptomele distrugerii relației lor.

- Mersi, îi spuse ea.

Nu-și dorea să-i folosească telefonul. Nu voia să riște să vadă mesaje de la femeia aceea, sau apeluri pierdute care să-i arate limpede ce lucruri ar fi preferat să facă Mac în acel moment.

- Trebuie să merg la baie, spuse John din nou.

- O să avem nevoie de benzină. Propun să mergem spre Dover. Dacă Sarah se îndreaptă cu adevărat în direcția asta, nu contează dacă o depășim, spuse Mac.

- Dar dacă s-a oprit la Canterbury, n-o să ajungă la Dover până mâine.

- Ei bine, nu știu ce altceva să propun. Nu vedem nimic. Am putea umbla prin întuneric toată noaptea, fără să ajungem nicăieri. Haideți să mergem la Dover, iar apoi să facem cum ai zis tu, Tash, să ne oprim undeva unde să existe un telefon fix. Putem să sunăm prin zonă și, între timp, să găsim ceva de mâncare. Suntem extenuați, spuse Mac.

- Iar apoi ce facem? îl întrebă Natasha așezând cu grijă telefonul pe bord.

- Păi... apoi să sperăm că aflăm, folosindu-ne de istoricul tranzacțiilor legate de cardul tău, unde s-a cazat Sarah. Mai departe de atât, n-am idee.

Hotelul, format din două blocuri solide din cărămidă vișinie unite printr-un coridor de sticlă, făcea parte dintr-un lanț anonim internațional. Natasha se opri la recepția imensă, răvășită și transpirată în costumul ei, simțindu-se dintr-odată disperată să se așeze undeva, să bea și să mănânce ceva. În fața ei, Mac discuta cu recepționera, care zâmbea într-un mod plăcut, natural, cu siguranță nu în bine cunoscuta manieră corporatistă. Acel zâmbet o înfurie pe Natasha, care se întoarse cu spatele. Cowboy John se tolănise într-un șezlong de lângă perete, întinzându-și picioarele și vârându-și capul între umerii osoși. Natasha observă distanța la care se țineau clienții de el și îl compătimi întru câtva. Apoi își dădu seama că nu prea meritase să-l compătimizească, fiindcă el își ridică privirea și-i făcu cu ochiul, lasciv, unei femei tinere.

- Bine, spuse Mac în timp ce-și îndesa portofelul înapoi în buzunar. Avem o cameră matrimonială și una cu două paturi de o persoană.

- Dar ne trebuie trei camere.

- Astea sunt singurele care au mai rămas. Dacă vrei să încerci altundeva, n-ai decît, dar eu sunt terminat. Aici e perfect pentru mine.

Ea ar fi vrut să-l întrebe în ce cameră avea să doarmă. Dar Mac avea fața încordată, așa că Natasha îl urmă spre lifturi în tăcere. John hotărî situația camerelor:

- O să fac o baie și o să mănânc ceva, spuse el luând o cheie de la Mac în timp ce ușile liftului se deschiseră spre cel de al doilea etaj. Sunați-mă atunci când știți ce facem mai departe.

John porni agale pe coridor, iar apoi Natasha și Mac rămaseră singuri în lift, simțindu-se dintr-odată stângaci unul în preajma celuilalt.

Camera, asemenea tuturor celor în care dormise Natasha vreodată, era în cel mai îndepărtat capăt al clădirii. Străbătura coridorul în tăcere. Ajunseră la ușă tocmai când ea era pe cale să spună ceva, dar Mac îi întinse cheia.

- Apucă-te să dai telefoane. Mă duc la terminalul de feribot, ca să mă asigur că Sarah nu e acolo.

- N-ai de gând să mănânci?

- O să-mi cumpăr ceva pe drum.

Natasha îi privi spatele dispărând în josul coridorului. Îi privi silueta neașteptat de adusă de spate și înțelese greutatea copleșitoare a responsabilității pe care el o simțea față de Sarah.

Disperarea lui o făcu să se grăbească să intre în cameră, unde se opri pentru un moment, încercând să nu se gândească la ce avea să se întâmpile cu cariera ei, la fostul ei soț bătând străzile ploioase din Dover, la lipsa teribilă și rușinoasă de sentimente pe care ea ar fi trebuit să le aibă față de el în locul acestei ranchiune. Natasha Macauley făcu ceea ce făcuse mereu atunci când viața reală devenea prea dificilă: porni fierbătorul de apă, își luă carnetul și pixul, și se puse pe treabă la telefonul hotelului.

Era aproape zece și jumătate atunci când se întoarse Mac. Natasha împrumutase o carte de telefon de la recepție, sunase nu doar la toate hotelurile din Dover, dar la toate hotelurile și pensiunile de pe o arie de cincisprezece kilometri pătrați. Nimeni nu auzise de Sarah Lachapelle, nimeni nu văzuse o fată cu un cal. Natasha se gândise să-l sune pe Mac, dar n-avea nici un sens. Mac ar fi sunat-o el însuși dacă ar fi aflat ceva, după cum ar fi făcut și ea.

Cowboy John o sunase din camera lui cu o jumătate de oră în urmă, și o anunțase că avea să doarmă câteva ore dacă nu se întâmpla nimic altceva. Natasha îi spusese că era în regulă, rugându-se în sine ca John să nu dea foc camerei. Amorțită și extenuată, comandase mâncare și o sticlă de vin, iar apoi începuse să umble prin cameră. Auzi bătaia în ușă chiar în clipa în care începuse să-și întindă brațele deasupra capului.

Pe coridor stătea Mac. Nu spuse nimic, ci doar trecu pe lângă ea și se așează, greoi, pe unul dintre paturi. Se lăsă să cadă pe spate, apărându-și ochii de lumină cu un braț trecut peste față.

- Nimic. E ca și cum s-ar fi evaporat, spuse el.

Natasha îi turnă un pahar de vin și i-l întinse. Mac se ridică, obosit, și i-l luă din mână. Bărbia îi era cenușie fiindcă nu se bărbierise, iar hainele lui încă păstrau mirosul aerului sărat și rece.

- Am umblat prin tot portul. Am mers până și pe plaje, în caz că ar fi fost acolo.

- Ai fost la biroul de la terminalul pentru feribot?

- Am vorbit cu tipii care încarcă vehiculele. M-am gândit că ei văd pe toată lumea care vine. Mi-au spus că toate animalele se transportă pe feribot în camioane. N-are cum să fi mers mai departe, Tash. E imposibil.

Se lăsă tăcerea în timp ce-și băură vinul.

- Dar dacă s-a dus la alt port? Am presupus că ar fi ales Dover... Dacă s-a dus la Harwich? Sau Sittingbourne?

- Mergea în direcția greșită dacă voia să ajungă la Harwich.

- Nu suntem pregătiți pentru chestia asta. Cred că ar trebui să sunăm la poliție, spuse el.

- O subestimezi. A plănuit asta, Mac. Are cardul meu de credit. E undeva în siguranță.

- Dar ai sunat la toate hotelurile.

Natasha ridică din umeri.

- Atunci, poate că n-a ajuns până aici. Nu pot să telefoniez la toate hotelurile din sudul Angliei. La naiba - poate că e la o fermă. Sau la un grajd. Poate că are un prieten în zonă. Există un milion de locuri în care s-ar putea afla.

- Tocmai din motivul ăsta ar trebui să contactăm poliția.

Natasha se așează la căpătâiul celuilalt pat și scoase un mârâit de frustrare:

- O, Doamne, Sarah! Ce dracu' crezi că faci cu jocurile astea?

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să-și dea seama că vorbise cu glas tare.

- Nu cred că e un joc, Tash.

- Crezi că mi-a furat cardul din greșeală?

- Cred că era disperată.

- De ce? I-am dat tot ce ne-a cerut. Am avut grijă de cal. Eram gata s-o duc la cumpărături ca să-i cumpere bunicului ei orice își dorea.

Natasha clătină din cap.

- Nu, spuse ea.

Frica și oboseala o făceau severă.

- Cred că a fost prea multă bătaie de cap pentru ea. Nu i-au plăcut regulile și rutina noastră. Nu i-a plăcut faptul că nu putea merge să-și vadă calul oricând voia. Mac, am făcut-o să meargă la școală în loc s-o lăsăm să umble pe unde avea chef. Am făcut cu forța ordine în haos. Așa ne răsplătește.

- Ne răsplătește?

- Pleci de la ideea că Sarah gândește ca noi. Că e ca noi. Dar trebuie să recunoști că a fost de la bun început o carte închisă. N-avem nici cea mai vagă idee despre cine e Sarah Lachapelle cu adevărat.

Își ridică privirea. Mac se uita țintă la ea.

- Ce-i? îl întrebă ea după ce începu să se simtă stânjenită de privirea lui.

- O, Doamne! Ai devenit dură.

Natasha se simți de parcă i-ar fi dat o palmă.

- Am devenit dură, repetă ea în șoaptă.

I se puse un nod în gât și se forță să-l ignore. „De ce crezi că am devenit dură?“, își dori ea să-l întrebe. „Cine crezi că m-a făcut așa?“

- Bine, Mac. De ce presupui tot timpul că Sarah e victima?

- Pentru că are paisprezece ani? Pentru că n-are pe nimeni?

Natasha și-l imagină pe Ali Ahmadi.

- Asta nu înseamnă că e un înger. A furat de la noi, mi-a luat cardul, a ascuns lucruri. Iar acum a fugit.

- Mereu ai văzut doar părțile ei rele.

- Nu, o văd doar cu mai mult realism decât tine.

- Atunci, de ce ești aici? De ce te obosești s-o cauți?

- Doar pentru c-o văd așa cum e, asta nu înseamnă că nu-mi fac griji pentru siguranța ei.

- Vorbești serios atunci când spui că-ți pasă de siguranța ei? Nu cumva tu faci, de fapt, toate astea pentru că nu vrei să te vadă ceilalți eșuând?

- Ce dracu' vrei să spui?

- Imaginea ta n-arată prea bine, nu? Avocatul care-i apără pe copii nu poate s-o găsească pe fata pe care a luat-o în grijă. Cred că ăsta-i motivul pentru care nu vrei să suni la poliție.

- Cum îndrăznești?

Natasha se forță să nu-i arunce vinul în față.

- Îi văd pe copiii ăștia în fiecare zi. Îi văd neajutorați și amărâți în sala de judecată, iar apoi trebuie să ascult cum mă înjură, veseli, după ce i-am scos din necaz sau le-am găsit un loc în care să stea. Știu că jumătate din timp ei sunt ocupați să fure altă mașină sau să mai fure un sac de haine. Îi cunosc pe copiii ăștia. Am fost fraierită de ei. Nu sunt proști și nu sunt mereu neajutorați.

Își dădu jos pantofii, aruncându-i pe covor.

- Din anumite puncte de vedere, Sarah e un copil bun, dar nu e nici mai bună și nici mai rea decât ei. Iar faptul că pot să văd lucrul ăsta nu mă face să fiu un om rău, indiferent de ce vrei tu să crezi despre mine.

Natasha se duse la baie, trânti ușa și se așeză pe capacul toaletei. Își privi mâinile și văzu că-i tremurau, apoi aruncă un preș și două prosoape către ușă, într-un acces de furie neputincioasă.

Din dormitor nu se auzi nici un sunet.

Natasha rămase în baie. Minutele treceau, iar ea aștepta să-l audă pe Mac ridicându-se și plecând din cameră. Era sigură că el își dorea să stea cu ea la fel de puțin cât își dorea și ea să fie cu el. Avea de gând să-i spună că ar fi fost mai bine dacă ar fi împărțit camera cu Cowboy John.

Dar cea mai rea parte era că vorbele lui Mac avuseseră un strop de adevăr în ele. Natasha nu voia să se implice poliția. Nu voia să trebuiască să explice împrejurările în care o luase pe Sarah în grija ei, eșecul total în a avea grijă de ea sau de a-i asigura măcar siguranța. Dacă reușeau s-o găsească singuri, atunci Sarah putea să meargă, fără zarvă, la cineva mai capabil.

Scoase un oftat prelung și tremurător. O, lui Mac îi era ușor să fie scandalizat, să-și asume din nou rolul personajului pozitiv. Era ușor să fii om bun dacă asta nu te costa nimic. Asta fusese povestea întregii lor căsnicii. Natasha își luă capul în mâini, aduldacă mirosul de dezinfectant ieftin al băii și așteptă să i se limpezească mintea. Nu voia ca Mac să vadă cât de tare o marcaseră cuvintele lui. Nu voia să-l lase să vadă nimic.

Ieși din baie cu o expresie calmă pe față și având în minte un răspuns exersat îndelung, dar se trezi într-o cameră tăcută. Mac adormise pe pat, cu brațul acoperindu-i încă, în parte, fața. Natasha se îndreptă în liniște către celălalt pat și se uită la el, la acest bărbat, la acest aproape-fost-soț al ei. Se simți copleșită de faptul că se afla atât de aproape de ea și că o ura atât de mult.

Nu-și putu lua ochii de la el și realizează cât de puțin îl văzuse în ultimele două luni. Ochii îi erau atrași de brațele lui, de pieptul de sub tricoul decolorat. De câte ori nu se strecurase în îmbrățișarea lui? Și de câte ori, își aminti ea, nu-i întorsese spatele lui Mac, ținându-și ochii strâns închiși ca să nu lase lacrimile fierbinți să i se reverse pe față? Cum de o putea el urî atât de tare după toată iubirea pe care i-o purtase?

Natasha își turnă restul vinului în pahar și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură lungă și plină de ciudă. Apoi, aproape împotriva voinței ei, luă cuvertura împăturită de pe marginea patului lui Mac și o trase peste el până la piept.

Stinse lumina. Nu se apropie de patul ei, ci se duse la fereastră și se uită la marea întunecată, de culoarea cernelii, la parcare răvășită de vânt, aproape așteptându-se să vadă silueta unei fete și pe cea a calului ei croindu-și drum de-a lungul străzii întunecate.

După ce se trezi cu gâtul amorțit, ghemuită pe scaun, cu mâinile și picioarele îndoite incomod, văzu camera scăldată în lumina apoasă și albastră a răsăritului. Mac dispăruse.

Capitolul 21

„Dacă îți dorești să înveți un cal care este dator să, cel mai bun plan e să-i arăți puțină bunătate de fiecare dată când face ceea ce îi ceri.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Sarah tocmai termina de curățat ultimul grajd al lui Jackie, când vocea lui Thom o făcu să tresară.

– Nu voiam să te sperii, spuse el de cealaltă parte a ușii.

– Nu... nu te-am auzit.

Sarah vorbea cu gura acoperită de o eșarfă, iar respirația fierbinte îi ricoșă în față.

– Am venit să te întreb dacă vrei să mănânci ceva la micul dejun. Jackie gătește. E foarte încântată că te-ai ocupat de toți caii.

Sarah își miji ochii ca să și-i apere de lumina soarelui.

– M-am trezit devreme. Iar ea, la rândul ei, mi-a spălat blugii și m-a îndatorat.

– Aaa, maniere și disciplină. Părinții tăi au făcut treabă bună.

Thom îi zâmbi larg. Își petrecuse ultima oră spălând camionul cel mare. Sarah auzise în depărtare, venind de undeva din spatele grajdurilor, sunetul furtunului cu presiune, apa curgând pe suprafața metalică, fâșâitul buretelui și fluieratul vesel al lui Thom. Seara trecută el fusese abătut în timpul cinei, încă tulburat de moartea calului. Nu se atinsese de mâncare și ignorase eforturile pe care Jackie le făcuse ca să-l înveselească. Sarah fusese la fel de tăcută, atât de extenuată de evenimentele zilei, că aproape intrase în transă. Mâncase fără să vorbească. Apoi, cu ochii încețoșați de oboseală, se refugiase, recunoscătoare, în camera ei. Era evident că lui Jackie și soțului ei le plăcea să aibă musafiri: îi auzise râzând și stând de vorbă înainte să adoarmă.

Se trezise puțin după ora șase, neștiind la început unde se afla. Apoi, reamintindu-și totul, sărise din pat aproape din reflex și ieșise în fugă, încă îmbrăcată doar în tricou, ca să-l găsească pe Boo.

Văzând calul cum își scosese capul peste ușa grajdului și nechezase, își recăpătase suflul. Intrase în grajd, tremurând în răcoarea dimineții. Boo stătuse liniștit pe covorul lui de paie împrumutat, fără să dea vreun semn că ar fi fost extenuat de călătoria din ziua trecută. Sarah îi verificase picioarele, îi ridicase copitele, iar apoi,

înainte să se întoarcă în casă, își lipise fața de gâtul lui. Nu mai putuse dormi, așa că se îmbrăcase și curățase grajdul lui Boo.

Faptul că făcuse curățenie în celelalte grajduri nu fusese un gest de caritate, indiferent de ceea ce părea să creadă Thom. Neavând, încă, un plan bine pus la punct, Sarah trebuia să facă tot posibilul ca să-și asigure o altă noapte la fermă. Exista un sistem de adăpostire a animalelor aflate în tranzit, sistem despre care ea nu știa nimic. Ponei care treceau pe acolo în timp ce proprietarii lor emigrau, caii de cursă și de concurs care valorau zeci sau sute de mii de lire, toate aceste animale aflându-se în drum spre un nou cămin. Cu toatele așteptau, ca și ea, o nouă viață despre care nu știau încă nimic. Caii care valorau mai puțin, cei accidentați sau infirmi, cei care se îndreptau spre continent în camioane pentru vite, ei n-aveau parte de o asemenea odihnă. Ei aveau să rămână în camioane până când erau descărcați și duși la abator.

- Ieri... a fost o zi grea pentru tine. Sper că n-ai coșmaruri.

Ochii lui Thom erau obișnuiți ori să zâmbească, ori să se mijească din pricina soarelui. Îți dădeai seama că era irlandez încă dinainte să vorbească.

Sarah se rezemă de furcă și-și aminti de calul rănit.

- Crezi că a suferit mult?

- Nu. A intrat în stare de șoc, ca și oamenii. Iar apoi veterinarul l-a eutanasiat destul de rapid.

- Ești trist?

Thom ridică din umeri, părând surprins.

- O... nu. Nu era calul meu. Caii nu sunt proprietatea mea. Îi plimb doar dintr-o parte în alta.

- Oare stăpânul lui o să fie trist?

- Nu pune asta la inimă, fetițo. Nu cred că stăpânul lui o să se întristeze. Calul ăsta a fost unul de curse, însă unul cu defect la picioare. Proprietarul lui l-a vândut unui comerciant din Franța. Ca să fiu sincer, de dimineață, atunci când l-am sunat pe comerciant, am fost mai îngrijorat din cauza asigurării.

Sarah desprinsă cu vârful cizmei niște noroi uscat de pe podeaua grajdului.

- Cum îl chema?

- Pe cal? O, Doamne! Acum, că întrebi...

Thom se uită la cer. Sarah se simți liberă să se uite la el din cap până în picioare. Observă, cu o fascinație morbidă, că mâna lui stângă nu era adevărată, ci era făcută dintr-un fel de cauciuc de culoarea pielii.

- Diablo, spuse el, privind-o țintă.

Sarah se înroși, rușinată că fusese prinsă holbându-se la mâna lui.

- Nu, Diablo Blue. Așa îl chema. Să-i spun lui Jackie că vii în curând? Trebuie să trec prin Dover ca să repar separatorul.

Sarah căzu pe gânduri. Poate că era faptul că Thom fusese mult mai afectat de seara precedentă decât Jackie și soțul ei, poate că era felul în care el mângâia

boturile cailor în timp ce trecea pe lângă fiecare grajd, fără să-și dea seama c-o făcea. Poate că era mâna. Dar ceva îi spunea fetei că Thom nu era o amenințare.

– Mă poți lua și pe mine? Trebuie să ajung la un bancomat, spuse ea în timp ce-și îmbrăca paltonul.

***

Teoretic, Thom Kenneally trăia în Irlanda, dar își petrecea o bună parte din fiecare săptămână transportând cai prin Anglia, Irlanda și Franța. Îi spuse lui Sarah că pe vremuri fusese jockey, înainte să-și piardă o parte din braț într-un accident de călărie. De atunci se străduise să găsească o slujbă stabilă, până când se apucase de transporturi.

El îi povesti lui Sarah că nu era o treabă pe care s-o poată face oricine. Mulți cai erau greu de încărcat în camion și nu era de ajuns să ai răbdare și să fii calm ca să-i poți urca și coborî în siguranță. Trebuia să-i poți înțelege, să-ți dai seama, încă de dinainte ca ei să pună piciorul pe rampă, dacă aveau să se tragă înapoi, să dea din picioare sau să se ridice după ce ajungeau în camion. Thom transporta ponei bătrâni, cai de concurs experimentați, uneori cai delicați de curse. Valoarea lor financiară adunată îl făcea să conducă cu un strat subțire de transpirație rece pe față. Înainte de seara trecută, el nu avusese vreme de șase ani încheiați un cal care să-i moară. Dar nu, moartea acelui cal nu-l descurajase.

– Slujba asta mi se potrivește, spusesese el.

Îi dăduseră separatorul unui sudor care promisese să-l termine de reparat până la prânz. După asta, Thom avea să plece cu restul încărcăturii lui.

– Îmi plac caii. În plus, iubita mea e genul independent. Are nevoie să petreacă ceva timp de una singură.

– Îți plac caii?

Thom zâmbi.

– Nu prea. Cred că știa că ori luam slujba asta, ori mă mutam undeva la o curte pentru curse. Măcar acum nu trebuie să-și bată capul cu caii de dimineață până seara.

– Mie mi-ar plăcea, spuse Sarah înroșindu-se.

– Uite un bancomat.

Thom încetini camionul și opri în fața unui magazin. Sarah ieși din cabină și traversă strada. Scoase cardul din buzunar, îl introduse în aparat și tastă codul, uitându-se peste umăr ca să se asigure că n-o spiona nimeni. Își ținu respirația.

Se așteptase la sunetul strident al unui refuz, în cele mai rele coșmaruri ale ei, chiar la sunetul unei alarme. Dar bancomatul era uimitor de cooperant. Sarah scoase altă sută de lire și și-o îndesă în buzunar, cerându-le, în gând, iertare lui Papa, lui Mac și Natashei. Pe când se pregătea să treacă strada înapoi, văzu o cabină telefonică. Era genul de cabină de modă veche, roșie și cu o ușă de sticlă. Thom părea să citească un ziar, așa că Sarah se strecură înăuntru și strâmbă din nas simțind

așteptatul miros de urină. Telefonul îi acceptă cardul de credit, iar Sarah tastă numărul spitalului.

Tonul de apel al liniei telefonice era unul care se auzea, parcă, de la mare depărtare. În cele din urmă, tocmai atunci când era gata să renunțe, Sarah auzi un clic.

- Secția de neurologie.
- Pot vorbi cu domnul Lachapelle?

Fu nevoită să strige, din cauza gălăgiei făcute de un camion care trecea pe lângă ea.

- Cine?
- Domnul Lachapelle!

Sarah își puse palma peste cealaltă ureche.

- Sunt Sarah, nepoata lui. Îmi puteți face legătura cu el? E în salonul 4.

Urmă o pauză scurtă.

- Așteptați puțin!

Sarah așteaptă în cabina micuță, uitându-se, absentă, la strada aglomerată. Din cabina camionului, Thom o văzu unde era și dădu din cap în semn că nu trebuia să se grăbească.

- Alo?

O altă voce.

- Aș dori să vorbesc cu domnul Lachapelle. Sunt Sarah.

- Bună, Sarah. Eu sunt doamna Dawson, asistenta. O să duc telefonul în salon imediat. Dar trebuie să te avertizez că bunicul tău a regresat puțin. E cam mare gălăgia din jurul tău, s-ar putea să nu-l auzi prea bine.

- Cum se simte?

Asistenta ezită puțin, iar Sarah simți o strângere de inimă.

- Când ajungi? Pot aranja ca tu și familia care te îngrijește să stați de vorbă cu un doctor.

- Nu pot. Nu pot veni astăzi, spuse Sarah.

- Am înțeles. Păi, e... bine. Dar nu vorbește prea bine pe moment. Va trebui să strigi puțin ca să te faci auzită. Semnalul e cam prost. Ți-l dau acum.

Sunetul pașilor, apoi scârțâitul unei uși. O voce înăbușită.

- Domnule Lachapelle, e nepoata dumneavoastră la telefon. O să vă așez telefonul la ureche, da?

Sarah își ținu respirația.

- Papa?

Nimic.

- Papa?

O tăcere prelungă. Ceva ce ar fi putut fi un sunet. Era greu să-ți dai seama, cu toată gălăgia traficului. Sarah își apăsă palma peste cealaltă ureche. Asistenta interveni din nou:

- Sarah, **te poate** auzi. Ar fi cel mai bine să vorbești cu el acum. Nu te aștepta la cine știe ce răspuns.

Sarah înghiți în sec.

- Papa? Sunt Sarah. Nu... nu pot veni în vizită azi, spuse ea.

Un sunet, apoi o încurajare înăbușită din partea asistentei.

- Te aude, Sarah.

- Papa, sunt la Dover. A trebuit să-l iau pe Boo. Lucrurile au devenit dificile pentru noi. Dar am sunat ca să-ți spun...

Vocea i se frânse. Închise ochii strâns, forțându-se să se adune, să nu-i arate bunicului cum se simțea.

- Mergem la Saumur, eu și Boo. N-am putut să-ți spun până ce n-am plecat.

Așteptă, încercând să audă ceva, încercând să-și dea seama de reacția lui. Tăcerea aceea în loc de răspuns o apăsa cumplit pe Sarah. Putea să însemne un milion de lucruri, iar Sarah simți cum hotărârea îi pierea, în timp ce tăcerea continua.

- Îmi pare rău, Papa, dar n-aș fi făcut-o dacă n-aș fi fost nevoită. Știi asta. Știi! strigă ea în receptor.

Începu să plângă, iar lacrimile mari și sărate îi căzură pe cimentul de la picioarele ei.

- Era singurul mod de a-l ține pe Boo în siguranță. De a fi eu în siguranță. Te rog, nu te supăra pe mine, șopti ea știind că bunicul n-avea cum s-o audă.

Papa nu spuse nimic. Sarah plânse încet până când se întoarse asistenta.

- I-ai spus tot ce voiai să-i spui? o întrebă ea, veselă, pe Sarah.

Fata își șterse nasul cu mâneca. Îl putea vedea pe Papa cu ochii minții, întins pe pat, cu fața crispată de nervi, de o furie abia stăpânită. Putea simți răceala dezaprobării lui, în ciuda faptului că era la pat, la o distanță enormă. Cum ar fi putut Papa să înțeleagă?

- Sarah? Mai ești acolo?

Ea își trase nasul.

- Da, răspunse, cu falsă veselie. Da, nu vă puteam auzi. A trecut un camion pe lângă mine. Sunt într-o cabină telefonică.

- Ei bine, nu știu ce i-ai spus, dar vrea să-ți spună...

Sarah își strânse pleoapele, încercând să-și alunge lacrimile.

- A spus: „Bine“.

Urmă o pauză scurtă.

- Poftim?

- Da. E clar că asta a zis. A spus: „Bine“. Tocmai a dat din cap spre mine. Stai liniștită, ne vedem în curând.

Sarah se întoarse în camion și-și îndreptă privirea spre geamul portierei, ca să-și ascundă ochii roșii. Lăsându-și părul să-i cadă peste față, ea așteptă să audă sunetul motorului.

„Bine“. Cuvântul nerostit de Papa îi răsună în urechi.

Thom nu porni motorul. Atunci când se uită la el în cele din urmă, Sarah văzu că Thom o privea calm.

– Bine, fetiço. Îmi zici și mie ce se petrece?

Thom nu credea în povestea cursei sponsorizate. Sarah așteptase să i se liniștească vocea, apoi îi spusese povestea pe care o pusese la punct în minte toată dimineața, cu privirea limpede și cu o expresie impasibilă.

– Spre Franța, repetă el. Faci o cursă sponsorizată spre Franța. Ca să aduni bani pentru victime. Și n-ai nici un fel de document.

– Am crezut c-o să le primesc la Dover. Voiam să te întreb cum fac rost de ele.

Ședeau într-o cafenea de la marginea drumului. Thom îi cumpărase o briosoă ca s-o aibă la ceai, umedă și densă în ambalajul ei de plastic, și o așezase pe farfuria din fața ei.

– Și călătorești singură.

– Sunt foarte independentă.

– Asta se vede.

– Deci mă poți ajuta?

Thom se lăsă pe spate și o studie preț de o clipă. Apoi zâmbi.

– Știi ceva, Sarah. O să te sponsorizez. Dă-mi formularele.

Sarah deschise ochii larg, apoi se uită în altă parte, dar Thom văzuse deja.

– Cred că... le-am lăsat în geantă.

– Ca să vezi.

– Dar, te rog, îmi arăți cum pot să fac rost de documentele care îi trebuie lui Boo?

Thom dădu să vorbească, dar apoi se opri. În schimb, se uită pe geam la mașinile care se îndreptau spre feribot, apăsate de greutatea mărfurilor pe care le transportau. Sarah se jucă cu ambalajului briosoai umede. N-avea nici o dată de expirare. Poate că se afla în cafenea de trei ani de zile.

– Am o fiică vitregă care seamănă puțin cu tine, spuse el cu glas scăzut.

– Când era de vârsta ta, intra în tot felul de probleme, în principiu pentru că refuza să vorbească cu ceilalți și credea că se putea descurca singură. În cele din urmă – și a durat mult – am reușit s-o convingem că nimic nu e atât de rău încât să nu-i poți spune altcuiva. Știai asta? Nimic nu e atât de rău, spuse el și zâmbi ca și cum s-ar fi adâncit în vreo amintire numai a lui.

Dar Sarah știa că Thom n-avea dreptate. Faptul că spusese adevărul o băgase în necazul ăsta în primul rând. Dacă nu i-ar fi spus Natashei adevărul despre Papa în acea primă seară...

– Sarah, ai vreun fel de probleme?

Sarah perfecționase o expresie a feței aproape impasibilă, pe care i-o afișă lui Thom. În mod ciudat, se simți ca și cum ar fi trebuit să-și ceară scuze. „Nu e

personal“, ar fi vrut ea să-i spună, „chiar vreau să-ți zic, dar nu vezi? Ai putea fi ca toți ceilalți. Ai intenții bune, dar nu înțelegi răul pe care îl faci.“

– Ți-am spus, fac o cursă sponsorizată, spuse ea, calm.

Thom strânse din buze, arătând mai puțin neprietenos decât vag resemnat. Luă o gură de cafea.

– Jackie aproape că n-a vrut să te lase să rămâi la ea azi-noapte, știai? Are un al șaselea simț atunci când vine vorba de probleme.

– Am plătit cât a cerut.

– Într-adevăr.

– Sunt la fel ca toți ceilalți.

– Clar. Doar o adolescentă singură, care încearcă să transporte un cal peste mare, nimic ciudat aici.

– Ți-am spus. Îți pot da bani și ție, dacă asta vrei.

– Sunt sigur că poți.

– Care e problema, atunci?

Sarah așteptă ca Thom să-și ridice privirea din cafea, lichidul din ceașcă pârând să-l fascineze.

– Vrei să-mi dai cardul ăla de credit?

– Ce?

– Cardul pe care l-ai folosit ca să scoți bani.

– O să-ți dau bani lichizi.

– Dacă te ajut, aș prefera să mă plătești cu cardul. Nu e mare chestie, nu-i așa?

Li se întâlniră privirile.

– Decât dacă numele tău nu e cel de pe card, desigur...

Sarah împinse farfuria din fața ei și se ridică în picioare.

– Știi ceva? Aveam nevoie doar să mă aduci aici. N-am nevoie de bătaie de cap doar pentru un drum la bancomat. Și n-am nevoie să mă cicălești, înțelegi? Dacă nu vrei să mă ajuți, atunci lasă-mă în pace.

Spunând asta, ieși pe ușă și traversă parcare spre strada principală.

– Hei! strigă Thom din spatele ei. Hei!

Apoi, văzând că Sarah nu se întorcea, adăugă:

– N-o să faci rost de hârțiile alea fără un veterinar. O să dureze zile întregi, poate chiar săptămâni. Și trebuie să ai optsprezece ani ca să le poți semna. Sunt destul de sigur că n-ai optsprezece ani, Sarah. Și nu știu sigur cât de mult o să mai vrea Jackie să te aibă prin preajmă, indiferent de câte grajduri cureți. Mai gândește-te o dată.

Sarah rămase pe loc.

– Fetițo, cred că ar trebui să te gândești să te întorci acasă. Tu și calul tău.

Expresia lui era blândă.

– Dar *nu pot*.

Spre groaza ei, avea lacrimi în ochi. Clipi, furioasă.

– N-am făcut nimic rău, înțelegi? Nu sunt o persoană rea. Dar nu pot să mă întorc.

Thom continuă s-o privească țintă. Sarah își plecă privirea, încercând să-i evite ochii. Era ca și cum el ar fi putut vedea totul, minciunile ei, vulnerabilitatea ei. Nu în felul în care o făcuse Sal Maltezul, ca și cum i-ar fi răpit fiecare parte din ea care valora ceva, ci cu un fel de milă. Era *mai rău*.

– Ascultă, trebuie să merg mai departe cu orice preț, spuse ea.

Mașinile goneau pe lângă ei. Pe moment, Sarah se gândi la cât de nedrept era ca acei cai de metal să aibă voie să treacă în Franța fără nici un fel de dificultate.

– Nu pot să-ți spun nimic altceva, dar trebuie să ajung în Franța.

Își lăsase jacheta în camion. Stând în parcare răcoroasă, își încrucișă mâinile, iar vântul îi ciufuli părul în jurul urechilor. Thom se mai uită la ea o vreme, apoi se întoarse cu spatele. Sarah se întrebă dacă el avea să se întoarcă la camion, dar făcu câțiva pași și se opri. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

– Deci... dacă nu te ajut, ce o să faci?

– O să găsesc pe altcineva care să mă ajute. Știu că pot găsi pe cineva care s-o facă, spuse ea, sfidătoare.

– De asta îmi fac griji, mormăi el, resemnat.

Făcu o pauză, gândindu-se.

– Bine, s-ar putea să te pot duce în Franța, îi spuse. Da, cu cal cu tot, o asigură el pe fată atunci când Sarah încercă să-l întrerupă. Dar trebuie să vorbești. Asta-i târgul, Sarah. Nu te ajut până nu-mi spui ce-i cu tine.

„Diablo Blue“ nu voia să se urce pe rampă. Pufni, își înfipse ambele picioare din față la baza rampei, scoțând fulgere din ochi. Gâtul lui arcuit și muscular se încordă, urechile i se mișcară dintr-o parte în alta. Calul se împiedica din cauza senzației ciudate pe care i-o dădeau bandajele de protecție pe care Thom i le înfășurase în jurul picioarelor.

Thom nu reacționează. Stătu liniștit lângă cal, vorbindu-i cu blândețe atunci când refuza să se miște, slăbind tensiunea funiei lungi dacă animalul înceta să tragă de ea. O rugase pe Sarah să-i pună căpăstrul, iar apoi trecuse funia prin zăbală, peste vârful capului, și o scoase prin cealaltă parte a zăbalei.

– Dacă se trage în spate, simte presiunea. E o pedeapsă pentru dățile în care nu se poartă frumos, dar e mai blândă decât metodele pe care le folosesc alți transportatori. Hei, nu-i nimic. Nu te uita la mine atât de îngrijorată. Avem timp.

– Jackie a spus că se întoarce înainte de unu și jumătate.

– Aaa, o să fim de mult plecați.

De pe rampă, Thom întinse o mână și mângâie botul calului, cu aerul cuiva care avea tot timpul din lume. Sarah nu-i împărtășea relaxarea. Jackie avea să pună întrebări, să ceară explicații. Mai rău, îl putea convinge pe Thom că făcea o greșală.

– Jackie doar a plecat să cumpere de mâncare. Ascultă, de ce nu mă lași pe mine să încerc să urc calul?

- Nu. Ești prea încordată. Iar faptul că stai aici nu mă ajută. Du-te și stai în cabină, spuse Thom.

- Nu...

- Stai în cabină. O să meargă mai repede așa.

Tonul lui era ferm. Caii care fuseseră deja încărcăți în camion nechezară, agitați. Unul dintre ei trase de un smoc de fân, apoi își împinse capul castaniu peste separator, ca să vadă ce se petrecea afară. Sarah se uită, tulburată, la calul legat de capătul funiei lui Thom, apoi făcu ce i se spusese.

Se urcă pe locul pentru pasageri și băgă mâna în buzunar, căutând cardul de credit.

- Cât ești dispusă să plătești pentru drum? o întrebă Thom.

Sarah se îndepărtase de el, crezând că se înșelase în privința lui.

- Haide să ne întoarcem puțin în cafenea.

Fata îl urâse în acel moment, îl văzuse ca pe încă un șarlatan, încă un escroc, până când Thom își scosese telefonul din buzunar. Se așezaseră la aceeași masă la care șezuseră înainte. Brioșa era încă acolo, în ambalajul ei de plastic.

- Clive? Thom Keneally la telefon. În legătură cu caii.

Sarah așteptase în tăcere, în fața lui, la masa de plastic, în timp ce Thom îi explicase acelui necunoscut - pe care el îl cunoștea îndeajuns de bine ca să-l întrebe ce-i mai făceau copiii - că avusese o problemă cu camionul.

- Frate, trebuie să-ți spun că s-ar putea să am niște probleme cu asiguratorii. Sudorii au spus că lipsea un șurub în separator, un lucru pe care eu n-aș fi putut să-l observ, dar destul pentru asiguratorii. Știi ce zic? Iar dacă așa stă treaba, atunci asta o să-ți strice șansele să faci bani, iar asigurarea mea o să crească astronomic. Da... Da, așa-i? Acum. Diablo Blue ăsta al tău, am văzut din hârtii că n-a fost în liga Desert Orchid, știi ce zic?

Râsese.

- Așa? Da, mă gândeam eu că nu era cel mai bun. Mă întrebam dacă ai putea să-mi faci o mică favoare. Lasă-mă să te recompensez cu niște bani și să nu trec treaba asta în registru. N-ar fi mai bine pentru tine? Mai puțină bătaie de cap?

Thom mai flecărise la telefon vreo cinci minute, asigurându-l pe acel Clive că reparațiile erau de calitate, că da, ar fi fost perfect să-i ia pe cei doi cai vineri. Că spera că lucraseră împreună suficient de mult timp etc., etc. După ce, în sfârșit, încheiase apelul, durase puțin până să-i piară zâmbetul hotărât de pe față. Își băgase din nou telefonul în buzunar.

- Bine, fetiço. Îi datorezi lui Clive trei sute cincizeci de lire pentru calul lui mort. Crezi că poți scoate atâția bani dacă ne întoarcem la bancomat?

- Nu înțeleg...

- ăsta e prețul noilor tale documente pentru cal. Dumnezeu să mă ierte pentru că mă amestec în asta, dar ăsta e prețul biletului tău, îi spusese el.

Mai trecuseră zece minute lungi, timp în care Sarah își rosese până la carne ultimele două unghii rămase neroase, până ca un sunet înăbușit de copite și un bufnet să-i spună că rampa fusese, în sfârșit, ridicată. Apoi răsună sunetul încuietorilor, a mecanismelor de siguranță. Se deschise ușa șoferului, aducând cu ea aerul rece, iar Thom se urcă în cabină.

– N-a fost atât de rău până la urmă, nu? Ceilalți doi cai sunt călători buni, o să-l ajute pe al tău, îi spuse el zâmbind. Acum poți să răsuflă ușurată.

Thom porni motorul. Camionul vibră, motorul uriaș se trezi la viață cu un răget. Sarah își puse centura de siguranță.

– I-ai lăsat biletul lui Jackie?

Thom ajustă oglinda retrovizoare.

– Da. Și banii. I-am spus că mi-am schimbat ruta și că merg la Deal.

– Așa te vreau. Ei, haide, fetițo! Nu te mai uita așa la mine. Avem suspensie pneumatică – e foarte lin pentru cai. Drumul e mai confortabil pentru ei decât pentru noi. Pun pariu c-o să înceapă să mănânce din fân înainte să ajungem la capătul străzii.

Sarah nu putea să-i spună că nu comportamentul lui „Diablo Blue“ o speria, ci gândul că vameșii ar fi putut să se uite la descrierea lui cu prea multă atenție. Acel gând îi șoptea că cineva care știa câte ceva despre cai și-ar fi putut da seama că „Diablo Blue“ crescuse cinci centimetri în cele trei săptămâni care trecuseră de când își primise documentele.

– Ești sigură că vrei să mergi? Nu e prea târziu ca să te întorci, știi, nu? N-am nici o îndoială că, dacă vorbesc cu familia cu care stai, putem rezolva situația, îi spuse Thom.

„Bine“, spusese Papa. „Bine“. Asistenta fusese sigură că asta spusese.

– Vreau doar să plec. Acum, adăugă ea.

Se uită în oglinda retrovizoare. În spatele grajdurilor, în afara câmpului ei vizual, calul care se numea acum Baucher zăcea sub o prelată, așteptând ca cei de la abatorul local să vină după el.

– Bine.

Thom smuci volanul imens, iar camionul se îndreptă spre drumul principal.

– Să te ducem la marele *bateau* atunci, pe tine și pe domnul Diablo Blue.

Capitolul 22

„Un cal înfocat nu trebuie lăsat să goneascăcu viteză și trebuie oprit cu strășnicie să se ia la întrecere cu un alt cal; fiindcă, de regulă, caii cei mai ambițioși sunt cei mai înfocați.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Cowboy John se așeză în fața celei de a patra lui farfurii cu ouă, bacon și pâine prăjită, și-și frecă mâinile una de alta.

– Nu-i rău, spuse el îndesându-și șervețelul în guler. Nu-i rău deloc pentru mâncare de autostradă.

Mac mai luă o gură de cafea.

– Nu știu cum poți să mănânci patru porții la micul dejun, spuse el uitându-se la bufetul cu autoservire unde nu mai era nimic.

– L-am plătit. Vreau să mănânc de toți banii, răspunse John.

„De fapt, eu l-am plătit“, remarcă Mac în gând. Dar era o ușurare să-și petreacă timpul cu o persoană veselă, așa că nu spuse nimic. În jurul lor, în sala de mese de la Tempest International, se auzea zumzetul călătorilor: agenți comerciali care vorbeau la telefon, mame stresate care își așezau copiii la o masă plină de cereale, în timp ce tații se ascundeau după ziare. Din când în când, apărea câte o fată cu față rotundă, din estul Europei, și le oferea cafea, iar John nu uita să spună:

– Păi, da! Mulțumesc!

John părea revigorat în această dimineață, zâmbind mai relaxat de sub pălăria lui maro, uzată, și având gulerul și manșetele călcate și aranjate. Mac, ale cărui haine arătau mereu de parcă își petrecuse o grămadă de zile în ele, se simți, prin contrast, foarte șleampăt alături de Cowboy John. Se trezise înainte de răsărit și nu reușise să mai adoarmă. În absența unei alte ocupații mai utile, se plimbase din nou de-a lungul plajei pustii, uitându-se, în lumina slabă a dimineții, la feriboturile care veneau și plecau. Ascultase strigătele triste ale pescărușilor care zburau deasupra lui și se întrebuse, cu o frică paralizantă, unde naiba putea fi Sarah.

Se întorsese cu puțin înainte de ora opt, intrase în cameră și o găsisese pe Natasha ghemuită în celălalt pat, nu pe scaunul de la fereastră în care o lăsase atunci când plecase. Camera ea tăcută, doar murmurul înăbușit a vocilor de pe coridor mai

tulbura liniștea. Natasha își ținea genunchii la bărbie, într-o poziție ciudat de copilăroasă. Părul îi acoperea jumătate de față și se încrunta în somn. Pe masă, mesajele necitite îi luminau ecranul telefonului, chiar și la acea oră. Mac se gândise să le verifice, în caz că Sarah se hotărâse să sune, dar îl oprise gândul că Natasha s-ar fi putut trezi și l-ar fi găsit încălcându-i intimitatea. Făcuse un duș, se spălase cât de bine putuse cu săpunul de la baia hotelului, apoi coborâse la micul dejun, unde Cowboy John părea să se înfrupte din tot meniul de la dejun de ceva vreme.

– Deci care-i planul azi, șefule?

John luă niște omletă pe un colț de pâine prăjită.

– N-am nici o idee.

– Ei bine... m-am gândit puțin și aș pune pariu că Sarah e pe aici, pe undeva. Fata aia n-a fost niciodată nicăieri, în tot timpul de când o cunosc. N-are cum să înoate cu afurisitul de cal până în Franța. Deci, după părerea mea, poate c-o să găsească un loc în care să lase calul și o să meargă în Franța pe jos, caz în care cineva o poate aștepta la casa de bilete. Sau o să-și dea seama destul de repede că e blocată și o să aștepte aici până se gândește ce să facă.

– Nu mi-o pot imagina lăsând calul în urmă.

Mac își aminti de scurta lor ședere din Kent. John îi zâmbi larg.

– Exact la asta mă gândeam și eu, fratele meu. Așa că, cel mai probabil, a ajuns aici și a trebuit să rămână pe undeva. Așa că haide să nu sunăm poliția, încă. Tot ce trebuie să facem e să ne asigurăm că am acoperit toate posibilitățile. Trebuie să sunăm la grajduri, să rugăm toate hotelurile să verifice dacă apare vreun copil cu cardul de credit al Natashei.

Mac se afundă în scaun.

– Faci ca totul să sune atât de simplu.

– Cele mai bune planuri sunt simple, de obicei. Dacă ai vreo alternativă...

Natasha apărură la masă. Avea părul umed și părea precaută, ca și cum i-ar fi fost teamă că cineva avea s-o critice pentru că apăruse ultima la dejun.

– Poftim, îi spuse Mac, trăgându-i un scaun. Vrei o cafea?

– N-aș fi vrut să dorm atât de mult. Ar fi trebuit să mă trezești.

– M-am gândit că ți-ar prinde bine un pic de odihnă.

Mac văzu cum expresia ei se schimbă repede, iar apoi cum încearcă să arate din nou imposibilă. Cât de ușor era să interpretezi greșit o remarcă inocentă atunci când fiecare conversație era încărcată de greutatea trecutului!

– Telefonul tău. L-ai lăsat în cameră. Te tot sună iubita ta, spuse Natasha în timp ce i-l întinse.

– Probabil că e pentru ședința foto pe care o aveam de dimineață..., începu Mac, dar Natasha plecase deja spre bufet.

John se aplecă din nou peste masă.

– M-am mai gândit la ceva.

Mac abia îl ascultă. Natasha stătea în fața coșului cu pâine, clătinând din cap în timp ce vorbea repede la telefon.

– Cred că ne facem prea multe griji.

Mac se întoarse din nou către masă.

– Bunicul ei. A antrenat calul ăla destul de bine, mai bine decât pe oricare alt cal pe care l-am văzut, iar eu sunt un om care și-a petrecut mult timp cu caii.

– Și?

– Sarah e în siguranță cu el.

– În siguranță cu cine?

Natasha se așează la masă ținând între dinți o felie de pâine prăjită.

– Calul. John crede că Sarah e în siguranță cu el.

Natasha își puse pâinea pe farfurie.

– Deci e Champion, Calul Minune? O s-o apere de șerpi? O s-o avertizeze când se apropie Indienii?

Cowboy John își dădu pălăria pe spate și se încruntă la ea. Se întoarse, hotărât, către Mac.

– Vreau să spun că poate fugi de tot felul de chestii, de situații neplăcute. Și o groază de oameni sunt intimidati de cai. Indivizii care, în alte împrejurări, s-ar apropia de o fată singură, o s-o lase în pace, fu de părere John, amestecând cu lingurița în cafea. După părerea mea, Sarah e mult mai în siguranță pe calul ăla decât ar fi fără el.

Natasha bău niște suc.

– Sau ar putea să cadă de pe el. Sau sub el. Sau ar putea să fie atacată de cineva care să vrea să-l fure.

John se uită la ea cu un aer obosit.

– Mamă, ești o rază de soare. Nu-i de mirare că ești avocat.

O chelneriță tânără aștepta lângă masa lor. Mac îi zâmbi și-și ridică ceașca. În timp ce fata se îndepărta, privirea lui o întâlni pe cea a Natashei. Nu era o privire prietenoasă.

– Cred că Mac ar fi preferat să fiu chelneriță.

– Ce dracu' ar trebui să însemne asta?

– Înseamnă, i se adresă ea lui John, că Mac era genul de bărbat care obișnuia să spună cât de mult îi plăceau femeile deștepte. Până când „deșteaptă“ a început să însemne „complicată“ și „atotștiutoare“, așa că s-a hotărât că preferă chelnerițele de douăzeci și doi de ani și fotomodelele, spuse ea înroșindu-se.

– Vrei să zici că e ceva în neregulă cu asta? chicoti John.

Mac se refugie în cana de cafea.

– Poate că doar mi-am dat seama că e mai ușor să fiu în preajma oamenilor care nu sunt furioși pe mine tot timpul.

Replica lui o afectă. Mac îi văzu obraji roșii și se simți ciudat de rușinat. John se ridică de la masă, cu mișcări țepene.

- Ei bine, sunteți într-atât de adorabili încât mi-ați amintit din nou de ce nu m-am căsătorit niciodată. Dacă vreți, puneți pe picioare un plan de acțiune. Mă duc să mă spăl pe dinți. Mă întorc în cinci minute.

Mac și Natasha îl urmăriră din priviri în timp ce ieșea din restaurant. Natasha își mestecă pâinea.

- Îmi pare rău, îi spuse ea cu ochii în farfurie, n-ar fi trebuit să...

- Tash?

Natasha își ridică privirea către el.

- Putem face un armistițiu? Doar până când o găsim? Totul e... puțin cam obositor.

În ochii Natashei nu apăru decât o ușoară licărire de furie. Mac parcă o auzea gândindu-se: „Obositor? Crezi că eu sunt de vină pentru tot?”

- Ai dreptate. După cum spuneam, îmi pare rău, zise ea.

Aflat în cealaltă parte a sălii de mese, John își scoase pălăria în fața chelneriței. Mac îl privi făcându-i fetei o plecăciune.

- Bine. Care e planul? Pentru că eu n-am nici unul.

- Sarah n-are cum să ajungă departe. Propun să-i dăm timp până la... ora patru? Dacă n-o găsim până atunci, sunăm la poliție, spuse Natasha.

Natasha și Cowboy John stăteau pe o bancă în fața casei de bilete, cu capetele îngropate în jachete ca să se apere de vânt. Deasupra lor țipau pescărușii. Din camerele lor de hotel, sunaseră prin aproape întregul sud al Angliei în acea dimineață. Apoi, sătui să mai stea între patru pereți și agitați, ieșiseră să-l întâlnească pe Mac. Timpul trecea, fiecare oră în care n-o găseau pe Sarah îi neliniștea din ce în ce mai mult. Stăteau în fața barăcii, privind fluxul continuu de pasageri care coborau din autocare și care intrau ca să-și cumpere bilete sau doar ca să folosească toaletele. Ben suna din când în când ca să-i pună Natashei câte o întrebare, adesea din partea lui Richard, iar Natasha își striga răspunsul, cu vocea ridicându-i-se peste vuietul mării. Cowboy John se ridica în picioare periodic și se plimba de-a lungul trotuarului neacoperit. Fuma cu un aer impasibil, ridicând din când în când o mână subțire ca să-și îndese pălăria pe cap.

- Nu-mi place treaba asta. Nu-i stilul lui Sarah, spuse el privind spre mare.

Natasha abia îl auzi. Se gândea la răspunsul Lindei atunci când o întrebase dacă nu cumva Conor îi luase apărarea seara trecută, la întâlnirea asociațiilor. Linda îi spusese că el încercase, cu o voce care sugera că nu încercase foarte tare.

- Ca să vezi, Harrington a fost cel care chiar ți-a luat apărarea. Într-o conferință telefonică. Din... din întâmplare, am ascultat ce s-a vorbit. A spus că strategia ta a fost... inovatoare, că nu contează foarte mult că ai plecat la momentul la care ai plecat, spusese ea.

Părusse surprinsă că Natasha nu era foarte încântată de veste.

Fusese o dimineață bună în sala de judecată. Richard îi luase declarația medicului de familie, iar Harrington - contabilului judiciar, făcând praf afirmația domnului

Persey despre pierderile lui financiare. Ben spusese că domnul Persey fusese atât de tulburat, încât Harrington susținea că ar fi fost șocat dacă n-aveau să obțină un aranjament pe parcursul zilei următoare. Natasha îi spusese că se bucura, încercând să ignore invidia și golul în stomac pe care i le provoca situația.

Mac venea spre ei acum, bătând din palme și cu părul de deasupra frunții fluturând în vânt. Privindu-l, Natasha își dădu seama că avea costumul șifonat și că bluza ei avea un miros cam stătut. Picioarele o dureau de la cât umblase prin oraș în pantofii ei de serviciu. Dacă n-o găseau pe Sarah în curând, trebuia să-și cumpere un set nou de haine.

- Vreun semn? îi întrebă Mac.

Natasha clătină din cap în semn de negare.

- Nimeni nu-și amintește să fi văzut vreun cal. Dar am aflat că seara trecută au lucrat alți angajați. Și nu vor să ne lase să vedem listele de pasageri - datele sunt protejate prin lege.

Mac înjură în barbă.

- Vreo veste de la bancă?

- Nu, dar asta nu înseamnă nimic. Uneori, durează câteva ore ca să fie procesate informațiile cardului.

Rămâneau fără idei. În absența unui plan concret, agitația zilei precedente pierise încetul cu încetul, înlocuită de o melancolie ciudată.

Ziua se scurse încet. Se despărțiră, umblând prin Dover sau stând în camera de hotel ca să parcurgă cartea de telefon. Un proprietar de cofetărie de pe Castle Street jură că seara trecută văzuse o fată călare pe un cal, dar nu le putu da mai multe informații. Mac, din ce în ce mai frustrat, începu să oprească oameni pe stradă, proprietari de magazine, angajați de pe feriboturi. Cowboy John se retrase în camera lui, sunând la hotelurile la care mai telefonaseră și în seara precedentă și ațipind din când în când. Natasha se ocupă de mai multe apeluri de la serviciu, explicând că, până la urmă, n-avea să se întoarcă în seara aceea, iar apoi bătu străzile umede din Dover, încercând să-și alunge sentimentul copleșitor de disperare.

Hotărârea să se întâlnească la șase, într-un bar de pe plajă. Natasha își dorise să mănânce la hotel, dar John spusese că avea s-o ia razna dacă își mai petrecea un minut în iadul acela dezinfectat. Barul, neatins de modelele cele noi, era îmbibat de mirosul berii și al țigărilor vechi. Așezându-se, John păru să se relaxeze.

- Așa mai merge, repetă el de mai multe ori, în timp ce mângâia scaunele uzate de catifele ca și cum tocmai ar fi găsit o casă departe de casa lui.

Natasha așteptă ca amândoi bărbații să meargă la bar, înainte să tasteze numărul. Se așeză, apăsându-și cealaltă palmă pe ureche ca să se ferească de gălăgia televizorului ce difuza rezultatele din sport la volum maxim, deasupra ei.

Telefonul sună de opt ori până ca el să răspundă. Natasha se întrebă dacă văzuse de la cine era apelul și fusese incapabil să decidă dacă să răspundă sau nu.

- Conor?

- Da.
  - Mă întrebam doar ce mai faci.
  - Ai găsit-o?
  - Nu.
  - Unde ești?
  - La Dover. În mod sigur a venit pe aici, dar n-o putem localiza.
- Imediat după ce-i ieșiseră cuvintele pe gură, își dori să nu fi vorbit la plural.
- Aha!

Urmă o pauză lungă. Natasha se uită în spatele ei la Mac, care vorbea cu barmanița, explicându-i, poate, ce căutau el și John acolo. Văzu cum fata ridică din sprâncene și clătină din cap. Văzuse acest răspuns de atâtea ori în ultimele douăzeci și patru de ore, că nu mai trebuia să audă cuvintele.

- Conor?
- Da.
- Mă întrebam doar...

Își trecu degetele prin păr.

- Voiam doar să mă asigur că suntem în regulă. Urăsc să las lucrurile așa.

Răspunsul lui veni cu o oarecare întârziere:

- Voi ai să te asiguri că suntem în regulă?
- Îmi pare rău că am dispărut așa, dar trebuie să înțelegi că nu pot lăsa totul pe

umerii lui Mac.

Îl ciuda gălăgiei televizorului, îl auzi oftând.

- Chiar nu te-ai prins, nu-i așa, șefa?

- Să mă prind de ce?

- Natasha, nu m-ai rugat nici măcar o singură dată. Nici măcar o singură dată nu te-ai gândit să mă rogi să te ajut cu chestia asta pentru care ești gata să-ți distrugi toată viața.

- Ce?

- Nici măcar nu ți-a trecut prin minte să mă rogi, nu-i așa? Ce spune asta despre noi?

Mac râdea acum împreună cu fata de la bar.

- Nu m-am gândit că ai vrea..., spuse ea, având în vedere ce ai...

- Nu. Nu te-ai gândit să mă rogi. Nu știu ce se petrece între tine și Mac, dar nu vreau să fiu cu o femeie care nu poate nici măcar să fie sinceră atunci când vine vorba despre propriile sentimente.

- Ești nedrept. Am...

Dar Conor încheiase deja apelul.

Sarah flutura o felie de pâine prin aer, neluând în seamă faptul că vocea ei subțire și accentul ei britanic atrăgeau atenția francezilor de la mesele alăturate.

- Sunt ca un fel de frăție, știi? Au pălării negre și uniforme negre...

- Aaa, știam eu că e vorba de modă, o tacină Thom.

Sarah îl ignoră.

- ...și pot determina caii să facă absolut orice. Sar peste scaune înalte. Știi cât de greu e să sari peste un scaun?

- Îmi pot imagina.

- Papa spunea mereu că, atunci când a ajuns pentru prima oară la Le Cadre Noir, a înțeles. Era ca și cum în lume ar fi existat foarte puțini oameni care vorbeau aceeași limbă ca și el, și toți trăiau acolo.

- Cunososc sentimentul.

- Dar Papa muncea atât de mult. Începea să călărească la șase dimineața și uneori continua toată ziua, lucrând cu cai diferiți, cu mișcări diferite. Unele erau la nivelul de *basse école* - adică mai simple - și unele, la nivel de *haute école*. Avea un cal preferat, specializat în capriole. Știi ce e aia?

- Nu.

Sarah își umflă obraji.

- E unul dintre cele mai dificile lucruri pe care i le poți cere unui cal. Săritura asta s-a dezvoltat dintr-o manevră de bătlie și e veche de mii de ani. Calul sare folosindu-și picioarele din spate, iar atunci când e, chipurile, suspendat în aer, își întinde picioarele din spate. Mereu m-am gândit la cum ar fi să fii pe câmpul de bătlie și să te pregătești să înjunghii pe cineva, iar apoi calul să sară și... *pac!*

Mimă lovitura picioarelor din spate.

- Destul de înfricoșător.

- Păi trebuie să fi funcționat, altfel n-ar fi continuat s-o facă atât de mult timp.

Sarah insistase să plătească ea. Thom nu fusese prea fericit la gândul că cina lui era finanțată de un card de credit furat, dar Sarah îl asigurase că avea să dea înapoi fiecare bănuș odată ce Papa se simțea mai bine. Iar pe Sarah nu puteai să n-o crezi.

Ajungând în Franța, își croiseră drum pe *autorute*. Sarah devenise din ce în ce mai veselă. Era greu să te gândești că fata asta vorbărează, încrezătoare, și copilul tăcut și suspicios de seara trecută erau una și aceeași persoană.

- John, prietenul lui Papa, tot glumește că facem trucuri de circ, dar nu sunt trucuri. Poți să înțelegi doar dacă le vezi. Caii o fac pentru că le place. Ideea e să-i antrenezi să le placă. Atunci nu sunt încordați și tensionați dacă trebuie să execute mișcările în fața unui public. Și, din cauza asta, sunt antrenați foarte încet, puțin câte puțin, ca să înțeleagă cum să-și facă treaba fără să se opună.

Luă o gură din spuma ei de ciocolată.

- Așa se antrenează și caii de curse?

Thom aproape că se îneacă, fiindcă tocmai atunci sorbea o gură de cafea.

- Nu. Nu tocmai. Nu.

Ușa cafenelei din benzinărie se deschise și se închise din nou, lăsând să intre încă o familie de francezi. Mâncând, Sarah și Thom priviră cum mama vorbea cu cei doi copii, arătând spre lucrurile din bufet pe care aveau voie să le aleagă.

- Deci, de cât timp sunteți tu și bunicul tău pe cont propriu?
- De patru ani.
- N-ai păstrat legătura cu mama ta?
- A murit înaintea bunicii.
- Îmi pare rău.
- Mie, nu. Nu vreau să mă crezi un om rău, dar... era genul de persoană care te băga în necaz. Când m-a părăsit, eram foarte mică. Dar mi-e dor de bunica.

Sarah își trase picioarele sub ea și rupse o bucată de ciocolată.

- Am fost foarte fericită cu bunica și cu Papa. Nimeni nu mă crede dacă spun că nu mi-e dor de mama, dar nu mi-a fost niciodată. Nici o singură zi. Totul din perioada aia, când am fost cu ea, îmi dă o senzație neplăcută. Nu îmi amintesc mare lucru, dar îmi amintesc că-mi era frică. Nu mi-a fost frică niciodată după ce m-au luat bunicii la ei. Într-o zi, spuse ea arătând spre Franța rurală din jurul lor, o să-l aduc pe Papa înapoi aici. Trebuia să venim în vizită în noiembrie, știi? Își dorea foarte tare să se întoarcă. Însă a avut atacul de cord și totul...

Tăcu, apoi păru să se adune.

- Cred c-o să-l ajute faptul c-a aflat că sunt aici. După ce e din nou pe picioare, poate veni și el. O să fie fericit.

- Ești destul de sigură că poți să faci să se întâmple toate astea.

- Bunicul meu a fost unul dintre cei mai buni călăreți din Franța. Putea face caii să plutească prin aer, îi putea convinge să facă lucruri pe care caii nu știuseră că le puteau face.

Își băgă ciocolata în gură și încheie:

- Tot ce încerc eu să fac e să călăresc câțiva kilometri.

Thom o privi pe această copilă, cu calul ei ilegal. Făcea totul să sune ca și cum ar fi fost perfect logic.

Natasha își închise telefonul și înjură. Era întuneric și ei trei umblau cu mașina prin Dover, fără vreun țel. Tocmai se întorseseră de la un bancomat dintr-o zonă adormită și industrială a orașului, plină de ateliere auto și blocuri mici de birouri anonime. Acesta era, conform spuselor companiei de la care avea Natasha cardul de credit, ultimul loc în care fuseseră retrași bani. Faptul că erau atât de aproape, și totuși nu exista nici urmă de Sarah, făcea tensiunea din mașină să crească din ce în ce mai tare. Nimeni nu pomeni de promisiunea de a suna la poliție, pe care o făcuseră mai devreme. Știa că trebuia să fie prin apropiere. Cardul, acea bucățică de plastic, demonstra acest lucru. Dar de ce ar fi ajuns o fată călare pe un cal într-un asemenea loc?

Natasha se răsuci în scaun ca să se uite la Cowboy John.

- Spune-mi ceva, John. Cum a ajuns bunicul lui Sarah să trăiască acolo unde trăia? Nu era... Ei, nu era un loc tocmai frumos, nu-i așa? Crezi că a plănuit să trăiască acolo? Crezi că asta își dorea de la viață?

Mac ridică din umeri.

– Nu știm nimic despre el în afară de faptul că pare să fi crescut un copil care poate să învingă legea gravitației.

John se lăsă pe spate, cu un aer de mulțumire aproape palpabil.

– Bine. O să vă povestesc despre Henri. Vine dintr-un mediu destul de dur. Dintr-o familie de fermieri de prin sudul Franței. Taică-său avea ceva probleme, așa că Henri s-a cărat de acolo repede, pe când era tânăr, și a intrat în armată.

Natasha ghicise că John era genul de om căruia îi plăcea să spună povești, iar ea era fericită să-l asculte. O distrăgea de la gândurile ei sumbre. Iar Mac n-avea nimic împotriva: îi plăcea mult să audă vorbindu-se despre viețile altor oameni. I se trăgea de la ani de zile de ascultat modelele care pozau pentru el.

– Acolo a ajuns să călărească, în cavalerie sau așa ceva, iar în anii '50 a muncit pe brânci până când a fost acceptat la Le Cadre Noir, pe când se puneau din nou pe picioare după război.

John îi privi pe cei doi.

– N-a fost floare la ureche, să știți. Le Cadre Noir sunt, chipurile, în topul întregii țări. E o academie de elită. Frate, a iubit locul ăla. Ori de câte ori vorbea despre el, își îndrepta mereu spatele – știți la ce mă refer?

– Cum dracu' a ajuns să locuiască în Sandown?

– Femei.

John se uită urât la Natasha, de parcă ar fi trebuit să se simtă și ea vinovată.

– S-a îndrăgostit.

Le Cadre Noir fusese în mijlocul unuia dintre primele lor turnee internaționale, în 1960. Henri Lachapelle observase în public, în rândurile din față, o femeie micuță și brunetă. Venise la toate trei reprezentațiile. Ironia sorții: ei nici măcar nu-i prea plăceau caii; venise cu o prietenă, dar fusese fascinată de tânărul cu guler negru și țepăn care făcuse călăria să pară magică.

După una dintre reprezentații, Henri ieșise ca s-o vadă. Îi descriesese lui John, după ani de zile, că se simțise ca și cum toată viața lui până în acel moment fusese doar antrenament.

– Nu cred că avea prea multă experiență cu dragostea, așa că l-a lovit foarte tare, spuse John.

Își aprinse o altă țigară.

– Și-au mai petrecut trei seri împreună, apoi și-au scris și s-au vizitat vreo șase luni, întâlnindu-se oricând puteau. Problema e că distanța îl făcea pe Henri să fie iritabil. Știți cum sunt îndrăgostiții tineri, iar Henri n-a fost niciodată genul care să nu se implice cu trup și suflet în ceva. A început să nu mai fie atent, apoi performanța lui a început să sufere. A început să pună la îndoială lucrurile care i se spuneau la școală. Până la urmă i-au spus că ori făcea ce voiau ei, ori putea să se care, iar Henri a plecat, într-un acces de furie. A ajuns în Anglia, s-a căsătorit cu fata și...

- Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, spuse Natasha, gândindu-se la fotografie.

Fotografia unei femei iubite.

Privirea lui John ar fi putut ucide.

- Glumești? Cine dracu' ajunge la un sfârșit fericit? o apostrofă el pe Natasha.

Capitolul 23

„Un cal neascultător nu e doar inutil, dar joacă adesea rolul trădătorului.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Aproape din primul an, Henri Lachapelle își dădu seama că făcuse o greșeală groaznică. Nu era vina lui Florence: îl iubea, se îngrijea pentru el și se străduia să fie o soție bună. Nu era ea de vină că zelul ei legat de fericirea lui îl făcea pe Henri să nu simtă nimic în afară de vinovăție, sau că lucrul ăsta se manifesta adesea într-un fel de iritare.

O ceruse pe Florence în căsătorie în seara reprezentației de la Le Carrousel, pe când încă mai respira greu, fiind plin de sânge și de nisip. Publicul din jurul ei se ridicase în picioare și aplaudase. Bătuseră străzile din Saumur timp de ore întregi, evitând bețivi și motocicliști, plănuiu și viitorul, declarându-și pasiunea, amețiți de vise. În dimineața următoare, el nu apăruse la antrenament, dar își împachetase lucrurile în geanta lui pentru echipament și ceruse să vorbească cu Le Grand Dieu. Îl informase că-și dorea să fie demis.

Le Grand Dieu se uitase la ochiul lui vânăt, la obrazul lui umflat. Își așezase stiloul pe birou. Se lăsase tăcerea.

– Știi de ce le dăm cailor noștri copitele din spate jos, Lachapelle? îl întrebase el.

Henri clipise dureros.

– Ca să nu poată răni alți cai?

– Și ca să nu se rănească pe ei înșiși din greșeală, atunci când învață să-și folosească picioarele, când se împiedică și se zbat și lovesc.

Își pusese mâinile pe masă.

– Henri, dacă faci asta, o să te rănești pe tine însuși mai tare decât îți poți imagina.

– Cu respect, domnule, nu cred că pot fi fericit aici.

– Fericire? Crezi c-o să fii fericit dacă te las să plec?

– Da, domnule.

– Nu există fericire în lumea asta în afară de cea pe care o obții iubindu-ți munca. Asta e lumea ta, Henri. Orice prost poate să vadă lucrul ăsta. Nu poți să scoți un om din lumea lui și să te aștepti să fie fericit.

– Cu respect, domnule, m-am hotărât deja. Doresc să plec.

Fusese satisfăcut să fie atât de hotărât să-și vadă viitorul atât de limpede. Singurul moment în care aproape că se răzgândise fusese atunci când traversase grădina acoperită ca să-l viziteze pe Gerontius pentru ultima oară. Calul cel mare nechezase văzând că se apropia Henri, îi împunsese buzunarele cu botul, apoi își odihni capul pe umărul lui Henri în timp ce acesta îi gădila nasul. Henri abia își oprise lacrimile. Nu trebuise niciodată să renunțe la ființe iubite; înainte de Florence, nu iubise pe nimeni. Doar pe acel cal blând și magnific.

Închisese ochii, inhalând mirosul bine cunoscut al pielii calde de animal, simțind catifeaua nărilor calului, senzația imuabilă de farmec pe care o simțea în prezența lui. Iar apoi, strângând din dinți și aruncându-și geanta peste umăr, Henri Lachapelle se întorsese și se îndreptase spre porțile Școlii de Cavalerie.

***

Primele săptămâni în Anglia fuseseră tolerabile, greutățile fuseseră mascate de satisfacția tăcută pe care Henri o simțea ca bărbat proaspăt căsătorit. Florence strălucea datorită atenției pe care i-o dădea el; în fiecare zi, Henri vedea în ea un milion de lucruri care îl făceau să-și justifice decizia. Familia ei, deși bineînțeles că fusese întru câtva suspicioasă vizavi de tânărul francez care o amețise pe Constance, era politicoasă. Nu agresivă, se gândea Henri, așa cum ar fi fost propriul lui tată, indiferent pe cine ar fi adus acasă fiul lui. Florence, deșteaptă fiind, îi ceruse să-și poarte uniforma la prima lor întâlnire. Războiul era încă proaspăt în amintirile părinților ei, generația lor nefiind în stare să vadă altceva decât binele într-un bărbat îmbrăcat în uniformă.

– Nu vă gândiți să vă mutați în Franța, nu? îi întrebuse tatăl ei de nenumărate ori. Florence e o fată care își iubește familia. Nu i-ar face bine să fie atât de departe de casă.

– Casa mea e aici, spusese Henri, crezând ce spunea.

Iar Florence, așezată lângă el, se înroșise de plăcere.

Se așezaseră la casa lor și, la doar câteva săptămâni după ce sosiseră în Anglia, se căsătoriseră la oficiul de stare civilă din Marylebone. Se mișcaseră atât de repede, încât vecinii, timp de luni întregi, aruncaseră priviri bănuitoare taliei lui Florence atunci când trecea pe lângă ei. Henri începu să-și caute o slujbă, umblă prin Londra și prin suburbii și încercând să găsească de lucru ca instructor de echitație, dar călăria de plăcere era încă o un hobby rezervat celor bogați. În puținele ocazii în care fusese angajat, în perioada de probă câștigase puțini admiratori din pricina faptului că nu vorbea bine engleza, din pricina accentului ininteligibil și a părerilor lui rigide despre călărie. În același timp, Henri descoperi că atitudinea englezilor față de cai era de neînțeles. Metoda lor de echitație, prost gândită, era bazată pe vânătoare, era dezordonată, inexactă și, mai rău, crudă. Păreau să-și dorească mai mult să domine calul decât să lucreze cu el sau să-l încurajeze să-și demonstreze întregul potențial.

Anglia i se păru lui Henri o dezamăgire. Mâncarea era mai proastă decât ceea ce primise pe când fusese înrolat la cavalerie. Oamenii păreau fericiți să mănânce totul din conserve; existau puține piețe de unde să poți cumpăra mâncare ieftină și proaspătă. Pâinea era gumoasă și lipsită de gust, carnea era tocată într-un terci maroniu, iar apoi modelată în forme noi cu nume ciudate: *faggot*, *rissole*, *shepherd's pie*. De câteva ori, Henri adusese acasă mâncare proaspătă și o gătise el însuși: salată de roșii, pește condimentat cu cele câteva ierburi aromatice uscate pe care le putuse găsi. Dar, la masă, părinții lui Florence căscau ochii ca și cum generele lor ar fi făcut ceva subversiv.

- Puțin cam iute pentru mine, remarca mama ei, dar mulțumesc, Henri. E foarte frumos din partea ta că ai încercat.

- Nu e pe gustul meu, mă tem, spunea tatăl ei împingându-și farfuria spre mijlocul mesei.

Se simțea apăsător de cerul cenușiu și se întorcea în casa îngustă din Clerkenwell ca să anunțe că fusese concediat din nou, de multe ori fără să fi primit suma care i se cuvenea. Îi era imposibil să se certe într-o limbă pe care încă n-o înțelegea. Mesele în familie era tensionate. Tatăl lui Florence, Martin, întreba la ceai dacă găsise o altă slujbă. Când răspunsul era „nu“, îl întreba dacă se gândise să-și îmbunătățească engleza ca să-și găsească o slujbă „reală“. Una care părea să implice statul în spatele unui birou. Florence îl ținea de mână pe sub masă.

- Henri e foarte talentat, tată. Știu că cineva o să-i găsească un post în curând, spunea ea.

Henri începu să se bucure că bariera de limbă prevenea conversații mai amănunțite.

În timpul nopții, îl visa pe Gerontius. Călărea în piața du Chardonnet, într-un galop lent și legănat, îmboldindu-și bătrânul cal curajos să-și schimbe piciorul principal aici, să-și întindă picioarele într-un *passage* acolo. Dansa, făcea piruete, se ridica pe spatele lui într-o levadă perfectă, și vedea lumea desfășurându-se în fața lui. Iar apoi, inevitabil, se trezea în dormitorul înghesuit în care copilărise Florence, cu mobila lui maro, banală. De la fereastră se vedea strada, iar lângă el era soția lui, cu părul pe bigudiuri și sforăind încetișor.

Un an mai târziu, nu-și mai putea ascunde lui însuși mărimea catastrofală a greșelii pe care o făcuse. Englezii erau mai răi decât parizienii, bănuitori din clipa în care el deschidea gura, bărbații mai bătrâni mormăind comentarii jignitoare despre război, pe care credeau că Henri nu le putea înțelege. Cei din jurul lui n-aveau nici o poftă să învețe și să-și îmbunătățească prestația. Păreau doar să vrea să câștige bani, pe care apoi îi beau, cu un fel de hotărâre sumbră, vineri seara. Sau se închideau în casele lor, hipnotizați de noul lor televizor și cu perdelele trase, chiar și atunci când vremea era frumoasă.

Florence îi ghici nefericirea și încercă să compenseze iubindu-l mai mult, lăudându-l, asigurându-l că lucrurile aveau să se îmbunătățească. Henri vedea doar

disperarea din ochii ei, simțea cum adorația ei se transforma în sufocare. Atunci îi spunea că avea să plece din nou ca să găsească de lucru, chiar și dacă știa că nu exista nimic de lucru. Încercările ei de a-și ascunde dezamăgirea îl făceau doar să se simtă mai vinovat și mai plin de resentimente.

Era aprilie – trecuseră aproape cincisprezece luni de când sosise – când prinse curaj să-i scrie lui Varjus. Nu era priceput la comunicare, așa că scrisoarea lui fusese scurtă:

Dragul meu prieten,

Crezi că m-ai putea lua înapoi? E prea greu să trăiești doar cu gravitația.

Predase scrisoarea la oficiul poștal simțindu-se teribil de vinovat, dar și plin de speranță. Florence avea să înțeleagă. Nu-și putea dori un soț care nu câștiga nici un ban, care nu-i putea oferi o casă. Ea avea să se obișnuiască cu Franța în cele din urmă. Și dacă nu – aici simțea rușinea cuprinzându-i întreaga ființă – ar fi fost atât de rău dacă el nu s-ar mai fi întors niciodată? Doar nu putea fi fericită cu lucrurile așa cum erau. Sigur că ea înțelegea că nici un bărbat nu putea continua să trăiască atât de departe de lucrul pe care îl iubea.

Pe parcursul unei cine interminabile, păstră în inimă siguranța că scrisoarea lui își croia drum de-a lungul continentului. Aveau pe masă pui. Doamna Jacobs îl gătise până căpătase textura unei tălpi și îl acoperise cu un sos de brânză. O grămăjoară de legume ce nu puteau fi recunoscute erau așezate lângă pui, ciopârțite de parcă bucătarul ar fi vrut să le pedepsească.

Henri ședea tăcut, îndesându-și, cuminte, mâncarea în gură, în timp ce domnul Jacobs mormăia, iritat, despre „tipul ăla din Rusia“ care ajunsese în spațiu. Părea să vadă explorarea spațială a domnului Gagarin drept o ofensă personală.

– Nu văd ce tot fac trimițând oameni în cer. E împotriva naturii, spuse el pentru a treia oară.

Henri înțelese pe dată că domnul Jacobs nu era genul de om căruia să-i placă schimbările și că era destul de sigur că mariajul fiicei lui cu un francez intra în categoria de lucruri pe care nu și le dorise.

– Eu cred că e palpitant, îndrăzni să spună Florence.

Henri fu surprins. Florence exprima rar păreri care să le contrazică pe cele ale tatălui ei.

– E romantic. Îmi place ideea că acolo, sus, printre toate stelele acelea sclipitoare, e cineva care se uită în jos la noi, adăugă ea în timp ce-și tăia cu atenție puiul.

Îi zâmbi lui Henri. El realizează că mama ei le zâmbea amândurora.

– Florence vrea să-ți spună ceva, Henri, îi zise ea observându-i nedumerirea.

Florence își șterse gura și-și așeză șervetul în poală. Se înroși ușor.

– Ce e? o întrebă el.

- Aveam de gând să țin secretul mai mult timp, dar n-am putut. I-am spus mamei. O să trebuiască să mai punem o farfurie la masă.

- De ce? Cine vine? voise să știe domnul Jacobs, dezlipindu-și ochii de pe ecranul televizorului.

Florence și mama ei izbucniră în râs.

- Nimeni nu vine, tată. Sunt... sunt... gra...

Luă mâna lui Henri peste fața de masă.

- Vom avea un copil.

Ei bine, în mod sigur că în Franța se făceau lucrurile altfel, îi spuse doamna Jacobs soțului ei mai târziu, mult după ce tinerii soți se retrăseseră în camera lor. Toată lumea spunea că francezii erau foarte sofisticăți, dar doamna Jacobs nu văzuse un bărbat atât de șocat în toată viața ei.

Henri tocmai ieșea din apartament când se întâlnește pe scară cu poștașul. Varjus, ca un adevărat prieten, îi răspunsese la scrisoare într-o săptămână. Henri rupse plicul și citi, cu fața impasibilă, cuvintele scrise în grabă.

Le Grand Dieu e un bărbat bun și înțelegător. Cred că ți-ar ierta această greșeală dacă l-ai aborda cu umilință. În fond, știe că ești un călăreț veritabil! Îți aștept cu nerăbdare întoarcerea, prietene.

- Vești bune?

Poștașul îndesă o revistă îndoită în cutia poștală cu numărul 47. Henri mototoli scrisoarea și și-o vârî în buzunar.

- Îmi pare rău, nu vorbesc engleză, spuse el.

„Două drumuri“, îi spusese Le Grand Dieu. De ce nu-l avertizase cât de repede aveau să se transforme într-unul singur?

Deschise ușa și intră în coridorul îngust. Mirosul verzei gătite prea mult plutea în aer, iar Henri închise iute ochii, temându-se de orice mâncare avea să fie pusă pe masă în acea seară. Apoi un sunet îl opri din drum. Din sufragerie, de cealaltă parte a tapetului cu model în relief, auzi hohote de plâns zgomotoase.

Se deschise ușa de la bucătărie și apărură Florence. Își croi drum de-a lungul coridorului și se întinse ca să-l sărute.

- Ce se întâmplă? întrebă el și speră ca ea să nu-i observe mirosul de alcool din respirație.

- Le-am spus c-o să ne mutăm în Franța după ce se naște copilul, spuse ea, calm, cu mâinile îndoite elegant în fața ei.

Un alt rând de hohote gălăgioase erupse după ce Florence rosti „Franța“. Henri se uită, nedumerit, la soția lui. Florence îi luă mâinile într-ale ei.

- M-am tot gândit la asta. Mi-ai dat totul - *totul*, spuse ea uitându-se la pântecul ei, dar știu că nu ești fericit aici, Henri. Și e nedrept să aștept de la tine să fii fericit, când oamenii sunt atât de încuiați la minte și când treaba cu caii e atât de diferită aici. Așa că le-am spus mamei și tatei c-o să mă întreții acolo după ce mă recuperez după naștere. După cum probabil că-ți poți da seama, mama n-a reacționat prea bine.

Florence se uită la el și continuă:

- Oare te va primi Le Cadre Noir înapoi, iubitele? Sunt sigură că aș putea avea grijă de o căsuță pentru tine în zonă, odată ce mă obișnuiesc puțin. O să învăț franceză, o să cresc copilul acolo. Ce crezi?

Poate neliniștită de lipsa lui de răspuns, începu să se joace cu mâneca ei.

- Am vrut să le spun că plecăm acum. Dar nu mi se pare o idee bună să nasc fără să pot să comunic cu medicii... iar mama ar fi distrusă dacă n-ar putea fi cu mine. Dar le-am spus că plecăm după ce se naște copilul. Sper că am făcut ceea ce trebuia... Henri?

Ce englezoaică curajoasă și frumoasă! Henri era atât de emoționat, că nu-și găsi cuvintele. N-o merita. Florence n-avea idee de cât de aproape fusese să... Făcu un pas înainte și-și îngropă fața în părul ei.

- Mulțumesc. Nu înțelegi ce înseamnă asta pentru mine. O să mă asigur că avem un viitor mai bun... noi și bebelușul, șopti el.

- Știu. Vreau să zbori din nou, Henri, îi șopti ea.

Auzi plânsetele bebelușului încă de dinainte să ajungă la căsuță. Un vaiet subțire răsună de-a lungul străzii tăcute. Chiar de dinainte să deschidă ușa camerei lor, el știa ce avea să găsească.

Florence era aplecată peste pătuț, murmurând cuvinte liniștitoare, cu mâna fluturându-i în van deasupra copilului. Henri se apropie, iar ea se întoarse spre el. Era palidă, iar ochii ei purtau semnele lungilor ore de zbcium.

- De cât timp plânge?

- Nu de mult. Crede-mă.

Florence își îndreptă spatele, făcu un pas într-o parte.

- Doar de când a plecat mama.

- Atunci, de ce...?

- Știi că mi-e frică s-o ridic atunci când nu ești aici. Iar m-au lăsat mâinile. Am scăpat o ceașcă după-amiază și...

Henri scrâșni din dinți.

- *Chérie*, nu e nimic în neregulă cu mâinile tale, ți-a spus și doctorul. Ai nevoie doar de curaj.

O ridică pe Simone din pătuț, ținând copilașul la piept cu îndemânare. Ea se liniști imediat. Gurița ei se deschise și se închise aproape de cămașa tatălui ei, căutând lapte. Florence se așeză pe scaunul din colț, întinzând brațele după ea și

înconjurându-și copilul cu ele doar după ce se asigură că fetița fusese bine prinsă în îmbrățișarea ei.

Henri se descălță și-și așează cizmele la ușă în timp ce Florence hrănea bebelușul. El își dădu jos jacheta și puse ceainicul pe foc. Găsise, în sfârșit, o slujbă la căile feroviare. Nu era atât de rău. Nimic nu era atât de rău, acum că știa că era doar temporar. Nici unul dintre ei nu vorbi. Liniștea camerei era întreruptă doar de suptul lacom al copilului și de mașinile care mai treceau uneori prin fața casei.

- Ai ieșit azi?

- Am vrut... dar ți-am spus, mi-e frică s-o duc în brațe.

- Părinții tăi ne-au cumpărat un cărucior. Ai fi putut s-o pui în el.

- Îmi pare rău.

- Nu spune că-ți pare rău.

- Dar îmi e... Henri...

- Nu trebuie să fii. Dacă doar ai înceta să fii atât de complicată în legătură cu tot. Dacă ai fi mai puțin neliniștită din cauza copilului, dacă nu te-ai mai plânge de mâini despre care susții că nu mai funcționează, de ametele imaginare.

- Sunt nervii, spusese doctorul atunci când Florence începuse să se plângă că trupul nu-i funcționa cum trebuia la câteva săptămâni după nașterea lui Simone.

După ce o examinase, doctorul le explicase lui Henri și mamei lui Florence, stând în coridorul îngust, că uneori asta se întâmpla cu mamele tinere. Vedeau lucruri îngrozitoare, pericole care nu existau. Uneori, puteau avea chiar halucinații.

- Măcar a format o legătură cu copilul. Ea și bebelușul ar trebui să stea cu bunica o vreme. Doar până se obișnuiește cu... faptul că e mamă, spusese doctorul.

Ce ar mai fi putut să spună Henri? Dăduse din cap în semn de înțelegere, se minunase că ceilalți nu puteau vedea cum fiecare atom din trupul lui se întindea spre Canalul Mânecii.

Florence plângea din nou. Henri o privi, încercând să șteargă lacrimile de pe rochița de bumbac a bebelușului. Ea își plecase capul, iar Henri simți o greutate sufocantă așezându-i-se pe umeri. „Cât o să mai dureze asta?“, își dorea el să-i strige. Se gândi la Gerontius, care poate că-l aștepta și acum, cu capul aplecat peste ușa grajdului.

- Îmi pare rău! Știu că te gândeai că Franța e soluția pentru noi, spuse ea cu glas scăzut.

Iată-l. Acel ceva care planase în aer, nespun, timp de săptămâni întregi. Florence nu se putea descurca singură, iar Henri nu putea risca să i se întâmple ceva copilului. Nu putea să se întoarcă la Le Cadre Noir și s-o și îngrijească pe Simone în același timp. Henri n-avea nici un fel de familie căreia să i-o poată încredința, n-avea bani cu care să plătească o doică.

Trebuia să rămână aici, lângă părinții ei. Henri se ridică și se apropie de scaunul ei.

- O să-i scriu lui Monsieur Varjus, spuse el.

Florence își ridică privirea.

– Vrei să spui că...

– O să mai rămânem un pic în Londra, spuse el ridicând din umeri și scrâșnind din dinți. E în regulă, crede-mă.

Altcineva avea să-i călărească calul.

Degetele bebelușului se deschisera și se închisera pe pielea dezvelită a mamei, solicitante și pline de emoții.

– Poate când mă simt puțin mai bine..., spuse Florence în șoaptă.

Iar în anul următor aveau să vină noi călăreji, écuyers, pregătiți să-i ia locul.

Atunci când Constance își puse brațul în jurul gâtului lui și-i mulțumi plângându-i pe umăr, Henri realizează, cu rușine, că nu simțea decât disperare. Al doilea gând al său fu mai rău: cum putea o femeie incapabilă să-și folosească mâinile să se țină de el atât de strâns?

– Cam un an mai târziu l-am cunoscut. Lucra la podul feroviar de deasupra curții. Era prima oară când Henri văzuse cai de când plecase din Franța. Cel puțin, cai care nu trăgeau căruțe.

Cowboy John își dădu pălăria pe spate.

– Mi-am ridicat privirea într-o după-amiază și l-am văzut uitându-se lung la iapa mea bătrână, de parcă ar fi fost un miraj. Amândoi eram noi în zonă, amândoi eram străini. L-am chemat la mine. Și-a mâncat sendvișurile lângă unul dintre grajduri, mângâind nasul iepiei mele cu o mână. O grămadă de oameni îl considerau cam rigid, dar mie îmi plăcea. Ne înțelegeam perfect. Ani de zile am stat în biroul meu bând ceai și povestind despre mica fermă pe care el avea s-o pună pe picioare în Franța, într-o zi, și despre școala de echitație pe care avea s-o întemeieze odată ce făcea rost de niște bani.

– Asta își dorea Florence? Întrebă Natasha.

– O, Florence ar fi fost de acord cu aproape orice i-ar fi cerut el. Cred că se simțea vinovată pentru toate poverile pe care i le pusese pe umeri. Știa, ca și el, că nu s-ar fi putut descurca în Franța, având în vedere boala ei. Își folosea energia rămasă ca să compenseze asta.

– Nu înțeleg. Boală?

John se uită la ea și se încruntă.

– Nu știați?

– Nu știam ce?

– Sarah nu v-a spus? Bunica ei avea – o, cum naiba îi zice – scleroză multiplă. A fost ținută în scaunul cu rotile timp de ani de zile. Încă de când a învățat să meargă, Sarah l-a ajutat pe Papa să aibă grijă de bătrână.

***

Renunțaseră să aștepte la Dover și hotărâseră să călătorească pe partea de jos a coastei, spre deal. Mac conducea prin întuneric, strigând nume de hoteluri doar în caz că era vreunul la care Natasha nu sunase încă. Sau la care nu sunase deja de două ori. Natasha încă vorbea cu John, cu imaginația stârnită de povestea vieții lui Henri Lachapelle.

- La cum vorbea Sarah despre bunicii ei, păreau foarte apropiați.

John pufni.

- Normal că erau apropiați, dar întreaga lui viață e una plină de regrete.

- Te referi la mama lui Sarah?

- O, frate, Simone era un dezastru. Era înfocată, certăreață - opusul lui. Tot ce tatăl ei păstra pentru el, ea dădea afară. Florence nu se putea descurca nicidecum cu ea, n-avea puterea s-o facă, iar Henri a încercat să fie sever cu ea, așa cum face și cu Sarah. Era un adept al disciplinei de modă veche, unii ar spune că puțin prea mult. Nu-i plăcea s-o vadă pe Simone umblând cu băieții din zonă sau ca ea să stea în oraș până târziu. Probabil că situația cu Florence îl făcuse mai protectiv decât ar fi fost în circumstanțe normale. Dar lui Simone nu i-a convenit. Ooo, nu. S-a luptat cu el la fiecare pas. Cu cât el trăgea mai tare de ea, cu atât ea se opunea mai tare.

Aprinse altă țigară.

- Partea tristă e că acum Henri știe că a tratat situația greșit. Ar fi trebuit s-o lase mai moale. Semănau în realitate mai tare decât își dădeau seama. Dar e greu, știți? Atunci când crezi că pierzi ceva, nu te comporti mereu în cel mai inteligent mod.

Natasha îi aruncă o privire lui Mac. El era adâncit în povestea lui John.

- Atunci când Henri și-a dat seama cu ce anume greșea, Simone o luase deja pe drumul drogurilor, iar tatăl ei n-a mai putut s-o aducă înapoi. Apoi ea a fugit la Paris, unde a stat vreo patru, cinci ani, și n-au mai auzit nimic de ea. În afară de momentele în care avea nevoie de bani, normal. Aproape că le-a frânt inimile. Știu că el se învinovățește pentru ceea ce s-a întâmplat. Iar apoi, acum zece sau unșpe ani, Simone apare în pragul lor cu un copilăș, spunând că nu poate avea grijă de ea. Făcuse un copil în Franța, un copil despre care ea nu le zisese nimic. A fost șocul vieții lor. Și le spune că se pune din nou pe picioare, începând să le lase lor copilul. De fiecare dată îl lasă la ei un pic mai mult și un pic mai mult, iar după aia nu mai apare deloc atunci când trebuie să apară. Până la urmă, ei au cerut custodie și au și primit-o. Simone nici măcar n-a apărut pentru proces. Henri a fost extrem de supărat la început - era foarte protectiv atunci când venea vorba de Florence, de povara în plus pe care o reprezenta copila -, dar, dacă e să fiu sincer, era foarte fericit s-o aibă pe Sarah prin preajmă.

Zâmbi.

- În ziua în care au primit dreptul de custodie, ai fi zis că el și Florence au primit o nouă viață. Bătrânul se gândea din nou la cai. Și erau fericiți. În orice caz, mai fericiți decât îi văzusem eu vreodată împreună. A fost o lovitură să afle că Simone murise, dar cred că a fost și o ușurare. Henri o căutase ani de zile, îi dăduse bani, o scosese

din problemele în care se băgase singură, încercase s-o ajute să-și revină. Nu că Sarah ar ști ceva despre lucrurile astea, înțelegeți de ce. Henri voia să protejeze copila... unele lucruri pe care le știa... o fată nu trebuie să știe asemenea lucruri despre mama ei..., spuse John, străbătut de un fior.

- În fine, Florence a murit acum - cât? - patru ani. După înmormântarea ei, au primit o ofertă de la consiliul local, un stimulent financiar să renunțe la apartamentul lor de la parter, fiindcă aveau nevoie de el alte persoane cu dizabilități. Ei, Henri a luat banii, s-a mutat cu Sarah în apartamentul din Sandown și a cheltuit toți banii pe Baucher, acel Rolls-Royce al cailor. Și din momentul acela a început să fie din nou el însuși. Tot ce făcea era ca să-i croiască lui Sarah un viitor mai bun.

- Voia ca Sarah să fie ca el, observă Natasha.

Cowboy John clătină din cap.

- Știi ceva, doamnă avocat? Voia exact opusul. O, poți crede ce vrei despre ea, dar Sarah e singurul lucru pe care bătrânul a crezut vreodată că l-a făcut bine, spuse John, cu ochii lui umezi ațintiți în zare.

Fata adormise. Thom conduse prin noapte, uitându-se din când în când la silueta ei ghemuită pe locul din față. Capul îi era sprijinit de geam. Apoi se uită, aproape din reflex, la monitorul camerei de luat vederi pe care putea vedea calul ei, între ceilalți doi. Boo luase o poziție alertă, ca și cum nu și-ar fi îngăduit să se relaxeze, fiindcă se pregătea pentru următorul pas al călătoriei lor.

Thom nu-i spusese lui Kate ce făcea - știa ce ar fi zis ea. I-ar fi spus că era nebun, l-ar fi acuzat că era iresponsabil, că punea un copil în pericol. Știa că și ei amândoi și-ar fi ieșit din minți de frică și de grijă dacă fiica lui vitregă, Sabine, ar fi șters-o în felul ăsta, fugind cu un străin într-o țară străină.

Dar cum putea să-i explice lui Kate că fusese nevoit s-o ajute pe fată? Ba chiar c-o invidia puțin, ascultându-i poveștile de-a lungul ultimelor ore. Câți oameni aveau șansa să-și urmeze visul? Câți oameni știau măcar ce-și doreau? Atunci când Sarah îi vorbise despre călătoria ei, despre dragostea ei pentru cai, despre viața necomplicată pe care și-o imaginase și despre bunicul ei, Thom realizase cât de simplu era să te limitezi, să te îngropi în rutină și frământări banale.

Dar nimic din toate astea nu-i ușură grijile. Se gândise de mai multe ori că ar fi trebuit să oprească camionul la marginea drumului și să sune la poliție. Se mai uită o dată la monitorul camerei. Calul își ridică ușor capul și, preț de un moment, privi direct în cameră.

- Ai grijă de ea, bătrâne! Dumnezeu știe c-o să aibă nevoie de tot ajutorul din lume, spuse Thom în șoaptă.

La opt și un sfert se opriră la un restaurant fast-food ca să meargă la toaletă. John ceru o cafea mare și neagră, cu două cuburi de zahăr - deși Natasha îi spuse că, dacă

bea așa ceva, avea să folosească toaleta chiar mai des – și se duse la cabina de telefon ca să sune la spital. Asta ținea de rutina lui, le spuse el, voios, celor doi. Îi plăcea să sune sau să meargă în vizită în fiecare zi. Bătrânul voia, cu siguranță, să știe ce se petrecea.

– Ce o să-i spui? îl întrebă Natasha.

– Adevărul. Că știm că e în apropiere, dar că nu ne-am prins încă unde anume. Dar Henri e un bătrân încăpățânat. Probabil că el i-a spus lui Sarah unde să meargă, ca să n-o putem găsi.

Gândul îl făcu să râdă. Natasha îl privi cum merse, chicotind, la telefon. Ea se duse la masă și așeză tava de plastic în fața lui Mac, încercând să nu bage de seamă că el tocmai își închisese clapeta telefonului mobil, ca și cum tocmai ar fi terminat de citit un mesaj.

– Dacă spun că Sarah se dovedește a fi mai bună decât am fi crezut-o, o să-mi dai o palmă peste cap? o întrebă el.

– Nu ne-a spus niciodată.

– N-am întrebat-o niciodată.

– Dar n-a spus nimic. Am vorbit cu ea despre bunicii ei și tot ce mi-a spus a fost că erau fericiți împreună.

– Poate că asta era singurul lucru pe care ea l-a considerat important, spuse Mac în timp ce-și turna lapte în cafea.

Natasha ridică paharul cu cafea neagră ca să i-l dea lui John, care tocmai se întorsese, dar el clătină, sumbru, din cap.

– Prieteni, va trebui să plec. Lui Henri nu-i merge prea bine. Dacă Sarah nu e acolo... ei, cineva trebuie să fie cu el.

– Cât de rău e?

– Mi-au cerut doar să merg acolo. Mă rog, au vrut să vină Sarah, dar ea le-a spus că nu poate.

Își căută mărunțișul prin buzunare, verificând câți bani avea la el. Arăta dintr-odată obosit și puțin fragil. Natasha se ridică în picioare și căută prin poșetă. Uitase cu totul de cafea.

– Te ducem la gară. Poftim, ia trenul.

Îi întinse niște bancnote.

– N-am nevoie de banii tăi, duduie, spuse John, iritat.

– Nu sunt pentru tine, sunt pentru el. Ca să nu trebuiască să fie singur. O, pentru numele Domnului, doar ia un taxi din gară. O meriți, spuse ea.

John se uită la bancnotele din mână ei și, pentru prima oară, îi pieri expresia batjocoritoare și șireată de pe fața îmbătrânită. Luă banii și-și scoase pălăria în fața ei.

– Ei, mulțumesc. O să vă sun după ce aflu cum stă treaba cu Henri, le spuse el.

Erau deja în mașină atunci când Natasha realizează că lipsa bruscă a umorului sarcastic al lui Cowboy John o dezorienta mai mult decât orice se întâmplase până

atunci.

Tocmai intrau în parcare la gară, când îi sună telefonul. Natasha deschise clapeta.

– Da, eu sunt, spuse ea, uitându-se la John, care tocmai cobora din mașină.

– Mă scuzați... Puteți să repetați?

Semnalul era prost. Ea îi făcu semn lui Mac să oprească motorul.

– Sunteți sigur? Mulțumesc mult că mi-ați spus... Da, vorbim mai târziu.

– E totul bine?

John ținea deschisă portiera din spate. Bineînțeles că era nerăbdător să plece, dar ceva de pe fața ei îl făcuse să se oprească. Natasha închise telefonul.

– Ce-i? Spune repede, o îndemnă Mac.

– Au sunat de la bancă. N-o să vă vină să credeți. Sarah e în Franța, spuse ea.

Capitolul 24

„Cea mai bună garanție împotriva eșecului se găsește în cunoașterea deplină a puterilor calului tău.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Sarah visase cai, sânge și autostrăzi. Se trezi în aerul rece și îl văzu pe Thom uitându-se la ea prin geamul portierei șoferului. Sarah se ridică în capul oaselor. Ceasul de pe bord arăta că era opt fără un sfert.

– 'Neața.

Thom era îmbrăcat și bărbierit, ca și cum ar fi fost treaz de ceva vreme.

– Unde suntem? îl întrebă ea.

Atmosfera era ciudat de luminoasă, ca și cum totul ar fi fost cu câteva nuanțe mai deschis la culoare decât în Anglia. La o distanță mică, se vedea o curte imaculată de grajduri de culoarea mierii, cu un acoperiș roșu, flancat de un gard viu dens și drept. În fața porților erau așezate ghivece enorme cu tise bine tunse. Un bărbat curăța un grajd, aruncând cu o furcă de paie murdare într-o roabă. Omul se mișca ușor, plin de bună dispoziție.

– Suntem chiar lângă Blois. Ai dormit mult, îi spuse el Thom.

– Unde e Boo?

Aceeași panică instinctivă.

– Domnul Diablo, vrei să zici? În curte, răspunse el arătând cu degetul spre grajduri. Am ajuns târziu azi-noapte, dar dormeai dusă și nu mi s-a părut corect să vă dau afară pe amândoi în miezul nopții. Calul e în al treilea grajd din stânga. E bine. Era puțin transpirat atunci când am ajuns, dar acum n-are nici o treabă.

Sarah clipi. Văzu nasul lui Boo, care se întindea după fân.

– Nu trebuie să mă plătești pentru că ai dormit în camion noaptea. Dar eu trebuie să mă întorc la Calais, domnișoară Sarah, așa că mă tem că aici ni se despart drumurile.

Sarah încercă să-și adune gândurile în timp ce Thom o ajută să se echipeze și-i oferi doi croasanți pe care i-i ceruse proprietarului. El deschise o mică hartă, pe care îi marcase cea mai bună rută.

- E la puțin peste o sută de kilometri de aici, spre sud-vest, spuse el, iar apoi arătă cu degetul spre un drum roșu. Te-aș duce eu dacă aș putea, dar nu-mi pot permite să mai pierd patru ore. Însă e o vreme frumoasă pentru călărie, iar drumurile astea sunt destul de liniștite. Nu cred c-o să ai mari probleme. Nu te grăbi, bine?

Sarah își dădu seama, cu un fior de încântare, că era aproape de destinația ei. Putea vedea numele pe hartă. În comparație cu mărimea Franței, se afla la o distanță de doar câțiva centimetri.

- Mai e un popas pentru cai chiar aici, îi arătă Thom, care încercuise cu pixul numele unui sat de pe hartă. Aici e numărul lor de telefon, în caz că ai nevoie de el. Eu am sunat din timp și te așteaptă. Ar trebui să primești o masă diseară, dar eu aș încerca să mănânc ceva înainte, doar ca să fiu sigur. Și nu uita că e așteptat un cal numit...

- Diablo Blue, spuse ea.

- Așa. O să fii bine?

Thom era serios, fața îi era întunecată de îndoieli.

- Sunt bine, spuse ea.

Era destul de sigură că avea să fie bine. Reușise să treacă marea, în fond. Călătorea cu cel mai bun cal din Franța și avea binecuvântarea lui Papa.

- Aici e numărul meu. Fă-mi o favoare și sună-mă dacă ai probleme. La naiba, sună-mă după ce ai ajuns acolo unde trebuie să ajungi.

Îi puse harta îndoită în mână.

- Doar sună-mă. M-aș bucura să știu că ești bine.

Sarah dădu din cap și-și îndesă bucata de hârtie în buzunar.

- Și nu vorbi cu nimeni. Mai ales cu nimeni ca mine. Doar ține capul la cutie și nu te opri până nu ajungi.

Sarah dădu din cap din nou, cu un zâmbet vag pe buze.

- Ai euro ăia pe care i-am schimbat?

Sarah vârî mâna în rucsac și pipări plicul. Thom oftă.

- Doamne, ajută-mă. Ești cea mai ciudată autostopistă pe care am întâlnit-o vreodată. Dar vă urez mult noroc, ție și calului tău.

Ezită, de parcă încă n-ar fi fost sigur că făcea un lucru bun.

- O să fiu bine, Thom, insistă ea.

O trecu un fior la gândul că Thom pleca; se simțise în siguranță cu el. În grija lui, nu li se putea întâmpla nimic, nici ei și nici lui Boo. Simți o invidie neașteptată gândindu-se la fiica lui vitregă, ale cărei probleme Thom stăruise să le ia pe umerii săi. Apoi, după un moment, spuse:

- Mersi.

- Ete, na, răspunse Thom.

Făcu un pas înainte și-i întinse mâna lui sănătoasă. Sarah o luă într-a ei, simțindu-se stângace. Își zâmbiră unul altuia, ca și cum amândoi se simțeau la fel.

- A fost o plăcere să călătoresc cu tine, Sarah.

Așteptă ca fata să încalece, apoi se întoarce spre camion.

– Și bătrânul tău pare un tip grozav. Pun pariu c-o să fie încântat atunci când o să afle că ai ajuns! îi strigă el întorcându-se, brusc, spre ea.

Câmpurile Franței erau mai late decât cele de pe drumul spre Dover. Erau vaste și plate, fără delimitări. Pământul, în schimb, arăta cum arătase și cel din Anglia: bogat și maroniu. Nu era tocmai uscat, dar se adunase în mormane aspre, care arătau ca valurile mării. Boo, plin de energie, umbla fericit pe fâșiile acoperite cu iarbă. Urechile îi erau aplecate, se vedea pe el că era fericit să se afle din nou pe teren solid. Din cauza rasei sale, părul lui de iarnă nu era cu mult mai gros decât cel de vară. Thom trebuia să-l fi țesălat în timp ce Sarah dormise, fiindcă era perfect curat. Înaintară printr-o țară care le era străină, dar nu în totalitate: era țara poveștilor lui Papa, țara unei limbi pe care Sarah o auzise încă din copilărie. Văzând-o pe panouri publicitare, pe semne de circulație, se simți puțin ca și cum țara i-ar fi vorbit. Ca și cum s-ar fi așteptat s-o înțeleagă.

Trecură prin sâtcucuri cu străzi liniștite și civilizate, cu rânduri uniforme de căsuțe de piatră cenușie. Săreau în ochi doar câte un ghiveci îngrijit de pe vreun pervaz sau câte o pereche de obloane vopsite într-o culoare intensă. Un bărbat trecu pe lângă ea cu două baghete și un ziar sub braț. Dădu din cap către ea, ca și cum o fată călare n-ar fi fost nimic neobișnuit.

– *Bonjour*, spuse el.

– *Bonjour*, răspunse ea, simțindu-se ușor bucuroasă.

Era primul cuvânt în franceză pe care îl rostise de când sosise. În piață, se opriră la o troacă pentru animale, din care Boo luă înghițituri mari de apă. Urechile i se mișcau comic dintr-o parte în alta în timp ce bea. Sarah descălecă și poposi acolo timp de jumătate de oră, umezindu-și fața cu apă rece, mâncându-și croasanții și lăsând o mamă să se apropie cu copiii ei ca să mângâie calul. Femeia remarcă faptul că Boo era chipeș, iar Sarah răspunse în franceză că rasa Selle Français era faimoasă pentru frumusețea ei. Crescuse ascultându-l pe Papa vorbind franceză, dar se simțea ciudat s-o audă în propria ei voce.

– A, *comme le Cadre Noir*, spuse femeia.

Familiaritatea cu care ea rostise numele acela era ca un imbold pentru Sarah. Vorbise despre academie asemenea unei persoane care pomenea clubul sportiv local sau blocul în care locuia Sarah în Anglia.

Ea încălecă din nou și continuă să meargă spre un semn care îi îndruma spre Tours. Sarah ieși prin cealaltă parte a satului, trecu pe lângă o moară de vânt și peste un pod, iar după câteva minute se trezi din nou între câmpuri. Trecu pe sub autostrăzi suspendate, printr-un câmp vast de turbine gălăgioase. Simți bufnetul rotațiilor lor ample și elegante ca și cum ar fi fost bătaia propriei inimi. Sufletul simțindu-i-se mai ușor cu fiecare kilometru parcurs, începu să fredoneze un cântec

pentru copii pe care Papa obișnuise să i-l cânte pe când era mică. Își dădu jos fularul de pe față, devenind din ce în ce mai încântată. *Ah, ah, Monsieur Chocolat! Oh, oh, Monsieur Cacao...* Vocea ei răsuna peste câmpurile goale și acoperite de brumă. Boo își înfipse dinții în zăbală și dădu din cap, cerând să meargă mai repede. Nerăbdătoare să ajungă și dându-și seama că se afla doar la câteva ore de mers până să ajungă la destinație, Sarah își strânse picioarele în jurul lui Boo, în semn de încurajare. Aerul rece îi mângâia pielea, corpul ei se hrănea din energia calului. Simțurile ei păreau mai ascuțite, ca și cum ar fi absorbit acel peisaj nou prin fiecare celulă. Doar ea și calul ei, neobservați, liberi. Resimțea această libertate așa cum ar fi făcut-o un călător de acum o mie de ani.

„Sunt în Franța, Papa“, îi spuse bunicului ei în gând, „și e frumos“. Și-l imagină pe bătrân în patul lui, visând drumurile pe care mergea ea acum, gândindu-se, mulțumit, la ceea ce avea de gând să facă ea. Auzind vocea și instrucțiunile lui, Sarah își îndreptă puțin spatele, își corectă unghiul precis al picioarelor, strânse frâiele și începu să galopeze. Picioarele lui Boo loveau fâșia de iarbă într-un ritm elegant, într-un mod care l-ar fi făcut pe bătrân să-și plece capul în semn de aprobare dacă l-ar fi văzut.

Natasha urâse drumurile lungi cu mașina încă de când era copil. Nu-și amintea niciodată de zone de camping vesele, de caravane de-a lungul mării, de parcurile de distracție sau de înghețatele și de rudele fericite despre care îi povestiseră, mai târziu, surorile ei. Atunci când era întrebată despre călătoriile copilăriei ei, Natasha își amintea doar autostrăzile infinite, kilometrii dintre ieșirile de pe ele fiind întrerupți doar de copii întrebând „Am ajuns?“, certurile părinților pe locurile din față, ciupiturile și loviturile ascunse ale surorilor ei, care o înghesuiau din ambele părți, pe bancheta din spate. Își amintea mirosul slab de vomă care apărea de fiecare dată când, inevitabil, cuiva i se făcea greață.

Era cu aproape treizeci de ani mai în vârstă acum, dar groaza nu fusese niciodată înlocuită de așa-zisa fericire pe care le-o trezeau altor persoane drumurile deschise și încântarea unei noi destinații. În schimb, Mac iubise excursiile cu mașina în timpul vacanțelor din căsnicia lor, oprindu-se oriunde avea chef, conducând toată noaptea, dacă asta i se părea o idee distractivă. Natasha își dorise în secret să fi avut un plan de concediu. Faptul că nu puteau conta pe o masă caldă și pe un pat rezervat o dezorienta. Mentalitatea ei, pe care Mac o considera tipică pentru clasa de mijloc din suburbii, o făcea să se simtă atât nepotrivită, cât și vinovată pentru că-i strica distracția. În ultimii doi ani se resemnaseră – spre satisfacția nici unuia – cu vacanțe all inclusive. Ea stătea la piscină cu cartea în mână și încerca să ascundă documentele de serviciu pe care le adusese pe furiș. Mac se plimba prin complexul hotelului, ca și cum ar fi încercat să găsească ceva ce pierduse, pentru ca apoi să sfârșească la bar cu noii lui prieteni.

Cardul de credit al Natashei fusese folosit seara trecută la o benzinărie de pe o

autostradă franceză. Operatorul băncii îi spusese Natashei că dificultatea era următoarea: tranzacția apăruse pur și simplu ca „La Bonne Route, Paris“, o descriere care era valabilă pentru șapte asemenea locuri din nordul Franței.

– Ei bine, cred că ar trebui să mergem la popasul pentru cai, spusese Mac cu o seară înainte, pe când se aflaseră pe feribot.

Reușiseră să încarce mașina pe un feribot care traversa târziu. Natasha stătuse acolo aproape în tăcere, uitându-se prin geamul murdar la marea întunecată și învolburată, încercând să compare informațiile pe care le primise de la bancă cu ceea ce crezuse că era posibil. Cum putuse Sarah să traverseze Canalul cu un cal? Cum reușise să intre în Franța? Nimic n-avea sens.

– Dacă nu e ea? se întrebă cu voce tare.

Mac îi întinsese o sticlă de apă. Își odihni picioarele pe scaunul de lângă ea, iar Natasha se mutase la câțiva centimetri distanță.

– Cum adică?

Desfăcuse sticla și băuse.

– Doamne, mor de sete!

Nu se bărbierise, iar bărbia îi era acoperită de un început de barbă.

– Dacă a vândut cardul? Dacă i l-a furat cineva? Dacă urmărim persoana care nu trebuie?

– E posibil, dar ar fi o coincidență a naibii de mare ca altcineva să vrea să ajungă în Franța. Și, în plus, n-avem nici o altă opțiune, nu-i așa?

Natasha arătase pe harta care se afla pe masa dintre ei.

– Uită-te la distanțe, Mac! John a spus că un cal poate merge cincizeci sau șaiszeci de kilometri pe zi, dacă chiar e necesar. Ar fi fost suficient de greu să ajungă chiar și la Dover într-un timp atât de scurt. Cum ar fi putut traversa Canalul cu un cal? Cum ar fi putut parcurge, apoi, jumătate de Franță călare? Și uite, Saumur e la peste cinci sute de kilometri depărtare de Calais. Sarah n-are nici o șansă să ajungă atât de departe.

– Deci... ce vrei să spui cu asta?

Natasha se lăsase pe spate în scaun.

– Ar trebui să ne întoarcem.

Șovăise.

– Sau poate să sunăm la poliție.

Mac clătinase din cap.

– Ascultă, avem deja un plan. Cred că ar trebui să ne îndreptăm spre Saumur.

– Dar ce facem dacă ne înșelăm?

– Dar dacă nu ne înșelăm? Are sens să mergă acolo. Bunicul ei crede că merge acolo. Cardul tău de credit spune același lucru.

Natasha privise pe geam.

– Cred... cred că n-am făcut ce trebuia. Ar fi trebuit să sunăm la poliție ieri-seară. Ai dreptate – n-am vrut să se amestece poliția pentru că nu vreau să se afle de

chestia asta. Recunosc. Dar situația e mai serioasă acum, Mac. Se presupune că suntem responsabili pentru o față de paisprezece ani, care s-a pierdut, poate chiar într-o țară străină. Eu zic să sunăm poliția după ce ne dăm jos de pe feribot. Asta e decizia responsabilă.

– Nu. În momentul în care chemăm poliția, Sarah își pierde calul. Pierde totul. Nu. Nu s-a pierdut, doar că noi nu știm unde e. Probabil că ea știe foarte bine unde merge. Sunt gata să cred că știe ce face, spusese el, hotărât.

– Asta nu e decizia ta.

– Știu. Dar, dacă povestea se termină urât, o să-mi asum responsabilitatea.

– Și eu sunt responsabilă pentru ea.

Pe Natasha o fâstâcea mereu ca Mac să se uite la ea atât de direct.

– Știi ceva? Dacă chiar voiai să suni la poliție, ai fi făcut-o deja de ieri. Știi foarte bine, Tash, că nici unul dintre noi nu vrea să se amestece poliția, chiar dacă motivele noastre sunt foarte diferite.

Mac nu fusese niciodată atât de hotărât pe vremea când fuseseră căsătoriți.

– În fine, acum am ajuns. Avem o idee despre destinația ei. Eu zic să mergem la popasul pentru cai și s-o așteptăm acolo.

Durerea îi făcu Natashei vocea mai aspră decât intenționase:

– Și dacă te înșeli, dacă nu e în siguranță, dacă se dovedește că nu e unde credem că e, o să trăiești fericit cu asta?

De atunci abia își mai vorbiseră. Coborâseră cu mașina la Calais, iar apoi conduseseră pe tot timpul nopții. Mac nu intrase pe *autorute*, ci pe drumuri mai mici, drumuri pe care ar fi putut călători un cal. În tot acel timp scormonise întunericul cu privirea.

Natasha ațipise. Se trezi atunci când îi auzi vocea.

– Nu, nu, scumpo. Nu cred că e o idee bună. Știu. Știu.

Natasha, incomod de trează, își ținu fața întoarsă și ochii închiși. Respiră intenționat cât mai calm, până când Mac termină apelul. Mai așteptă zece minute înainte să caște demonstrativ. Mac îi propuse să se oprească la o benzinărie și să tragă un pui de somn. Trecuse de unu noaptea și n-aveau multe șanse să găsească un hotel.

– Nu dormim mult. Maximum două ore. Apoi mergem mai departe, spuse el.

Natasha îi era recunoscătoare pentru propunere, după tensiunea ultimelor ore. Se opriră în parcare a unei benzinării parțial iluminate de un felinar solitar cu sodiu. Nu mai era nici o mașină în jurul lor, iar de cealaltă parte a gardului viu mic și neîngrijit, se întindeau câmpurile din Somme. Arătau triste în întuneric, apăsate de greutatea istoriei. Motorul se opri.

Cei doi rămaseră unul lângă altul, într-o atmosferă ciudată. Era ca o parodie suprarealistă a unei întâlniri, se gândi ea, ca preludiul unui prim sărut.

Mac, simțind, poate, același lucru, era distant și politicoș. Îi oferi bancheta din spate, iar Natasha se întinse pe ea cu o mulțumire la fel de politicoasă. Își rulse

paltonul și-și așezase capul pe el, dându-și seama că sacoul ei avea să fie chiar mai sifonat în dimineața următoare.

– Vrei să-ți dau jacheta mea? Nu mi-e frig.

– Nu, mulțumesc.

Ca și atunci când fuseseră căsătoriți, Mac adormi ca și cum s-ar fi aruncat de pe buza unei prăpăstii. Natasha îi vedea profilul în lumina slabă, fiindcă își lăsase scaunul pe spate. Era relaxat, cu brațul întins peste frunte. I se auzea sunetul slab și regulat a respirației.

Ea nu putea dormi. Se afla într-o mașină străină, într-o țară străină. Minteaa îi alerga cu viteza luminii, gândindu-se la cariera ei pierdută, la un bărbat de la Londra, care n-o mai iubea, la o fată care se afla undeva sub același cer. Gândurile îi erau o țesătură de nefericire și singurătate, cu ea în centru. I se făcu frig și îi păru rău că nu luase jacheta lui Mac. Își aminti de un băiat pe care îl reprezentase cândva și care dormise timp de luni de zile într-o parcare. Fusesse hotărâtă să-i câștige cazul și o făcuse, dar nu-și putea aminti să se fi întrebat vreodată cum se simțise băiatul.

În tot acest timp, pe tot parcursul orelor lungi, bărbatul cu care sperase cândva să-și petreacă viața se foi în somn și murmură pe locul din față al mașinii, la un milion de kilometri depărtare de ea. El era bărbatul pe care jurase să-l iubească, bărbatul cu care ar fi trebuit, într-un univers paralel, să fie ghemuită într-un pat matrimonial, ascultându-și copiii dormind. Poate că Mac era adâncit în vise despre o iubită cu picioare lungi. Natasha rămase întinsă în întuneric și realizează, spre surprinderea ei, că divorțul nu era, până la urmă, o durere finită.

– Linda. Natasha.

– Cum merge? Ți-ai rezolvat... problemele de familie?

Știau. Conor le spusese, probabil, totul. În lumina aspră a dimineții, Natasha se uită la fusta ei mototolită, la ciorapii care i se rupseseră dureros de vizibil.

– Nu. Nu încă.

– Unde ești? Când te întorci?

Dormiseră ore întregi, trezindu-se cândva după răsărit. Mac se întinsese de pe locul din față și-i scuturase umărul. Deschizând ochii, năucă și dezorientată, avusese nevoie de câteva secunde ca să-și amintească unde se afla. După câteva ore tăcute și obosite de condus, se opriseră la o benzinărie, ca să se reîmprospăteze.

– Nu... nu sunt sigură. Durează mai mult decât credeam. Pot vorbi cu Ben?

– E plecat. Cu Richard.

– Richard? De ce e cu Richard?

– Nu te-a sunat nimeni?

– Nu... de ce?

– E vorba de familia Persey. Au ajuns la o înțelegere. Avocații lor ne-au contactat de dimineață și ne-au dat o ofertă nouă. E mai bine decât se așteptase doamna Persey. Iar ea a fost de acord cu dreptul de vizită, atât timp cât funcționează după un

program prestabilit. Richard spune că n-avem de unde să știm dacă o să se și țină de înțelegere, dar, pe moment, au căzut de acord.

- Doamne, ajută!

- Richard a ieșit să sărbătorească evenimentul împreună cu doamna Persey. I-au luat pe Michael Harrington și pe Ben cu ei. Merg să ia micul dejun cu șampanie la Wolseley. Doamna Persey e deja o altă femeie. I-am spus lui Ben să aibă grijă - îi dă târcoale ca o leoaică înfometată.

Richard nu se obosise s-o sune. Bucuria ei trecătoare pentru că se ajunsese la o înțelegere se evaporă, temperată de siguranța că n-avea să primească nici un fel de recunoștință pentru partea ei de muncă. În ochii lui Richard, nu mai era implicată.

Știi, în acel moment, că n-avea să fie făcută asociat. Nu în acel an. Și poate că nici după mulți, mulți ani.

- Lin, e...? spuse ea.

Oftă.

- O, las-o baltă!

Simți o durere surdă în tâmpile. Ea se afla într-o parcare a unei benzinării din Franța, în haine vechi de două zile, frecându-și fruntea în timp ce se uita la vehiculele care goneau pe lângă ei. Cum de ajunsese aici? De ce nu făcuse ceea ce îi sfătuisese mereu pe stagiari, de ce nu se distanțase întotdeauna emoțional de clientul ei? Cum de nu ghicise că haosul din viețile acestor copii era contagios?

- Deci... cum îți merge?

- Sunt bine, minți ea.

- Nimeni de aici nu știe ce să spună. Ai fost foarte secretoasă, spuse Linda, precaută.

- Iar acum plătesc prețul, nu-i așa?

- Unii sunt de părere că ai fi putut proceda, probabil, mai bine.

Natasha închise ochii.

- Trebuie să închid, Lin. O să sun mai încolo, spuse ea.

Mac se întorcea la mașină. Țsta e purgatoriul, se gândi ea. Cariera îi era ruinată, viața ei personală era un dezastru, era sortită să fie blocată alături de fostul ei soț într-o mașinuță pentru tot restul vieții, certându-se amândoi și încercând să-și justifice fiecare decizie proastă pe care o luaseră vreodată.

- O, Natasha! Am uitat să-ți spun. Am avut un vizitator la prima oră. N-o să ghicești niciodată cine e.

Mac se opri ca să vorbească cu două femei mai în vârstă, care tocmai coborâseră dintr-o mașină. Orice le spusese, le făcuse să râdă, iar Natasha vedea zâmbetul larg pe care Mac nu i-l mai adresase ei de dinainte să se mute. Ceva din ea se sufocă.

- Hmm?

- Ali Ahmadi.

Natasha își abătu privirea într-o parte.

- Ce ai spus?

- Ha! Știam eu că asta o să-ți atragă atenția. Ali Ahmadi.
- Dar e imposibil! E în arest preventiv. De ce i-au dat drumul înainte să ajungă în instanță?

Linda râse.

- Puștiul ăla despre care am citit era un *alt* Ali Ahmadi. Știai că „Ahmadi“ e unul dintre cele mai comune nume din Iran? Se pare că e un fel de John Smith iranian. În fine, băiatul pe care l-ai reprezentat a venit să-ți spună că a intrat la liceu și că începe în septembrie. Un băiat simpatic. Ți-a adus o groază de flori. Le-am pus la tine pe birou.

Natasha se așează pe un parapet, lipindu-și telefonul de ureche.

- Dar...

- Știu. Ar fi trebuit să verificăm. Cine s-ar fi gândit că sunt doi? Dar e frumos, nu-i așa? Asta îți dă din nou încredere în natura umană. O, și i-am dat înapoi căluțul ăla pe care voiam să i-l trimitem. Sper că nu te deranjează. A fost foarte fericit.

- Dar... dar a mințit în legătură cu distanța pe care a parcurs-o. Tot m-a făcut să dau informații greșite în timpul cazului.

- Exact asta i-am spus și eu lui Ben. Cât timp era interpreta acolo, am scos dosarul și am rugat-o să se mai uite o dată la traducere. Și a descoperit ceva interesant.

Natashei îi pierise graiul.

- Ali Ahmadi a spus într-adevăr că a mers o mie cinci sute de kilometri în treisprezece zile, dar nu că a mers *pe jos*. Asta am presupus noi... și interpreta. Ben l-a întrebat înainte să plece - o, n-o să-ți vină să crezi cât de mult i s-a îmbunătățit engleza! Incredibil! În fine, Ben l-a întrebat cum a ajuns atât de departe. A explicat că a mers pe jos o parte din drum, apoi că, o vreme, a mers cu un șofer de tir, iar apoi a luat căluțul ăla. O parte din drum și-a petrecut-o călare. Pe un măgar sau ceva asemănător. Dar asta e chestia - nu te-a mințit niciodată.

Natasha pierdu șirul lucrurilor pe care încerca să i le spună Linda, despre unde așezase florile, despre când avea să sune din nou. Își luă capul obosit în mâini și se gândi la un băiat care o ținuse de aceleași mâini, într-un gest profund de mulțumire, un băiat care călătorise o mie cinci sute de kilometri în treisprezece zile. Un băiat care îi spusese mereu doar adevărul.

Atunci când își ridică privirea, Mac stătea la doar câțiva metri de ea, cu două pahare de plastic în mână. Se uită repede în altă parte, ca și cum ar fi privit-o de ceva vreme. Natasha închise telefonul.

- Bine. Ai câștigat. Mergem la Saumur.

Sarah o luase pe un drum greșit. Studie din nou mica hartă, deja uzată de cât fusese îndoită. Nu părea să-i poată explica de ce ruta care ar fi trebuit s-o ducă pe lângă Tours și la câțiva kilometri depărtare de popasul pentru cai pe care îl rezervase Thom o condusese cumva într-o zonă industrială care nu părea să se mai termine. Cale de câțiva kilometri, Sarah călătorise de-a lungul unei căi ferate, dar nu

putea să-și dea seama dacă se îndrepta în direcția corectă, fiindcă harta lui Thom nu arăta nici o cale ferată. Avusese încredere în instinctul ei, avusese încredere că avea să dea în curând de Tours, sau de vreun alt punct de referință. Dar acesta nu venise. În schimb, peisajul verde se transformase în ceva care semăna cu periferiile Londrei, o întindere de beton cu hale vaste și goale, parcuri, afișe uriașe cu Monoprix sau Super-U, ale căror colțuri fluturau dezolant în vânt. Din când în când trecea pe lângă ei câte un tren care îl făcea pe Boo să tresară. Apoi se lăsa tăcerea, ruptă din vreme-n vreme de câte o mașină în trecere.

Soarele începuse să coboare pe cer, temperatura scăzuse, iar Sarah își pierdea încrederea că judecase corect direcția în care se îndrepta. Se opri, se uită din nou la hartă, apoi la cer, încercând să-și dea seama dacă mai mergea înspre sud-vest sau dacă, de fapt, se îndrepta către sud-est. Norii se adunaseră deasupra soarelui, iar fetei îi era din ce în ce mai greu să citească umbrele. Îi era foame și regreta că nu se oprise la una dintre piețele prietenoase pe lângă care trecuse. Fusese atât de nerăbdătoare să-și continue drumul! Și atât de sigură că avea să fi ajuns deja la grajduri.

Peisajul devenise mai cenușiu, clădirile erau șterse, păreau să fie neocupate de ceva vreme. Sarah părea să se îndrepte spre un capăt de linie ferată: șinele se despărțiseră și se transformaseră în mai multe șine, fiecare având pe ea cu șiruri de vagoane oprite, deasupra lor fiind o țesătură de cabluri și stâlpi. Nesigură, Sarah se hotărî să se întoarcă din drum. Scoase un oftat prelung de oboseală și începu să-l întoarcă pe Boo.

– *Que fais-tu ici?*²

Se întoarse în șauă și văzu cinci motociclete și mopeduri, două dintre ele având câte doi pasageri. Doi dintre ei purtau căști, ceilalți erau cu capul gol. Fumau și aveau priviri dure. Sarah cunoștea genul ăsta de tineri: așa erau și băieții din cartierul ei.

– *Eh? Que fais-tu ici?*

Nu voia să vorbească. Știa că accentul ei fi dat-o de gol că era din Anglia. Se întoarse și continuă să meargă, ghidându-l pe Boo spre stânga. Ceva îi spunea că n-avea cum să treacă printre ei. Spera că aveau să se plictisească și să plece.

– *Tu as perdu les vaches, cowboy!*²

Picioarele i se strânseseră involuntar în jurul lui Boo. Un cal bine antrenat putea simți chiar și cea mai slabă tensiune a călăreșului său, iar mișcarea asta îi atrase atenția lui Boo, cu foarte ușoară creștere a presiunii din frâie.

– *Hé!*

Unul dintre ei trecu, urlând, pe lângă ea. Sarah îi auzea pe ceilalți în spatele ei, strigându-i lucruri vulgare, vorbind unii cu alții. Continuă să călărească fără să i se vadă nimic pe chipul impasibil, dându-și seama că n-avea cum să știe dacă nu cumva se îndrepta către o fundătură. Zona industrială era enormă, plină de clădiri de dimensiunile unor depozite uriașe și de parcuri părăsite. Graffiti roșu și negru de pe pereți erau un semn al lipsei de activitate, poate că și al lipsei de speranță.

– *Hé! J'ai parlé à toi!*⁴

– *Allez-vous en*, spuse ea încercând să pară mai calmă decât era de fapt.

Plecați.

Începură să râdă.

– *Allez-vous en!* strigă unul dintre ei după ea, imitându-i vocea.

Începea să se lase întunericul. Sarah prinse să meargă la trap iute. Își ținea spatele foarte drept și putea auzi motocicletele derapând și turându-se în spatele ei. În fața ei erau mai multe mașini. Poate că aveau s-o lase în pace dacă reușea să se întoarcă pe drumul principal.

– *Putain! Pourquoi tu te prends?*⁵

O motocicletă venise lângă ea, apoi rămăsese în urmă. Sarah simți cum Boo se încordă sub ea, mișcându-și urechile, așteptând un semnal care încă nu venise. Își odihni mâinile pe gâtul lui, liniștindu-se la acea atingere, încercând să-i ascundă panica crescândă. „O să plece imediat“, îi spuse ea în gând. „O să se plictisească și o să ne lase în pace.“ Dar motocicleta apărură din nou în fața ei. Boo se opri brusc, îndoindu-și picioarele și ridicând capul. Alte două motociclete se întoarseră cu fața la ea. Sarah avea fularul înfășurat în jurul feței și căciula trasă peste ochi.

Cineva aruncă o țigară pe jos. Sarah rămase nemișcată, mângâind, fără să-și dea seama, umărul lui Boo.

– *Putain! Tu ne sais pas qu'il est impoli d'ignorer quelqu'un?*⁶

Tânărul părea să fi fost un băștinaș din nordul Africii. Își înclină capul spre ea.

– *Je... je dois aller au Tours!*⁷, spuse ea încercând să-și controleze tremurul din voce.

– *Tu veux aller au Tours?*⁸...

Râsul tânărului era neplăcut.

– *Il y a quoi dans ce sac?*⁹

Sarah se uită de la unul la altul.

– *Rien!*¹⁰, spuse ea.

Îi interesa rucsacul ei.

– *Il est trop plein pour rien!*¹¹.

Unul dintre băieți, palid și cu o șapcă trasă peste capul ras, descălecuse de pe motocicletă. Sarah încercă să respire uniform. Sunt ca băieții de acasă, își spuse ea, se dau doar mari în fața celorlalți. Trebuie doar să le arăți că nu ți-e frică.

Băiatul se apropie încet de ea. Purta o jachetă kaki, murdară, din al cărei buzunar ieșea un pachet de țigări. Se opri la câțiva metri, se uită la Sarah, apoi sări pe ea fără avertizare, strigând:

– Rah!

Boo pufni și sări înapoi. Băieții râseră.

– Încet, murmură ea, și-și strânse din nou picioarele în jurul lui. Încet.

Băiatul cu șapcă trase un fum din țigară, apoi se apropie din nou de ea. Sarah se gândi că n-aveau să se oprească acum. Mirosiseră prada, o nouă victimă pentru tortura lor. Privi discret spre orizont, încercând să stabilească cea mai bună rută ca să treacă de ei, cea mai bună șansă de scăpare. Ei cunoșteau zona, cu siguranță, își petreceau probabil ore întregi făcând ceea ce făceau și acum, turându-și motocicletele prin zonă, pierzând timp, căutând victime pe care să le jefuiască și, din frustrare sau din plictiseală, să le distrugă.

– Rah!

De această dată, era pregătită, iar Boo tresări, dar nu sări. Îl ținu strâns între picior și mână, spunându-i în gând să nu se miște, nevrând să-l sperie. Dar Boo era nesigur. Îl văzu aruncând o privire peste umăr. Gâtul lui arcuit se încordă. Îi simți botul la capătul frâielor, mestecând, agitat, zăbala. Știu ce trebuia să facă atunci când motocicletele se turară din nou.

– *S'il vous plaît, laissez-moi la paix*¹², spuse ea.

– *Renvois-moi et je te laisserai la paix*¹³.

Băiatul arătă spre rucsac.

– *Hé! Putain! Renvois-le, ou j'en fais du pâté pour chien!*¹⁴

Băiatul african spusese ceva despre carnea de cal, iar acel cuvânt fu de ajuns pentru Sarah. Îl ghidă pe Boo, dându-i comenzi cu picioarele. Boo o ignoră preț de câteva secunde, încă paralizat de nervozitate, apoi antrenamentul lui preluă controlul. Începu să meargă pe loc, ascultător, cu picioarele ridicându-i-se ritmic, două câte două, într-o versiune exagerată de *piaffe*.

– *Regardez! Un cheval dansant!*¹⁵

Băieții începură să strige, iar motocicletele se turară, apropiindu-se din ce în ce mai tare. Atenția le fusese atrasă de ceea ce făcea Sarah. Fata își luă inima în dinți și încercă să ignore gălăgia, concentrându-se, ajutându-l pe Boo să se pregătească, construind un miez secret de energie în centrul lui. Calului îi căzu capul spre piept, își ridică picioarele mai tare. Sarah îi simțea nervozitatea, iar inima i se strânse văzând câtă încredere avea în ea și că, în ciuda fricii, era pregătit să facă tot ceea ce îi ceruse. Îl auzi pe unul dintre băieți strigându-i ceva, dar nu înțelese nimic din pricina vuietului sângelui care îi răsuna în urechi.

– *Alors, comme ça on se fait valser, hein?*¹⁶

Băiatul care stătea în picioare se apropie mai tare. Zâmbea dur, batjocoritor. Îi amintea de Sal Maltezul. Sarah își folosi piciorul drept ca să-l mute discret pe Boo mai departe de el. Boo, executând acum un *terre à terre*, fu cuprins și el de impulsivitatea ei crescândă. Calul absorbea tensiunea din atmosferă, iar Sarah abia reuși să-l stăpânească. O energie periculoasă și intensă începuse să-i îmboldească pe băieți. Sarah putea simți foamea lor de distrugere, de haos. Aproape că le putea auzi gândurile, felul în care calculau toate posibilitățile. „Te rog“, îi spuse ea lui Boo. „Doar o dată. Trebuie să faci asta pentru mine.“

– *Faites-la descendre!*¹⁷ zberă unul dintre băieți.

Le făcu semn celorlalți s-o dea jos pe Sarah de pe Boo. Ea simți o mână prinzând-o de picior. Doar de atâta avusese nevoie. Își încleștă călcâiele de părțile laterale ale lui Boo, spunându-i, din felul în care ședea în șa, să se ridice. Apoi urlă „Hup!” și sări în aer, privindu-i de sus. Cu un salt seismic, picioarele din spate ale calului se întinseră la orizontală. Capriola! Lumea se opri, rămase pe loc și, pentru o secundă, Sarah văzu ceea ce văzuseră bărbații de pe câmpul de bătălie cu două mii de ani în urmă. Fețele inamicilor, cuprinse de groază atunci când bestiile se ridicau în aer, sfidând legile gravitației, cu picioarele lor și cu întregile lor ființe transformate în arme zburătoare.

Sub ea se auzi un urlet de frică, de șoc. Două motociclete se dărâmară, iar băiatul care fusese în picioare căzu la pământ. Atunci când copitele lui Boo loviră solul, Sarah se aruncă înainte, cu călcâiele împungându-l în lături.

– Fugi, fugi! îi strigă ea.

Iar fantasticul ei cal sări pe lângă motociclete, coti și zbură de-a lungul drumului asfaltat, în direcția din care veniseră.

La câteva sute de kilometri depărtare, într-un salon întunecat de spital, Henri Lachapelle se trezi cu capul înclinat în poziția în care îl rezemaseră asistentele din tura de noapte. Își lăsă privirea să se odihnească pe fotografia încețoșată a calului de lângă el, așteptând să se limpezească, să se solidifice. Părea să se fi apropiat de el în timp ce dormise, iar acum îl privea, ochiul lui irizat privindu-l cu un fel de încurajare blândă, cu o răbdare infinită. Ochii lui Henri, uscați și iritați, se închiseră și se deschiseră de mai multe ori, cuprinși de buimăceală. Apoi: „Gerontius!” exclamă el, recunoscător. Calul clipi încet, plecându-și botul în semn de confirmare. Henri încercă să-și amintească cum ajunseseră aici. Puține lucruri erau limpezi acum; devenise mai ușor să se lase purtat de aceste noi valuri, să accepte fără să se lupte ajutorul și fețele străinilor.

Simțea pielea rigidă a cizmelor în jurul gambelor, lâna neagră și moale a gulerului pe gât, auzea râsul colegilor lui care se antrenau undeva, la distanță. Mirosul fumului de lemne, al zahărului caramelizat și al pielii calde îi invadă nările. Briza blândă a văii Loire îi atinse pielea. Iar apoi era pe cal, ieșind de după cortina roșie. Mâinile înmănușate îi erau ușoare pe frâie, ochii i se fixaseră, calmi, între urechile ciulite ale calului. Simți cum picioarele lungi și puternice ale animalului se mișcau sub el, acei pași distinctivi și eleganți care îi erau la fel de cunoscuți ca și propriul mers. Îl cuprinse o bucurie profundă, un fel de euforie. Gerontius n-avea să-l dezamăgească; de data asta, avea să le dovedească tuturor de ce era capabil. De data asta, avea să fie un *om cu aripi*.

Pentru că, de data asta, ceva era diferit: abia dacă mai era nevoie să-i transmită comenzile sale calului. Exista o conexiune telepatică între ei, o înțelegere pe care

nici un Grand Dieu nu se gândise să i-o dezvăluie. Înainte ca pintenii lui să apuce să șoptească ceva, înainte ca el să se miște sau să spună vreun cuvânt, Gerontius anticipase deja ceea ce-și dorea. „Ce creatură nobilă!“, se gândi Henri, uimit. „Cum de am putut să-l abandonez atât timp?“

Calul își arcui gâtul, se duse în mijlocul arenei, cu părul lui mătăsos strălucind sub lumini. Copitele se ridicară sub el. Cei doi se aflau în mijlocul unui vârtej de așteptări – iar apoi, cu un șuierat, se ridică pe picioarele din spate la o înălțime imposibilă, privind către public ca și cum ar fi fost dreptul său să le transmită gloria reușitei sale. Iar Henri era pe el, cu picioarele încordate, cu spatele drept. Un geamăt de exaltare îi ieși dintre buze atunci când înțelese că reușiseră. Erau în aer, iar Henri nu mai trebuia să coboare niciodată.

Atunci o văzu: fata în rochie galbenă, stând în tribune în fața lui. Mâinile ei subțiri erau ridicate deasupra capului. Bătea din palme, cu ochii plini de lacrimi de mândrie, cu un zâmbet pe față.

„Florence!“ strigă el. „Florence!“ Aplauzele care izbucniră în arenă îi umplură urechile, inima, îl asurziră. Luminile îi explodară în fața ochilor – *Florence* – astfel încât nu mai putu vedea nimic altceva, purtându-l chiar mai sus, acoperind țiutul strident ale aparatelor, vocile agitate, bufnetul brusc făcut de ușa camerei de gardă.

Mac bătu la ușa camerei ei.

– Ești gata? Madame a spus că cina e la opt, nu uita.

Natasha se îmbrăcase cu pantalonii prost croiți și cu bluza roșie, de bumbac subțire. Fuseseră singurele haine care i se potriviseră la hipermarketul local.

– Dă-mi cinci minute. Ne întâlnim jos, spuse, obosită.

Auzi ecoul pașilor lui pe coridor, ricoșând în podeaua de lemn. Căută prin poșetă după rimel, după orice i-ar fi putut readuce la viață fața palidă și obosită.

Ajunseseră în oraș puțin după ora cinci. Se priseră mai întâi la École Nationale d'Équitation, unde se afla Le Cadre Noir, dar porțile fuseseră încuiate. O voce le răspunsese prin interfon, iritată de insistența cu care apăsase Mac pe sonerie. Îi informase că nu erau deschiși pentru public în primele două săptămâni de după Crăciun. Și nu, nici o fată englezoaică nu sosise călare pe cal, îi răspunsese vocea lui Mac. Franceza lui Mac și a Natashei nu era foarte bună, dar fluentă nu fusese necesară pentru ca ei să înțeleagă tonul de neîncredere sarcastică din vocea bărbatului.

– Sarah n-avea cum să ajungă aici înaintea noastră, oricum. Cel mai bine ar fi să găsim un loc în care să ne cazăm, iar după asta, mai vedem, spusesese Natasha.

Contactase iarși banca, dar nu exista nici o activitate nouă. Sarah nu scosese bani în seara precedentă. Natasha nu știa dacă să fie îngrijorată sau liniștită.

Château de Verrières se afla în centrul orașului medieval, spate în spate cu școala de cavalerie. Castelul era imens și ornamentat, o frumusețe. Era genul de loc în care ar fi stat ei doi în primele luni ale relației lor, atunci când încercaseră să-și

dovedească unul altuia ceva. Atunci când Mac folosea aftershave și-i făcea Natashei complimente pentru felul în care se îmbrăca. Atunci când Natasha vedea tot felul de detalii amuzante sau seducătoare în comportamentul lui, care, în decurs de doi ani, deveniseră motive de enervare.

- Cred că bine am face să ne cazăm într-un loc frumos, spuse Mac.

Încercase să fie vesel, dar Natasha știa că temerile lui crescuseră din momentul în care ajunseseră în Franța. Fuseseră foarte precauți unul cu celălalt în ultimele ore. De parcă situația ar fi devenit atât de complicată, atât de grea, că nu mai lăsa loc pentru alte sentimente. Poate că nici unul dintre ei nu mai era sigur de felul în care avea să se termine povestea.

Ajunse jos și îl găsi pe Mac în fața unui foc vesel, explicându-i situația proprietarei. Femeia asculta povestea cu un aer de neîncredere politicoasă.

- Credeți că acest copil a călărit aici venind din Calais? repetă ea.

- Știm că se îndreaptă spre Le Cadre Noir. Avem doar nevoie să vorbim cu cineva de acolo - ca să aflăm dacă a sosit, explică el.

- *Monsieur*, dacă o fată englezoaică de paisprezece ani ar fi apărut singură, călare pe un cal, ar fi aflat tot orașul. Sunteți sigur că a ajuns atât de departe?

- Știm că a scos bani dintr-un bancomat de lângă Paris ieri-seară.

- Dar sunt peste cinci sute de kilometri...

- E posibil, spuse Natasha, ferm, și se gândi la Ali Ahmadi.

- Știm că e posibil.

Schimbă o privire cu Mac.

- Acum, la Le Cadre Noir nu e nimeni. Dacă vreți, pot să sun jandarmii ca să-i întreb dacă s-a raportat așa ceva, spuse femeia.

- Ne-ar ajuta foarte mult. Vă mulțumim. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi, spuse Mac.

Apoi, după ce femeia dispăru ca să vadă de mâncarea lor, Mac o întrebă pe Natasha:

- Ești bine?

- Da.

Natasha se uită pe geam, dorindu-și ca fata să apară de după copacii din cealaltă parte a gardului verde. Începuse s-o vadă pe Sarah peste tot, în spatele mașinilor parcate, la capătul drumurilor înguste. „O să fie aici!“ Dar, atunci când se gândea la Ali Ahmadi, nu se gândea la triumful voinței sau la florile care o așteptau în birou, ci la propriile ei eșecuri. Simți, cu o imensă senzație de groază, că făcuse o greșală colosală.

Își dădu seama că nu-i era foame, așezată vizavi de Mac într-o asemenea atmosferă romantică. Așa că bău. Trei, patru pahare de vin îi alunecară pe gât fără să-și dea seama. Căzuseră de acord să nu vorbească despre Sarah, dar ea nu se putea gândi la nimic altceva și nu știa unde să se uite. Dacă se uita la Mac, ochii i se opreau pe mâinile lui, pe piele, pe părul castaniu, ciufulit. În chip neobișnuit, nici el nu

vorbi prea mult. Își mânca porția cu o foame de lup, iar din când în când scotea mici sunete de mulțumire.

– Delicios, nu-i așa? spuse el înainte să observe că Natasha abia se atinsese de farfuria ei.

– Minunat, îi răspunse ea.

Mac părea precaut, ca și cum n-ar fi fost sigur de ceea ce trebuia să spună. Starea lui de stânjeneală o alimentă pe a ei. Amândoi răsuflară ușurați atunci când Mac refuză desertul, spunând că avea de gând să facă o baie lungă.

– Cred c-o să mă plimb un pic prin zonă, spuse ea.

– Ești sigură? E destul de rece afară.

– Am nevoie de un pic de aer proaspăt.

Natasha încercă să zâmbească, fără succes.

Aerul rece îi tăie respirația, iar ea se înfășură strâns în palton, în stofa căruia stăruia mirosul slab al focului. În dreapta ei se vedea fațada imensă și clasică a academiei. La mică distanță se aflau străzile din Saumur, de culoarea mierii.

Se îndreptă spre castan și se opri ca să privească cerul printre ramurile lui elegante. Era vast, negru precum cerneala, nepoluat de luminile orașului. Pe el sclipeau milioane de puncte luminoase. Natasha nu se mai gândi la slujba ei, la cazul ei pierdut, la relația ei distrusă. Nu îndrăzni să se gândească la Sarah și la locul în care ar fi putut să se afle. Se gândi, în schimb, la Ali Ahmadi, care n-o mințise. Era rușinată de iuțea și de ușurința cu care fusese schimbată în rău părerea ei despre el.

Nu știa sigur cât timp își petrecuse acolo, când auzi pași pe poteca din pietriș. Era Mac. Inima îi sări din piept.

– Ce-i? E poliția? îl întrebă ea pe Mac văzându-l cu telefonul în mână. Au găsit-o?

Părul lui era uscat – nu făcuse baie.

– Am vorbit cu Cowboy John, spuse el cu o expresie serioasă pe față. E vorba de bătrânul, bunicul lui Sarah. A murit aseară.

Natasha nu-și putea găsi cuvintele. Așteptă ca Mac să fie el însuși, să râdă și să-și ceară scuze, să-i spună că fusese o glumă proastă, dar el nu făcu nimic din toate astea.

– Doamne, Tash, ce naiba ne facem acum? o întrebă el în cele din urmă.

Natasha auzea scârțâitul blând a crengilor în briză și simți frigul de pe fața ei cu o claritate fantastică.

– O găsim pe Sarah, îi răspunse ea cu un glas ciudat, pițigăiat.

– Trebuie s-o găsim. Nu văd ce altceva am putea...

Ceva îi năvălea în piept, o senzație oribilă și necunoscută de sufocare, ce o umplu instantaneu de panică. Trecu pe lângă el și merse repede spre casă. Începu să alerge. Traversă coridorul elegant și plin de ecouri, urcă scările din lemn de mahon și ajunse în camera ei. Lacrimile începură să-i curgă pe față încă de dinainte să se

întindă pe patul imens, cu fața îngropată în pernă și ținându-și brațele deasupra capului. Lăsă plapuma grea să-i absoarbă lacrimile, neștiind prea bine de ce plângea. Pentru fata care se afla într-o țară străină și a cărei ultimă legătură cu familia ei iubită fusese ruptă, pentru băiatul orfan a cărui viață o judecase greșit, sau chiar pentru dezastrul absolut în care i se transformase propria viață. Acum, eliberată, probabil, de alcool, de împrejurările neobișnuite, de țara care nu era a ei și de deșădăcinarea din ultimele două zile, Natasha se lăsă pradă hohotelor. Un acces de plâns disperat îi zgâlțâi umerii, părând să izvorască din cele mai profunde adâncimi. Plânse în tăcere, neștiind cum avea să se oprească.

Sarah auzea motocicletele din spatele ei. Acum începuse să galopeze, trăgând în piept guri mari de aer, cuprinsă de frică. Boo alerga cu spatele drept, iar copitele îi scăpărau în lumina din ce în ce mai slabă. Sarah își smuci capul spre dreapta, zburând spre ceea ce arăta ca o stradă. Auzi sunetul cauciucurilor în spatele ei, apoi un alt „*Putain!*” amenințător. Se trezi în parcarea unui supermarket.

Traversă în galop parcarea, vag conștientă de cuplurile șocate care își opreau cărucioarele, de un șofer care se oprise în timp ce încerca să întoarcă mașina. Motocicletele se împrăștiaseră, le putea vedea cu coada ochiului. Încercă să-l tragă pe Boo înapoi – dacă se apropia de supermarket ar fi fost prea aglomerat pentru ca băieții să-i poată face ceva –, dar gâtul îi era rigid, insensibil. Boo era speriat, pierdut într-o lume doar a lui.

Sarah se lăsă pe spate, iar marcajele străzii se încețoșară dedesubtul calului.

– Boo! Hoo! strigă ea.

Își dădu seama, cu groază, că n-avea să-l poată opri. Înțelegând cât de important era să rămână în spina lui, sări peste o bară mică, apoi peste o groapă. Zbură printr-o altă parcare goală și văzu că ajunsese la capătul cartierului de blocuri, văzu că întunericul de sub zidul de mică înălțime era, de fapt, o întindere vastă de câmpuri. Sarah își ținu picioarele în scări, trăgând de unul dintre hățuri, un truc care ar fi trebuit să-l facă pe Boo să se întoarcă în cerc și să încetinească.

Dar nu-și dăduse seama cât de aproape era zidul, cât de imposibil era unghiul pe care îl crease pentru Boo. Asemenea calului, nu văzuse golul de după cealaltă parte a zidului. Boo își luă avânt, orbit de frică, iar amândoi își dădură seama, atunci când picioarele lui din față se ridicară în aer, că făcuseră o greșeală.

Sunetul motocicletelor dispăru. Sarah zbură spre cerul întunecat, auzind, absentă, un strigăt care ar fi putut fi al ei. Iar apoi Boo se împiedică și capul îi dispăru de sub ea. Sarah căzu. Văzu o fulgerare trecătoare de asfalt iluminat, auzi un scârțâit înfiorător, apoi totul se întunecă.

Când bătăile lui ușoare în ușă nu primiră nici un răspuns, Mac apăsă pe clanță. Îi era teamă că avea să stârnească o nouă ceartă între ei. Dar nu se putea întoarce în

camera lui. Natasha păruse atât de pierdută, cu fața albă în lumina lunii și cu obișnuita ei siguranță de sine cu totul sfârâmată.

- Tash, îndrăzni să-i spună el, cu blândețe.

Îi mai rosti numele o dată, apoi deschise ușa încetișor. Natasha era trântită pe patul cu baldachin, cu brațele încrucișate deasupra capului. Preț de un moment, Mac crezu că dormea. Apoi, pe când se pregătea să închidă ușa, văzu că umerii i se mișcau și auzi un hohot înăbușit. Rămase nemișcat. Natasha nu mai plânsese în fața lui de ani întregi. Mult timp după ce o părăsise, în sfârșit, cu cincisprezece luni în urmă, își amintise expresia ei de când stătuse în holul casei lor, cu dinții încleștați și cu fața complet calmă. Stătuse acolo, îmbrăcată în costumul ei de serviciu, și îl privise aruncându-și lucrurile în mașină.

Dar asta fusese cu o mie de ani în urmă.

Șovăitor, Mac traversă podeaua de lemn. Natasha tresări atunci când el îi așează o mână pe umăr.

- Tash?

Ea rămase locului, fără să reacționeze. Mac nu-și dădea seama dacă ea nu putea să-i răspundă, pur și simplu, sau dacă doar își dorea ca el să plece.

- Ce e? Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Natasha își ridică de pe plapumă fața palidă și udă de lacrimi, cu urme de rimel pe obraji. Mac își înăbuși dorința de a le șterge.

- Ce facem dacă n-o găsim?

Ochii îi sclipeau. Profunzimea durerii ei era șocantă și o făcea să pară o necunoscută. Mac nu-și putea lua ochii de la ea.

- O s-o găsim.

Era tot ce putea spune.

- Nu înțeleg, Tash...

Natasha se ridică în capul oaselor, își trase genunchii sub bărbie și-și îngropă fața în ei. Făcu două încercări să vorbească înaintea ca Mac să priceapă ce anume spunea.

- Bunicul ei a avut încredere în noi.

Mac se așează lângă ea.

- Da, dar...

- Aveai dreptate. Totul s-a întâmplat din vina mea.

- Nu... nu... Am spus o prostie și n-ar fi trebuit s-o spun. Nu e vina ta, murmură el.

- Ba da, insistă ea cu glasul răgușit de lacrimi, l-am dezamăgit. Am dezamăgit-o și pe ea. N-am privit-o niciodată așa cum ar fi trebuit. Dar era prea...

- Te-ai descurcat bine. După cum ai spus și tu, ai făcut tot ce puteai să faci. Amândoi am făcut tot ce puteam. N-aveam de unde să știm ce urma să se întâmple.

Mac era șocat că ceva ce spusese el provocase o asemenea reacție în Natasha. Atâta vreme păruse complet imună.

- Ei, haide, au fost doar niște cuvinte... eram furios...

- Nu. Aveai dreptate. N-ar fi trebuit să plec. Dacă aş fi rămas... poate dacă aş fi făcut-o să se deschidă mai mult... Dar nu puteam să fiu în preajma ta. Nu puteam să fiu în preajma ei.

Mac îi vedea brațele delicate pe sub bluza roșie, acoperită de petele întunecate ale lacrimilor. Voia să întindă mâna către Natasha, dar îi era teamă că avea să se închidă din nou în ea.

- Nu puteai fi în preajma lui Sarah?

Vocea lui era calmă, precaută. Fața Natashei era liniștită acum, hohotele de plâns încetaseră.

- Mi-a arătat că n-aș fi fost niciodată bună să fiu părinte. Prezența lui Sarah în casa noastră m-a făcut să văd... că poate există un motiv pentru care n-am avut niciodată copii.

Înghiți cu greu.

- Iar, de atunci, ceea ce s-a întâmplat cu ea îmi arată că am avut dreptate.

Vocea i se frânse. Începu din nou să plângă, tremurând, iar trupul îi păru dintr-odată mic, plâpând.

Mac era uluit de suferința ei subită pentru bebelușii lor pierduți.

- Nu, Tash, spuse el în șoaptă.

Îi luă mâna într-a lui. Degetele ei erau ude de lacrimi.

- Nu... Nu, Tash. Nu e adevărat. Haide..., protestă el cu vocea tremurândă. O, o, Doamnel! Nu... ai fi fost o mamă fantastică, știu că ai fi fost.

Mac își odihni fața pe creștetul capului ei, trăgând în piept mirosul familiar al părului. Își dădu seama că lacrima care îi aluneca pe obraz era a lui. Simți cum brațele soției sale îl îmbrățișară, iar ea se agăța de el. Era un mesaj tăcut că, poate, ea avea nevoie de el, că îl voia lângă ea, că el îi putea oferi, totuși, ceva. Se ținură în brațe unul pe celălalt, în întuneric, jelind, prea târziu, pentru copiii pe care îi pierduseră, pentru viața lor în doi pe care o distruseseră.

- Tash... Tash..., murmură el.

Hohotele ei de plâns se potoliră. În aer plutea acum o întrebare nerostită. Se întipări pe piele acolo unde se atingeau. Mac îi ridică fața cu mâinile. Îi privi pleoapele roșii, pielea umedă, și încercă să-și dea seama la ce se gândea. Ce văzu îi făcu toate gândurile să dispară.

Mac își coborî fața spre a ei și, cu un murmur ușor, îi sărută buza de jos, trecându-și mâinile peste contururile feței ei, necunoscută și, totuși, bine cunoscută. Preț de un moment, îi simți ezitarea. O mică parte din el șovăi, de asemenea - „Ce e asta? Ar trebui să ne oprim?” - dar apoi degetele ei subțiri se încleștară pe ale lui, sunete înăbușite și animalice ieșindu-i din gură în timp ce buzele le căutară pe ale lui.

Mac o întinse pe pat, scoțând un oftat de ușurare și de dorință. Îi sărută gâtul, părul, îi descheie nasturii bluzei șifonate, mirosi parfumul pielii ei și ameți de dorință. Simți cum picioarele ei i se strânsură în jurul mijlocului, iar o parte distantă din el, care era încă în stare să gândească, observă că Natasha nu mai fusese

niciodată așa. Nu mai fusese așa de ani de zile. Această nouă Natasha era o persoană nouă, iar sentimentele lui legate de ea erau mai complicate decât își putea da seama.

Mac deschise ochii și se uită în jos la ea, în lumina slabă care intra pe fereastră. Se uită la rimelul ei întins, la părul nespălat, la pulsul slab de sub pielea gâtului ei palid și arcuit, iar tandrețea pe care o simți fu înăbușită de ceva întunecat și masculin, ce răspundea unei întrebări dinlăuntru lui la care, pe când erau căsătoriți, el nu reușise să-i răspundă Natashei. Acel ceva nu voia ca momentul de acum să fie o reluare a vechilor obiceiuri, acel ceva era *cineva* pe care Mac nici măcar nu-l putea recunoaște.

– Te vreau.

Mac îi auzi vocea în ureche ca și cum ar fi surprins-o pe ea însăși, răgușită, plină de ceva doar al ei, ceva lacom și disperat.

– Te vreau, spuse ea din nou.

Trăgându-și tricoul peste cap, Mac înțelese că, deși vorbele ei nu fuseseră, de fapt, o întrebare, exista doar un singur răspuns posibil.

„Ce cauți aici?“ (în limba franceză în original)

„Ți-ai pierdut vacile, cowboy.“ (în limba franceză în original)

„Hei, cu tine vorbesc!“ (în limba franceză în original)

„La naiba! Cine te crezi?“ (în limba franceză în original)

„La naiba! Nu știi că e nepoliticos să ignori pe cineva care vorbește cu tine?“ (în limba franceză în original)

„Eu... trebuie să ajung la Tours.“ (în limba franceză în original)

„Vrei să mergi la Tours...“ (în limba franceză în original)

„Ce ai în sac?“ (în limba franceză în original)

„Nimic.“ (în limba franceză în original)

„Arată cam plin ca să n-ai nimic în el.“ (în limba franceză în original)

„Vă rog, lăsați-mă în pace“ (în limba franceză în original)

„Fă-mă să plec și te las în pace.“ (în limba franceză în original)

„Hei, la naiba! Dă-l înapoi sau îl fac mâncare pentru câini!“ (în limba franceză în original)

„Ia te uită, un cal dansator!“ (în limba franceză în original)

„Atunci, să-l învățăm valsul, nu?“ (în limba franceză în original)

„Dați-o jos!“ (în limba franceză în original)

Capitolul 25

„Călărețul însuși se află într-un mare pericol dacă i se întâmplă ceva calului său.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Deasupra ei zbura o pasăre albă, învârtindu-se în cercuri uriașe și leneșe, și al cărei vuiet de aripi începu să crească în intensitate, deveni insuportabil, iar apoi se diminuează. Sarah clipi, încercând să distingă pasărea în lumina puternică, implorând-o în gând să tacă din gură.

Sunetul deveni din ce în ce mai puternic. Sarah nu se mișcă. De data asta, pământul începu să vibreze sub ea, făcând-o să se încrunte. Deveni conștientă de durerea din capul ei, din umărul ei drept. „Te rog“, imploră ea pasărea. „Gata. E prea tare.“ Închise din nou ochii, strâns, împotriva acestei invadări brutale a simțurilor ei. În sfârșit, atunci când durerea deveni insuportabilă, sunetul se opri. Sarah simți o vagă recunoștință înainte să fie întreruptă de un alt fel de sunet. O ușă care se trântea. O exclamație.

„Au!“ se gândi ea. „Umărul meu!“ Apoi: „Mi-e atât de frig. Nu-mi simt picioarele.“ Lumina era slabă. Întredeschise ochii și văzu o siluetă întunecată aplecându-se asupra ei.

– *Ça va?*²⁸

Intră în panică încă înainte ca partea conștientă din ea să-și dea seama de ce. Ceva nu era bine, nu era deloc bine. Clipi, uitând de durere în timp ce privea silueta bărbatului care se uita în jos la ea. Descoperi că se afla într-un șanț de irigații. Se strădui să se ridice, împleticindu-se înapoi până când se lovi de un stâlp din ciment.

Bărbați. Motociclete. Panică.

Fermierul stătea la câțiva metri de ea, cu o expresie îngrijorată pe față. Mașinăria lui uriașă și galbenă, cu care umbla pe câmp, se afla în apropiere, cu ușa pe care, probabil, sărise fermierul, încă deschisă.

– *Que faire?* o întrebă el.

Ochii refuzau s-o asculte pe Sarah. Se uită în jur, văzând, în sfârșit, întinderea câmpului arat și halele îndepărtate ale zonei industriale. Zona industrială. Saltul în întuneric.

- Calul meu. Unde e calul meu? întrebă ea, sărind în picioare și scoțând un geamăt involuntar de durere.

Fermierul se îndepărtă din nou, gesticulând spre ea să rămână pe loc.

- *Je telephonerai aux gendarmes, spuse el, d'accord?*¹⁹

Sarah se împleticea deja de-a lungul străzii, încercând să-și limpezească mintea și ochii.

- Boo! strigă ea. Boo!

Nu observă fața bănuitoare a fermierului în timp ce degetele lui groase și pătrate ezitau pe butoanele telefonului său mobil. Dacă ar fi observat-o, ar fi putut înțelege la ce se gândea. Droguri? Nebunie? Era plină de noroi pe o parte, avea o vânătaie pe față; oare avea probleme?

- *Tu as besoin d'aide?*²⁰ o întrebă el, precaut.

Sarah nu-l auzi.

- Boo! strigă ea.

Se urcă pe un stâlp mic de beton, strâmbându-se de durere în timp ce încerca să-și recapete echilibrul. O durea corpul, vedea totul încețoșat. Dar până și ea își putea da seama că nu era nimeni pe câmpuri în afara unor ciori îndepărtate. Aburul respirației îi bloca câmpul vizual. Vocea ei se pierdu în aerul liniștit al dimineții.

Se întoarse din nou spre bărbat.

- *Un cheval? Un cheval brun? Un Selle Français?*²¹ îl imploră ea.

Tremura de frig și de teamă. Nu putea să fie adevărat. Nu acum, nu după tot ce se petrecuse. Frica o copleși, o trezi și o paraliză cu greutatea celor întâmplăte. Era prea mult, o posibilitate prea îngrozitoare. Boo nu putea să fi dispărut. Bineînțeles că nu.

Fermierul era acum lângă ușa mașinăriei.

- *Tu as besoin de mon aide?*²² întrebă din nou.

De data asta părea mai puțin dornic să-i dea ajutor, de parcă ar fi sperat că acea străină avea să-i spună că nu, era în regulă.

De fapt, Sarah, șchiopătând în josul străzii fără să știe unde să caute, era prea ocupată să strige numele calului ei, ca să-l mai audă pe fermier. Șocul orbitor la gândul dispariției lui Boo devenise mai intens decât durerea pe care ea o simțea în umăr, decât ciocănitul repetitiv din capul ei.

Traversase aproape întregul câmp arat, când își dădu seama că Boo nu era singurul lucru care lipsea.

La aproape cincizeci de kilometri depărtare, Natasha se trezi și ea cu o senzație neobișnuită de absență. Devenise conștientă de lipsa trupului lui Mac de lângă al ei, încă de dinainte să-și dea seama că sunetul pe care îl auzise era Mac dispărând în baie. Încă simțea greutatea brațului său pe corp, lungimea solidă a piciorului său

lângă al ei, respirația lui caldă pe gât. Fără el era dezrădăcinată, ca și cum ar fi plutit prin spațiu în loc să fie ghemuită într-un pat dublu imens și confortabil. *Mac.*

Îl auzi ridicând capacul toaletei și-și permise un mic zâmbet, provocat de acest semn al domesticității. Se îngropă mai adânc sub pături, pierdută în parfumul orelor de plăcere, de dorință răsplătită și împărtășită. Se gândi la el, la buzele lui pe ale ei, la mâinile și la greutatea lui, la intensitatea cu care o examinaseră ochii lui, ca și cum ultimul an nu fusese șters, ci puterea sentimentelor lor îl făcuse să devină lipsit de orice importanță. Se gândi la propriile acțiuni, la lipsa ei de inhibiții, la acea dorință care ieșise la suprafață în chip atât de neașteptat, ca și cum ar fi fost ceva separat de persoana care crezuse ea că era. De parcă certurile lor, cruzimea lor, lucrurile care îi opriseră de la a fi împreună intensificaseră totul. Îl surprinsese pe Mac, știa asta, și se surprinsese pe ea însăși. Cât timp trecuse de când se simțise, în ochii lui, precum cea mai bună versiune a ei înseși?

Se întinse pe partea lui de pat, inspirând amprenta caldă, încă, a pielii lui. Auzi cum trase apa, apoi sunetul apei atunci când se spală pe mâini. Ar fi fost greșit să se înfășoare din nou în jurul lui înainte să se ridice din pat și să continue căutarea? Ar fi fost greșit să-i folosească buzele, mâinile, pielea, ca să se fortifice înainte să-și înceapă ziua? Cum ar fi fost să facă baie cu el în cada aceea uriașă, cu picioare în formă de gheare? Să revendice acel trup puternic pentru ea, fiecare centimetru acoperit de săpun? „Îl iubesc“, se gândi ea, iar siguranța se simți ca o ușurare, ca și cum faptul c-o recunoscuse însemna că putea să nu mai sufere.

Oftă de mulțumire. Apoi se frecă, cu un gest banal, la ochi, conștientă de rimelul mânjit din seara precedentă. Încercă să-și îmblânzească părul, care i se încălcise la ceafă. Corpul îi strălucea, furnicat de anticipare și îl rugă în gând să se grăbească. Îl voia lângă ea, în jurul ei, în ea. Simțea pentru corpul lui o foame despre care nu credea că mai exista în ea. Nu fusese niciodată așa cu Conor. Simțise dorință fizică, da, dar fusese ca și cum ar fi potolit o poftă despre care amândoi știau, nu acest sentiment amețit și visceral de a fi jumătate dintr-un întreg. Nu simțise fiecare absență temporară ca pe o amputare.

În acel moment, auzi vocea. La început crezu că era cineva de pe coridor, dar, în timp ce ciulea urechile, realizează că era Mac. Se ridică din pat, își înfășură plapuma în jurul ei. Se duse desculță la ușa băii, ezită un moment, apoi își lipi urechea de lemnul vechi de stejar.

– Scumpo, haide să vorbim despre asta mai târziu. Ești... ești imposibilă.

Râdea.

– Nu, nu sunt... Maria, n-o să am discuția asta cu tine acum. Ți-am spus, încă o caut. Da. Ne vedem în cincisprezece... da, și eu pe tine.

Râse din nou.

– Trebuie să plec acum, Maria. Vorbim când ajung acasă.

Timp de ani de zile Natasha avea să se chinuie să disocieze mirosul cerii de albine de premoniția dezastrelor. Se îndepărtă de la ușă, cu zâmbetul șters de pe față.

Strălucirea din ea se transformă, parcă printr-un proces alchimic, în gheață. Abia reușise să se întoarcă la pat, când apăru Mac din baie. Natasha își încetini respirația, se frecă pe față, neștiind cum să se poarte față de el.

– Ești trează, spuse Mac.

Îi simțea privirea pe ea. Vocea lui era răgușită de la lipsa somnului.

– Cât e ceasul? îl întrebă ea.

– Opt și un sfert.

Inima îi bătea în piept dureros de tare.

– Ar trebui să plecăm, spuse ea uitându-se pe jos după haine.

Nu se uită la el.

– Vrei să ieși din pat? o întrebă el, surprins.

– Cred că ar fi o idee bună. Trebuie să vorbim cu poliția, nu? *Madame*... voia să-i sune pentru noi.

Ea își văzu chiloții sub comoda mare din lemn de nuc. Se înroși amintindu-și cum ajunseseră acolo.

– Tash?

– Ce-i?

Își îmbracă chiloții cu spatele la el, ascunzându-și trupul gol cu plapuma.

– Ești bine?

– Da.

Se strădui să-și tragă chiloții peste șolduri și se întoarse spre el. Își păstră privirea luminoasă, calmă. În mintea ei, îi dori o moarte lentă și dureroasă.

– De ce? N-ar trebui să fiu bine?

Mac încerca să-și dea seama de ce anume gândea ea. Zâmbi, ridică din umeri, ușor nesigur.

– Cred, doar, că ar trebui să pornim. Nu trebuie să uităm de ce suntem aici, continuă ea.

Și, înainte ca Mac să poată spune ceva, Natasha își luă lucrurile și se îndreptă spre baie.

Înainte să vină la *château*, jandarmul vorbise cu membrii administrației de la Le Cadre Noir.

– Nu s-a raportat nimic despre o asemenea fată, le spuse el când se așezară în sufragerie cu cafeaua pe care le-o oferise *Madame* înainte să se retragă la o distanță discretă. Dar cei de acolo m-au asigurat că mă vor anunța dacă va sosi fata. Rămâneți aici?

Natasha și Mac schimbară o privire.

– Presupun că da. Țsta e singurul loc în care ar veni Sarah. Așteptăm până când ajunge, spuse Mac.

Povestea lor îi provocase omului legii aceeași reacție ca și lui *Madame*: incredulitate vagă, întrebarea nerostită despre cum ar fi putut niște așa-ziși părinți să se împace cu ideea ca un copil să călătorească atât de departe de unul singur.

– Îmi permiteți să întreb de ce s-ar îndrepta spre Le Cadre Noir? Știți că e o academie de elită.

– Bunicul ei a fost un membru, sau cum se zice, cu mult timp în urmă. El părea să creadă că Sarah ar veni aici.

Răspunsul păru să-l satisfacă pe inspector. Notă ceva în carnet.

– Și îmi folosește cardul de credit. Știm că l-a folosit *en route* în Franța. Toate semnele arată că se îndreaptă înspre aici, adăugă Natasha.

Expresia polițistului nu dezvăluia nimic.

– Vom alerta jandarmii pe o arie de optzeci de kilometri pătrați. O să vă anunțăm dacă cineva o vede.

Ridică din umeri.

– Dar nu va fi ușor să le deosebești între ele pe toate tinerele călare pe cai de prin zonă – trebuie să înțelegeți că într-un loc ca Saumur suntem înconjurați de oameni care călăresc.

– Înțelegem, spuse Natasha.

După plecarea polițistului, tăcură. Natasha se uită prin cameră, la draperiile grele, la animalele împăiate din vitrinele de sticlă.

– Am putea să conducem prin zonă. Cred că e mai bine decât să stăm aici toată ziua. *Madame* a spus că ne sună dacă se întâmplă ceva, spuse Mac.

Dădu să-i atingă brațul, dar Natasha se îndepărtă de el, făcându-și de lucru cu poșeta.

– Nu cred că are sens să mergem amândoi, spuse ea.

Își dori să-l plesnească atunci când îi văzu expresia ușor rănită.

– O să mă plimb în jurul academiei. Du-te tu cu mașina. Te sun.

– E o idee ridicolă. De ce ne-am despărți acum? Natasha, mergem împreună.

Urmă o scurtă pauză. Natasha își adună lucrurile, refuzând să se uite la el.

– Bine, spuse ea în cele din urmă, și ieși din cameră.

La capătul îndepărtat al câmpului erau urme de copite. Văzându-le, Sarah încercă să traverseze câmpul în fugă, dar un strat gros de noroi lipicios și greu i se lipise de cizme. Îi era imposibil să înainteze altfel decât foarte încet. În cele din urmă ajunse în capăt, dar, după câteva mormane de noroi pe asfalt, amprentele lui Boo se făceau nevăzute.

Mai umblă vreo oră, mergând în zigzag pe câmpuri, intrând în pâlcuri de copaci, cu vocea răgușită de atât strigat. Se trezi în următorul sat. Începuse să tremure, trupul îi era înghețat și avea un gol în stomac. Umărul o durea, stomacul i se rodea singur de foame.

Mașinile goneau pe lângă Sarah fără s-o observe sau fără să le pese de ea. Din când în când, claxonau atunci când se apropia prea tare de drum.

Ajungând în sat, ea văzu șirul mic de magazine. Mirosul pâinii din *boulangerie* era bogat și reconfortant, dar complet inaccesibil. Își îndesă o mână înghețată în buzunar și scoase trei monede. Euro. Nu-și putea aminti cum ajunseseră acolo: Thom îi pusese bani în plicul din rucsacul ei care acum lipsea. Mărunțiș. Mărunțiș de le cumpărăturile din ziua precedentă. Se uită lung la monede, la *boulangerie*, apoi la telefonul public din cealaltă parte a pieței. Pierduse totul: pașaportul, documentele lui Boo, banii, cardul de credit al Natashei.

Exista o singură persoană care o putea ajuta. Băgă mâna în buzunar după fotografia lui Papa. Era mototolită. Sarah încercă s-o îndrepte cu degetele.

Traversă piața cu un mers țeapăn, intră într-un *bar tabac* și întrebă dacă putea folosi telefonul.

– *Tu as tombé?*²³ o întrebă femeia din spatele barului cu blândețe.

Sarah dădu din cap în semn că da, văzându-și dintr-odată starea hainelor ei, noroiul.

– *Pardonnez moi?*²⁴, spuse ea verificând să nu fi lăsat noroi în urma ei.

Femeia se uita la fața ei, încruntându-se, îngrijorată.

– *Alors, essaies-toi, chérie. Tu voudrais une boisson?*²⁵

Sarah clătină din cap.

– Engleză. Trebuie să sun acasă, șopti ea.

Femeia se uită la monedele din mâna lui Sarah. Întinse o mână și o atinse pe față.

– *Mais tu as mal à la tête, eh?*²⁶ *Gérard!*

Câteva secunde mai târziu, în spatele barului apăru un bărbat cu mustață, ținând în mână două sticle pline cu un sirop de culoarea cireșelor, pe care le așeză pe bar. Femeia îi murmură ceva, gesticulând spre Sarah.

– Telefonul, spuse ea.

Se ridică și se îndreptă spre telefonul public, dar bărbatul făcu un semn din deget.

– *Non, non, non. Pas là. Ici.*

Sarah ezită, neștiind dacă era în siguranță, dar își dădu seama că nu prea avea de ales. Bărbatul rabată teigheaua barului și o conduse printr-un coridor întunecat. Pe o comodă micuță stătea un telefon.

– *Pour téléphoner*, spuse el.

Când Sarah îi întinse monedele, el clătină din cap în semn de refuz.

– *Ce n'est pas nécessaire.*

Sarah încercă să-și amintească prefixul Angliei. Apoi tastă numărul.

– Secția de neurologie.

Efectul unei voci englezești fu neașteptat: o făcu să-i fie, brusc, dor de casă.

– Sunt Sarah Lachapelle. Trebuie să vorbesc cu bunicul meu, spuse ea, încordată.

Se lăasă tăcerea.

- Poți să aștepți un moment, Sarah?

Auzi genul de murmurat care survenea atunci când cineva punea mâna peste receptor. Se uită, agitată, la ceas. Nu voia să coste cuplul francez prea mulți bani. Din prag, o vedea pe femeie servind cafea unui client și vorbind, plină de vervă. Probabil că vorbeau despre ea, fata din Anglia, care căzuse de pe cal.

- Sarah?

- John?

Vocea lui o șocă. Se așteptase la o asistentă.

- Unde ești, fetițo?

Sarah îngheță. Nu știa ce să spună. Oare Papa ar fi fost de părere că era bine să-i spună lui John unde se afla? Sau ar fi vrut ca ea să meargă mai departe? Adevărul avea obiceiul să se întoarcă împotriva ei.

- Trebuie să vorbesc cu Papa. Poți să mi-l dai la telefon, te rog? Îl rugă ea pe John.

- Sarah, trebuie să-mi spui unde ești. Oamenii te caută.

- Nu. Nu vreau să vorbesc cu tine. Vreau să vorbesc cu Papa, spuse ea, ferm.

- Sarah...

- E important, John. Foarte important. Te rog, fă asta pentru mine. Te rog, nu complica totul...

Era aproape de lacrimi.

- Nu pot, iubito.

- Ba poți. Am vorbit cu el alaltăieri. Dacă îi pui telefonul la ureche, poate auzi ce...

- Sarah, fetițo, bunicu-tău nu mai e.

Ea rămase cu privirea ațintită la perete. Cineva pornise televizorul la bar. Se auzea o rumoare îndepărtată, la care se adăuga vocea entuziasmată a unui comentator de fotbal.

- Unde e?

O pauză lungă.

- Sarah, scumpo, a murit.

Fu cuprinsă de o nouă senzație de frig, care o inundă în tot corpul. Clătină din cap.

- Nu, spuse ea.

- Scumpo, trebuie să te întorci acasă acum. E timpul să te întorci.

- Minți.

Îi clănțăneau dinții.

- Iubito, îmi pare foarte rău.

Sarah trânti telefonul în furcă. Tot corpul îi tremura și voia să stea jos. Se lăsă să cadă, în tăcere, pe podeaua acoperită cu linoleum. Rămase acolo, în timp ce camera se rotea încet în jurul ei.

- *Alors!*

Nu știa sigur câte minute trecuseră, dar era vag conștientă de femeia care îi striga ceva soțului ei, și de două perechi de mâini care o ridicară în picioare. O conduseră către barul principal și o așezară cu blândețe pe una dintre banchetele de piele roșie.

Apoi femeia îi puse în față o cană de ciocolată caldă și desfăcu câteva cuburi de zahăr pe care le amestecă în băutură.

– *Regardez! Elle est si pâle!*²⁷ spuse alt client.

Cineva murmură altceva drept răspuns. Sarah îi auzea ca și cum ar fi vorbit de la o distanță enormă. Distingea câteva fețe, câteva zâmbete pline de milă. Cineva îi dădu jos casca de călărie, iar Sarah se rușină de părul ei murdar, de noroiul de sub unghii. Nu mai avea nimic. Papa murise. Boo dispăruse.

Femeia îi freca mâinile, îndemnând-o să bea ciocolata caldă. Luă o gură doar din politețe, întrebându-se dacă avea să vomite.

– *Tu as perdu ton cheval?*²⁸ o întrebă cineva.

Creierul lui Sarah se simțea atât de ciudat, încât ea avu nevoie de mai multe încercări ca să dea din cap.

– *De quelle couleur est il?*²⁹

– *Brun*, răspunse ea, sec.

Se simțea ușoară ca fulgul și auzea toate sunetele ca și cum ar fi venit de departe. Se întrebă, preț de o clipă, dacă ar fi plutit în stratosferă și ar fi dispărut, în cazul în care cei din bar n-ar mai fi ținut-o de mâini. De ce nu? Nu mai avea pe nimeni care s-o ancoreze de pământ, nimeni căruia să-i pese de ea. N-avea nimic spre care să se îndrepte, nimic spre care să se întoarcă. Probabil că Boo era mort într-un șanț ca și cel în care fusese găsită ea. Băieții aceia l-ar fi putut urmări cale de kilometri întregi. S-ar fi putut să fie furat, lovit de o mașină, absorbit pentru totdeauna în această țară imensă. Iar Papa... Papa murise în timp ce ea fusese plecată. N-avea să-i mai vadă mâinile niciodată, n-avea să-i mai vadă spatele puternic pe când îngrijea și țesăla calul, n-avea să-i mai vadă maxilarul încordat de efort. N-aveau să mai stea niciodată în fața televizorului, comentând știrile. Nimic n-avea sens.

Avu dintr-odată o viziune cu ea însăși, un punct mic, singur în univers. Nu exista nici un loc în care meargă, nu era legată de nici o persoană, de nici un cămin. Această realitate revelată subit era atât de copleșitoare, încât se temu că avea să leșine. Apoi realizează că lumea se uita lung la ea și-și dori să plece. Se gândi, pe neașteptate, că ar fi vrut să se întindă pe banchetă și să doarmă o sută de ani.

Auzi murmure de îngrijorare. Simți cum îi cădeau pleoapele, apoi femeia îi împinse din nou cana la buze.

– *C'est le secousse*³⁰, spuse cineva, și îi ridică pleoapele ca să verifice.

– Sunt bine, spuse ea.

Se întrebă cum putea spune ceva care, în același timp, era atât de adevărat și totuși neadevărat.

– *Mademoiselle!*

Un bărbat slab, cu o țigară în mână, se oprise în fața ei.

– *Le cheval est brun?*³¹

Sarah își ridică privirea la el.

– *Il est de quelle taille? Comme ça?*³²

Bărbatul ridică mâna la umăr. Sarah reuși, brusc, să se concentreze. Dădu din cap în semn că da.

– *Vino, vino, te rog, vino!* îi spuse el.

Sarah simți cum femeia îi ținea brațul sub al ei și se simți, brusc, recunoscătoare. Picioarele nu mai păreau să-i aparțină. Erau slăbite, ca niște curățătoare de pipă gata să se îndoie sub cea mai slabă presiune. Clipi. Lumina puternică a dimineții era prea albă după întunericul din bar. Iar apoi femeia se urcă împreună cu ea pe bancheta din spate a unei mașini, cu bărbatul cel slab pe locul din față. „M-ar putea duce oriunde“, se gândi Sarah, absentă. Făcea tot ce-i spusese Papa să nu facă. Însă nu putea găsi energia să-i pese. *Pentru că Papa murise*. Învârti cuvintele în minte, dar nu se întâmplă nimic. „Nu pot simți nimic“, se gândi ea.

După ce merseră un kilometru sau doi, se opriră în curtea unei ferme de la capătul unui drum plin de mașinării agricole ruginite și de turnuri uriașe clădite din baloturi de fân ambalate în folie de plastic neagră și strălucitoare. O găscă șuieră, furioasă, atunci când coborâra din mașină. Bărbatul o goni.

Apoi, pe când coteau în direcția unei șuri imense, Sarah îl văzu pe Boo: stătea într-un grajd pentru vite. Șaua și căpăstrul erau așezate, ordonat, de cealaltă parte a porții.

– Boo? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

Uită cu totul de durerea de umăr.

– *Il est le vôtre?*³³ spuse bărbatul.

Boo necheză de parcă ar fi încercat să-i dea un răspuns ferm.

– *Le fermier l'a trouvé ce matin, en haut par le verger. En tremblant comme une feuille, il a dit.*³⁴

Sarah abia îl auzi. Se smuci din strânsoarea lor și se aruncă spre Boo. Se cățără pe poartă și aproape căzu în șură. Își aruncă brațele în jurul gâtului calului, își lipi fața înlăcrimată de pielea lui.

Cine ar fi crezut că o fată ar fi putut să plângă atât de mult pentru un cal? Spuseră ei apoi în bar, după ce Sarah fusese trimisă de mult pe drumul ei, cu o altă ciocolată caldă și cu jumătate de *baguette* în stomac. Fata plânsese treizeci de minute întregi, în timp ce bandaja bieții genunchi însângerați ai calului, în timp ce îl mângâia și-i vorbea cu blândețe. Refuzase să plece de lângă el. Nu era tocmai normal ca o fată să fie atât de emoționată din cauza unui animal.

– Ei, știți cum sunt fetele. Sunt pasionate de animale la vârsta asta. Așa eram și eu, spuse femeia de la bar ștergând sticlele cu o cârpă.

Făcu o pauză, apoi dădu din cap spre soțul ei a cărui atenție fusese atrasă de un ziar.

– Încă sunt, desigur, adăugă ea pufnind.

Se întoarse în bucătărie, cu râsetele clienților răsunând în urma ei.

Înainte să pornească motorul, Mac așteptă ca Natasha să urce în mașină. Abia vorbise cu ea toată dimineața. De fiecare dată când încerca să spună ceva, să aducă vorba despre cele întâmplate, ea afișa ceea ce el numea expresia ei maritală, plină de dezaprobare acumulată și de învinuire nerostită. Îi era greu să-și dea seama cum să reacționeze: Natasha îl dorise noaptea trecută – nu era ca și cum ar fi obligat-o. De ce naiba îl trata așa?

Mac știa că nu făcuse nimic greșit, dar îi era greu să împace creatura disperată și pasionată de noaptea trecută cu femeia rece și tăcută de lângă el. Se trezise încolăcit în jurul ei, cu buzele lipite, în somn, de ceafa ei, iar primul lui gând fusese un fel de entuziasm. Existau posibilități: ceva se deschisese între ei, se dezvăluise. Poate, se gândise el, nu era prea târziu. Nu era doar sexul, deși sexul îl șocase, sincer să fie. Era ca și cum Natasha ar fi dat la o parte un strat al ființei ei, dându-i voie să vadă ceva ce ascunsese de el atât timp. Apoi ea plânsese din nou, de data asta, în timp ce atinsese climaxul. Mac, în timp ce o ținuse în brațe și îi șoptise la ureche, simțise că Natasha îi oferise ceva. I se păruse uluitor că petrecuseră atât timp departe unul de celălalt.

Te vreau.

Deci cum se putea explica această dimineață? Mac știa că-și iubea soția impulsivă și complicată, dar nu știa dacă avea energia de a continua să dărâme barierele pe care ea părea hotărâtă să le ridice între ei. „Ai dreptate“, îi spuse el în gând. Bărbații se satură de femei dificile, iar asta era motivul: femeile dificile luau o situație minunată și o transformau în ceva toxic.

– M-ai auzit vorbind la telefon de dimineață? o întrebă el, brusc.

Natasha nu fusese niciodată o bună mincinoasă. Se înroși.

– Nu, spuse ea.

– Nu suntem împreună, eu și Maria, dacă la asta te gândești. Suntem prieteni. Aveam ceva la serviciu azi de dimineață. A trebuit să anulez programarea.

Natasha flutură o mână.

– Uite. Am ajuns.

– Are un iubit nou, spuse el.

Dar Natasha ieșise deja din mașină.

Opriseră în față la *École National d'Équitation*, iar acum Mac o urmă pe Natasha spre birouri, unde le strânse mâna o femeie tânără, cu părul prins în coadă și cu pielea strălucitoare a persoanelor care își petreceau mult timp în aer liber. Femeia își ceru scuze pentru neînțelegerea din seara precedentă: nu pricepuseră situația și legătura cu Le Cadre Noir, le explică ea.

În timp ce Natasha îi povestea femeii situația în amănunt, Mac își petrecu un moment studiind câteva dintre fotografiile sepiei cu cai surprinși în aer în unghiuri imposibile, cu bărbați cu chipie și uniforme brodate așezați, calmi, pe cai, de parcă n-ar fi fost nimic ciudat în faptul că erau călare pe un animal care stătea pe două picioare la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Puțin mai sus era o listă de

onoare cu numele fiecărui *écuyer* de la Le Cadre Noir de la 1800 încoace, doar câte unul sau doi în fiecare an. Un nume îi sări în ochi: Lachapelle, 1956-1960. Se gândi la bătrân, care probabil că nu știuse niciodată că timpul pe care și-l petrecuse acolo fusese comemorat, că fusese onorat în acest fel. Simți tristețe pentru un om care și-ar fi putut petrece întreaga viață în căutarea frumuseții și a excelenței, dar care își petrecuse ultimii ani așa cum o făcuse bătrânul. Înțelese acum puțin mai bine dorința înfocată a bătrânului, felul feroce în care o disciplinase pe Sarah. Ce-ți puteai dori pentru copiii tăi, dacă nu excelența și frumusețea? Sau satisfacția care ți-o dădea arta de a încerca să atingi excelența și frumusețea?

– Priviți! Asta e Sarah și acesta e calul. Îi puteți vedea fața mai bine în poza asta, spuse el scoțând un dosar cu fotografii.

Femeia le examinează și dădu din cap.

– Călărește foarte bine.

Mac nu-și putea da seama dacă vorbea serios sau nu.

– Numele bunicului ei e Lachapelle. El e.

Mac arată cu degetul spre lista de nume.

– E cu voi? Avem multe reuniuni. Avem o publicație, *Les Amis du Cadre N...*

– A murit azi-noapte, spuse Natasha.

– De aceea a fugit fata?

– Nu. Credem că nu știe încă, răspunse Natasha, aruncându-i o privire lui Mac.

Femeia îi întinse fotografiile lui Mac.

– Îmi pare rău că nu vă putem ajuta mai mult. Dar, dacă aflăm ceva, desigur că vă anunțăm, *madame, monsieur*. Ați vrea să vă plimbați puțin prin academie cât timp sunteți aici?

Un tânăr fu chemat ca să le ofere un tur ghidat, iar cei trei intrară în *Carrière Honneur*, o arenă mare de nisip, în aer liber. Un bărbat cu șapcă neagră călărea un cal subțire și castaniu, urmărit de vreo doisprezece cai dintr-un șir imaculat de grajduri. Călărețul se lăsa într-o parte, iar apoi în cealaltă, calul pufnind din pricina efortului.

Tânărul începu să le explice în timp ce se plimbau: aici erau păstrați caii de dresaj, acolo erau caii de hipism. În total, erau vreo trei sute. Aceea era o lume a ordinii, a standardelor înalte atinse și menținute. Mac se simți ciudat de liniștit că un asemenea loc exista încă.

– De ce facem pe turiștii? mormăia Natasha din când în când.

Se plimbară, printr-o zonă cu copaci, spre următorul grup de grajduri, spre următoarea arenă cu nisip. Se aflau într-o lume devotată unui scop pe care nici unul dintre ei nu-l înțelegea. Dar Mac știa că Natasha simțea același lucru pe care îl simțea și el: ce altceva puteau face? Măcar aici puteau înțelege mai bine care era țelul lui Sarah. Acest loc, la sute de kilometri depărtare de casă, era locul în care se apropiaseră cel mai mult de ea.

Natasha își deschise clapeta telefonului.

- O să încerc să mai vorbesc o dată cu banca. Au trecut câteva ore, spuse ea.
- Sunteți în concediu aici? îl întrebă ghidul pe Mac, cu un accent puternic, în timp ce Natasha se îndepărta de ei.
- Nu tocmai, răspunse Mac.
- Fotograf, spuse tânărul arătând spre geanta lui Mac.
- Da. Dar nu sunt aici pentru muncă.
- Ar trebui să fotografiați Le Carrousel. Este spectacolul de la sfârșitul anului.

Fiecare *écuyer* participă.

- Scuzați-mă un moment.

Îi suna telefonul.

- Ce e? întrebă Natasha închizându-și propriul telefon.

Mac se întoarse cu spatele la ea, trecându-și mâna prin păr în timp ce asculta.

- O, o, Doamne! spuse el închizându-și, la rândul lui, telefonul.

- Știe. Știe că a murit, ghici Natasha.

Mac dădu din cap în semn că da. Natasha își duse mâna la gură.

- Atunci, Sarah știe că nu mai are nimic.

Mac se întrebă dacă și fața lui era la fel de palidă ca a ei. Se uitară unul la altul, fără să bage în seamă cایی și frumusețea împrejurimilor.

- Blochează cardul, Tash. Dacă a hotărât să nu vină aici, până la urmă trebuie s-o oprim să mai meargă altundeva, spuse el în cele din urmă.

- Dar e mai periculos pentru ea. Trebuie să ne asigurăm că are destui bani ca să mănânce, să doarmă sub un acoperiș. E frig noaptea.

- Dar am putea s-o urmărim prin Franța săptămâni întregi. Există un milion de locuri în care poate ține un cal. Trebuie să punem punct poveștii ăsteia.

- Știu, dar nu e o metodă bună să-i tăiem singura sursă de supraviețuire.

- Dacă i-am fi tăiat susținerea financiară în Anglia, n-ar fi ajuns până aici.

Vorbele lui Mac sunau ca și cum el ar fi învinovățit-o pe Natasha, dar el nu se putea abține.

- Ar fi găsit o altă cale.

- Dar o căutăm de două zile și două afurisite de nopți, și tot n-avem idee unde ar...

- *Monsieur?*

Ghidul își apăsa un walkie-talkie pe ureche.

- *Monsieur? Madame? Attendez, s'il vous plaît.*

Vorbi iute în franceză. Apoi:

- A sosit o fată din Anglia. O fată cu un cal. *Mademoiselle* Fournier spune să veniți cu mine.

***

Sosirea ei triumfală nu era așa cum crezuse ea că avea să fie. În timpul primelor două zile de călătorie, Sarah și-o imaginase în repetate rânduri, savurase cu

anticipație bucuria pe care avea s-o simtă ajungând în locul care avea, cu siguranță, să fie o a doua casă pentru ea. Era destinul ei. Era în oasele ei, după cum îi spusese bunicul.

Dar, pe parcursul ultimilor cinci kilometri, Sarah se ținuse de acele cuvinte ca de o cârjă. Fuseseră lucrul de care avea nevoie ca să meargă mai departe. Mersese prin Saumur, ignorând bulevardele elegante, clădirile aurii, frumusețea eternă a râului. Boo era extenuat și atrăsese atenția trecătorilor curioși cu genunchii lui bandajați. Când și când, oamenii țâțâiau din buze, dezaprobator, ca și cum fata n-ar fi trebuit să călărească un animal rănit. Sarah știa că arăta la fel de ciudat, cu fața învinețită și cu hainele pline de noroi. Doisprezece kilometri, opt kilometri, patru kilometri... Ea îl încurajase pe Boo să meargă mai departe, își mușcase buza tare ca să nu plângă din cauza durerii de la umăr, a durerii de cap care refuza să-i treacă.

Aproape că plânsese văzând indicatoarele care arătau direcția spre École de Cavalerie, apoi recunoscuse, pe o stradă rezidențială, fațada georgiană a unei clădiri în formă de copită. Dar acolo nu se vedeau cai: bărbații care umblau prin curte nu erau îmbrăcați în negru, ci în modelul de camuflaj al armatei moderne.

– Le Cadre Noir? îl întrebasese ea pe unul dintre ei pe când traversa piața du Chardonnet.

– *Non!*

O privise de parcă ar fi fost nebună.

– *Le Cadre Noir n'a pas été ici depuis 1984. C'est à St Hilaire de Fontaine*³⁵.

Arată cu degetul spre un sens giratoriu.

– *C'est pas loin d'ici... cinq kilometres?*³⁶

Sarah se gândise, preț de o clipă, că nu mai putea continua. Dar se adunase și urmase indicațiile soldatului de-a lungul mai multor semne giratorii, printr-un oraș micuț, iar apoi de-a lungul unei cărări înverzite, flancate de câmpuri pe care se vedeau cai. Se îndepărtase atât de mult, încât se temuse că se rătăcise din nou.

Iar acum, dintr-odată, o văzu în fața ochilor. Era mai mare decât și-o imaginase, arăta mai modern. Asta nu era antichitatea elegantă din fotografiile lui Papa, o curte plină de bărbați în uniforme. Existau porți securizate, șase arene de dimensiuni olimpice, restaurante, parcări, un magazin pentru turiști. Sarah călări prin intrarea cu porțile deschise fără ca cineva să-i dea atenție. Ochii aproape că i se închiseră de oboseală înainte să vadă semnul care îi spuse că-și terminase călătoria: „Grand Manège des Écuysers“.

Îl conduse pe Boo în jurul arenei acoperite, trecură de intrarea principală, unde exista o listă cu spectacole și cu prețurile biletelor. Merse cu Boo spre capătul din spate al arenei, unde urmele de copite și drumul betonat îi arătară că pe acolo intrau caii. Sarah auzea vocea unui bărbat aflat de cealaltă parte a ușilor uriașe de lemn. Își îndreptă puțin spatele, trase aer adânc în piept, apoi se aplecă și bătu de mai multe ori în ușă, strâmbându-se de durere. Înăuntru se lăsă tăcerea, întreruptă de cineva

spunând „Hup!“ Sarah trase din nou aer în piept și bătu iarăși, zăbovind cu pumnul pe panoul de lemn.

Auzi cum se deschise o încuietoare, iar apoi ușa se căscă, dezvăluind un interior asemenea unei caverne: o catedrală modernă, ale cărei podele erau presărate cu nisip. Pe margine se aflau cai, cu toții având călăreți în spinare. Aceștia din urmă purtau uniforme negre și aurii – pe care Sarah le cunoștea din copilărie – de parcă ar fi fost în mijlocul unui soi de repetiție. Atmosfera era tăcută, solemnă, fiecare bărbat se concentra pe mișcărilor calului său strălucitor și musculos.

Bărbatul care deschisese ușa se uită lung la ea, apoi o certă în franceză, dând din mâini. Sarah era atât de ostenită, încât abia înțelese ce-i spunea. Îl întrerupse:

– Vreau să vorbesc cu Le Grand Dieu, zise ea cu vocea frângându-se de oboseală, *je dois parler au Grand Dieu.*

Urmă un moment lung de tăcere uimită, iar fata folosi avantajul temporar ca bărbatul să fi rămas nemișcat, și trecu de el. Boo își ciuli urechile.

– *Non! Non!*

Un bărbat cu un walkie-talkie în mână fugi după ea.

– *Que faire?*

Un bărbat în vârstă, care purta tricorn, se apropie de ei din cealaltă parte a arenei. Fața îi era brăzdată de riduri, iar pleoapele, lăsate. Uniforma îi era impecabilă, rigidă de parcă ea ar fi ținut pe picioare corpul dinăuntrul ei.

– *Désolé³⁷, Monsieur.*

Tânărul înșfăcase frâiele lui Sarah și îl trăgea pe Boo spre ieșire.

– *Je ne sais pas ce que³⁸...*

– *Non!*

Sarah îl împinse pe Boo înainte, lovindu-l pe bărbat peste mână.

– Dă-i drumul. Trebuie să vorbesc cu Le Grand Dieu.

Bărbatul în vârstă înaintă spre ea. Se uită la genunchii bandajați ai lui Boo, apoi la Sarah.

– *Je suis le Grand Dieu.*

Sarah își îndreptă spatele.

– *Mademoiselle, vous ne pouvez pas entrer ici. C'est Le Cadre Noir. C'est pas pour³⁹...* spuse el cu o voce joasă și serioasă.

– Trebuie să călăresc pentru dumneavoastră, *je... je dois monter mon cheval pour vous*, îl întrerupse ea.

Sarah băgă de seamă că ceilalți bărbați începuseră să se oprească din ceea ce făceau și că ea devenise centrul atenției.

– Nu pot să mă întorc. Trebuie să mă lăsați să călăresc.

Bărbatul ridică o mână ca s-o alunge.

– *Mademoiselle*, îmi pare rău, n-ai ce căuta aici. Tu și calul tău nu sunteți...

Sarah vedea un alt bărbat vorbind la walkie-talkie, chemând, probabil, agenții de pază. Intră în panică, se căută prin buzunarele jachetei și scoase fotografia lui Papa.

– *Monsieur! Regardez! C'est Henri Lachapelle.* Îl cunoașteți. A fost aici.

Ținu fotografia în fața lui cu mâna tremurândă.

– Îl cunoașteți.

Bărbatul se opri și luă fotografia. Celălalt vorbea repede, gesticulând spre ea.

– Henri Lachapelle? spuse el uitându-se cu atenție la poză.

– *Mon grandpère.*

I se pusese un nod în gât.

– Vă rog. Vă rog. El mi-a spus să vin. Vă rog, lăsați-mă să călăresc.

Bătrânul aruncă, peste umăr, o privire la ceilalți călăreți, apoi se uită din nou la fotografie. În timp ce o privea, celălalt bărbat traversă repede arena, ținându-și walkie-talkie-ul în mână. Îi murmur ceva la ureche bătrânului, apoi dădu din cap spre walkie-talkie. Amândoi o priviră.

Ochii bătrânului o examină.

– Ai... ai călărit până aici tocmai din Anglia? o întrebă el cu glas scăzut.

Sarah dădu din cap în semn că da, abia îndrăznind să respire. Bătrânul clătină din cap de parcă i s-ar fi părut greu de înțeles.

– Henri Lachapelle, murmură el.

Apoi se îndepărtă încet de ea, cu cizmele negre aruncând nori de nisip în urma lui. Sarah rămase nemișcată pe cal, neștiind ce să facă. Oare ăsta să fi fost felul lui de a-i spune să plece? Privi cum bărbatul cu walkie-talkie îl urma. Apoi văzu că le făceau semne celorlalți bărbați să se dea în spate, cerându-le să se alinieze la marginile arenei.

Le Grand Dieu se opri în capătul arenei vaste. O privi pe Sarah mult timp, apoi dădu din cap.

– *Commence.*

***

Nu-și dăduseră seama pe loc unde anume se dusese fata: ghidul lui Mac și al Natashei auzise greșit și-i dusese la una dintre arenele exterioare, înainte ca o conversație agitată să le schimbe direcția. Natasha fugi după Mac, cu picioarele pline de bătăături de la pantofii de serviciu, încercând să nu se lase copleșită de euforie.

– Poate că nu e ea, îi spuse lui Mac, încercând să nu lase entuziasmul să i se citească pe față.

Mac ridică dintr-o sprânceană.

– Câte alte fete călare din Anglia crezi că au pe aici?

Ghidul le făcu un semn. Goniseră prin curți interioare, prin curți lungi de grajduri, unde caii mâncau liniștiți din ieslele lor. Apoi ieșiseră în aerul răcoros al iernii și merseseră până când Natasha o recunoscuse, stând lângă o clădire înaltă și albă, pe femeia care îi întâmpinase, cea cu părul prins în coadă.

– *Ici, Madame.* E în Le Grand Manège des Écuyers. Arena noastră de spectacole, spuse ea făcându-le semn să se apropie.

În timp ce Natasha trecu pe lângă ea, fata îi zâmbi, făcând ochii mari.

– A venit tocmai din Anglia? Singură? *C'est incroyable, ei?*

– Da, este, spuse Natasha.

Se aflau din nou în vestibul, sub fotografia și sub lista de onoare a membrilor. Se deschise o altă ușă, iar Natasha văzu că Mac se oprise din drum, în fața ei. Nimeni nu vorbi. Clădirea era mare, un monument închinat echitației. Spațiul cu ecou dinăuntru era plin de călăreți îmbrăcați în negru. Era ca și cum ar fi intrat într-un tablou pictat de un mare maestru, se gândi Natasha. Ca și cum ar fi dat timpul înapoi cu cinci sute de ani. Bărbatul cu walkie-talkie murmură ceva către fată, care le făcu semn s-o urmeze în tribunele de dedesubt. Natasha simți cum Mac o trăgea de mânecă.

– Tash, uite, spuse el în șoaptă.

Natasha privi încotro privea și el, coborând scările în urma lui până când amândoi ajunseră la marginea arenei.

Sarah călărea, foarte încet, spre centrul arenei. Calul ei, acel animal vesel și lucios care fusese atât de sănătos în Kent, era zgâriat și murdar. Două bandaje improvizate i se înfășurau în jurul genunchilor. Avea ciulini în coadă. Ochii îi erau goi de oboseală. Dar Natasha o văzu pe Sarah: copila era atât de palidă încât arăta ca o fantomă, aproape transparentă. O vânătaie imensă îi închisese un ochi pe jumătate; spatele și piciorul drept îi erau pline de noroi. Arăta prea mică pentru calul uriaș, mâinile subțiri îi erau reci de frig. Părea să nu bage de seamă aceste lucruri. Era cu totul adâncită în ceea ce făcea.

La mică distanță de ea se afla un bărbat în vârstă. Postura lui era nenatural de dreaptă, și purta o haină neagră și pantaloni de călărie negri. O privea pe Sarah în timp ce ea făcu calul să meargă la trap, să galopeze, în timp ce descria cercuri elegante în jurul bărbaților care o priveau, impasibili, de pe cai. Natasha nu-și putea lua ochii de la ea. Sarah arăta de parcă ar fi fost o altă persoană, una mai fragilă și mai matură. Calul încetini, apoi traversă în diagonală spațiul imens. Copitele i se ridicau cu grația unor tălpi de balerină, ca și cum fiecare pas i-ar fi fost suspendat temporar în aer. Iar apoi, îndreptându-se, încetini uluitor de tare, până când făcu pașii fără să mai înainteze.

Fața lui Sarah era o mască de concentrare, efortul i se vedea în umbrele din jurul ochilor, în tensiunea maxilarului ei. Natasha privi mișcările minuscule ale călcâielor ei, mesajele aproape invizibile pe care le transmitea prin frâie. Se vedea că Boo o asculta, acceptând și supunându-se în ciuda oboselii. Chiar dacă nu știa nimic despre cai, Natasha înțelese că ceea ce privea era frumos. Așa ceva putea fi realizat doar prin ani întregi de disciplină și de muncă neconținută. Se uită la Mac, care stătea lângă ea, și știu că și el vedea ceea ce vedea ea. Se apleca, cu ochii ațintiți asupra fetei, implorând-o să reușească.

Picioarele calului se mișcă în sus și-n jos, într-un dans ritmat, capul lui imens plecându-se, absorbit de concentrare. Doar stropii de salivă din jurul botului trădau efortul pe care îl făcea. Apoi se întoarse, trasând un cerc în jurul propriilor picioare din spate. Era o manevră atât de controlată și de fluidă, că Natashei îi veni să-i aplaude eleganța și doza de incredibil. Sarah îi murmură, extrem de încet, ceva lui Boo, și întinse o mână ca să-i mulțumească, gest care aproape c-o făcu pe Natasha să plângă. Apoi, atunci când calul se ridică, brusc, pe picioarele din spate, clătinându-se din cauza efortului cu care sfida gravitația, Natasha chiar începu să plângă. Lacrimile i se prelinsă pe obraji în timp ce privea cum această copilă pierdută și calul ei dădeau tot ceea ce aveau mai bun. Își dădu seama că în acele clipe simțea posesivitate față de amândoi.

Simți mâna lui Mac cuprinzând mâna ei. Natasha îi era recunoscătoare acelei mâini bărbătești pentru căldura și puterea ei. Brusc, se temu ca nu cumva să dea drumul mâinii ei. Iar apoi Sarah galopă în jurul marginilor vastei arene într-un ritm lent, controlat, aproape prea lent. Trupul ei era atât de nemișcat, că ar fi putut fi, la fel de bine, cioplit din piatră. Natasha se uită la bătrân și văzu că ceilalți își dăduseră jos pălăriile și le coborâră la piept, într-un gest ceremonios. Apoi, unul câte unul, se îndreptară în aceeași direcție, urmând-o pe Sarah cu capetele plecate în semn de salut.

Mac îi dădu drumul la mână Natashei și-și scoase aparatul, începând să facă fotografii. În timp ce căuta un șervețel, Natasha realizează că era fericită. Sarah făcuse ceva magnific. Merita ca acele momente să fie immortalizate de cineva.

Calul încetini până când ajunse să meargă la trap. Călăreții își puseră pălăriile înapoi pe cap, uitându-se unii la alții ca și cum chiar și ei erau surprinși de ceea ce tocmai făcuseră. Se dădură în lături ca s-o privească pe fată cum se îndrepta spre mijlocul arenei, ajungând în fața bătrânului. Sarah, cenușie la față din pricina efortării, opri calul exact în fața lui. Toate cele patru picioare ale animalului erau aliniate ordonat sub el, iar trupul îi strălucea de transpirația datorată efortului și extenuării.

- A făcut-o. Sarah, mândrețe de fată ce ești, ai făcut-o, murmură Mac.

Răsuflând greu, fata își înclină capul, salutându-l pe bătrân precum un soldat întors din război. Bătrânul își dădu jos pălăria, dând din cap în semn de răspuns. Chiar și din locul în care stătea, Natasha putea vedea cu câtă atenție îl privea Sarah. Fiecare celulă a ființei ei se încorda, așteptând verdictul lui. Natasha descoperi că și ea își ținea respirația. Îl luă din nou de mână pe Mac.

Le Grand Dieu făcu un pas înainte. Se uită la Sarah ca și cum ar fi încercat să găsească în ochii ei ceva ce nu văzuse până atunci. Expresia lui era sobră, ochii îi erau blânzi.

- *Non*, spuse el, îmi pare rău, domnișoară, dar *non*.

Întinse o mână și mângâie gâtul calului. Sarah căscă ochii de parcă nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai auzise. Strânse între degete coama lui Boo, apoi se uită spre

zona pentru spectatori, observându-i, poate, pe Natasha și pe Mac pentru prima oară. Apoi, respirând aproape imperceptibil, alunecă de pe cal și leșină.

„E totul în regulă?” (în limba franceză în original)

„O să sun la jandarmi, bine?” (în limba franceză în original)

„Ai nevoie de ajutor?” (în limba franceză în original)

„Un cal? Un cal maro? Un Selle Français?” (în limba franceză în original)

„Ai nevoie de ajutorul meu?” (în limba franceză în original)

„Ai căzut?” (în limba franceză în original)

„Vă rog să mă scuzați.” (în limba franceză în original)

„Haide, așază-te, drăguță. Vrei ceva de băut?” (în limba franceză în original)

„Te doare capul, nu-i așa?” (în limba franceză în original)

„Uitați-vă la ea ce palidă e!” (în limba franceză în original)

„Ți-ai pierdut calul?” (în limba franceză în original)

„Ce culoare are?” (în limba franceză în original)

„E de la zdruncinătură” (în limba franceză în original)

„Calul e maro?” (în limba franceză în original)

„Cam atât de înalt?” (în limba franceză în original)

„E al dumneavoastră?” (în limba franceză în original)

„L-a găsit fermierul de dimineață, acolo pe lângă livadă. Tremura ca o frunză, așa a zis.” (în limba franceză în original)

„Le Cadre Noir nu mai e aici din 1984. S-a mutat la St Hilaire de Fontaine.” (în limba franceză în original)

„Nu e departe, sunt vreo cinci kilometri.” (în limba franceză în original)

„Îmi pare rău” (în limba franceză în original)

„Nu știu ce face...” (în limba franceză în original)

„Domnișoară, nu puteți intra aici. Aici este Le Cadre Noir. Nu este pentru...” (în limba franceză în original)

Capitolul 26

„Doliul excesiv pentru morți e nebunie, fiindcă îi rănește pe cei vii, iar cei morți nu iau seama la el.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Sarah nu vorbi în timpul scurtului drum către *château*. Acceptă fără murmur ca Natasha s-o țină de mână, aceasta din urmă îmbinând în gestul ei nevoia de-a o alina pe fată și teama că Sarah ar fi putut să dispară din nou. Natasha și Mac n-o siliră să vorbească; era de la sine înțeles că nu era momentul pentru întrebări.

După ce ajunseră la *château*, Natasha o luă pe Sarah în camera ei, o dezbracă de parcă ar fi fost un copil mult mai mic și o întinse pe patul mare. Fata închise ochii și adormi, acoperită cu o pătură până în dreptul umerilor ei plăpânzi. Natasha se așeză lângă ea, cu o mână odihnindu-se pe arcul corpului ei adormit, ca și cum acea atingere neînsemnată ar fi avut darul s-o aline pe fată. Nu credea că mai văzuse vreodată pe cineva care să arate atât de palid, atât de golit pe dinlăuntru. Era profund tulburată, acum că-și îngăduise să se gândească la tragismul întâmplărilor prin care trecuse Sarah.

Preț de câteva momente după ce Le Grand Dieu își dăduse verdictul, în jurul lor erupsese haosul. Atunci când Sarah căzuse la pământ, Natasha și Mac fugiseră împreună în arenă. Mac ridică în brațe trupul ei inert, în timp ce Le Grand Dieu prinsese calul. Vag conștientă de țipetele și de exclamațiile din jur, de mâinile domnișoarei Fournier zburându-i către față pe când Mac trecea pe lângă ei cu Sarah în brațe, Natasha își amintise că fusese surprinsă de ușurința cu care o ridicase Mac pe Sarah. Parcă fata n-ar fi cântărit nimic. Natasha fusese emoționată de aerul protector cu care el o ținuse la piept. Câteva minute mai târziu, pe când Sarah se trezea încetul cu încetul într-unul dintre birourile din apropiere, cei doi se așezaseră de-o parte și de alta a fetei, Natasha ținându-i capul în poală. Natura eroică a călătoriei ei o făcuse pe Sarah o ființă cu totul deosebită de Mac și de Natasha, fata transformându-se într-un soi de persoană față de care cei doi nu știau cum să reacționeze.

Iar apoi Sarah se uitase la Mac fără să înțeleagă și închisese ochii din nou, de parcă ceea ce vedea ar fi fost prea mult.

- E în regulă, Sarah, nu ești singură. Nu mai ești singură, se trezi Natasha spunând în timp ce-i mângâia părul transpirat și încălzit.

Dar fata nu păruse s-o audă. Medicul rezident, chemat din celălalt capăt al academiei, o diagnosticase cu o claviculă fracturată și vânătăi grave, dar spuse că ceea ce îi trebuia fetei mai mult decât orice era odihna. I se adusesse ceai. Suc de portocale. Biscuiți. O îndemnaseră pe Sarah să mănânce, să bea, iar fata îi ascultase, dar fără tragere de inimă. Vocile din jurul lor vorbisera, agitate, în franceză. Natasha abia dacă le auzise. Ținuse în brațe fata, care nu părea în stare să se susțină singură, încercând să-i insuflă putere și curaj, dorindu-și, prin gestul ei, să-și ceară iertare pentru toate modurile în care o dezamăgise.

C'est incroyable. Povestea se răspândise repede în École Naționale. Grupuri de oameni îmbrăcați cu pantaloni de călărie și purtând pălării apăruseră ca s-o vadă pe tânăra fată din Anglia, care călărise până în mijlocul Franței.

C'est incroyable. Natasha auzise acele cuvinte șoptite în timp ce Mac o căra pe Sarah la mașină. În treacăt, băgase de seamă că privirile care îi urmau pe ea și pe Mac erau mai puțin admirative. Ca și cum triumful lui Sarah fusese atins doar prin vreun fel de deficiență a ei și a lui Mac. Natasha nu le purta pică. După părerea ei, oamenii aceia aveau, probabil, dreptate.

Boo fusese dus la centrul de medicină veterinară, ca să-i fie bandajate rănille. Avea să-și petreacă noaptea la grajduri. Le Grand Dieu spusese că măcar atât puteau face pentru un animal atât de remarcabil. Mac povestise apoi că stătuse o vreme în fața grajdului și se uitase pe deasupra ușii la Boo, care fusese hrănit, adăpat și bandajat. Calul se lăsase să cadă pe stratul gros de paie și se rostogolise, cu un geamăt adânc, de plăcere, în așternutul moale și auriu.

- *Alors*, spusese Le Grand Dieu, fără să se uite la Mac. De fiecare dată când cred că știu totul despre cai, apare un lucru nou care să mă surprindă.

- Asta simt eu despre oameni, zisese Mac.

Le Grand Dieu îi pusese o mână pe umăr.

- O să vorbim mâine. Veniți la ora zece. Fata merită o explicație.

Iar acum Sarah dormea, în sfârșit, cu Natasha privind-o de parcă s-o păstreze însemna că trebuia să fie cu ochii pe ea pentru totdeauna. După-amiaza târzie se transformă în seară, cerul se întunecă. Natasha mâncase un baton de ciocolată, băuse o sticlă de apă din minibar și citise câteva pagini dintr-o carte pe care o lăsase în urmă un alt vizitator. Sarah nu se clinti. Din când în când Natasha, alarmată de liniștea fetei, se apropia de ea ca să verifice dacă respira, apoi se întorcea pe scaunul ei.

Atunci când ieși pe coridor, puțin după ora opt, văzu că Mac o aștepta deja. Arăta de parcă ar fi stat acolo de ceva vreme. Natasha observă că pe față îi apăruseră linii noi, dovezi ale stresului ultimelor zile. Ea închise ușa încet. Mac se ridică în picioare.

- E bine, dar doarme buștean. Dacă vrei s-o vezi...
- Mac clătină din cap. Apoi oftă prelung, încercând să zâmbească.
- Am găsit-o, spuse el.
- Da.

Natasha se întrebă de ce nici unul dintre ei nu părea să simtă euforia la care se așteptaseră.

- Mă tot gândesc...
- Se întrerupse pentru o clipă, apoi reluă:
- La felul în care arăta... la ce s-ar fi putut întâmpla...
- Știu.

Rămaseră nemișcați. Coridorul era îmbibat de mirosul lacului vechi, covoarele din alte vremuri înăbușeau orice sunet. Natasha nu-și putea lua ochii de la el. Mac se apropie de ea și dădu din cap înspre camera lui.

- Vrei să dormi la mine? Adică... n-ai unde să dormi dacă Sarah e în patul tău, spuse el.

Mereu o să existe altă Maria.

Atunci când vorbi, tonul ei era calm, impersonal.

- Nu... nu cred că ar trebui lăsată singură, spuse ea, așa c-o să dorm pe scaun. Nu m-aș simți...
- Probabil că ai dreptate.
- Așa cred.
- O să fiu vizavi dacă ai nevoie de mine.

Mac încercă să zâmbească, dar expresia feței îi era tristă și prea cunoscătoare, ca și cum întoarcerea lui Sarah îi îngăduise și lui să se gândească la cât de aproape fuseseră de triumf și de dezastru. Și, preț de o clipă, Natasha nu se putu abține: degetele ei atinseră ridurile noi de sub ochii lui.

- Și tu ai nevoie de odihnă, îi spuse ea cu blândețe.

Felul în care o privi el atunci îi arătă Natashei cât de mult se pierduse ea de-a lungul anilor. Toată acea vulnerabilitate, toată acea iubire... o ușă deschizându-se ca să dezvăluie ceva ce ea crezuse că dispăruse de mult.

Iar apoi viziunea pieri. Mac își privea pantofii și se scotocea prin buzunare.

- Sunt bine. Somn ușor! Sună-mă de dimineață, spuse el fără s-o privească.

Sarah dormi atât de adânc încât, atunci când se trezi, avu nevoie de câteva minute ca să-și dea seama unde se afla. Își ridică capul de pe pernă, cu ochii lipiți de somn, și se uită, prin fereastra alungită, la frunzele îndepărtate ale unui castan. O mașină trecu pe stradă, iar huruitul motorului o trezi de-a binelea.

Se ridică în capul oaselor, simțindu-și mirosul stătut al pielii, și dându-și seama că hainele îi erau foarte murdare. Atunci o văzu pe Natasha. Era ghemuită într-un fotoliu, cu o pătură trasă până la bărbie și cu picioarele abia vizibile.

Sarah își aminti vag de mâinile ei mângâindu-i părul, de unda surprinzătoare de frică și de ușurare din glasul ei atunci când îi rostise numele. Iar apoi își aminti de arenă, de privirea tristă din ochii lui Le Grand Dieu spunându-i „non“.

Un nod dureros i se puse în gât. Se întinse din nou pe pernele albe și moi, privind tavanul înalt. Planșeul acela era singura barieră dintre ea și o lume imensă și goală.

„Non“, spusese el.

Non.

– Nu cred că ar trebui s-o obligăm să vorbească dacă nu vrea.

Natasha stătea în foaietul hotelului, în timp ce Mac plătea.

Privi în josul scărilor de la intrare, la Sarah care aștepta pe locul din spate al mașinii, cu fruntea lipită de geam. Părea să se uite în gol.

– Nu e doar faptul că nu vrea să vorbească despre bunicul ei, Mac. Nu pare să vrea să vorbească despre nimic.

Poliția îi găsisese pașaportul pe drumul spre Blois, împreună cu portofelul gol și cu alte câteva obiecte. Nici chiar după ce îi înapoiaseră cartea ei de Xenofon, prețioasă și plină de adnotări, Sarah nu se trezise din inerție.

Mac își luă înapoi cardul de credit și-i mulțumi lui *Madame*, care insistase să le dea un pachet cu mâncare pentru fată. Natasha se gândi că toată lumea o îndemna pe fată să mănânce, ca și cum mâncarea ar fi putut umple hăurile imense care îi înghițiseră viața.

– E extenuată. Ideea asta a stăpânit-o de Dumnezeu știe cât timp, poate chiar de mai mult decât știm noi, și tocmai i s-a spus că visul ei n-o să se împlinească. Bunicul i-a murit. A călărit opt sute de kilometri, poate și mai mult. E șocată, obosită și dezamăgită. Și e adolescentă. Cred că scrie în toate manualele că e normal să-și petreacă lungi perioade fără să-ți vorbească, spuse Mac.

Natasha își petrecu brațele în jurul corpului.

– Cred că ai dreptate.

Soarele ieșea din nori doar din când în când, de parcă s-ar fi jucat de-a șoarecele și pisica cu norii grei și cenușii. Nici unul dintre ei nu observă că drumul scurt de la *château* la Le Cadre Noir era pitoresc. Era limpede că portarul fusese anunțat de sosirea lor. Natasha observă că, în timp ce intrau pe poartă, el scruta, curios, bancheta din spate a mașinii lor.

Mademoiselle Fournier îi aștepta în fața grajdurilor principale. Îi întâmpină pe amândoi cu sărutări, de parcă cele petrecute îi apropiaseră în vreun fel. O ținu pe Sarah de umeri, cu un zâmbet larg pe față.

– Cum te simți astăzi, Sarah? Sunt sigură că ai avut nevoie de odihnă, spuse ea.

– Sunt bine, mormăi Sarah.

– Vrei să-ți vezi calul până ce îl așteptăm pe *Monsieur* Varjus? Baucher a avut o noapte foarte confortabilă. Suntem de părere că e foarte puternic. E chiar acolo...

Tânăra începuse să-i conducă spre un loc anume, dar Sarah o întrerupse:

– Nu, spuse ea.

Urmă o pauză scurtă și stânjenitoare.

– Nu vreau. Nu acum.

Mac vorbi pe un ton de scuză:

– Bănuiesc că Sarah vrea să vorbească cu Le Grand Dieu.

Domnișoarei Fournier nu-i pieri zâmbetul.

– Desigur. Trebuia să-mi dau seama. Urmați-mă, vă rog!

Biroul era plin de fotografii, certificate și medalii. Natasha privi cum Mac se uita la fiecare imagine cu atenție.

Monsieur Varjus intră în cameră de parcă tocmai se întorcea de la o altă sarcină mai importantă. Adusese cu el un alt bărbat, pe care îl prezentă drept *Monsieur* Guinot, care îndeplinea o funcție administrativă. Sarah stătea între Natasha și Mac. Natasha băgă de seamă că fata părea să se fi micșorat, ca și cum s-ar fi hotărât să ocupe mai puțin spațiu în lume. Mâna Natashei se apropie de ea, dar nu merse mai departe. De când se trezise de dimineață, Sarah reclădise zidurile din jurul ei. Vulnerabilitatea din ziua trecută dispăruse.

Le Grand Dieu își purta uniforma neagră, cizmele îi străluceau de cât fuseseră lustruite, iar părul îi era un pic turtit, semn că-și petrecuse ultimele ore călare. Se așeză la birou, apoi îi aruncă lui Sarah o otheadă fugară, surprins, parcă, de faptul că un copil atât de plăpând putuse să dea spectacolul din ziua trecută. Le Grand Dieu le explică celor de față, în engleză și cu un accent puternic, că Le Cadre Noir nu primea mai mult de cinci noi membri în fiecare an, de obicei unul sau doi. Exista un examen, supravegheat de unii dintre cei mai importanți călăreți din țară. Vârsta minimă pentru participarea la acel examen era de optsprezece ani. Ca să te alături școlii, nu trebuia doar să treci examenul, ci și să ai cetățenie franceză.

– Tu ai cetățenia, Sarah, fiindcă te-ai născut în Franța, îi spuse Natasha fetei.

Sarah nu răspunse.

– Acestea fiind zise, *mademoiselle*, aș vrea să-ți spun că ceea ce ai făcut a fost magnific. Tu și calul. „Un cal bun face ca drumul să pară mai scurt.“ Știi cine a spus asta? George Eliot a voastră.

Bătrânul se aplecă peste masă.

– Dacă poți îndeplini condițiile sistemului nostru, atunci nu există nici un motiv pentru care să nu te întorci, cu calul tău, peste câțiva ani. Ai atât abilitate, cât și curaj. Să reușești așa ceva la o asemenea vârstă este... – clătină din cap – ...este ceva ce-mi vine greu să accept.

Le Grand Dieu își privi mâinile.

– Aș mai vrea să-ți spun că bunicul tău a fost un călăreț minunat. Mi-a părut foarte rău când a plecat. După părerea mea, ar fi trebuit să devină un *maître écuyer*. Ar fi foarte mândru de realizările tale.

– Dar nu vreți să mă primiți.

– *Mademoiselle*, nu pot primi o fată de paisprezece ani aici. Trebuie să înțelegi lucrul ăsta.

Sarah se uită în altă parte și-și mușcă buza.

– Sarah, începutu Mac, ai auzit ce a spus *monsieur* Le Grand Dieu. Crede că ești foarte talentată. Poate că o să găsim un mod în care tu și Boo să vă puteți continua antrenamentul. Poate că, într-o zi, o să te întorci aici. Tash și cu mine vrem să te ajutăm.

Sarah își ținea privirea ațintită la tenișii ei de un alb orbitor, pe care i-i cumpărase Mac de dimineață, împreună cu un rând de haine. Urmă o tăcere lungă.

Natasha auzea, venind de afară, sunetul copitelor pe ciment, un nechezat în depărtare. „Sarah, te rog, spune ceva.“

Sarah se uită la Le Grand Dieu.

– Îmi luați calul? îl întrebă ea.

– Poftim? se miră el, clipind.

– Îmi luați calul? Pe Baucher?

Natasha se uită la Mac și-și văzu propria nedumerire reflectată pe fața lui.

– Sarah, nu vrei să renunți la Boo, spuse ea.

– Nu vorbesc cu tine, vorbesc cu el. Îl vreți? întrebă ea, ferm.

Privirea bătrânului o întâlni pe cea a Natashei.

– Nu cred că acum e momentul să...

– Credeți că e talentat? *Est-ce que vous pensez il est bon?*

– *Mais oui. Il a courage aussi, c'est bien.*⁴⁰

– Atunci, vi-l dau. Nu-l mai vreau.

În cameră se așternu tăcerea. Bărbatul de la secția administrativă îi șopti lui Le Grand Dieu ceva la ureche. Natasha se aplecă spre ei.

– Domnilor, cred că Sarah e încă foarte obosită... nu cred că...

– Nu-mi mai spune ce să fac! se zburli Sarah, iar glasul ei umplu încăperea mică.

– Îți spun că nu-l mai vreau. *Monsieur* îl poate lua. Îl luați?

Vocea ei era insistentă, imperioasă. Le Grand Dieu se uită cu atenție la Sarah, părând să se gândească la cât de serios vorbea.

– Asta e ceea ce-ți dorești cu adevărat? Să-l lași la Le Cadre Noir?

– Da.

– Atunci îl accept cu recunoștință, *mademoiselle*. E limpede că acest cal e foarte talentat.

Ceva dinlăuntrul lui Sarah păru să se destindă. Își încordase maxilarul atât de tare, încât Natasha îi vedea conturul mușchiului prin obraz. Sarah își îndreptă umerii și se întoarse către ea.

– Putem pleca acum?

Era ca și cum toți cei prezenți ar fi fost paralizați. Mac avea gura căscată. Natashei începuse să-i fie rău.

- Sarah... e o decizie foarte importantă. Iubești calul ăsta, până și eu o știu. Te rog să te mai gândești. Ai trecut prin...

- Nu. N-am nevoie să mă gândesc. Vreau doar ca, o dată în viață, cineva să mă asculte. Boo rămâne aici. Acum, dacă ne întoarcem, vreau să plecăm de aici. *Acum*, sau plec singură, spuse ea văzând că nimeni nu se mișca.

Doar de atâta avură nevoie. Se ridicară cu toții deodată. În timp ce o urma pe Sarah, Mac îi aruncă bătrânului o privire nedumerită.

- *Madame*, spuse Le Grand Dieu după ce Sarah nu-i mai putu auzi.

Îi luă Natashei mâinile într-ale lui.

- Dacă vrea să viziteze calul, sau dacă se răzgândește, e în ordine. E tânără. Câte nu s-au întâmplat...

- Mulțumesc, spuse Natasha.

Ar fi zis ea mai multe, dar i se pusese un nod în gât. Bătrânul se uită pe fereastră la locul în care stătea Sarah, sub razele soarelui. Își încrucișase brațele pe piept și dădea cu șutul în pietre.

- Este exact ca bunicul ei, spuse Le Grand Dieu.

La puțin timp după ce ieșiră din Saumur, ploaia începu să cadă în rafale de neoprit, norii de furtună formând o grămadă amenințătoare la orizont, de unde vântul îi purta mai departe pe cer. Merseră în liniște. Mașina lui Mac își croia drum prin pânze de apă, iar atenția șoferului era concentrată numai și numai la drum.

Natasha aproape că-l invidia: liniștea din mașină devenise apăsătoare, iar ei nu-i făcea nici o plăcere să stăruie asupra gândurilor care-i veneau în minte. Din când în când se uita în oglinda retrovizoare și vedea reflexia siluetei subțiri de pe bancheta din spate. Sarah se uita la peisajul care trecea pe lângă ea. Fața îi era impasibilă, dar aerul de nefericire pe care îl emana era atât de copleșitor, încât parcă mașina se îmbibase de el. De două ori încercase Natasha să-i spună că nu era prea târziu, că se puteau întoarce după cal, dar Sarah o ignorase prima oară, iar a doua oară își pusese palmele pe urechi. Natasha fusese atât de tulburată, că-i pierise graiul și nu mai spusese nimic.

„Dă-i timp“, își tot repeta ea în gând. „Pune-te în locul ei. Și-a pierdut bunicul, casa.“ Dar nu-i putea înțelege purtarea: dacă se luptase cu atâta îndârjire ca să-și păstreze calul, singurul lucru pe care îl mai avea pe lume, de ce ar fi renunțat la el cu atâta ușurință?

Își aminti de ultimele momente ale vizitei la Le Cadre Noir. Le Grand Dieu îi însoțise la grajduri.

- Mi-ar plăcea să te mai uiți o dată la cal înainte să pleci, Sarah. Ca să te asiguri că ești mulțumită de condiția lui fizică, îi spusese el fetei.

Natasha îi ghicise motivul: bătrânul se gândise că Sarah avea să se răzgândească la vederea lui Boo, că avea să fie forțată să conștientizeze adevăratele consecințe ale deciziei ei.

Dar Sarah se îndreptase spre grajd aproape fără nici o tragere de inimă și se oprise la câțiva metri în spate, prea departe ca să se poată uita cu adevărat peste ușa înaltă.

- Te rog, uită-te cât de bine arată în dimineața asta. Uită-te la ce a făcut veterinarul nostru cu rănilor lui, o încurajase bătrânul.

„Haide, Sarah“, o implorase Natasha în gând. „Trezește-te. Dă-ți seama ce te pregătești să faci.“ N-o mai deranja ideea de a fi responsabilă pentru Boo. În acel moment ar făcut orice, absolut orice, ca să-i aline suferința fetei. Dar Sarah aruncase doar o privire către rezultatele muncii veterinarului. Nu se apropiase de cal nici atunci când acesta își scosese capul peste ușă și o salutase cu un sunet posesiv, care păruse să-i iasă din adâncul pântecului. Umerii ei se încordaseră, își îndesase mâinile mai adânc în buzunare. Iar apoi, cu un salut imperceptibil către Le Grand Dieu, se răsucise pe călcâie și se îndreptase spre mașină. Calul se uitase în urma ei, cu urechile ridicate.

Nu doar Sarah și pierderile ei o preocupau pe Natasha. Se trezi privindu-l pe Mac cum conducea spre Calais în timp ce ploaia cădea cu putere peste ei, ascunzând luminile de frână ale mașinilor din fața lor și camuflând drumul. În momentul în care, în Anglia, Natasha avea să iasă din acea mașină, totul se termina și pentru ea. Avea să negocieze cu Mac un aranjament în privința ocupării casei în săptămânile de dinainte de vânzare, iar Natasha avea să rămână singură, adunând cioburile a ceea ce fusese cândva viața ei. N-avea nimic. Își pierduse casa ei iubită, își pusesese cariera în pericol, distrusese o posibilă relație. Pierduse bărbatul pe care îl iubea. Era groaznic să descoperi că nu-ți mai doreai viața care se întindea înaintea ta.

Natasha închise ochii. Atunci când îi deschise și se uită la orașul de sub autostradă, văzu cu coada ochiului o fată pe motocicletă, aplecată, înaintând pe strada goală cu o grație fermă, care sfida vremea. Își aminti subit de călătoria cu trenul, cu luni în urmă, când, pe o străduță din Londra, văzuse o fată călare pe un cal ridicat pe picioarele din spate. În minte nu i se întipărise doza de fantastic a acelei imagini, ci calmul, senzația că fata și calul erau în armonie deplină. Natasha intuise asta chiar dacă văzuse acea imagine doar preț de-o clipă.

Iar apoi, în minte, îi veni o voce: glasul tensionat și subțire al lui Constance Devlin, martora ei: „*Ar fi surprinzător de ușor ca Lucy s-o ia pe un drum greșit. Tot ce trebuie să faceți e să încetați s-o ascultați.*“

- Mac, oprește mașina! spuse, brusc, Natasha.

- Poftim? se miră Mac.

- Oprește mașina!

Ea știa doar că nu mai putea să lase călătoria asta să continue. Mac trase pe dreapta, iar Natasha se trezi ieșind din mașină și deschizând portiera din spate, în timp ce Mac se uita la ea fără să înțeleagă ce se întâmpla.

- Haide. Trebuie să vorbim, îi spuse lui Sarah.

Fata se feri de ea de parcă ar fi fost nebună.

- Nu. Nu mergem mai departe până când nu vorbești cu mine, Sarah. Haide. Cu mine, spuse Natasha, fără ca măcar să fie sigură de unde îi veneau cuvintele.

O luă de mână pe Sarah, o trase din mașină și merse prin ploaie până când ajunseră la terasa acoperită a unei cafenele de pe cealaltă parte a drumului. Auzi protestul lui Mac, apoi glasul ei plin de hotărâre, care îi spuse să le lase în pace.

- Bun.

Natasha trase un scaun și se așeză. Nu existau alți clienți, nici măcar nu era sigură că localul era deschis. Acum, c-o adusese pe Sarah aici, n-avea un plan concret. Știa doar că nu putea merge mai departe în acea mașină, înconjurată de valuri de durere și de suferință tăcută. Trebuia să facă ceva.

Sarah îi aruncă o privire plină de neîncredere și se așeză lângă ea.

- Bine, Sarah. Sunt avocat. Îmi petrec viața încercând să anticipez jocurile pe care le joacă oamenii, încercând să fiu mai șireată decât ei. Judec destul de bine caracterul omenesc. De obicei, îmi pot da seama care sunt motivațiile oamenilor, dar în cazul de față mi-e greu s-o fac.

Sarah se uită lung la masă.

- Nu pot înțelege de ce o fată care minte, fură și joacă murdar ca să păstreze un cal, o fată care avea doar un țel în viață, iar țelul era legat de acel cal, ar arunca totul pe fereastră.

Sarah nu spuse nimic. Se întoarse cu spatele, cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi.

- E asta vreun fel de criză de toane? Crezi că cineva o să schimbe regulile pentru tine dacă arunci totul în aer? Fiindcă, dacă asta crezi, pot să-ți spun că n-o să schimbi nimic. Bărbații de la acea academie lucrează după principii stabilite cu trei sute de ani în urmă. N-o să le schimbe pentru tine.

- Nu le-am cerut să schimbe nimic, se răsti Sarah.

- Bine, atunci. Nu crezi că-ți spun adevărul când zic c-o să fii suficient de bună într-o zi? Nu știi, poate că n-ai chef să te obosești să încerci?

Sarah nu răspunse.

- E vorba de bunicul tău? Ți-e teamă că nu poți avea grijă de cal fără ajutorul lui? Pentru că te putem ajuta, Sarah. Știi că noi două nu ne-am înțeles tocmai bine de la început, dar asta s-a întâmplat din cauză că n-am fost sincere una cu cealaltă. Cred că putem îmbunătăți situația.

Natasha așteptă. Își dădea seama că vorbele ei sunaseră ca și cum ar fi vorbit cu o clientă, dar nu se putuse abține. „Asta e felul meu de a aborda situațiile“, își spuse ea în gând. „E tot ce pot face.“

Dar Sarah nu se clinti.

- Putem merge acasă? Întrebă ea.

Natasha strânse din pleoape.

- Ce? Asta e tot? N-ai de gând să spui nimic?

- Vreau doar să plec.

Natasha simți un bine cunoscut val de furie. „De ce trebuie să faci ca totul să fie atât de dificil, Sarah?“, își dori s-o întrebe. „De ce ești atât de hotărâtă să te rănești pe tine însăși?“ Dar, în loc să spună asta, trase aer adânc în piept și spuse, calm:

– Nu. Nu putem pleca.

– Poftim?

– Știi când cineva minte și știi că tu mă minți chiar acum. Deci nu, n-o să te duc nicăieri până când nu-mi spui ce se petrece.

– Vrei adevărul.

– Da.

– *Tu* vrei să vorbești despre adevăr, spuse Sarah, râzând cu amărăciune.

– Da.

– Pentru că spui *mereu* adevărul.

Tonul ei devenise batjocoritor.

– Ce vrei să zici?

– Hmm... Faptul că încă îl iubești pe Mac, dar nu-i spui?

Sarah făcu semn din cap spre mașina în care Mac studia harta, abia vizibil prin geamul ud.

– E atât de evident, că e penibil. Nu știi cum să te porți în preajma lui nici măcar în mașină. Văd ochetele pe care i le arunci. Felul în care vă tot atingeți în treacă unul pe altul. Dar nu-i spui nimic.

Natasha înghiți cu zgomot.

– E complicat.

– Da, e complicat. Totul e complicat. Pentru că și tu știi la fel de bine ca mine... I se frânse vocea. Știi la fel de bine ca mine că uneori adevărul înrăutățește lucrurile în loc să le îmbunătățească.

Natasha se uită la Mac.

– Ai dreptate. Bine? Ai dreptate. Dar, orice aș simți față de Mac, pot să trăiesc cu sentimentele mele. Atunci când mă uit la tine, Sarah, văd pe cineva care aruncă la gunoi un colac de salvare. Văd pe cineva care creează mai multă durere acolo unde durerea deja există, spuse Natasha în cele din urmă. Se aplecă, apoi continuă: De ce, Sarah? De ce ți-ai face una ca asta?

– Pentru că a trebuit.

– Nu, n-a trebuit. Le Grand Dieu crede că ai putea să fii suficient de bună peste câțiva ani, dacă...

– Peste câțiva ani.

– Da, câțiva ani. Știi că pare o perioadă lungă atunci când ești tânăr, dar acel timp o să treacă în zbor.

– De ce nu poți doar s-o lași baltă? De ce nu mă crezi în stare să iau hotărâri bune?

– Pentru că asta nu e hotărârea cea bună. Îți distrugi viitorul.

– Nu înțelegi.

– Înțeleg că nu trebuie să-i dai la o parte pe toți cei din viața ta pentru că suferi.

– Nu înțelegi.
– O, crede-mă că înțeleg.
– Trebuia să mă despart de Boo.
– Nu, îți spun că nu trebuia. O, Doamne! Ce și-a dorit bunicul tău pentru tine mai mult decât orice altceva? Ce ar spune dacă ar ști ce ai făcut?

Sarah se întoarse repede cu fața la ea. Expresia ei era feroce.

– Ar înțelege! țipă fata.

– Nu cred că...

– *Trebuia* să mă despart de el. Era singurul mod în care îl puteam proteja!

Se lăsă subit tăcerea. Natasha nu se mișcă.

– Să-l protejezi?

Fata înghiți cu zgomot. În acel moment, Natasha văzu sclipirea din coada ochilor lui Sarah, tremurul din degetele ei albite de încordare. Atunci când vorbi din nou, glasul ei era blând:

– Sarah, ce s-a întâmplat?

Brusc, Sarah începu să plângă, un sunet îngrozitor, plin de suferință. Plânse așa cum plânse și Natasha cu treizeci și șase de ore în urmă, în hohote găfâite de jale și de durere. Natasha ezită doar o clipă, apoi trase fata la pieptul ei, ținând-o strâns și murmurând cuvinte de alinare.

– Liniștește-te, Sarah, liniștește-te! îi spuse ea.

Dar atunci când, încetul cu încetul, hohotele se transformară în sughituri, iar Sarah începu să șoptească o poveste șovăielnică despre singurătate, datorie, frică și un drum întunecat pe care aproape că apucase, Natasha simți cum propriii ochi se umplură de lacrimi.

Mac privise prin ceața parbrizului cum Natasha o ținea pe Sarah atât de strâns, încât gestul ei avea ceva aproape fioros. Acum vorbea, dând din cap, iar fata părea de acord cu orice spunea ea. Mac nu știuse ce să facă; păruse evident că Natasha avea un plan în minte. Nu voise s-o întrerupă, mai ales dacă ea ar fi reușit să scoată la iveală niște explicații legate de întâmplările din ultimele trei zile.

Așa că rămăsese în mașină, uitându-se la ele, sperând că Natasha avea vreo metodă prin care să îmbunătățească situația, fiind destul de sigur că el personal n-avea nici una.

O femeie se apropiase de masa lor, fiind, probabil, chiar proprietara terasei. Natasha comanda ceva, iar în timp ce Mac o privea, se întoarse spre el. Ochii ei erau luminoși atunci când îi întâlniră pe ai lui. Apoi, Natasha îi făcu semn să meargă la ele.

Ieși din mașină, o încuie și se duse la masa lor de sub arcadă. Amândouă zâmbeau, timide, ca și cum le-ar fi fost rușine să fie prinse șezând atât de aproape una de cealaltă. Soția lui, aproape fosta soție, se gândi el, arăta minunat. Aproape triumfal.

– Mac, s-au schimbat planurile, spuse Natasha.

Mac se uită la Sarah, care începuse să umble la coșul de pâine din fața lor.

- Oare schimbarea asta de planuri are vreo legătură cu un cal? Întrebă el în timp ce-și trăgea un scaun la masă.

- Într-adevăr, are legătură cu un cal.

Mac se așeză la masă. Cerul se lumina în spatele lui.

- Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Pe toată durata drumului spre Anglia, Natasha șezu lângă Sarah, pe bancheta din spate a mașinii, vorbind în șoaptă și ridicând vocea doar din când în când, ca să-l includă pe Mac în conversație. N-aveau să se întoarcă la Saumur în aceeași zi; Sarah le spusese că știa pe cineva în care avea încredere și care putea să i-l aducă înapoi pe Boo în siguranță. Sunaseră la Le Cadre Noir. Cei de acolo, spre ușurarea vizibilă a lui Sarah, păreau să se fi așteptat la apelul lor. Calul era bine. Avea să stea acolo până când venea cineva ca să-l ia. Nu, spusese Natasha, nu credea că Sarah avea să se întoarcă personal.

- Mă tem că trebuie să planificăm o înmormântare, spusese ea cu blândețe.

Mac arunca când și când priviri peste umăr, văzându-le cum se agitau ca să plănuiască diverse lucruri, părând să fie acum într-o armonie perfectă. Sarah avea să rămână cu Natasha. Se gândeau la toate opțiunile: internate - Natasha vorbise cu sora ei, care auzise că existau unele care luau și cai - sau alte grajduri departe de acea zonă a Londrei. Natasha îi spusese lui Sarah că nu mai avea să existe probleme cu Sal. Fără semnătura fetei pe contract, pretenția lui asupra calului n-avea nici o valoare. Natasha avea să-i trimită o scrisoare oficială prin care să-l informeze despre asta și să-l avertizeze că trebuia să păstreze distanța. Iar Boo avea să fie în siguranță, undeva unde să poată să alerge pe câmpuri verzi.

Mac se gândi că Natasha făcea lucrul la care se pricepea cel mai bine: organizarea. Uneori, atunci când în discuție apărea numele Henri Lachapelle, fața lui Sarah reflecta o durere adâncă, iar Natasha întindea o mână ca să i-o strângă pe a fetei, sau ca s-o bată doar pe umăr. Mici gesturi de bunătate care îi spuneau lui Sarah, din nou și din nou, că nu era singură.

Mac vedea toate lucrurile astea în oglinda retrovizoare, iar recunoștința lui era temperată de senzația ciudată că era exclus. Știa că Natasha nu-l dădea deoparte intenționat, știa că orice se întâmplase între cele două avea s-o păstreze pe Sarah și în viața lui. Poate că asta era felul în care Natasha voia să-i transmită, cu blândețe, că noaptea pe care și-o petrecuseră împreună fusese o greșeală. Poate că, ieșită din atmosfera intensă a căutărilor, Natasha își dorea să se întoarcă la o existență mai stabilă, cu Conor. Ce fusese toată povestea asta, oricum? O ultimă reamintire a relației pe care o avuseseră? Un final? Nu îndrăznea s-o întrebe. Își spusese că uneori acțiunile vorbeau mai limpede decât cuvintele, iar în sensul ăsta era destul de clar ce spuneau acțiunile Natashei.

Atunci când ajunseră la Calais, Sarah îl sună, în sfârșit, pe omul care îi putea aduce calul înapoi în Anglia. Luă telefonul Natashei și se plimbă o vreme de-a lungul trotuarului, ca și cum ar fi avut nevoie de intimitate pentru acea conversație. Pe Mac îl șocase faptul că ea fusese atât de liniștită la gândul că îl lăsa pe Boo în altă țară, dar apoi el se gândise mai bine: Franța era singurul loc – în afară de căminul lui Sarah – în care ea era dispusă să-l lase pe Boo.

– Ești foarte tăcut, băgă de seamă Natasha.

La o oarecare depărtare, Sarah vorbea la telefon, cu mâna stângă lipită de ureche și plimbându-se printre mașinile care stăteau la coadă ca să urce pe feribot.

– Cred că eu n-am nimic de spus. Voi două păreți să fi rezolvat totul, spuse el.

Natasha îi aruncă o privire ciudată, probabil pentru că-i simțise iritarea din voce. Înainte ca vreunul dintre ei să mai spună altceva, apăru Sarah.

– Poftim. Thom vrea să vorbească cu tine.

Ea rămase lângă Natasha în timp ce-i dădea telefonul, ca și cum distanța dintre ele fusese ștersă.

Mac o privi pe Natasha vorbind la telefon. Gândurile ei erau atât de dense și de complicate, că nu se putea concentra la ceea ce spunea. Ceva se schimbă în ea, fața i se îmblânzise, i se luminase. Îi fusese refuzată șansa de a fi mamă, dar acum părea să-și fi găsit un țel nou în viață. Mac se întoarse cu spatele, realizând subit că nu-și putea ascunde sentimentele.

– Nu, chiar nu e... Sunteți sigur? spuse Natasha.

Apoi, după o pauză:

– Da. Da, știu.

Mac veni în spatele Natashei după ce ea termină de vorbit la telefon. Natasha se uita la Sarah.

– Omul nu vrea să primească bani. Nici nu vrea să audă de așa ceva. A spus că merge la Saumur la mijlocul săptămânii și că îl aduce atunci pe Boo, spuse ea.

Sarah zâmbi iute, surprinsă, ca și cum nici ea nu se așteptase la gestul lui de generozitate.

– Dar are o condiție. A spus că, în schimbul transportului, trebuie să-l inviți la primul tău spectacol, adăugă Natasha.

Frumusețea tinereții, se gândi Mac mai târziu, consta în faptul că speranța putea fi reclădită cu atâta ușurință. Uneori era nevoie doar de câteva cuvinte pline de încredere ca să se reaprindă flacăra siguranței că viitorul avea să fie ceva minunat, în locul unei serii neconținute de obstacole și de dezamăgiri.

– Sună ca un târg bun, spuse Natasha.

Sarah dădu din cap în semn că da.

„Ce bine ar fi“, se gândi Mac mergând spre mașină, „dacă lucrul ăsta ar fi valabil și pentru adulți“.

Natasha descuie ușa și intră în holul întunecat, iar apoi aprinse luminile. Era trecut de unu noaptea. Sarah, năucă de somn, intră și urcă scările ca teleghidată, ca și cum s-ar fi aflat acasă. Natasha o urmă, îi aranjă patul, îi dădu un prosop curat și, în cele din urmă, coborî scările încet, după ce se asigurase că fata avea să doarmă.

Era prima oară în patruzeci și opt de ore când era sigură că Sarah n-avea să dispară din nou. Ceva se schimbaseră; avusese loc o mișcare seismică între ele. Natasha își dădu seama că, în ciuda responsabilității pe care tocmai și-o asumase, deși știa că se înhăma la un număr bun de ani de susținere financiară și la un vârtej de emoții, simțea – la un nivel foarte profund – un fel de entuziasm pe care nu-l mai simțise niciodată.

Mac se așezase pe canapeaua din sufragerie, cu picioarele lui lungi întinse și cu tălpile așezate pe un taburet tapițat cu pânză groasă de in. Avea cheile de la mașină încă în mână. Închisese ochii, iar Natasha își îngăduise să se uite prelung la el, privindu-i hainele mototolite și dându-și seama că Mac însemna o prezență masculină în toată puterea cuvântului. Ea se sili să-și mute privirea de la el. Era un fel de masochism să continue să-l privească.

Mac căscă și se ridică în picioare, iar Natasha își făcu de lucru, temându-se ca nu cumva el să-și dea seama că-l privise. Natasha văzu că podeaua era plină de fotografii, rând după rând de fotografii de zece pe doisprezece. Erau aliniată pe podeaua lucioasă, în locul în care probabil că Mac le lăsase cu zile în urmă, în dimineața în care descoperise dispariția lui Sarah. Natasha privi seria de fotografii alb-negru: cai în mișcare, strălucirea feței bătrâne și șirete ale lui Cowboy John. Erau imagini care prevesteau apetitul retrezit la viață al lui Mac pentru ceea ce făcea el cel mai bine pe lume. O fotografie îi atrase atenția Natashei.

Femeia vorbea la telefon. Zâmbea, fără să observe aparatul de fotografiat, înconjurată de ramurile golașe ale unei grădini. Lumina din spatele ei era difuză și delicată. Femeia era frumoasă: soarele iernii îi ilumina pielea, ochii îi erau împlânziți de o plăcere necunoscută. Privirea aparatului de fotografiat nu era o reflexie rece a unei imagini plănuită: era intimă, o întâlnire secretă cu subiectul.

Natasha se uită la fotografie preț de mai multe secunde, înainte să-și dea seama că femeia era ea. Arăta ca o versiune idealizată a ei, o persoană pe care n-o mai cunoștea, o persoană pe care o crezuse de mult îngropată sub neplăcerile divorțului. Simți cum ceva dinlăuntru ei se întinse precum o strună încordată prea tare, iar apoi se frânse.

– Când ai făcut poza asta?

Mac deschise ochii.

– Acum câteva săptămâni. În Kent.

Natasha nu putea să-și ia ochii de pe fotografie.

– Mac? Așa mă vezi tu pe mine? îl întrebă ea.

În cele din urmă, îndrăzni să-l privească. Bărbatul din fața ei avea noi riduri pe față, de la tristețe, pielea îi era cenușie de oboseală, buzele îi erau strânse ca și cum

se resemnase deja cu dezamăgirea. Mac dădu din cap în semn că da.

Inima Natashei începu să bată repede. Se gândi la Henri, la Florence, la Sarah deschizându-și, curajoasă, sufletul în ploaie.

– Mac, spuse ea, cu ochii încă ațintiți asupra fotografiei. Trebuie să-ți spun ceva. Trebuie să ți-o spun chiar dacă se dovedește a fi cel mai prostesc, cel mai umilitor lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse ea trăgând adânc aer în piept. Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și vreau să știi că-mi pare rău, chiar dacă e prea târziu pentru noi. Trebuie să știi că a fost cea mai mare greșeală a vieții mele să te las să pleci.

Vocea îi începuse să tremure, nu putea respira. Degetele care țineau fotografia îi tremurau.

– Deci... acum știi. Iar dacă tu nu mă iubești, nu-i nimic. Pentru că ți-am spus adevărul. Știi că am făcut tot ce puteam. Dacă nu mă iubești înseamnă că nimic de pe lume n-ar fi putut schimba asta, încheie ea repede. De fapt, nu e bine. De fapt, vorbele astea o să mă omoare puțin, probabil. Dar tot trebuia să-ți spun.

Charisma lui relaxată îl părăsise.

– Și Conor? o întrebă el pe un ton aproape răstit.

– S-a terminat. N-a fost niciodată...

– La dracu', spuse Mac, iar apoi se ridică în picioare. La dracu'!

– Ce...?

Natasha se ridică și ea, șocată de izbucnirea lui și de înjurăturile care nu-i stăteau în obicei.

– Ce...

– Tash, spuse el pășind peste fotografiile care alunecau pe podeaua lustruită.

Era la doar câțiva centimetri de ea. Natasha își ținu respirația. Era atât de aproape, că-i putea simți căldura pielii. „Nu spune nu, îl imploră ea în gând. Nu face o glumă proastă, nu găsi un motiv politicos ca să pleci. Nu pot să mai fac asta încă o dată.“

– Tash!

Îi luă fața în mâinile lui. Vocea îi era joasă, frântă.

– Soția mea.

– Vrei să spui...

– Nu mai fugi de mine. Nu mai fugi de mine.

Cuvintele lui erau aproape furioase. Natasha începu să-și ceară scuze, dar acestea se pierdură în sărutări, în lacrimi. Mac o ridică în brațe, iar Natasha îl încolăci cu picioarele, piele pe piele, cu fața îngropată în gâtul lui.

– O să fie complicat, spuse ea mult mai târziu.

Urcau scările spre dormitorul lor. Natasha îl ținea pe Mac cu două degete.

– Pas cu pas, Tash.

Mac își înălță capul către fata care dormea deasupra lor.

– Dar măcar știm că e posibil.

„Da, și e și curajos. Asta e bine.“ (în limba franceză în original)

Epilog

„Un cal e o ființă frumoasă... Nimeni nu va obosi să-l privească atât timp cât își etalează splendoarea.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei și despre echitație*

Drumul de la casa pe care Mac o construise pe străduța lăturalnică din spatele străzii Gray's Inn lua patruzeci și cinci de minute în timpul zilei, cu treizeci de minute mai mult dacă încercai să-l parcurgi în timpul orei de vârf. Așa că Natasha se uită la ceas, calculând că mai avea doar câteva minute ca să-și termine de studiat documentele înainte să plece.

– Ai de gând să ocolești traficul de vârf? o întrebă Linda, care intră ținând în mână o groază de documente de asistență judiciară ce aveau nevoie de semnătură.

– Probabil că n-o să reușesc. Nu într-o vineri, spuse Natasha.

– Ei, să ai o zi frumoasă oricum. Și nu uita că tipul ăla nou vine luni, la ora nouă. Specialistul în imigrație.

Natasha se ridică și-și adună lucrurile.

– N-am uitat. Nu sta prea mult după ce plec eu, bine?

– O să mai stau puțin. Vreau să mă ocup de arhivare. Asistenta de săptămâna trecută mi-a stricat tot sistemul.

Macauley and Partners avusese o naștere dificilă, dar, după aproape optsprezece luni, Natasha începea să simtă că alegerea de a pune pe picioare propria firmă fusese cea corectă. Nu avusese motive să rămână la Davison Briscoe. Asta, nu doar fiindcă lui Conor îi căzuseră veștile ei atât de prost – poate crezuse că, de fapt, ea și Mac fuseseră împreună cu mult timp înainte să se reunească definitiv –, dar cicatricile cazului Persey erau vizibile în felul în care Richard încetase s-o mai trateze ca pe un potențial asociat. De fapt, din ziua în care Natasha se întorsese după venirea ei din Franța, Richard păruse să n-o mai vadă ca pe un membru folositor al echipei. Aflând că Richard îl invita pe Ben mai des la prânzuri decât vorbea cu ea, Natasha știuse că era momentul să plece.

Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru Linda. Faptul că asistenta ei plecase împreună cu ea și o ajutase cu noua firmă o ținuse pe linia de plutire nu doar din punct de

vedere profesional, ci și personal. Bănuia că Davison Briscoe îi ducea dorul Lindei Blyth-Smith mai mult decât Natashei.

– Să ai un weekend plăcut, Lin!

Își aruncă paltonul peste braț, gata să coboare scările.

– Și tu. Sper ca totul să meargă bine.

Strada Gray's Inn era deja plină de mașini, cozile întinzându-se până în West End. După câteva minute, îl observă pe Mac intrând de pe cealaltă parte a străzii. Privi în stânga și în dreapta, apoi traversează strada în fugă printre mașinile lente, cu documentele strânse la piept.

– La fix. Ce spui de serviciile mele de șofer? o întrebă Mac în timp ce Natasha se apleca să-l sărute.

– Ești o minune.

Natasha își aruncă hârtiile la picioare.

– Iar tu ai mânjit jacheta tatălui tău cu banane, îi spuse ea bebelușului zâmbitor de pe locul din spate.

– Glumești. Cum ai putut, prietene? îl chestionă Mac aruncându-i o privire peste umăr.

– O să fie atât de mândră de noi!

Natasha chicoti, își prinse centura de siguranță și se uită în jurul ei la coșul de gunoi mobil în care se transformase mașina lui Mac.

Felul în care arătau Mac și Natasha la asemenea evenimente devenise o glumă între ei doi. Ajungeau inevitabil la destinație, în mașina uzată a lui Mac, cu vomă de bebeluș pe umeri sau mirosind vag ca scutecele care explodaseră pe drum. Arătau ca niște elevi ștregari, înconjurați de mașinile de teren mari și strălucitoare sau de Mercedesurile luxoase ale celorlalți părinți. În ziua în care îl aduseseră pe Cowboy John în vizită (fără hașiș, îl puseseră să promită, nici un strop), Mac simțise o deosebită plăcere să i-l prezinte soției directorului drept „fostul profesor al lui Sarah“.

– Predați multe trucuri de circ aici? întrebă Cowboy John, inocent.

Apoi, când femeia se uitase la el fără nici o expresie:

– Dudaie, te interesează cumva niște avocado grozav?

John trăia la depărtare de o oră de mers până la școala lui Sarah, într-o căsuță albă și cu cei doi cai bătrâni pe un câmp din apropiere. Continua să le vândă trecătorilor fructe și legume de proveniență nesigură. Atunci când Sarah se întorsese, el își ceruse scuze cu un aer stânjenit pe care nu-l mai avusese niciodată față de ea, spunându-i c-o dezamăgise. Îl dezamăgise pe Căpitan. Încă nu-și putea da seama care Dumnezeu fusese jocul lui Sal; John acoperise din propriii bani datoria Căpitanului, iar Sal știuse lucrul ăsta. Auzindu-i spusese, Sarah se uitase la Natasha.

– Ar fi trebuit să vorbesc cu tine. Ar fi trebuit să vorbesc cu cineva, îi zisese ea în șoaptă.

Căzuseră de acord, pe tăcute, să nu mai pomenească niciodată despre grajdurile din Sparepenny Lane.

- Deci ce e chestia asta la care mergem? întrebă Mac.

Traficul curgea lin pe Westway, scuipând mașinile Londrei în suburbiile verzi și mai departe.

- E o...

Natasha căută invitația.

- ...o festivitate de sfârșit de an pentru elevii talentați. O să auzim niște copii care cântă la instrumente, un recital de poezie...

Mac mormăi, nefericit.

- ...și Sarah cântă. Mă rog, nu chiar... Sarah..., spuse Natasha atunci când Mac se întoarse către ea.

- Sarah face ce face ea mereu. N-o să observe cum arătăm, spuse Mac în timp ce intra în coada de mașini. În secunda în care e în preajma lui Boo, intră în altă lume.

„Toată lumea știe ce se spune despre faptul că e imposibil să găsești echilibrul între muncă și îngrijirea copiilor“, se gândi Natasha în timp ce traversau încet orașul. Dar era imposibil să înțelegi cât de neîncetat era acest act de balans care îți prăjea creierii, până ce nu-l trăiai pe propria piele. Natasha se alesese cu doi copii și cu un cal în decurs de nouă luni de zile. Ironia era că, după toți acești ani în care i se spusese să-și reducă nivelul de stres, să bea mai puțin, să gândească pozitiv și să facă sex atent plănuțit, concepuse un copil în timpul celor mai stresante și mai pline de alcool zile ale vieții ei.

Dar asta era frumusețea situației, căzuseră amândoi de acord, întinși de o parte și de alta a bebelușului, uitându-se la membrele lui dolofane, la obraji și la smocul de păr care semăna cu cel al lui Mac. Bebelușul sosise pentru că așa fusese scris.

Casa din Kent dispăruse de mult, înlocuită de o nouă căsuță închiriată. Casa din Londra fusese retrasă de la vânzare. Mac, Natasha și bebelușul își petreceau săptămâna la Londra, în timp ce Sarah se afla la internatul select de lângă capătul de nord-vest al autostrăzii M25. Era una din puținele școli din țară care acceptau cai și puteau oferi o educație la nivelul de care avea nevoie Sarah. Prețul era ridicat, chiar și cu bursa pe care o obținuse fata.

- Dar, hei, nimeni n-a zis vreodată că familiile sunt ieftine, spunea Mac atunci când cererea semestrială de fonduri ajungea la ei și-i făcea pe amândoi să șadă, îmbufnați, la masa din bucătărie.

Nu regretau banii. La școală, Sarah înflorise, fără să iasă în evidență printre ceilalți adolescenți care, și ei, n-aveau părinți din diverse motive. Și, deși nu era deosebit de studioasă, muncea din greu, își făcuse prieteni și, cel mai important, se alesese cu o ușoară strălucire de fericire.

În weekenduri, atunci când mergeau la casa lor închiriată, care era la câțiva kilometri de școala lui Sarah, fata venea să stea cu ei. Discuțiile cu ea erau dominate

nu doar de descrierea comportamentului lui Boo în arenă și de multele ei realizări sau dezamăgiri minore, ci, din ce în ce mai des, de povestiri despre prietenii ei. Sarah n-avea să fie niciodată cea mai vorbărească fată din lume, dar adusesse acasă câțiva prieteni care să-i cunoască familia. Erau adolescenți drăguți, politicoși, care știau ce vor și care se gândeau deja la viețile lor de după școală.

De asemenea, Sarah n-avea să fie niciodată o persoană foarte deschisă sau iubitoare: exista înlăuntrul ei o timiditate naturală, un zid care se ridica repede atunci când era nefericită sau nesigură. Dar se simțea în largul ei în căsuța lor, povestind despre David și Helen și Sophie sau despre calul nu știu cui, care refuzase să intre în boxă atunci când avuseseră un concurs la Evesha. În astfel de ocazii Natasha și Mac schimbau, pe deasupra mesei din bucătărie, o privire tăcută de satisfacție. Progresaseră mult. Toți trei.

Terenurile sportive ale școlii erau pline de mașini, capotele lor sclipitoare creând un mozaic strălucitor deasupra unei laturi a terenului de crichet. Părinții își croiau drum prin iarbă, femeile pe tocuri răsând și ținându-se de soții lor atunci când tocurile li se afundau în pământ. Sarah îi văzu pe Mac și pe Natasha încă de dinainte ca valetul să-l îndrume pe Mac către un loc de parcare. Fugi spre ei, cu pantalonii de călărie și cu cămașa albă strălucind în lumina soarelui.

– Ați ajuns! se bucură ea.

Natasha coborî din mașină, simțind cum i se lipea fusta de picioare.

– N-am pierde asta pentru nimic în lume. Ce mai faci, scumpo? spuse Mac și o sărută pe obraz.

Dar Sarah deschidea deja, cu o smucitură, portiera din spate a mașinii.

– Bună, Henry, soldățelul meu! Uită-te la tine!

Se luptă cu centura lui de siguranță, apoi îl ridică în aer și îl ținu în fața ei. Zâmbi larg și întinse mâna spre părul lui.

– Ce mult a crescut!

– O să te umpli de banană pe cămașă. Bună, iubito!

Natasha o sărută, băgând de seamă că bebelușul nu era singurul care crescuse. Cu fiecare nouă săptămână în care o vedea, Sarah se transforma subtil în femeie. Nu mai rămăsese nimic din copila slăbănoagă pe care o cunoscuseră. Era mai înaltă decât Natasha, la fel de solidă și de strălucitoare ca și calul ei.

– Ești pregătită?

– Da. Boo se descurcă perfect. Ooo, mi-a fost dor de tine. Da, mi-a fost. Da, mi-a fost.

Sarah îl îmbrățișa pe Henry, provocându-i același răspuns încântat pe care copilul i-l dădea mereu. Henry le definitivase noua familie, se gândi Natasha. Era un gând pe care îl avea deseori. Când îi spusese despre sarcină lui Sarah, la câteva săptămâni după ce ea se recuperase din șoc, asistenții sociali își făcuseră griji că fata s-ar fi putut simți exclusă, că asta i-ar fi putut alimenta sentimentul de instabilitate.

Dar Natasha și Mac bănuiseră opusul și avuseseră dreptate. Era mult mai simplu să existe și un omuleț pe care ea să-l poată iubi necondiționat.

Se îndreptară spre arena care începea deja să se umple. Un băiat în uniformă le întinse programul serii. Interpretarea lui Sarah, Le Carrousel, era pe primul loc, văzu Natasha cu mândrie.

– Vreți să am grijă de Henry în weekend? se oferi Sarah în timp ce descâlcea cu îndemânare degetele lui Henry din părul ei. Nu mă deranjează, n-am alte planuri.

– Credeam că mergi la o petrecere.

Natasha căută în poșetă un șervețel umed. Umărul alb al lui Sarah era, deja, decorat cu banană.

– Nu voiai să mergi nu știu unde cu fetele alea din clasa a douăsprezecea?

În ochii lui Sarah se aprinse doar o licărire de-o clipă, dar Mac o observă.

– Aa-aah. Ce se petrece?

– Ce? Nu mă pot oferi doar să am grijă de el?

Mac vorbi pe un prefăcut ton sever:

– Care e scopul tău, domnișoară?

– V-am păstrat locuri foarte bune. Ascultă, nu i-am luat unul lui Henry, dar m-am gândit c-o să-l țineți în poală. De aici, o să vedeți totul.

Mac făcu o pauză.

– Haide. Ce se-ntâmplă?

Mereu o citise pe Sarah mai bine decât o făcea Natasha.

Sarah încercă să pară stânjenită, dar radia de fericire.

– Am fost acceptată la curs.

– Ce curs?

– La Saumur. Cursul de vară. Șase săptămâni cu *Monsieur* Varjus. Am primit o scrisoare de dimineață.

– Sarah, e minunat!

Natasha o luă în brațe.

– Ce realizare! Și nici nu credeai că ai vreo șansă.

– Profesorul nostru de aici a trimis un CD cu noi și a scris o recomandare.

Monsieur Varjus a spus în scrisoare că vede semne clare de progres. Mi-a scris cu mâna lui.

– E minunat!

– Știu. Ezită o clipă. Dar e foarte scump, spuse ea și le șopti suma.

Mac fluieră.

– O să trebuiască să ai grijă de Henry toată ziua.

– Dar trebuie să merg. Dacă mă descurc bine, asta o să-mi dea un avantaj atunci când mă înscriu la academie. Vă rog. Aș face orice.

Natasha își imaginează mașina pe care ea și Mac o văzuseră într-un showroom în săptămâna precedentă. Apoi și-o imaginează dispărând.

- Facem rost de bani. Nu-ți face griji! E posibil să mai fi rămas niște bani de la Papa...

- Serios? *Serios?*

Cineva o strigă pe Sarah cu vocea ridicându-se peste mulțime. Sarah aruncă o privire peste umăr, apoi se uită la ceas și înjură în surdina.

- Ai face bine să te duci.

Orchestra își acorda instrumentele. Sarah i-l dădu repede pe Henry Natashei, își ceru repede scuze și fugi spre grajduri.

- Mulțumesc! le strigă ea peste capetele celor din public. Mulțumesc atât de mult! O să vă răsplătesc într-o zi. Credeți-mă!

Natasha își strânse fiul la piept, uitându-se la Sarah cum se îndepărta.

- Ai făcut-o deja, spuse ea în șoaptă.

Sarah își corectă poziția și se îndreptă în șa. Își trecu mâna ușor peste împletitura ordonată pe care își irosise toată dimineața ca s-o coasă în coama lui Boo. Din poziția pe care o avea în spatele ecranelor ridicate în grabă, putea vedea mulțimea așezându-se, o putea vedea pe Natasha dându-i bebelușul lui Mac, scotocind prin poșetă și dând la iveală o cameră de fotografiat. Văzu cum Mac i-o luă din mână clătînând, amuzat, din cap.

Sarah iubea fotografiile lui Mac. Își acoperise întreaga cameră cu ele. După ce Papa murise, Mac recuperase toate fotografiile vechi din apartamentul din Sandown, pozele cu Sarah și cu bunica, imaginile vechi, sepia, cu Papa călare pe Gerontius. Le copiasse și le prelucrase digital ca să le mărească dimensiunile și claritatea. În ziua înmormântării, el și Natasha înrămaseră câteva și le așezaseră în camera lui Sarah, ca să le găsească la întoarcerea acasă.

- Știm că nu suntem familia ta biologică, dar am vrea să fim a doua ta familie, îi spusese ea ei în acea seară.

Sarah nu-i întrebase niciodată de ce botezaseră bebelușul Henry, dar credea că, oricum, știa răspunsul. Copilul era legătura dintre cele două părți ale vieții ei. Uneori avea chiar senzația că-l vedea pe Papa în bebeluș, deși o astfel de credință n-avea sens. Încă îl vedea pe Papa peste tot, mai ales în lucrurile pe care le învăța Boo. Auzea vocea lui de fiecare dată când călărea. „Uită-te la mine, Papa“, îi spunea mereu în gând.

Aerul serii era parfumat de mirosul ierbii proaspăt tunse și de un iz slab de căpșune venind dinspre cortul pentru ceai, care fusese ridicat în spatele arenei. Se lăsă o tăcere scurtă, apoi orchestra începu să cânte melodia pentru vioară pe care o exersaseră timp de săptămâni întregi. Sarah văzu cum Boo ciuli urechile recunoscând sunetul, simți cum își muta greutatea sub ea și cum se pregătea pentru ceea ce trebuia să facă.

În seara asta, în căsuța din celălalt capăt al satului, probabil că ea, Natasha și Mac aveau să împartă mâncare comandată de la restaurant. Mac avea s-o tachineze în

legătură cu băieții, iar Natasha avea s-o roage s-o ajute cu baia lui Henry. Natasha o ruga mereu s-o facă de parcă Sarah ar fi îndatorat-o cine știe ce, dar amândouă știau că ei îi plăcea asta la nebunie. Peste două luni avea să fie în Franța.

Dintr-odată, fu cuprinsă de senzația că se afla... poate că nu în locul în care fusese sortită să fie, dar în locul căruia îi aparținea. Nu putea cere mai mult de la viață.

Se uită la domnul Warburton, instructorul ei, care murmură un ritm alert în timp ce ținea frâiele lui Boo.

- Ești gata? Amintește-ți ce ți-am spus. Calmă, curajoasă, dreaptă și ușoară, spuse el, uitându-se în sus la ea.

Sarah se îndreptă în șa, își strânse picioarele în jurul calului și intră în arenă.

Mulțumiri

Această carte n-ar fi existat fără ajutorul și susținerea tehnică a mai multor oameni. Aș vrea să le mulțumesc, în primul rând, Nicolei McCahill și avocatului John Bolch. Orice greșeală referitoare la domeniul de drept este doar a mea, sau reprezintă o ajustare la nevoile poveștii.

Le sunt, de asemenea, recunoscătoare lui Yolaine și Thierry Auger de la Château de Verrières din Saumur, fotografiilor Mark Molloy și Andrew Buurman, Sheila Crowley de la Curtis Brown, Carolyn Mays, Auriol Bishop, Eleni Fostiropolous, Lucy Hale de la Hatchette UK, Linda Shaughnessy și Rob Krait de la AP Watt.

Îi mulțumesc, de asemenea, lui Annabel Robinson de la FMCM, lui Hazel Orme și Francesca Best. Lui Cathy Runciman pentru traducerile în franceză, pentru vin și pentru prietenia nesfârșită. Lui Hannay Mays, lui Christ Luckley și Sonyei Penney, pentru că m-au instruit serios în cursul primei noastre excursii la Le Cadre Noir.

În continuare, le mulțumesc lui Drew Hazell, Cathy Scotland și lui Jeannie Brice, de asemenea lui John Alexander și Barbarei Ralph.

Diverșilor membri din Writersblock; știți cine sunteți.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Simon și Charlotte Kelvin, a căror generoasă donație caritabilă înseamnă că ei doi vor apărea în vreo formă sau alta în următorul meu roman.

Familiei mele, lui Lizzie și Brian Sanders și lui Jim Moyes, dar mai ales lui Charles, Saskiei, lui Harry și Lockie. Călăritul e muncă de cercetare. Vorbesc serios.

În 2007 am citit, în *Philadelphia Weekly*, un articol al jurnalistului Steve Volk despre o fată de 14 ani, pe nume Mecca Harris. Mecca își petrecea tot timpul liber în grajdurile urbane din Philadelphia. Iubirea pentru cai și priceperea la călărie i-au fost transmise de către Philadelphia Black Cowboys, o instituție care le oferă copiilor din cartiere nefavorizate o șansă să găsească un alt stil de viață, prin intermediul cailor.

Mecca avea abilitate naturală și hotărâre. A fost selectată să joace polo cu Work to Ride, echipa de copii compusă doar din afro-americieni, împotriva echipei Yale. În toamna anului 2003 a primit formulare de înscriere din partea unei prestigioase școli de polo din California, dar n-a avut niciodată șansa să le completeze.

La 15 octombrie 2003, Mecca Harris a fost găsită ucisă acasă, împreună cu mama și cu iubitul mamei ei. Au fost victimele unei crime despre care se presupune că a fost legată de droguri.

Povestea aceasta mi s-a întipărit în minte nu datorită fotografiei captivante a fetei, un jocheu micuț și slăbuț, cu codițele ieșindu-i de sub casca de călărie. Ci fiindcă, deși viața mea n-a fost niciodată la fel de lipsită de privilegii precum a fost a ei, aș fi putut fi eu acea fetiță. Mi-am petrecut adolescența prin grajdurile urbane împrăștiate pe străduțele Londrei. Arena mea a fost parcul din cartier. Căii mă ajutau să nu intru în belele (deși s-ar putea ca părinții mei să nu fie de acord cu această afirmație) și mi-au insuflat o pasiune care durează de treizeci de ani.

Acum trăiesc la o fermă. Pot să-mi țin calul pe câmpuri verzi, nu sub arcada unui pod de cale ferată. Mecca Harris ar fi trebuit să aibă câmpuri verzi. Cartea aceasta le este dedicată ei și copiilor ca ea, pentru care caii pot fi o salvare.